COLECȚIA

Iubiri de poveste

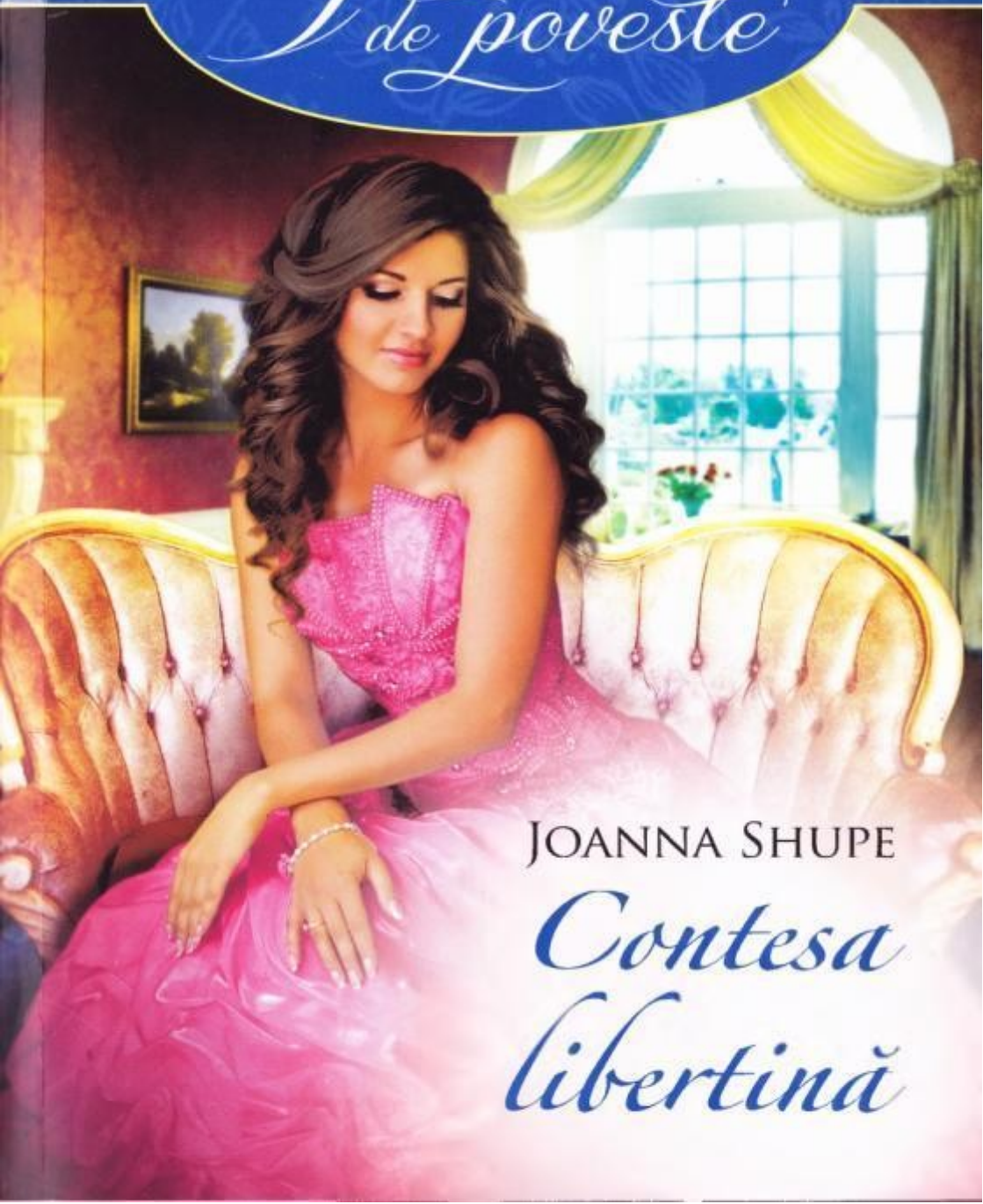

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

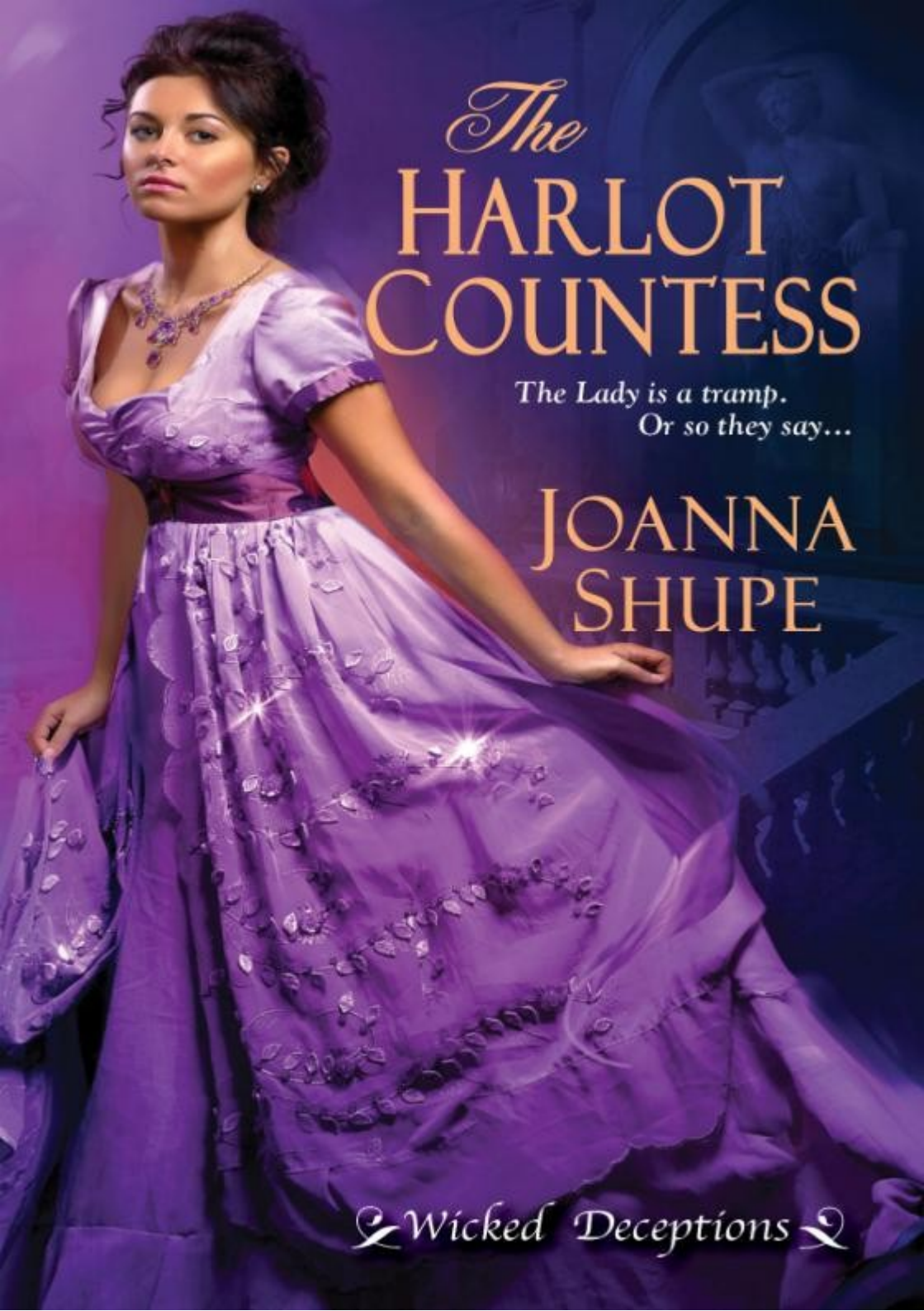
The
HARLOT
COUNTESS
The Lady is a tramp.
Or so they say...
JOANNA
SHUPE
Wicked Deceptions

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

The Harlot Countess
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Contesa libertină
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHUPE, JOANNA
Contesa libertină / Joanna Shupe.
Trad.: Oana Barbelian. — Bucureşti: Litera, 2015

ISBN 978-606-0268-8
I. Barbelian, Oana (trad.)
821.111(73)-31135.1

JOANNA SHUPE

Contesa libertină

Traducere din limba engleză
Oana Barbelian

Capitolul 1

Primăvara, 1809
Londra

În clipa în care puse piciorul pe treapta de sus, sala de bal se cufundă în tăcere. Înainte ca Lady Margaret Neeley să apuce să comenteze reacţia ciudată, mama ei începu să tragă de ea în jos pe scări. Abia atunci nenorocirea iminentă deveni evidentă: toată lumea îi evita privirea, zumzetul şoaptelor împânzise încăperea, dansatorii se opriseră la mijlocul piruetelor.

Şi atunci îşi dădu seama imediat că ştiau. *Ştiau.*

Cumva, în ciuda străduinţelor ei, în după-amiaza aceea, pe străzile Londrei circulaseră poveşti despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

În timpul vizitelor de dimineaţă, al plimbărilor prin Hyde Park sau al promenadelor de-a lungul pistei de echitaţie Rotten Row, înalta societate împrăştiase fulgerător povestea în stânga şi-n dreapta.

Având în vedere că astăzi sora lui Maggie fusese bolnavă, mama nu voise să meargă în nicio vizită. Eliberată, Maggie îşi petrecuse timpul desenând, fericită că nu primise niciun oaspete. Acum îi era limpede şi de ce.

Şi-ar fi dorit să strige în gura mare că nu făcuse nimic rău. În realitate, la debutul ei, se străduise din răsputeri să pară o englezoaică decentă. Dusese o luptă continuă din cauza tatălui ei irlandez cu părul negru şi

temperament irascibil. Nici nu arăta, nici nu se comporta precum celelalte fete, iar înalta societate părea să se bucure să o distribuie în rolul unei străine, chiar dacă ea îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în Londra.

— De ce a amuţit toată lumea? îi şuieră mama în ureche. Margaret, ce ai făcut?

Bineînţeles ca mama observase neliniştea. Şi, deloc surprinzător, o considerase direct responsabilă pentru situaţia stingheritoare pe Maggie. Încă împietrită, Maggie nu putu să răspundă.

I se pusese un nod în gât şi îi venea greu chiar şi să respire.

„Fugi", îşi striga în gând. „Pur şi simplu fugi şi prefă-te că nimic din toată seara asta nu s-a întâmplat vreodată." Dar ea nu făcuse nimic rău. Sigur avea s-o creadă cineva. Tot ce trebuia să facă era să explice ceea ce se întâmplase în grădinile Lockheed.

Fata îşi înălţă bărbia şi continuă să păşească spre lumina scânteietoare a lumânărilor. Dintotdeauna, încăpăţânarea fusese unul dintre defectele ei de caracter, sau cel puţin aşa zicea toată lumea. Mama se plângea mereu că Maggie continua o ceartă multă vreme, chiar şi după ce discuţia ajunsese la o concluzie. Prin urmare, nu avea să-şi pună coada pe spinare şi să fugă, în ciuda golului imens pe care îl simţea în stomac. Nu, avea să îi înfrunte, chiar şi numai ca să demonstreze că o putea face.

Când ajunseră la capătul scărilor, tăcerea deveni şi mai apăsătoare. Gazdele nu înaintară să le întâmpine. Niciuna dintre puţinele ei prietene nu se năpusti spre ea ca să se pună la curent cu bârfele sau ca să-i laude rochia. Niciunul dintre tinerii de faţă nu o abordă să-i ceară să-i rezerve un dans în seara aceea. În schimb, mulţimea se dădu în lături de parcă un animal sălbatic neîmblânzit se rătăcise înăuntru şi putea să se repeadă turbat la oricare dintre ei în orice clipă.

— Vino! îi ordonă mama ei, apucând-o de cot pe Maggie. Hai să ne întoarcem acasă.

— Nu, îi şopti Maggie apăsat. Ceea ce se întâmplase nu era din vina ei şi nu avea să permită nimănui să o intimideze. Cineva ar putea să creadă…

Un păienjeniş de mătase vineţie sublinia trăsăturile îmbujorate ale lui Lady Amelia.

— Nu pot să cred că eşti atât de neroadă încât să-ţi faci apariţia aici, şuieră fata.

Maggie îşi îndreptă umerii şi se concentra asupra prietenei sale.

— Orice ai fi auzit…

— Mi-a povestit el. Ai crezut că n-o va face? Logodnicul meu mi-a povestit despre… ticăloşia ta, Margaret. Ai încercat să mi-l furi, dar nu ţi-a reuşit.

Toţi cei din încăpere le priveau acum cu nesaţ, ascultând conversaţia. Până şi orchestra se oprise din cântat.

— Amelia, de ce aş…

— Mereu ai fost geloasă. Sezonul ăsta, eu am primit trei cereri, iar tu niciuna. Nici nu e de mirare că ai încercat să-i suceşti minţile domnului Davenport.

Ca moştenitor al vicontelui Cranford, domnul Davenport fusese considerat de toată lumea drept cel mai dorit bărbat din Londra. O ceruse în căsătorie pe Amelia cu mai bine de o lună în urmă, iar Maggie fusese mai mult decât bucuroasă pentru cealaltă fată.

Aşa că Maggie ignoră icnetul mamei ei şi-şi menţinu privirea aţintită asupra Ameliei.

— Te înşeli.

— Amelia. Lady Rockland îşi făcu apariţia, apucându-şi fiica de braţ. Vino de acolo în clipa asta. Te compromiţi chiar şi doar dacă vorbeşti cu… Nu termină replica şi nici nu adăugă vorba plină de ură înainte de a se îndepărta val vârtej, în mod evident dezgustată. Totuşi, Maggie putea să

îşi închipuie prea bine ce avusese de gând să spună Lady Rockland. „Desfrânată. Târfă. Stricată.”

Asta devenise ea în ochii lor? Totul i se părea de neînţeles, mai ales că domnul Davenport minţise. Maggie fusese de acord să se întâlnească cu el ca să discute despre Amelia, după cum spusese el. Însă, odată ajunşi la marginea grădinilor, devenise foarte clar că tânărul avea altceva în minte. O apucase strâns, încercând să o tragă aproape şi să o sărute. Îi sfâşiase rochia. Maggie, la rândul ei, îl lovise în singurul loc sensibil al unui bărbat, iar el o eliberase, în vreme ce alerga înapoi spre casă, cuplul care tocmai sosea pe alee probabil că trăsese anumite concluzii legate de îmbrăcămintea ei neglijentă.

Domnul Davenport o păcălise. O hărţuise. Apoi îşi sporise păcatul minţind-o pe Amelia, una dintre puţinele fete cu care Maggie se împrietenise. Nevoia de a face pe toată lumea să înţeleagă adevărul o sfâşia pe dinăuntru. Oare chiar nu îi păsa nimănui de asta?

În vreme ce-şi rotea privirea prin sala mare, ura cu care era întâmpinată îi demonstra foarte clar că adevărul chiar nu conta, înalta societate o judecase deja.

Ar fi vrut să strige, să se revolte împotriva nedreptăţii. Chiar nu avea să-i sară nimeni în ajutor? Cu siguranţă una dintre celelalte tinere nemăritate sau bărbatul despre care ea credea... Mai mult decât disperată, cercetă încăperea, de data asta în căutarea unui bărbat înalt şi blond. În timpul sezonului, el fusese protectorul ei, singura persoană care o cunoştea cu adevărat şi care ar li crezut că ea nu ar face niciodată ceva atât de nesăbuit. Poate că auzise deja ce se întâmplase. Şi atunci de ce nu ieşise Simon din mulţime ca s-o apere?

Acolo, în spatele sălii de bal. Se uită fix în privirea aceea de un albastru sclipitor, o privire care scânteiase în jos spre ea în mai multe nopţi decât putea număra. Totuşi, acum ochii lui nu mai scânteiau – privirea-i era complet

lipsită de orice fel de emoţie. Uşor, obrajii bărbatului se îmbujorară, de parcă… ar fi fost furios sau poate stânjenit… ceea ce nu avea absolut niciun sens.

Fata îşi uni mâinile înmănuşate, implorându-l în tăcere să o salveze. Cu toate astea, el nu făcu niciun pas mai aproape. Susţinându-i privirea, bărbatul îşi ridică paharul de şampanie şi îl goli.

O umbră de speranţă îi traversă chipul când Simon se întoarse… dar aceasta îi fu spulberată când îşi dădu seama ce se întâmplase. Bărbatul îi întorsese spatele. Simon o abandonase.

Nimeni nu interveni. Nimeni nu scoase o vorbă. Era ca şi cum toţi aşteptau să vadă ce avea ea să facă. Maggie simţi cum începea să o cuprindă isteria, cum plămânii îi erau striviţi de o greutate de rău augur. Doamne sfinte! Ce avea să se aleagă de ea?

Capitolul 2

Decembrie 1819
Londra

Trecutul unui bărbat putea fi cu uşurinţă uitat – dacă, desigur, nu era atârnat în vitrina unuia dintre magazinele aflate în cea mai aglomerată zonă din St. James.

Simon Barrett, al optulea conte de Winchester, stătea îngheţat în aerul rece al iernii, privind la încă una dintre imaginile care reaminteau de tinereţea lui strălucită de beţiv. În ciuda temperaturii scăzute, simţi disconfortul unui nod fierbinte ce i se puse în gât. La dracu', nu mai roşise din copilărie.

Totuşi, nu îşi putea lua privirea de la desenul expus în vitrina magazinului de gravuri, care înfăţişa un bărbat

prea beat să stea în picioare, în vreme ce o doamnă din apropiere era prădată şi lăsată fără bijuterii. Nu exista nicio urmă de îndoială legată de identitatea bărbatului. Ca şi cum statura înaltă, părul blond şi ochii de un albastru strălucitor nu ar fi fost de ajuns, artistul îi oferise personajului şi un nume: Lord Winejester[1]. „La dracu'!"

— Aproape că uitasem latura asta – tinereţea ta cea rebelă. Simon se uită înspre bunul lui prieten Damien Beecham, vicontele Quint.

— Asta e mai degrabă perspectiva artistului.

Lord Winchester se întrebă încă o dată de ce artistul acesta, Lemarc, făcuse o fixaţie pentru el. Oare era vorba despre vreunul dintre oponenţii lui? Nimeni nu avansa în sferele înalte ale parlamentului fără să calce pe cineva pe coadă.

— A câta e? Îndrăznesc să spun că e a patra sau a cincea caricatură cu tine din ultimul an. Lord Winchester devine destul de popular. Poate o să ajungi să primeşti o lingură comemorativă sau vreo farfurie, precum Doctorul Syntax al lui Rowlandson, rosti Quint, referindu-se la faimosul personaj de ficţiune al artistului.

— O, da, e de vis, rosti Simon tărăgănat.

— Ei, hai. Pe celelalte nu le-ai luat în serios. De ce eşti aşa de posomorât acum?

Nu era întru totul adevărat. Poate ca Simon luase lucrurile în râs, în public, dar, în sinea lui, desenele îl îngrijoraseră. Muncise prea mult ca să-şi construiască reputaţia, ca să permită acum să-i fie pătată. Influenţa şi autoritatea de care se bucura printre nobili urma să aibă de suferit dacă avea să mai fie portretizat ca un bufon. Poate că venise vremea să-i sugereze unui anume artist să-

---

1 Joc de cuvinte care se referă la preferinţa personajului pentru băuturile alcoolice în exces, realizat prin alăturarea cuvintelor eng. *wine* (vin) şi *jester* (bufon), care pronunţate împreună amintesc de numele protagonistului, luându-1 în acelaşi timp în zeflemea, (n.tr.)

şi pună talentele la lucru folosindu-se de un alt subiect. Şi dacă respectiva sugestie avea să fie percepută drept o ameninţare, atunci aşa să fie.

— Mergem înăuntru?

Un clopoţel zăngăni deasupra uşii când Simon intră, urmat de Quint. Într-o încăpere spaţioasă, magazinul avea şiruri de ferestre poziţionate la înălţime, până în tavan, ceea ce permitea luminii să intre nestingherită, învăluind fiecare suprafaţă disponibilă, chiar şi într-o zi de iarnă aşa de mohorâtă ca aceasta. Pereţii erau înţesaţi cu opere de artă înrămate – peisaje, portrete, ilustraţii cu diverse veşminte la modă şi scene de viaţă în toate formele şi mărimile, în vreme ce, pe rafturile din colţul mai îndepărtat, zăceau pânzele neînrămate.

Simon păşi spre tejgheaua lungă, aşezată în faţa peretelui din spate, acolo unde o bătrână aştepta răbdătoare în picioare. Din spatele unor ochelari mici şi rotunzi, femeia făcu ochii mari şi îşi îndreptă rapid privirea spre vitrina din faţă, după care o fixă înapoi pe faţa lui. „Ei bine, măcar nu va fi nevoie să mă prezint”

Bătrâna făcu o reverenţă.

— Bună ziua, domnii mei.

Simon îşi scoase pălăria şi o aşeză pe tejghea.

— Bună ziua. Aş dori să vorbesc cu proprietarul.

— Eu sunt doamna McGinnis, proprietara. Domnia voastră este cumva interesată să cumpere o gravură?

— Astăzi nu. Mai mult mă interesează să aflu o informaţie. Făcu un semn spre vitrina din faţă. Îmi puteţi spune cum l-aş putea găsi pe artistul Lemarc? Îi găsesc munca… interesantă. Quint chicoti, dar Simon nu-l băgă în seamă.

— Mă tem că artistul doreşte să rămână anonim, milord.

Răspunsul acesta previzibil nu-l descumpăni câtuşi de puţin.

În ultimele câteva săptămâni, făcuse câteva investigaţii neoficiale legate de artist şi aflase că Lemarc era un pseudonim.

— Dar dacă mă ofer să plătesc pentru această informaţie? Să zicem, zece lire.

Buzele femeii tremurară, iar Simon avu impresia că doamna McGinnis îşi reţinea un surâs.

— Milord, am primit o ofertă de până la cincizeci de lire.

— Ce ziceţi de o sută de lire?

— Va trebui să vă rog să mă iertaţi, dar eu am să rămân loială artistului. Nu ar fi frumos din partea mea să-i încalc dorinţele.

În sinea lui, blestema încăpăţânarea femeii, deşi devotamentul ei faţă de Lemarc era de admirat.

— Atunci, aş vrea să-i cumpăr caricatura din vitrină.

Doamna McGinnis clătină din cap.

— Încă o dată va trebui să îmi cer iertare de la domnia voastră. Acel desen nu este de vânzare.

Făcu ochii mari de uimire.

— Nu e de vânzare? Indiferent de ofertă?

— Indiferent ce sumă aţi oferi. Artistul ar prefera să păstreze piesa în colecţia sa particulară.

„La naiba!” Simon începu să bată darabana cu degetele pe tejghea, asaltat de gânduri. Nici măcar nu putea să cumpere desenele ca scape de ele. Quint se aplecă în faţă.

— Există vreo altă operă de-a lui Lemarc de vânzare?

— Da, sigur, milord, răspunse negustoreasa în grabă. Am o colecţie de tablouri cu păsări realizate în acuarelă de acest artist, asta dacă domniile voastre ar fi interesate să le vadă.

— Le va cumpăra pe toate, grăi Quint îndreptându-şi degetul mare în direcţia lui Simon. Tot ce aveţi.

— Păsări? Simon îi aruncă lui Quint o privire aspră.

Păsări, Quint?

— Cumpără-le, Winchester. Ai încredere în mine.

Simon se întoarse înapoi spre femeie.

— Câte?

— Aproape douăzeci, milord. Sunt destul de frumoase, toate fiind realizate în ultimii ani. Domniile voastre doresc să le vadă?

— Nu, asta nu va fi… replică Quint.

Simon îşi apucă prietenul de umăr şi începu să-l tragă spre uşa din faţă.

— Vreţi să ne scuzaţi o clipă, doamnă McGinnis?

— Bineînţeles. Staţi cât timp aveţi nevoie, domniile voastre. Eu voi fi aici în spate. Femeia dispăru în spatele magazinului, lăsându-i singuri pe cei doi bărbaţi.

Simon se încruntă la Quint.

— De ce dracu' cumpăr eu aproape douăzeci de tablouri cu păsări? Urăsc păsările.

— Pentru că unele sunt specifice unei anumite zone, nerodule, îi şopti Quint. Am putea să găsim un punct comun la speciile de păsări desenate şi să restrângem zona de căutare la ţinutul unde locuieşte Lemarc. Asta măcar o să îţi indice un loc de unde să începi căutările.

Simon clipi.

— Quint, asta e…

— Ştiu. Acum cumpără blestematele alea de imagini ca să putem merge la club. Sunt hămesit.

Pentru moment, uitase de pasiunea lui Quint pentru enigme.

— Bine. Atunci, consideră ăsta proiectul tău. Dă-mi una dintre cărţile tale de vizită. Quint scoase o carte, iar Simon o strigă pe doamna McGinnis.

— O să cumpăr toate tablourile cu păsări, îi spuse negustoresei când se întoarse, în timp ce scotea o carte de vizită din buzunarul de la piept. Trimiteţi-mi nota de plată mie, dar tablourile duceţi-le la adresa asta. Îi înmână

cartea de vizită a lui Quint.

— Cu plăcere, milord. Domnia voastră ar vrea să le înrămăm?

„Ar fi mai bine”, se gândi. Poate va găsi vreun loc unde să le folosească. Poate la antrenamentul de tragere.

— Într-adevăr. Mă las pe mâna priceperii dumneavoastră. Alegeţi orice rame vi se par potrivite. Cât durează până vor fi gata?

— Pun imediat băiatul la treabă. O să vi le trimit poimâine.

În clipa aceea, clopoţelul de deasupra uşii zăngăni, el se întoarse şi văzu o siluetă mică năvălind în magazin. O doamnă, după cum arătau boneta ei la modă şi mantaua îmblănită. Păru să încremenească atunci când dădu cu ochii de ei, dar apoi lăsă capul în jos. Avea ceva ciudat de familiar…

— Lord Quint, o auzi rostind.

Quint făcu o plecăciune.

— Lady Hawkins, cât mă bucur să te revăd.

Brusc, tot aerul din încăpere păru să dispară. Sau poate că plămânii lui Simon refuzau să coopereze, pentru că simţi o fierbinţeală în piept, o căldură care îl apăsa ca şi cum tavanul s-ar fi prăbuşit deasupra lui. Dumnezeule mare, nu se aşteptase să o vadă aici. De fapt, să o vadă oriunde.

Zece ani. Trecuseră zece ani de când se văzuseră ultima oară. Sigur că auzise totul despre ea. Din câte se spunea, femeia se dădea în vânt după spectacol şi notorietate – ceea ce i se părea ciudat având în vedere că şi-o amintea cugetată şi, ei bine, timidă.

Dar nu o cunoscuse niciodată cu adevărat, nu-i aşa? Scandalul de pe vremea când încă era Lady Margaret, laolaltă cu comportamentul pe care-l afişase încă de la finalul perioadei de doliu, dovedise asta din plin.

Rămase împietrit de uimire şi tot ce putu să facă fu

să privească lung. Dacă ar fi fost să te iei după înfăţişarea ei, timpul fusese cu siguranţă blând cu Lady Hawkins. Buclele de păr negru i se unduiau de sub bonetă, iar trăsăturile-i delicate erau de-a dreptul sclipitoare de la frig. Avea o piele mătăsoasă lipsită de orice urmă de imperfecţiune şi ochii verzi care şopteau despre pajiştile irlandeze ale strămoşilor ei.

În vreme ce-o privea, pe buzele ei voluptuoase îşi făcu apariţia un zâmbet slab. Simon îşi amintea frumuseţea simplă a acelui surâs şi de ce era în stare să facă doar ca să-l vadă.

Existase o vreme când ar fi făcut orice să o ştie fericită. Ce băiat prostuţ, tare prostuţ, mai fusese. Gândul la infidelitatea ei îl făcu să simtă cum începe să îl cuprindă furia… o furie pe care se forţă să o înăbuşe pentru că era complet absurdă. În fond, trecuseră zece ani.

— Lord Winchester, a trecut foarte multă vreme, o auzi rostind, pe un ton calm şi liniştit.

Crispat, bărbatul făcu o plecăciune.

— Lady Hawkins. Îmi pare bine să te reîntâlnesc.

Chiar şi în propriile urechi, replica sună banal. Cum femeia nu răspunse, în încăpere se aşternu o tăcere ciudată. La naiba, dar chiar nu avea nici cea mai vagă idee ce să îi spună. Atât picioarele, cât şi limba îi păreau de lemn.

— Cumperi o gravură? întrebă Quint în cele din urmă.

Femeia păşi spre tejghea. Creştetul capului abia îi ajungea până la umărul lui Simon.

— Am cumpărat săptămâna trecută. Acum a fost înrămată şi am venit să o ridic? Dumneata?

— Azi Winchester e cel care cumpără, răspunse Quint.

Lady Hawkins se întoarse, iar privirea ei iscoditoare se lovi de a lui. Era greu să nu remarci inteligenţa –

deopotrivă familiară şi misterioasă – care se ascundea acolo.

Simon îşi drese glasul.

— Cumpăr o colecţie de tablouri cu păsări.

— Serios?

— Într-adevăr, milady, confirmă negustoreasa. Toate nouăsprezece tablourile de Lemarc. Domnia sa le-a cumpărat pe toate.

— A. Ţi-ai descoperit interesul pentru ornitologie, domnule?

Sunetul vocii ei în timp ce îl tachina în felul acela unic şi răguşit îi făcu pielea de găină. Nu avusese nicio intenţie să manifeste acel răspuns atât de visceral, dar se trezi incapabil să-l oprească. În timpul lunilor pe care le petrecuseră împreună, îl tachinase destul de des. Îl făcuse să râdă, mai mult decât se gândise vreodată că ar fi posibil, iar veselia nu trecuse neobservată odată ce dispăruse din viaţa lui.

Oare îl făcuse să râdă şi pe răposatul Lord Hawkins? Sau pe ceilalţi bărbaţi din trecutul ei?

— Asta înseamnă „păsări”, reluă ea, atrăgându-i atenţia înapoi la conversaţie. Am întrebat dacă te interesează păsările.

— Mai mult păsăruicile, murmură Quint, iar Lady Hawkins chicoti.

— Da, ştiu ce este ornitologia, replică Simon. Deşi nu pretind a fi un expert în păsări, brusc m-am trezit fascinat de ele. Dar dumneata, doamnă?

Femeia se întoarse să privească nişte bibelouri de pe raftul de sticlă.

— A, nu. Mă tem că n-aş şti să deosebesc o potârniche de un scorţar.

— Ai mai fost la vreuna dintre celelalte expoziţii recente de artă? o întrebă Quint.

„Celelalte expoziţii?” Simon se miră să audă asta.

Quint cu siguranţă omisese să spună că se mai întâlnise cu Lady Hawkins. Ceea ce era ciudat, de vreme ce Quint cunoştea povestea dintre ea şi Simon. Sigur, nu că lui Simon i-ar fi păsat. Cu siguranţă nu îi păsa.

— Nu am avut timp, răspunse ea. Ai cumpărat tabloul pe care îl admirai la expoziţia Waterfield?

— Nu. Nu aveam niciun interes să îl cumpăr, recunoscu Quint. Încercam să îmi dau seama cum a obţinut artistul nuanţa aceea specială de galben. Nu am mai văzut una atât de aprinsă.

— E obţinută dintr-un metal numit cadmiu. Tocmai ce citisem despre tehnica asta înainte de expoziţie.

— Extraordinar. Probabil că se foloseşte o soluţie cu acid…

Mormăind încet, Quint scoase din buzunar un carneţel şi un creion şi începu să noteze rapid în vreme ce se îndrepta direct spre uşă.

— Mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată, rosti Lady Hawkins. Se pare că Lord Quint încă devine cu totul absorbit de preocupările sale.

— N-am avut nici cea mai vagă idee că eşti aşa de bună prietenă cu Quint.

Femeia îi analiză faţa.

— Ei bine, da. Nu toată lumea mi-a întors spatele, bănuiesc…

Abia şoptit, comentariul i se păru ciudat lui Simon. În fond, ea îşi făcuse alegerile în urmă cu toţi anii aceia, preferându-l pe Davenport, care acum era Lord Cranford. Faptul că relaţia cu Cranford nu funcţionase fusese, fără doar şi poate, un adevărat ghinion pentru ea; căci reputaţia ei suferise o adevărată lovitură. Dar trebuia să fi fost conştientă de eventualele consecinţe atunci când riscase totul ca să cocheteze cu Cranford. Aşadar, ce anume din tot ce se întâmplase era aşa de surprinzător?

— Domnia voastră doreşte chitanţă?

Speriat, Simon se întoarse spre doamna McGinnis, de a cărei prezenţă uitase cu desăvârşire. Femeia mai în vârstă aşteptă răbdătoare ca el să îi răspundă, dar atunci Lady Hawkins se întoarse atrăgându-i, fără să vrea, atenţia, în timp ce se duse să cerceteze un tablou expus pe peretele opus. Nu ar fi trebuit să mai vrea să rămână acolo, ar fi trebuit să profite de ocazia asta ca să pună o distanţă cât mai mare între el şi ea… dar îi fu imposibil s-o facă. Simţea nevoia s-o urmeze, să vorbească cu ea. „Dar cu ce scop?” se dojeni singur. Să poarte o conversaţie politicoasă? Doamne, ce imbecil mai era.

— Da, aş vrea, se auzi spunându-i proprietarei.

Doamna McGinnis se întoarse în grabă în spatele magazinului, iar Simon se duse lângă Lady Hawkins.

— Se pare că ştii câte ceva despre artă.

— Un pic. Am studiat pe ici, pe colo în ultimii ani. Femeia ridică din umeri, după care îl privi cu îndrăzneală, scânteierea ochilor ei de un verde pal făcându-l să se cutremure din cap până-n picioare. Pare să-ţi meargă bine. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva.

Ceva din tonul ei îl făcu să se încrunte.

— Adică?

— Adică a trecut mult timp, iar dumneata pari mult mai… nu ştiu, mult mai aristocratic decât îmi aminteam.

— Aristocratic? Fără să vrea, bărbatul chicoti. Dar sunt conte, Lady Hawkins. Eram şi atunci, pe vremea când…

Se opri brusc, căci vorbele îi rămaseră în gât. Ştiuse? Oare avusese vreodată cea mai vagă idee despre ceea ce simţise pentru ea? La naiba! Existase o vreme când doar o simplă privire aruncată spre ceafa ei îi dăduse fiori. Visase să o seducă, dar avusese de gând să aştepte până ce se puteau căsători. Cât de neghiob putuse să fie închipuindu-şi că şi ea simţea la fel.

— Ce mai face mama dumitale? îl întrebă Lady

Hawkins. Am amintiri aşa de plăcute legate de domnia sa.

Simon îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simţind cum neliniştea era pe punctul de a pune stăpânire pe el. În aceeaşi măsură, îşi dorea şi să o ia la sănătoasa, şi să nu mai plece niciodată.

— E destul de bine, mulţumesc. Dar a dumitale?

— Îmi pare rău să spun asta, dar nu stă tocmai bine cu sănătatea. Ne descurcăm, însă.

— Îmi pare rău, Maggie.

Numele de alint îi scăpă printre buze înainte să apuce să-l suprime. Femeia înghiţi în sec, dar expresia feţei nu îi trădă nimic. Privirea îi rămase aţintită asupra tablourilor.

— Nu are de ce să-ţi pară, Simon, rosti ea cu aceeaşi familiaritate. Măcar un lucru am învăţat despre mine în toţi anii ăştia, şi anume cum să mă descurc foarte bine.

— Da, aşa am auzit.

Lady Hawkins se întoarse cu faţa spre el.

— Serios?

— Toată lumea vorbeşte numai despre dumneata.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

— Iar eu nu dau decât peste comentarii constante despre victoriile dumitale din Parlament, Lord Winchester.

Umerii bărbatului se încordară, ca o reacţie instinctivă la numele personajului. Sigur că văzuse caricatura din geam.

— Mă tem că exagerează, rosti el scrâşnind din dinţi şi rezistând impulsului de a ţâşni spre vitrina magazinului ca s-o dea jos.

— Da, dar asta e ceea ce înalta societate face cel mai bine.

Nu prea avea cum s-o contrazică.

— Mă gândeam că până acum vei fi participat la vreuna dintre petrecerile mele, continuă ea.

— Nu îmi amintesc să fi fost invitat, replică el.

— Hm, asta e ceea ce te reţine? O invitaţie?

Îşi dădu seama că râdea de el. Îl tachina. Dar altceva… Umerii ei încordaţi şi linia dreaptă a buzelor sugerau furie. Simon întoarse ideea pe toate părţile în mintea lui încercând să înţeleagă despre ce era vorba.

— Milord, iertaţi-mă, iată chitanţa, îi strigă doamna McGinnis de la tejghea.

Maggie se deplasă spre cealaltă parte a magazinului, respingându-l, aşa că Simon nu avu încotro decât să ia chitanţa de la negustoreasă. Puse bucăţica de hârtie în buzunar.

— O după-amiază frumoasă, Lady Hawkins! îi ură lui Maggie care stătea cu spatele.

Fără să se întoarcă, femeia abia îi făcu semn cu mâna.

— O după-amiază frumoasă şi dumitale, Lord Winchester!

Odată ajuns afară, îl găsi pe Quint încă mâzgălind ceva. În vreme ce Simon îşi aşteptă prietenul, nu putu să se abţină să nu se întoarcă spre magazin, spunându-şi că o făcea ca să mai analizeze o dată desenul acela jenant… însă privirea îi fu în schimb atrasă de Lady Hawkins.

— Te-ai întâlnit cu ea, iar mie nu mi-ai spus, rosti el pe un ton cât se poate de neutru.

Quint ridică brusc capul.

— Nu am crezut că îţi pasă în vreun fel.

— Nu îmi pasă. Am fost doar surprins.

— Într-adevăr, rosti Quint tărăgănat, apoi îşi întoarse atenţia asupra carneţelului. Şi lumea zice că eu nu ştiu să mint.

*

— Pot să nu mai zâmbesc?

Maggie se simţea penibil cu rânjetul ăla fals aproape

cusut pe faţă în timp ce stătea lângă tejghea.

— Nu încă, milady. Domnii sunt încă în faţa vitrinei şi se uită spre magazin.

— Ai vreo sugestie? Mă simt ca o netoată să stau aici şi să mă zgâiesc la dumneata.

— De ce nu vă plimbaţi prin magazin, iar eu o să merg în spate ca şi cum aş vrea vă aduc tabloul.

Doamna McGinnis îi aruncă o privire pentru a se scuza înainte de a se face nevăzută în spatele magazinului. Ascultând sfatul femeii, Maggie păşi spre grămada de gravuri ce stăteau sprijinite de perete şi încercă să le studieze cu calm, deşi îşi simţea inima bubuindu-i în piept, mai repede ca bătăile din aripi ale unei vrăbii. Simon chiar fusese aici şi se uitase la desen. Oare ce simţise când îl privise? Umilinţă? Furie?

Femeia simţi cum îi creşte inima de satisfacţie.

Nu ştia, fireşte. Cum ar fi putut să-şi dea seama cine era responsabil pentru caricaturile lui Lord Winchester. Doar trei persoane îi cunoşteau talentele ascunse: sora ei, mentorul ei, Lucien, şi doamna McGinnis. Şi niciunul nu avea să îi dezvăluie vreodată secretul.

Dumnezeule, când Simon îi zâmbise atât de intim, ca un băietan, simţise cum se încălzeşte până în vârful degetelor. Probabil că putea să aibă la picioare orice femeie din Londra, la fel cum o avusese şi pe ea odinioară. Dar asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

Da, fusese suficient de naivă încât să aibă încredere în el. Ba chiar să îl şi iubească. Dar acum nu mai era credulă sau naivă. Acum era mai deşteaptă. Mai puternică. Era o cu totul altă persoană. Mult mai rău decât flirtul fusese efortul lui Simon de a purta cu ea o conversaţie prietenoasă, ca şi cum nu avea niciun motiv pentru care să-şi ceară iertare. Ca şi cum nu i-ar fi întors spatele exact în momentul în care avusese cea mai mare nevoie de el.

Dintre toate cele ce se întâmplaseră de la scandal

încoace, cel mai tare o duruse trădarea lui Simon. Asta era şi motivul pentru care se bucura să-l vadă umilit în public din cauza ei. Îi cunoştea faima de conducător tânăr, puternic şi respectat în Parlament, care nu se afla niciodată în tabăra învinşilor. Cu o reputaţie actuală de bărbat cinstit şi inteligent, comportamentul libertin din tinereţe părea de mult uitat.

Dar Maggie nu uitase. Cum ar fi putut, de vreme ce şuşotelile legate de decăderea ei o urmăreau oriunde mergea? „Târfa pe jumătate irlandeză."

Porecla obişnuia să o deranjeze, mai ales atunci când doamnele nu se deranjau să coboare tonul înainte să o rostească. Dar, cu anii, învăţase să o accepte, ba chiar să o folosească în avantajul ei. Dacă o femeie decade, învaţă să se ridice sau să rămână jos… iar Maggie nu avea nici cea mai mică intenţie de a permite înaltei societăţi să o calce în picioare. Nu, lucrurile aveau să stea exact invers. Ei bine, poate nu avea să-i strivească ea… dar cu siguranţă avea să-i facă să sufere.

Din fericire, popularitatea lui Lemarc îi oferea posibilitatea de a scoate în evidenţă ipocrizia şi ridicolul care puseseră stăpânire pe societatea londoneză. Prietenul ei, Lucien, spunea adesea că artiştii ar trebui să folosească arta pentru a distruge orice urmă de durere şi de suferinţă, iar ea ţinuse furia aceea în suflet pentru mult prea multă vreme.

— Au plecat, milady.

Doamna McGinnis se întoarse cu un pachet maro în mâini.

— Slavă cerului. Cât pe-aci să se prăbuşească de uşurare, Maggie îşi duse mâna la inimă. Era să mor când am intrat şi l-am găsit aici. Ce voia?

— Desenul, bineînţeles. A încercat să mă plătească să îi spun numele adevărat al lui Lemarc. Cum nu a reuşit, domnia sa s-a oferit să cumpere tabloul, indiferent de preţ.

— Indiferent de preţ? Ei bine, îmi pare rău că am împiedicat o vânzare. Gândeşte-te doar câţi bani ai face dacă am putea dezvălui identitatea lui Lemarc.

Doamna McGinnis clătină din cap.

— Dacă am face-o, milady, cu siguranţă aş pierde pe termen lung. Ceea ce îi aduce la uşă e misterul, dacă nu te deranjează să-l numesc aşa, iar talentul domniei tale îi face să cumpere totul imediat ce termini de desenat. Păsările în acuarelă erau ultimele pe care le aveam. Se întinse şi o bătu uşor pe Maggie pe mână. Şi nu există nimic ce nu aş face pentru domnia ta. E adevărat, nimeni nu ar putea să îmi ofere destui bani încât să-ţi dezvălui secretul.

Maggie strânse degetele celeilalte femei.

— Îţi mulţumesc. Loialitatea dumitale înseamnă totul pentru mine.

— Eu sunt cea care-ţi mulţumeşte. Fără domnia ta, m-aş găsi în continuare în Little Walsingham, îndurând bătăi de la diavolul cu care m-am măritat. Îţi datorez totul pentru că mi-ai dat câţiva bani şi opere de artă să-mi pun pe picioare propriul magazin. Iar eu nu voi uita niciodată asta.

— În cazul ăsta, ne-am salvat reciproc. Fără prietenia dumitale, nu aş fi supravieţuit.

Celelalte femei din sat nu făcuseră decât să stea gură-cască şi să o judece pe femeia neruşinată care se căsătorise cu baronul lor bătrân şi bogat. Nu-i fusese deloc uşor să-şi facă prieteni.

Doamna McGinnis chicoti şi se trase în spate să-şi şteargă ochii.

— Suntem o pereche pe cinste. Dar zilele-alea sunt de mult apuse. Şi uită-te la dumneata… subiectul principal de discuţie în Londra!

Îi veniră în minte vorbele lui Simon. „Toată lumea vorbeşte numai despre dumneata.” Se întreba ce poveşti auzise el. Fără îndoială, tot ceea ce i se spusese îi confirma

iarăşi cât de inteligente fuseseră acţiunile lui din urmă cu zece ani.

— Oricum, sunt mândră de munca mea. Apropo de muncă, de ce crezi că a cumpărat Lord Winchester păsările?

Femeia ridică din umeri.

— Nu aş putea spune, milady. L-a convins prietenul domniei sale, Lord Quint. S-au retras în colţ, unde au purtat o discuţie şoptită. După aceea, Lord Winchester a fost de acord să cumpere tablourile fără măcar să se uite la ele, iar pachetul va fi trimis la adresa lui Lord Quint.

Maggie se încruntă. Le cumpărase fără să se uite la ele? Şi a cerut să-i fie duse lui Lord Quint? Toată chestiunea asta i se părea ciudată şi, în plus, ura să nu ştie *de ce* făcea cineva ceva anume. Asta era o calitate enervantă, dar tocmai asta o făcea o observatoare pasionată a firii umane, ceea ce, în schimb, o ajuta să creeze desene mai precise şi mai provocatoare. Sora ei îi repetase de nenumărate ori să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine, să renunţe la încăpăţânarea ei de a găsi o explicaţie raţională pentru orice, dar Maggie, pur şi simplu, *nu putea.*

— Poţi să-mi spui ce i-a făcut contele domniei tale încât să apară într-atât de multe desene de-ale lui Lemarc?

Maggie făcu un semn indiferent din mână.

— Nu a fost în atât de multe. Prinny a apărut în mult mai multe, iar eu nici măcar nu l-am cunoscut pe Regent.

— Nu ai cum să mă păcăleşti. Ne cunoaştem mult prea bine. L-ai făcut de râs pe Lord Winchester şi sigur există un motiv bun pentru care ai făcut-o.

O, da. Avea un motiv bun.

Doamna McGinnis o studia cu atenţie, aşa că Maggie rosti:

— Mi-l amintesc de la debutul meu în societate, iar acelea sunt zile pe care aş prefera să le uit. Am încredere

că îl vei taxa cu o sumă frumuşică pentru acuarele.

— Într-adevăr, aşa voi face. Vei câştiga o mică avere de pe urma contelui de Winchester. Acum, cărui motiv îi datorez onoarea vizitei de azi?

— Am vrut să te informez că am terminat desenele arhitecturale, precum şi o nouă caricatură pentru vitrină. Vom folosi procedura obişnuită de livrare. Ce zici de poimâine?

— Excelent! Negustoreasa bătu din palme. Turiştilor le vor plăcea la nebunie desenele arhitecturale. Mai e o chestiune pe care ar trebui să o discutăm. Am primit o scrisoare de la Ackermann. Redactează o carte de călătorie pentru Scoţia şi Ţara Galilor şi vrea să îl angajeze pe… Lemarc… pentru ilustraţii.

Rudolph Ackermann, editorul de la *The Repository of thearts,* publicase cărţi de călătorie, de arhitectură şi de grădinărit de mare succes. Doamna McGinnis îi arătase deja de câteva luni lucrările lui Maggie, implorându-l să-i permită lui Lemarc să ilustreze una dintre viitoarele cărţi. Munca urma să fie migăloasă, dar avea să fie bine plătită şi o reclamă excelentă. Şi, mai important, aprobarea lui Ackermann avea să cântărească mult. Bărbatul nu lucra niciodată cu artişti trecători sau de avangardă. Asta avea să-i pună opera pe acelaşi nivel cu cea a artiştilor contemporani de renume precum Rowlandson şi Gillray.

— Solicită aproape o sută de acvatinte, continuă doamna McGinnis profitând de tăcerea înmărmurită a lui Maggie. Să-i spun că accepţi?

— Da! Pentru numele lui Dumnezeu, ce veşti minunate! izbucni ea întinzându-se în faţă să strângă mâinile doamnei McGinnis. Îţi mulţumesc că munceşti atât de mult în numele meu.

— Aranjamentul ne va face bine amândurora, milady. Cu ajutorul lucrării pentru Ackermann şi graţie prietenului dumitale de la Paris, în curând, toată Londra va vui. Poate,

până la vară, ne vom putea permite un magazin mai mare pe bulevardul Ştrand.

— O, excelent. Ai veşti de la Lucien.

Lucien Barreau era unul dintre cei mai dragi prieteni ai lui Maggie. Îl întâlnise pe vremea când studia la Paris, cu câţiva ani înainte de moartea lui Hawkins. Îi fusese mentor şi o învăţase despre ceea ce presupunea a fi un artist, dar şi cum să-şi perfecţioneze măiestria. Talentul lui era nemărginit, dar refuzase să-şi expună opera la Paris, teama de respingere ţinându-l departe de laudele publice. Totuşi, după o luptă îndelungată, Maggie reuşise să îl convingă să îşi vândă operele în Londra, prin intermediul doamnei McGinnis.

— Într-adevăr, a scris la începutul săptămânii să ne spună că ne-a mai pregătit două sute de acvaforte. Mostra pe care ne-a trimis-o era remarcabilă. Ai vrea s-o vezi?

— Nu-i nevoie. Îi ştiu bine munca. Stilul lui elegant de a desena se va vinde ca pâinea caldă.

— Sper din tot sufletul să fie aşa. Doreşti să expun noul desen imediat sau să-l mai păstrăm un pic pe cel vechi?

— Mai lasă-l pe ăsta încă o săptămână. Nu are rost să îi lăsăm lui Lord Winchester impresia că vizita lui te-a influenţat să îl dai jos. Nu, mai lasă-l să fiarbă vreo câteva zile.

Clopoţelul de deasupra uşii zăngăni şi trei domniţe intrară în magazin. Erau englezoaice tinere cu obrajii îmbujoraţi, îmbrăcate în haine care le plasau în rândurile aristocraţiei avute. Slujnicele le aşteptau afară.

Ţinându-se de braţ, fetele râdeau bucuroase. Doar observându-le, Maggie se simţi de o sută de ani. Oare fusese şi ea vreodată aşa de lipsită de griji, chiar şi înainte de scandal?

— Iertaţi-mă, milady, rosti doamna McGinnis înainte să se grăbească să le servească pe nou-venite.

Maggie se duse să studieze câteva tablouri de pe peretele apropiat. O încurajase pe doamna McGinnis să adune toţi artiştii în vogă. Până la urmă, magazinul nu putea fi susţinut doar de Lemarc. Pe lângă faptul că practica avea meritul de a creşte vânzările, de asemenea îi oferea lui Maggie şansa de a studia competiţia. Cele pe care le admira acum erau o serie de peisaje irlandeze drăguţe semnate de Mulready. De fapt, erau chiar destul de frumoase.

— Ştiţi cine e aceea? o auzi câteva minute mai târziu pe una dintre fete şoptind în spatele ei, suficient de tare, astfel încât replica să ajungă la urechile lui Maggie. Ea îşi înăbuşi un oftat, rămânând cu spatele la ele.

— Şşşt, exclamă una dintre fete.

— Nu, cine este? întrebă cea de-a treia.

Maggie îşi reprimă pornirea a se roti şi de-a şuiera spre ele asemenea unei Gorgone. Chiar dacă asta i-ar fi oferit satisfacţia supremă, doamnei McGinnis nu i-ar fi plăcut deloc să-i sperie clienţii, ca să nu mai vorbim de faptul că proprietara s-ar fi întristat extrem de tare dacă atitudinea ei ar fi împiedicat-o să facă o vânzare.

Cu toate astea, Maggie rămase nemişcată. Sub nicio formă nu avea să le dea fetelor satisfacţia de a o goni. Avea să le lase să spună orice. Oricum, le auzise pe toate.

— … târfa irlandeză.

Urmă un icnet.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Am văzut-o acum câteva luni la expoziţia Reynolds. Mama nici măcar nu voia să mă lase să mă uit la ea.

„Altfel, te-ai fi transformat în stană de piatră”, se gândi Maggie.

— Stai, nu am nici cea mai vagă idee despre cine vorbeşti. Cine e?

Urmară câteva murmure, după care se auzi:

— Am aflat totul despre ea de la Lady Mary, care e prietenă cu Lady Cranford.

„Amelia.” Maggie ar fi trebuit să ştie. Fata continuă în şoaptă, aşa că Maggie auzi doar frânturi din conversaţie.

— … la debut… jumătate dintre bărbaţii din înalta societate. Lady Cranford a prins-o… logodnicul ei de la vremea respectivă… scandal… s-a măritat cu Lord Hawkins.

Maggie putea să ghicească vorbele pe care nu le auzise, dar fu surprinsă că încă o mai afectau, chiar şi după atâţia ani. Răstălmăcirea faptelor, nedreptatea, crasă a minciunilor împrăştiate despre ea. Doar ultima parte legată de scandal şi de căsătoria ei cu Charles se întâmpla să fie adevărată. Înghiţi nodul de indignare care i se pusese în gât.

— Şi eşti sigură că ea este…

Maggie le simţea greutatea privirilor în spate.

— Foarte sigură. Mama mi-a spus să nu mă plimb aiurea pe la petreceri, altfel lumea ar putea crede că sunt ca ea.

— Prostuţo, nimeni nu ar crede vreodată asta. Îţi jur că asta este din sânge. La ce altceva te-ai putea aştepta de la o irlandeză dezmăţată.

Maggie se învârti pe călcâie ca să le înfrunte. Speriate, fetele se dădură în spate, iar Maggie se asigură că le priveşte în ochi pe fiecare în parte. Nimeni nu scoase o vorbă şi, deloc surprinzător, fetele nu îi susţinură privirea. Fiecare se întoarse spre tejghea, tăcute ca un tablou. Chiar în clipa aceea, doamna McGinnis ieşi din camera din spate a magazinului cu o pânză în mâini. Când văzu chipul lui Maggie, ridică dintr-o sprânceană.

Maggie clătină din cap şi înaintă spre tejghea.

— Doamnă McGinnis, mulţumesc pentru ajutorul de astăzi. Cred că mă voi întoarce mai târziu, când magazinul

dumitale nu va mai fi atât de… aglomerat.

Cu îngrijorarea citindu-i-se evident în privirea din spatele ochelarilor, doamna McGinnis replică:

— Prea bine, milady. A fost plăcerea mea. Întotdeauna sunt bucuroasă să-i fiu de ajutor domniei voastre.

Maggie părăsi magazinul cu bărbia ridicată. Aerul rece îi izbi faţa, deşi abia dacă îl simţi din cauza furiei care îi clocotea în vene. Deloc pregătită să-şi ia tălpăşiţa ca un paria, femeia păşi să cerceteze vitrina din faţă. Doamna McGinnis era un geniu la aranjatul tablourilor şi al gravurilor astfel încât să atragă atenţia clienţilor. În Walsingham, femeia nu ştiuse prea multe despre artă, dar unii oameni aveau darul de a recunoaşte frumosul. Doamnei McGinnis îi plăcea ce îi plăcea şi ei şi, după câte se părea, clienţii erau de aceeaşi părere cu ele.

Maggie oftă. Zău aşa, fusese absurd să le permită celor trei vipere în devenire să o muşte. Să-i provoace o reacţie era exact ceea ce îşi doreau bârfitorii, iar Maggie încerca, într-un fel pervers de a se răzbuna, să nu le dea niciodată satisfacţie. Era posibil ca eşecul de adineauri să fi fost rezultatul prezenţei neaşteptate a lui Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se gândise niciodată că va da peste el acolo. Poate la vreuna dintre petrecerile ei sau la vreo expoziţie… într-un loc în care să aibă vreun indiciu, ceva timp să se pregătească dinainte.

Desenul cu Winchester îi atrase atenţia. Aşezat în faţă, deţinea locul principal în vitrină. Imaginea o făcu pe Maggie să surâdă – era primul ei zâmbet adevărat pe ziua aceea. Poate că venise vremea pentru încă o petrecere.

Capitolul 3

Simon bătu la uşa unei reşedinţe mari de pe Charles Street.

— E foarte posibil să ni se refuze prezenţa.

Ducele de Colton râse zgomotos.

— Niciodată în viaţa mea nu mi s-a refuzat intrarea la vreo petrecere desfrânată.

Zaiafetul dinăuntru ajungea până la treptele din faţă, sub forma unui zumzăit neîntrerupt. Pe lângă voci, se auzea şi muzica interpretată de un cvartet de coarde. Simon nu putea decât să se întrebe ce credeau vecinii.

— Lăsând deoparte reputaţia ta ilustră, remarcă ironic ducesa de Colton, am primit şi invitaţie. Aşa că aş zice că şansele de a fi refuzaţi sunt mici.

— Invitaţie? Simon se uită spre ea. Nu ai pomenit nimic de asta până acum.

Julia ridică din umeri.

— Noi primim invitaţii la aproape orice, Simon, indiferent de eveniment. La fel ca şi tine, sunt sigură. Bineînţeles, până acum nu am avut niciodată motiv să particip la vreuna dintre petrecerile lui Lady Hawkins.

— Ca şi cum te-aş lăsa să vii fără mine, îi spuse Colton.

— De parcă m-ai putea opri, îl împunse ea la rândul ei. În plus, în seara asta suntem aici pentru Simon.

Simon îşi înăbuşi un mârâit. Nu ar fi vrut să aibă companie în acea seară, dar Julia insistase după ce îi aflase planurile. Toată escapada asta putea fi o pierdere totală de vreme dacă Maggie refuza să discute cu el. În ultimele patru săptămâni, îi trimisese patru bilete în care îi ceruse o audienţă, dar ea refuzase de fiecare dată. În consecinţă, când aflase vestea legată de petrecere, se hotărâse să o abordeze aici, unde nu avea cum să-l mai evite.

Avea nevoie doar să îi ceară o favoare, deşi chiar şi lui îi venea greu să accepte o aşa scuză cusută cu aţă albă. Dorinţa de a o revedea, de a-i vorbi, fusese ca o mâncărime

deranjantă pe sub piele, care nu-i dăduse pace de la întâlnirea de la magazinul doamnei McGinnis. Era doar curiozitatea şi nimic mai mult, îşi spunea el. Avea să-şi satisfacă acea nevoie în seara asta şi apoi avea să termine cu ea. Bineînţeles, exista o şansă minusculă ca ea să-l poată ajuta, ceea ce ar fi reprezentat un avantaj în plus al acestui demers. Uşa de lemn se deschise, iar în cadrul ei îşi făcu apariţia o bătrână rotofeie. Îi analiză rapid şi le ţinu uşa ca să intre. După ce le luă hainele groase, îi conduse în sus pe scara de marmură. Simon o urmă, ţinând pasul cu ea.

Interiorul era departe de a fi ostentativ, dar bine mobilat, observă el. Opere de artă de calitate atârnau pe pereţi. Covoare groase. Decoraţiuni din aur. Nimic câtuşi de puţin ţipător. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar sperase să găsească indicii care să-l ajute să împace imaginea fetei pe care o cunoscuse odinioară cu femeia care era acum. Şi, chiar dacă nu-şi închipuise locuinţa ei ca pe un bordel, nici decorul ăsta perfect rafinat nu i se potrivea deloc.

— Stăpânei mele nu-i plac ceremoniile, le spuse menajera peste umăr. Nu-i place să-şi anunţe musafirii. Petrecerea e în plină desfăşurare aici.

Femeia deschise larg două uşi duble, iar Simon pătrunse în sala de bal… apoi se opri. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Camera fusese transformată în refugiu luxuriant de viaţă maritimă şi vegetaţie verde. Ghirlande de flori legate cu funie aurită atârnau de-a lungul tavanului şi al coloanelor, în vreme ce butoiaşe încăpătoare din lemn erau grupate în colţurile încăperii, unele purtând cupe goale deasupra. Unul dintre pereţi era acoperit cu o plasă de cânepă în a cărei împletitură erau prinse replici ale mai multor creaturi marine. Ringul de dans ocupa cea mai mare parte a spaţiului, iar Maggie îl decorase corespunzător. Desene complexe cu creta, ce înfăţişau sirene goale şi marinari robuşti, se învolburau în culori vii

de-a lungul podelei ce devenise un tablou din cale-afară de deocheat.

Câţiva oaspeţi discutau şi sorbeau şampanie de-o parte şi de alta a încăperii, dar majoritatea erau strânşi în partea din spate. Simon nu-şi dădea seama la ce se uitau.

— Sunt impresionat, murmură Colt. Îmi amintesc de o asemenea petrecere organizată în timpul Carnavalului de la Veneţia. Spre dimineaţă, toţi am sfârşit în lagună.

— Nu se poate să fie mai rău decât atunci când am fost prinşi în fântâna de la Cambridge, sublinie Simon.

— Ce mai pierde-vară eram şi noi, rosti Colt cu nostalgie, înainte să se îndepărteze cu Julia la braţ, păşind spre o masă înţesată cu pahare de şampanie.

În urmă cu opt luni, când perioada de doliu a lui Maggie se încheiase, începuseră să circule poveşti despre petrecerile ei neconvenţionale ţinute în reşedinţa din oraş a familiei Hawkins. Nu erau dese şi nici mari, dar erau destul de populare în viziunea jumătăţii masculine a nobilimii. La naiba, clubul White se amuzase copios a doua zi după unul dintre evenimentele ei. Bineînţeles că matroanele respectabile ale societăţii şi doamnele nemăritate nu participau niciodată, dar tot rămânea grupul destrăbălat al soţiilor şi al văduvelor.

În timp ce-i ascultase pe unii sau pe alţii povestind despre depravarea din casa lui Maggie, Simon reuşise întotdeauna să se enerveze. Era femeia asta atât de hotărâtă să se transforme într-un spectacol? Se măritase repede şi în tăcere cu Hawkins – nici nu era de mirare având în vedere scandalul – şi aproape că dispăruse până la moartea lui, după care diavoliţa se întorsese degrabă în Londra, unde iscase mare vâlvă. Simon cercetă feţele bărbaţilor din apropiere şi-i recunoscu aproape pe toţi. Erau bărbaţi cu care ieşea la un pahar şi împreună cu care făcea pariuri. Bărbaţi cu care dezbătea în Camera Lorzilor. Care dintre ei era amantul ei? Dădu peste cap un pahar de

şampanie, apoi se întinse după încă unul. Poate că făcuse o greşeală imensă venind aici în seara asta.

— Ce crezi că se întâmplă acolo, în spate? întrebă Colt făcând semn spre mulţimea din colţ.

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar mi-ar plăcea să o găsesc pe gazda noastră.

Cu cel de-al doilea pahar de şampanie în mână, începu să-şi croiască drum prin mulţimea de oameni către partea cealaltă a încăperii, dar fu imediat acostat de câţiva tineri membri ai Partidului Liberal. Îi luă aproape douăzeci de minute să poată părăsi discuţia, care acoperise subiecte de la agitaţia de după masacrul de la Peterloo, la speculaţii legate de reuşita demersului Regentului de a divorţa de Prinţesa de Wales.

Simon îi zări în mulţime pe Julia şi pe Colton şi li se alătură să vadă ce anume îi captivase pe toţi. Într-un mic bazin cu apă, cocoţate pe stânci, se aflau trei tinere costumate ca sirene. Fiecare purta o perucă lungă colorată care se asorta cu nuanţa cozii ei – fie albastră, roşie sau galbenă – şi un şirag de perle în jurul gâtului. Braţele, umerii şi abdomenele le erau acoperite cu un material transparent argintiu, iar sânii abia dacă erau ascunşi de o fâşie îngustă de material. Prima dată, Simon se gândi că mai mult ca sigur îngheţau de frig.

— Ce e asta? se aplecă el să întrebe.

— Un soi de reprezentaţie, mi s-a spus, îi şopti Julia. Aşteptăm să înceapă.

O femeie cu părul negru tăciune şi cu o mască albastră cu pene păşi în faţă şi bătu din palme pentru a le atrage atenţia. Conştientizarea neaşteptată îi trimise lui Simon fiori prin tot trupul, însă şi mai tare în vintre. Ar fi recunoscut-o oriunde. Rochia ei era alcătuită din straturi diafane de mătase albastră, poalele revărsându-i-se în valuri pe podea. Ţesătura se întindea de-a lungul sânilor ei mici pentru a-i sălta cupele. Şi mai ademenitor era

zâmbetul orbitor pe care îl afişa, strălucirea pe care o răspândea, pur şi simplu, doar când respira. Nu că şi-ar fi dat voie să pornească din nou pe acel drum, dar aşa ceva nu avea cum să treacă neobservat.

La comanda lui Maggie, orchestra începu să interpreteze o melodie veselă. Trei bărbaţi costumaţi în marinari puternici îşi făcură apariţia şi începură să interpreteze un cântec popular marinăresc. Versurile fuseseră uşor modificate ca să devină mai colorate, comentând despre sânii sirenelor şi despre lipsa lor de morală.

Oaspeţii murmurau aprobator în vreme ce cântecul ajunse la punctul culminant, care anunţa moartea marinarilor atunci când erau respinşi de sirene. Toată lumea aplauda plină de entuziasm în vreme ce actorii făceau reverenţe… atât cât se putea apleca cineva înfăşurat într-o coadă din pânză. Odată ce aplauzele conteniră, unul dintre marinari veni în grabă spre Lady Hawkins, o ridică pe braţe şi o aduse la piscină. Râzând, femeia îl prinse de umeri în vreme ce el se prefăcea că o aruncă în apă. Toată lumea din încăpere icni… cu excepţia lui Simon, care era prea ocupat să scrâşnească din dinţi.

În cele din urmă, marinarul o lăsă jos. Maggie îşi azvârli papucii şi păşi în piscina deloc adâncă. Mulţimea începu să strige şi să aclame în vreme ce ea execută câţiva paşi de dans de efect, o nimfă acvatică mascată şi jucăuşă care făcea paradă de dragul mulţimii.

Conştientizarea faptului că participa la o aiureală îl lovi pe Simon cu subtilitatea unei bâte de lemn. De ce dracu’ era el aici?

— Îmi *place* de ea, murmură Julia de lângă el.

— Cum să nu.

— Şi tu ai plăcut-o odinioară, continuă femeia, cu privirea aţintită asupra lui Maggie. Sau trebuie să-ţi reamintesc.

Nu. Îşi amintea asta mult prea bine. Dar zilele acelea erau de mult apuse.

— Am uitat că voi două nu v-aţi cunoscut niciodată. Ea şi-a făcut debutul în anul în care tu te-ai măritat cu Colton.

Maggie se sui pe o stâncă de pe care se ridicase una dintre sirene şi făcu o plecăciune. Mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze. Simon aplaudă la rândul lui, deşi mai mult entuziasm arătase în timpul discursului unui adversar politic.

Totuşi, nimeni nu păru să observe. Maggie captiva mulţimea, atât de al naibii de frumoasă, încât nimeni nu îndrăznea să-şi ia privirea de la ea.

— Sunteţi prea amabili, rosti ea ridicând mâinile ca să se facă linişte. Mulţumirile mele sirenelor şi marinarilor. Acum dansăm!

Mulţimea se dispersă, majoritatea îndreptându-se spre paharele cu şampanie, în vreme ce orchestra începu să interpreteze un vals. Câţiva oaspeţi o înconjurară pe Maggie, dar Simon rămase aproape. Colton luă alte pahare de şampanie şi începu să vorbească cu soţia lui în vreme ce Simon aştepta.

După o vreme, care-i păru o eternitate, Simon găsi oportunitatea. Grupul din jurul lui Maggie se mai micşoră, aşa că el ajunse foarte aproape de cotul ei. Femeia se uită în sus, privirea de smarald înăsprindu-i-se în spatele măştii, iar Simon îi observă umerii crispându-se. Penele albastre de păun zvâcniră şi săltară în vreme ce ea se întoarse să se scuze. Când însoţitorii ei se îndepărtară, rosti:

— Lord Winchester, ce surpriză!

— Bună seara, Lady Hawkins. Simon făcu repede prezentările şi, în ciuda aparentei nemulţumiri cauzate de prezenţa lui Simon, Maggie acordă o atenţie exagerată legendarilor duce şi ducesă de Colton.

— Mă bucur foarte tare că aţi venit amândoi, rosti Maggie făcând o reverenţă elegantă. De-o veşnicie îmi doream să vă cunosc.

— Asemenea, replică Julia. Spectacolul a fost înălţător, iar costumul tău îmi place la nebunie. Eşti Amphitrite?

— Nu. Sunt umila naiadă Daphne.

— A, dar i-a oferit lui Apollo o vânătoare pe cinste, sublinie Colton. O femeie cu adevărat remarcabilă.

— Toate femeile sunt remarcabile, Excelenţa Voastră… sau încă nu aţi remarcat asta?

— Este foarte conştient de lucrul ăsta. L-am învăţat să nu subestimeze niciodată o femeie. Julia îşi înălţă sprâncenele spre Colton ca şi cum l-ar fi provocat să o contrazică.

— Foarte adevărat, ducesă, răspunse ducele cu zâmbet afectat.

— Cine ţi-a făcut desenele cu creta? întrebă Julia făcând semn spre ringul de dans. Sunt pur şi simplu încântătoare.

— Mulţumesc. Au fost realizate de un artist, o cunoştinţă de-a mea.

Grupul se întoarse să analizeze desenele care erau acum călcate în picioare de dansatori.

— Uimitoare, continuă Julia. Aproape că e păcat să le stricăm.

Simon îi aruncă lui Colton o privire pe deasupra capului Juliei.

De vreme ce se cunoşteau din copilărie, nu aveau nevoie de vorbe, iar Colton îi oferi imediat braţul soţiei lui.

— Ei bine, frumoase sau nu, dansăm?

Când ducele şi ducesa plecară, Maggie îşi arcui buzele.

— Foarte bine orchestrat, Lord Winchester. Ducii sunt la ordinele tale. Parlamentul la picioarele tale. Abia

aştept să văd care va fi următorul tău triumf. Să chem înapoi mulţimea?

— Deloc subtil din partea mea, dar îmi doream să vorbesc cu tine. Dacă nu ai fi refuzat să mă vezi săptămâna asta…

— Da, nu mă îndoiesc câtuşi de puţin că ăsta e ultimul loc unde ţi-ai fi dorit să te afli în seara asta.

Foarte corect, deşi nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

— Te-ai înşela. De fapt, chiar m-am distrat.

— Atunci, voi considera seara asta drept un succes.

— Din ce mi s-a spus, toate petrecerile tale sunt reuşite. E adevărat că o dată ai adus tigri?

Irisurile ei verzi luciră asemenea smaraldelor.

— E un pic exagerat. Era un singur tigru, şi era destul de domesticit. Cred că majoritatea oaspeţilor au fost dezamăgiţi.

Unicitatea frumuseţii ei îl izbi, aşa cum o făcuse dintotdeauna. Părul negru strălucitor. Pielea catifelată fără cusur sau pete. Buzele rozalii pline. Niciunde în lume nu mai exista vreo femeie asemenea lui Maggie. Ştiuse asta de prima dată când dăduse cu ochii de ea… la fel cum făcuseră mulţi alţi bărbaţi, asta dacă zvonurile despre nenumăratele ei aventuri erau adevărate.

— Ducesa avea dreptate. Eşti foarte frumoasă în seara asta.

Glasul îi era mai ascuţit decât de obicei când făcea un compliment şi aproape că se înfioră.

La rândul ei, femeia îl măsură din priviri.

— Mulţumesc, deşi cred că o să mor dacă nu mă schimb de hainele astea ude.

Îşi apucă poalele rochiei şi-i arătă ţesătura leoarcă. Imediat, rămase ţintuit locului la vederea piciorului ei frumos acoperit de mătasea transparentă udă. Sângele începu să-i fiarbă. Voia să o simtă, să o strângă în braţe…

să-şi treacă limba de-a lungul proeminenţei catifelate a gleznei ei. Ar fi făcut o greşeală monumentală dacă ar fi permis una ca asta, deşi dorinţa era departe de a fi vreodată raţională. Totuşi, ceea ce-i ieşi pe gură îl luă prin surprindere chiar şi pe el.

— Asta îmi aminteşte de momentul în care te-am învăţat să patinezi. Mai ţii minte, la Serpentine? Pânza rochiei ţi s-a udat şi aproape că ai îngheţat.

Femeia clipi spre el.

— Nu m-am gândit la excursia aia de ceva vreme. A fost… o zi drăguţă.

— Da, a fost. Nevoia de a o atinge se intensifică, iar amintirile dragi îl făcură să simtă o durere stranie. Dansezi cu mine?

— A, eu nu dansez niciodată.

— De ce nu? Îţi place să dansezi. Sau, cel puţin, îţi plăcea.

Femeia înălţă din umeri.

— Dansul mă plictiseşte până la lacrimi. În plus, ăsta e genul de activitate care se întreprinde la petrecerile respectabile.

— Vai, ce oroare, rosti Simon tărăgănat.

Buzele femeii se subţiară.

— Ia-mă peste picior dacă vrei, dar nu mai sunt fata pe care ai cunoscut-o odinioară… şi nu-mi doresc câtuşi de puţin să redevin vreodată aşa.

*

Momentul se prelungi, iar Maggie îşi dădu seama cu o rapiditate umilitoare că spusese mai mult decât intenţionase. Fruntea aristocratică, dintr-a opta generaţie de nobili reprezentată de Simon, se încruntă, în timp ce bărbatul îi analiză vorbele. La naiba! Ei bine, era prea târziu acum să mai retragă ceea ce rostise. Din păcate,

moştenise temperamentul tatălui ei laolaltă cu creativitatea lui, iar Simon, dintre toate lucrurile, o scosese din fire cu dansul lui. Sincer, cui îi păsa dacă ea dansa sau nu?

Dezvăluise prea mult. De vină era frumuseţea lui, faptul că atenţia îi fusese distrasă de înfăţişarea lui de un blond nobil, ce părea sculptată din marmură romană de foarte bună calitate.

Trupul lui înalt, înveşmântat într-o haină albastru-închis şi pantaloni asortaţi, atrăgea toate privirile feminine din încăpere. Iar felul în care pulsul ei se accelera în faţa lui o irita peste măsură pe Maggie, de vreme ce ea trebuia să fie o femeie cu capul pe umeri.

De ce adusese vorba despre după-amiaza petrecută la patinaj? Prefera să nu şi-l mai amintească pe Simon din vremea debutului ei, pe bărbatul fermecător care părea să poată realiza orice. Fusese atât de amabil în ziua aceea, atât de dornic să o ajute… şi îi oferise toată atenţia lui. Râseseră mult şi, de mai multe ori, îi spusese cât de mult îi admira umorul.

Dar se schimbaseră mult prea multe între ei. Fără îndoială, mult prea multe ca să se mai poată întoarce vreodată în acel punct.

Bărbatul deschise gura – fără îndoială voia să-i pună vreo întrebare sau să-i facă vreo mărturisire pe care nu avea nici cea mai mică dorinţă s-o asculte – aşa că îl repezi:

— Ai vrut să vorbeşti cu mine?

Maxilarul i se închise cu zgomot.

— Nu aici… cred, rosti el după o clipă. Nu, o să vin să te văd mâine.

— Chiar aşa?

— Da. Răspunsurile pe care le vreau e mai bine să fie discutate între patru ochi.

„Vai, chiar aşa?” În cazul ăsta, nici nu se îndoia care

avea să fie şirul de întrebări. Dumnezeu ştia că, în ultimii zece ani, le auzise de sute de ori.

Un nod mic de dezamăgire i se strânse în piept. Nu se aşteptase la asta, deşi ar fi trebuit. Simon nu era diferit de ceilalţi. Nu aflase asta atunci când o ignorase după ce domnul Davenport, acum viconte Cranford, împrăştiase acele minciuni mizerabile? Odinioară îl iubise la nebunie pe Simon, dar el se dovedise nevrednic de o emoţie atât de puternică şi de generoasă.

Cu toate astea, să-l audă rostind vorbele acelea ar fi însemnat să redeschidă o rană pe care se chinuise mult timp să o închidă. Avea nevoie să găsească o modalitate să-l descurajeze. Dacă-l ignorase, nu reuşise să rezolve nimic. Nici când îl refuzase. Exista o altă modalitate pe care s-o abordeze.

— Presupui că voi fi acasă să primesc vizitatori. Poate că am planuri… sau poate că voi fi ocupată cu un alt oaspete. Până una-alta, seara e departe de a se fi încheiat.

Expresia lui se schimbă, deveni mai dură, exact cum sperase şi ea că se va întâmpla. Totuşi, satisfacţia fu de scurtă durată pentru că el îi replică:

— Dacă e aşa, atunci poate va şti cum să procedeze ca să-ţi permită să petreci câteva minute cu un prieten.

Maggie aproape că izbucni în râs.

— *Prieten?* Simon, nu am nimic să-ţi ofer sau să-ţi spun. Ideea ca noi doi să fim prieteni e absurdă dintr-o grămadă de motive, ca să nu mai punem la socoteală strălucita ta carieră politică. Ce va gândi lumea: puternicul conte de Winchester cu femeia pe jumătate irlandeză şi…

— N-o spune! se răsti el, luând-o prin surprindere.

— Ce să nu spun? *Târfă?* Izbucni într-un hohot de râs nervos. Haide, doar ştii cum îmi spune toată lumea. Mă tem că nu avem cum să ne facem că nu vedem asta. Şi un lucru pe care l-am învăţat de-a lungul anilor este că e mai bine să-ţi accepţi soarta decât să încerci s-o schimbi.

Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă schimb.

*

Maggie deschise larg uşa camerei ei, cu mai multă forţă decât intenţionase. Sora ei, Rebecca, privi în sus de pe locul unde stătea pe patul lui Maggie şi citea.

— Dumnezeule. Ce s-a întâmplat?

Maggie se îndreptă spre şnurul clopoţelului şi trase. Avea nevoie de Tilda să o ajute cu noua rochie.

— Am intrat în piscină şi mi-am udat poalele rochiei.

— Zău? O, aş fi vrut să văd asta.

Maggie surâse către sora ei. Asta era o bătălie mai veche… una pe care Becca nu avea s-o câştige în vecii vecilor.

— Ştii că petrecerile mele nu sunt pentru doamnele respectabile ale înaltei societăţi. Dacă ai veni jos, ţi-ai distruge reputaţia, care suferă şi aşa din cauza faptului că suntem rude. E destul de rău că insişti să-ţi trimiţi soţul.

Becca îşi înălţă bărbia.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Marcus nu va permite să ţi se întâmple nimic rău.

— Mai exact, ce anume te îngrijorează? Că voi rămâne fără şampanie şi se va isca o bătaie cu pumnii?

Chiar dacă firea protectoare a Beccăi reprezenta o sursă continuă de amuzament, în secret asta încălzea inima împietrită a lui Maggie.

— Glumeşte dacă vrei, dar nu-i voi lăsa să te rănească din nou. Acum, spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat şi ce te-a supărat.

Dezamăgirea pe care o citise pe buzele voluptuoase ale lui Simon atunci când rostise cuvântul „târfă” îi rămăsese întipărită pe retină. Era mai bine să termine odată cu asta de vreme ce Becca avea oricum să afle în curând de la soţul ei.

— Winchester e aici.

Gura Beccăi formă un cerc perfect rotund, cu groaza întipărită pe chip.

— Dumnezeule mare! De ce, după tot timpul ăsta, ar veni în seara asta?

Maggie ridică din umeri.

— Într-una din zilele trecute, ne-am întâlnit din întâmplare în magazinul doamnei McGinnis.

— V-aţi… chiar aşa? rosti Becca cu răsuflarea întretăiată. Şi nu mi-ai spus?

Se auzi un ciocănit scurt înainte ca Tilda să păşească în cameră. Femeia se amuză copios când dădu cu ochii de rochia lui Maggie.

— Aşa păţeşti dacă înoţi în piscină, milady. Hai cu mine.

Majoritatea doamnelor nu aveau să tolereze vreodată o dojană din partea unei servitoare… dar Maggie nu era deloc precum majoritatea doamnelor. Şi, cu siguranţă, Tilda nu era precum majoritatea servitoarelor. Odinioară soţia unui măcelar din Little Walsingham, Tilda condusese eficient magazinul cu o mână de fier. Soţul ei fusese însă un beţiv risipitor, iar Tilda sfârşise prin a se ocupa de toată afacerea. Cum programul era lung şi necesita muncă fizică, Tilda ajunsese în pragul epuizării. Aşa că, atunci când soţul ei murise, Maggie o rugase pe femeia fără copii să vină mai bine să lucreze pentru ea.

Nu regretase deloc. Tilda era un dar de la Dumnezeu. Supraveghea totul, lăsând-o pe Maggie să se ocupe de ceea ce îi plăcea cel mai mult: de arta ei.

Maggie o urmă pe Tilda în garderob, lăsând uşa deschisă să-şi poată continua conversaţia cu Becca.

— Nici nu prea merita menţionat. Am purtat o discuţie politicoasă câteva minute, în timp ce el a cumpărat câteva tablouri.

— A cumpărat tablouri! Care? Nu pe cel cu…

— A cumpărat o grămadă de tablouri cu peisaje de Lemarc, o întrerupse Maggie pe sora ei.

Tilda cunoştea secretul pseudonimului lui Maggie, dar nu se ştia niciodată cine ar mai fi putut asculta. Dacă în Tilda putea avea încredere, acest lucru nu era valabil şi pentru mulţi dintre ceilalţi membri ai personalului.

Rochia îi alunecă de pe umeri.

— Hai, ieşi din ea, îi ordonă Tilda.

Urmă juponul, apoi Maggie îşi scoase ciorapii uzi.

— Singurul motiv pentru care a venit în seara asta a fost pentru că vrea să vorbim, iar eu am refuzat să-i răspund la bilete.

Maggie auzi ţipătul de indignare al Beccăi din camera alăturată.

— Şi ce vrea să discute după atâta timp? Cât tupeu pe bărbatul ăsta. Sper că i-ai spus să se ducă la naiba!

Maggie nu se putu abţine să nu râdă.

— Într-un fel ceva mai politicos, da. Cam asta i-am spus.

— Ştii că nu îmi pasă de chestiunile legate de politică, dar Winchester chiar şi-a făcut un renume în Parlament. Nu că m-aş coborî să-l urmăresc… nu după ce ţi-a făcut. Şi toată lumea ştie că are o amantă pe Curzon Street.

Maggie se încruntă. Bineînţeles că avea. Intenţionat, evita orice conversaţie în care era discutată viaţa privată a lui Winchester, dar o amantă era la modă în rândul bărbaţilor din nobilime şi al politicienilor. Bineînţeles că adevăratele soţii şi doamne se presupunea că trebuie să stea acasă şi să bea ceai… singure. Şi cum să nu fie ăsta un motiv suficient pentru ca o femeie să devină cu desăvârşire nebună de furie?!

Restricţiile impuse femeilor din înalta societate erau nedrepte şi enervante. Slavă cerului pentru portiţa pe care i-o oferea Lemarc ca să scoată în evidenţă asemenea

nedreptăţi. Acesta era singurul motiv pentru care organiza astfel de petreceri: reprezentau modalitatea prin care câştiga accesul în înalta societate. Ea nu mai primise invitaţii de foarte mulţi ani. Nici măcar căsătoria nu o transformase într-o femeie respectabilă, care să fie iertată pentru toate aşa-zisele ei păcate, astfel că se folosea de aceste evenimente extravagante ca să aducă nobilimea la ea. Cele două lucruri pe care înalta societate le adora erau scandalurile şi şampania. Maggie le oferise deja primul ingredient şi continua îl furniza din plin pe cel de-al doilea. Nici nu era de mirare că petrecerile ei deveniseră la modă în anumite grupuri.

Iar serile se dovediseră destul de fructuoase, dacă era să te iei doar după popularitatea desenelor lui Lemarc. Fiecare eveniment năştea cel puţin o bârfă delicioasă, alteori mai mult de-atât.

De fapt, pe Maggie o mâncau degetele să-şi ia hârtia şi creioanele pentru că ideea unui nou desen îi dădea deja târcoale.

— M-ai auzit, Maggie?

— Da, te-am auzit, strigă ea în vreme ce Tilda îşi făcea din nou apariţia cu o pereche de ciorapi lungi şi un jupon curat. După ce se îmbrăcă, Tilda o ajută să-şi pună o rochie nouă. Nu era la fel de încântătoare precum costumul distrus, dar mătasea verde avea să-i scoată ochii în evidenţă. Cu braţele în mâneci, Maggie rămase pe loc până ce Tilda o încheie la spate.

— Gata. Acum, fără înot, milady.

— O să încerc, Tilda, dar nu-ţi promit nimic. Maggie se întoarse în dormitor. Becca, trebuie să mă întorc în sala de bal.

— Nu-mi place deloc, o anunţă sora ei, cu o privire extrem de încruntată pe faţa drăguţă.

— Ce, rochia?

— Ştii că nu despre asta vorbesc. Becca îşi încrucişă

braţele. Nu îmi place că e el aici şi că te supără. Vei putea să îl ignori?

Maggie îi zâmbi drăgălaşei, deşi mult prea protectoarei, surori mai mici. Becca fusese întotdeauna cea mai înfocată apărătoare a lui Maggie, chiar şi atunci când tot restul lumii crezuse ce era mai rău.

— Cu siguranţă. Până la urmă, i-am ignorat existenţa vreme de zece ani. Cât de greu poate să fie pentru încă vreo câteva ore?

Capitolul 4

— Ar fi mai bine să nu bei prea mult, Winchester!

Trei tineri izbucniră în râs, iar Simon se forţă să râdă, înălţând paharul spre ei. Îi recunoştea pe fiecare dintre ei, neghiobii.

— Îţi apreciez sfatul, Pryce.

Colton scoase un sunet zgomotos.

— Motivul pentru care trebuie să le faci pe plac nemernicilor ăstora rămâne o enigmă pentru mine. E ca şi cum bărbăţia ţi s-ar fi veştejit şi-ar fi căzut de când ai intrat în Parlament.

— Tatăl lui Pryce e contele de Stratham, unul dintre cei mai mari aliaţi ai mei. Să-i fac praf fiul pentru o glumă la beţie nu face parte din joc, Colt.

— Iar ăsta e motivul pentru care eu nu mi-am ocupat niciodată locul în Camera Lorzilor. Implică prea multe favoruri şi bătăi pe spate. Nimeni nu spune ceea ce gândeşte. Nu ştiu cum de poţi accepta aşa ceva.

Simon oftă. Colton îl cunoştea mai bine decât oricine, dar nici măcar prietenul lui din copilărie nu avea să înţeleagă. Tatăl lui Colton fusese un nemernic lipsit de suflet, nu tocmai plăcut nici în Parlament, nici în societate.

Dar Simon îşi recunoştea moştenirea de familie oriunde se întorcea. Unii dintre bărbaţi proveneau dintr-o familie mare de măcelari şi fierari; bărbaţii din familia Barrett erau oameni de stat, care ajutaseră la punerea bazelor politicii şi a viitorului regat încă de pe vremea lui Hernie al VI-lea. Cel de-al cincilea conte de Winchester ocupase odată funcţia de Lord Preşedinte al Consiliului. Şi Fox însuşi se sfătuise ocazional cu tatăl lui Simon.

Tatăl lui murise la patruzeci şi cinci de ani. Se spunea că suferise de o boală rară de inimă. Simon nu avea habar dacă şi sănătatea lui avea să urmeze acelaşi parcurs – dacă avea să cadă pe neaşteptate şi să moară, Doamne fereşte, era mai bine să nu ştie –, dar intenţiona să facă ceva demn de ţinut minte în răstimpul pe care-l mai avea de trăit.

Astfel, în urmă cu şase ani, îşi ocupase locul din Camera Lorzilor. Se dovedise că moştenise şi el iscusinţa familiei în domeniul politicii şi-şi câştigase rapid reputaţia de a susţine tabăra câştigătoare. Îi plăcea competitivitatea din Parlament. Fiorul succesului. Provocarea de a exploata slăbiciunea unui adversar pentru a obţine ceea ce îşi dorea.

— Mie chiar îmi plac desenele cu Winchester, continuă Colton. Măcar o să le am mereu pe astea să-mi amintească de escapadele noastre de beţie.

Simon se întoarse cu iuţeală.

— Ai cumpărat vreuna?

Buzele lui Colton zvâcniră.

— Am încercat. De două ori. Blestemata de proprietară n-a vrut să mi le vândă.

— Eu aş vrea să înceteze. Cu siguranţă, există alte subiecte mult mai interesante de pus în frigare.

— Mă îndoiesc.

Colton îi urmări privirea lui Simon care fixa cercul de bărbaţi din partea cealaltă a încăperii. Amândoi ştiau cine

se afla în centrul haitei de şacali.

— Ai de gând să te holbezi la ea toată noaptea, prietene? Te încrunţi ca o însoţitoare bătrână, gata să te năpusteşti la prima abatere.

Simon luă o înghiţitură sănătoasă de şampanie, deşi şi-ar fi dorit ceva mai tare.

— Încerc să împac întru câtva fata dulce şi cam timidă pe care o ştiam cu femeia asta încrezătoare şi neruşinată…

— Oamenii se schimbă, murmură Colton. Sau poate că nu ai cunoscut-o niciodată şi doar presupui asta.

Da, cu siguranţă îl păcălise. Oare cu câţi bărbaţi se culcase înainte ca Cranford să-i dezvăluie adevărata natură? Şi când te gândeşti că el chiar îi ceruse mamei lui rubinele Winchester ca să i le ofere drept cadou de logodnă.

Văzând-o cum flirtează şi-şi distrează cercul de admiratori, se enervă la culme. Iritarea probabil că i se citea pe chip de vreme ce îl auzi pe Colton întrebându-l:

— Te întrebi pe cine va alege în seara asta?

— Nătărăul norocos, mormăi Simon.

— Cine spune că va alege numai unul? Au fost o mulţime de nopţi în care…

— Dumnezeule, n-o spune. Ştii cât de tare detest să fiu martor la încercările tale de a fi perspicace. Simon dădu peste cap restul de şampanie. Am plecat. Cere-i Juliei iertare din partea mea şi ne vedem mâine dacă vreţi să veniţi în vizită.

— Dă-mi voie să ghicesc, rosti Colton tărăgănat. Curzon Street.

Nici nu fu nevoie să răspundă. Colton avea dreptate şi amândoi ştiau asta. Trânti paharul gol în mâna prietenului său şi se îndreptă spre uşă.

Afară, Simon începu să păşească sprinten spre căsuţa unde locuia actuala lui amantă, Adrianna. Curzon Street

nu era departe, aşa că îi spusese vizitiului că prefera să meargă pe jos. Avea nevoie de aerul rece ca să-şi limpezească mintea. Faptul că o văzuse pe Maggie înconjurată de grămada de admiratori îl lăsase cu o durere care îi pulsa exact în spatele ochilor.

Ştia ce vedeau acei bărbaţi la ea pentru că asta văzuse şi el odinioară. Maggie putea capta atenţia într-o încăpere doar dacă ridica un deget. Cu o frumuseţe care te lăsa fără suflare, înfăţişarea ei unică şi încrederea în sine puteau îngenunchea orice bărbat. Lui îi trebuiseră câţiva ani să o uite.

Aşadar, Adrianna era exact ceea ce avea nevoie la finalul unei asemenea seri. Un trup catifelat, cald şi dornic, care să îi ia gândul de la orice altceva. Prima oară, o întâlnise pe Adrianna pe Drury Lane, unde îl eclipsase pe Kean într-o punere în scenă a lui *Brutus.* La început, nu îi fusese deloc uşor să o despartă de protectorul ei anterior, dar Simon o fermecase până ce o înduplecase – o fermecase, dar îi şi promisese o locuinţă mai bună şi mai mulţi bani. Se înţelegeau bine, iar ea era o amantă plină de entuziasm şi de spirit de aventură. Nu avusese de gând să o vadă în seara asta, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee dacă era acasă. În timp ce se apropia de căsuţa din cărămidă, observă că lămpile erau aprinse. Era un semn bun. Urcă în grabă treptele din faţă şi bătu la uşă.

Îi răspunse Lucy, fata în casă a Adriannei. Îi confirmă că Adrianna era acasă, îi luă lucrurile şi-l rugă să aştepte în salonaşul din faţă. Ceea ce era ciudat, de vreme ce, în mod normal, mergea direct în camera Adriannei. În loc să încerce să înţeleagă ce avea în minte amanta sa, Simon se folosi de faptul că rămăsese singur ca să-şi toarne o băutură tare. Se servi cu o cantitate generoasă din whisky-ul lui preferat într-un pahar mare fără picior. Importat dintr-o distilerie ilegală de pe una dintre insulele Hebride interioare, whisky-ul nu era deloc ieftin.

„Dar merită fiecare bănuţ”, se gândi, luând o înghiţitură în timp ce se aşeza pe canapeaua mică să aştepte.

De ce Maggie nu mai dansa? În urmă cu mulţi ani, iubea să danseze. Ştia asta pentru că îi fusese partener măcar o dată la fiecare petrecere. Şi, de fiecare dată când el venea să-şi revendice dansul, ochii ei străluceau, amuzaţi de gluma lor secretă…

Se auzi un zgomot la uşă, iar Adrianna năvăli înăuntru. Părul ei lung castaniu i se revărsa în valuri pe spate. Un halat negru de mătase îi acoperea trupul minion, dar generos înzestrat. După felul în care sânii ei săltau dedesubt, era limpede că nu purta nimic pe sub ţesătura subţire. Excelent! Asta, cu siguranţă, avea să grăbească lucrurile.

— Dragul meu! Nu ştiam că intenţionai să vii în seara asta. Femeia se apropie de canapea şi se aşeză, întinzându-se să-l sărute. S-a întâmplat ceva? Ştii că îmi fac griji atunci când te abaţi de la rutina ta.

Bărbatul se încruntă. Atât de strict era? Atât de previzibil şi de plictisitor?

— Totul e în regulă. Eram prin apropiere şi m-am gândit să văd dacă eşti acasă. Ieşeai undeva?

— Iau o cină târzie cu prietenii, dar sunt mai mult decât bucuroasă să îmi schimb planurile.

— Nu. Nu e corect din partea mea să vin pe neaşteptate. Doar că aveam chef.

Femeia ridică din sprâncene şi-i aruncă un surâs pasional.

— Serios? *Chef* de ce? Genul ăla de dispoziţie când eu mă sui pe tine şi…

Simon râse.

— Eşti incorigibilă, neruşinată mică. Stau doar cât să beau asta. Îşi termină whisky-ul şi se întinse să aşeze paharul pe masă. Ne vedem săptămâna asta. Marţi, ca de

obicei.

Adrianna îşi trecu un picior pe după talia lui, ridicându-şi halatul ca să-l poată încăleca.

— Atunci, poate ar fi mai bine să îţi dau un motiv să te întorci, îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, îşi lipi gura de a lui şi începu să-l sărute adânc şi cu patos. Sânii ei grei, catifelaţi şi ademenitori se sprijineau pe pieptul lui. Simon începu să-şi simtă trupul reacţionând, aşa că se distanţă cu delicateţe de ea.

— Marţi, îi spuse el. O să terminăm asta marţi.

— Abia aştept, rosti ea zâmbind larg în vreme ce-i contempla erecţia din ce în ce mai mare. Ce-ar fi să te gust un pic? Ştii cât de mult îţi place gura mea. Sunt sigură că n-o să dureze mult.

Simon luă în calcul opţiunea asta. Adrianna era extrem de pricepută. Dar de fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât un păr mătăsos şi negru şi nişte ochi verzi scăpărători. Îşi închipui că era Maggie cea care stătea în genunchi şi-l lua între buzele ei apetisante…

— Văd că te încântă ideea, toarse Adrianna în timp ce degetele-i iscusite îşi făceau drum spre nasturii pantalonilor lui.

Bărbatul o prinse de mână.

— Nu în seara asta. Nu dacă eşti pe picior de plecare.

Şi sub nicio formă acum când el nu-şi putea lua gândul de la Maggie. Ce naiba era în neregulă cu el? Atenţia nu-i fusese niciodată distrasă de gândul la o altă femeie în timp ce se bucura de farmecele Adriannei. Niciodată. Cu toate astea, Maggie continua să-i acapareze mintea, în cele mai nepotrivite momente. Nu o voia pe Adriana… dorea o altă femeie. Tânjea după ea cu fiecare fibră din trupul său.

Fără îndoială, mai erau şi alţi bărbaţi în Londra care probabil simţeau acelaşi lucru.

— Bine, se bosumflă Adrianna recâştigându-i atenţia.

Atunci o să te văd marţi. Îl sărută o dată, apoi se ridică. Nu că s-ar fi aşteptat să încerce să-l convingă, dar faptul că acceptase atât de uşor îl făcu să se încrunte. Atât de nerăbdătoare era ca el să plece? Prima oară, când o instalase în căsuţa asta, se bucuraseră de multe seri petrecute împreună, dar, în ultimele şase luni, el stabilise un program de două vizite pe săptămână. Nici nu se gândise la ce făcea ea în celelalte cinci nopţi.

— Mai bine încep să mă pregătesc, adăugă ea aranjându-şi halatul. O să-mi ia ceva până o să termin de îmbrăcat.

Se auzi o bătaie în uşă. Simon o auzi pe Lucy, fata în casă, grăbindu-se de-a lungul holului. Prin pereţi se auzi glasul unui singur bărbat. Privirea Adriannei se mută iute pe faţa lui, iar Simon citi sentimentul de vinovăţie.

— Nu ieşi, nu?

Degetele ei se prinseră de faldurile halatului şi înghiţi în sec.

— Nu, rosti încetişor.

— La dracu, oftă el.

*

Soarele se îţi din spatele unui nor mare chiar în clipa în care Maggie intră în parc. Se oferise de multe ori să găzduiască aceste întâlniri acasă, dar tovarăşa ei refuzase categoric. De parcă Maggie ar fi dat doi bani pe ceea ce se cuvenea. În plus, îi păsa cuiva cu adevărat cu cine se însoţea Târfa zilele astea? Zări trăsura imediat. Deşi era simplă şi lipsită de însemne distinctive, era singurul mijloc de transport cu perdelele trase într-o zi aşa frumoasă de iarnă. Îşi încetini iapa, apoi coborî şi-i aruncă frâiele rândaşului ei.

Vizitiul sări din trăsură când o văzu apropiindu-se.

— Bună dimineaţa, milady.

— Bună dimineaţa, Biggins. În ce dispoziţie e azi?

— E nervoasă, milady, o informă el zâmbind în timp ce-i deschidea uşa. Dar sunt obişnuit cu asta.

O bucată voluminoasă de mătase violet foşni când Maggie se urcă în trăsură.

— Încetează să te mai plângi atâta, căţeluşule. Ai cea mai uşoară slujbă din toată Londra, se răsti femeia, care apoi adăugă pe un ton mai blând: Intră, milady. Te rog, ia loc.

Lămpile din trăsură răspândeau o strălucire caldă, dezvăluind faţa delicată a lui Pearl Kelly, cea mai frumoasă curtezană a momentului. Înveşmântată într-o splendidă rochie violet pentru dimineaţă şi purtând bijuterii scumpe, Pearl ar fi putut fi uşor confundată cu o doamnă din înalta societate, dacă nu i-ai fi cunoscut trecutul. Născută în mahalalele Londrei, îşi folosise simţul practic şi agerimea minţii de neegalat pentru a-şi face un nume ilustru. Ea şi Maggie deveniseră întru câtva prietene. După moartea lui Hawkins, Maggie se mutase înapoi în Londra, însă complet schimbată. Acum nu mai era o protejată naivă, ci o femeie care înţelegea greutăţile pe care erau nevoite să le înfrunte femeile într-o lume a bărbaţilor – în special cele fără bani sau fără prieteni de familie. Se hotărâse să ajute alte femei decăzute chiar dacă eticheta pe care o purtau era meritată. Femeile aveau prea puţine alternative în lumea asta, iar ea înţelegea asta mai bine decât oricine, aşa că nu era normal să încerce să le ajute pe cele mai puţin norocoase?

Prin intermediul Tildei, Maggie aflase despre copilăria nefericită a lui Pearl. Pe când era doar o copilă, Pearl fusese abuzată şi fugise de-acasă la unsprezece ani. Nimeni nu prea ştia ce se întâmplase cu ea între perioada în care plecase de acasă şi momentul în care îşi găsise primul protector. Pearl nu povestise niciodată, dar era de bănuit că nu fusese cea mai fericită perioadă din viaţa ei.

După ce aflase despre greutăţile lui Pearl, Maggie se gândise că această curtezană era alegerea perfectă pentru planul ei. O abordase pe Pearl cu o propunere: Dacă Maggie îi punea la dispoziţie bani, Pearl ar fi putut să se ocupe să le ajute pe celelalte femei din Londra care îşi vindeau trupurile pe bani?

Pearl se hotărâse să profite de o asemenea oportunitate. Curtezana îi oferea informaţii despre bordeluri şi despre cum era mai bine să le ajute pe fetele care-şi câştigau existenţa acolo. Îi cunoştea pe patroni, ştia cine avea să fie receptiv la idei noi şi cine avea să folosească fonduri suplimentare pentru îndeplinirea scopului propus. Şi când erau înşelaţi de vreun proprietar – ceea ce se întâmplase o singură dată Pearl angaja câţiva ţipi masivi pentru a transmite un mesaj. Lui Maggie îi plăcea să creadă că eforturile lor schimbau ceva. Deşi nu aveau cum să împiedice fetele să-şi câştige existenţa în pat, Pearl şi Maggie încercau măcar să le ajute să fie sănătoase şi în siguranţă.

— Bună ziua, Pearl. Arăţi uluitor, ca de obicei.

Pearl îi făcu semn cu mâna ca şi cum ar fi vrut să respingă complimentul, deşi Maggie ştia că îi făcea plăcere.

— Mă simt obosită, milady. Mă ocup de un tânăr şi e mult mai… energic decât sunt eu obişnuită. Deşi trebuie să spun că, la vârsta mea, înveţi să apreciezi exuberanţa. Întrece de departe experienţa.

Maggie chicoti.

— Având în vedere că Hawkins era mai mare decât mine cu treizeci de ani, înţeleg ce vrei să spui. Într-o viaţă viitoare sper să fiu binecuvântată cu un tinerel.

Pearl scoase un sunet plin de uimire.

— Într-o viaţă viitoare? Dacă domnia ta îmi va ierta impertinenţa, eşti tânără, frumoasă, bogată… ce naiba mai aştepţi?

Sincer, Maggie nu avea nici cea mai vagă idee. Până la douăzeci şi opt de ani avusese doi iubiţi: pe soţul ei şi un francez pe care-l întâlnise în vreme ce studia la Paris. Ambele experienţe fuseseră dezastruoase.

— Văd că ţi-am trezit amintiri neplăcute şi îmi cer scuze, rosti Pearl. Nu am stabilit întâlnirea asta să discutăm despre relaţiile noastre actuale… deşi, dacă domnia ta va căuta vreodată vreun sfat, nu va trebui decât să mi-l ceară. Ceea ce nu ştiu eu despre bărbaţi ar putea încăpea în gămălia unui ac.

— Mulţumesc. S-ar putea să profit de oferta ta într-una din zilele-astea.

— Chiar sper să o faci. Să vorbesc despre bărbaţi este ocupaţia mea preferată. Zâmbi afectată. Mă rog, a doua ocupaţie preferată oricum.

Amândouă râseră, iar Maggie o întrebă:

— Deci, dacă nu discutăm despre bărbaţi, atunci despre ce vorbim?

Pearl îşi netezi faldurile fustei.

— Despre câteva chestiuni. Prima chestiune, milady, este că am vorbit cu stăpâna de la Gâsca şi Gâscanul. Ne-a acceptat condiţiile în schimbul banilor.

— Excelent. O să trimit azi un cec.

— Domnia ta e foarte generoasă.

— Mă bucur s-o fac, după cum bine ştii. Şi ce mai e?

Pearl se juca cu evantaiul.

— Am auzit zvonuri că domnia ta îl cunoaşte pe contele de Winchester. Sunt adevărate?

Maggie clipi.

— Da, îl cunosc. Adică mamele noastre erau prietene, iar noi doi eram apropiaţi pe vremea debutului meu. De ce?

— Dar l-ai văzut? De curând, vreau să spun.

Da, din nefericire, Maggie îl întâlnise. „Răspunsurile pe care le vreau e mai bine să fie discutate între patru

ochi.” Vorbele lui din seara precedentă încă nu-i dădeau pace. Oare Simon chiar avea de gând să vină şi să-i facă avansuri sexuale? Încă nu se hotărâse dacă să-l primească în casă în caz că avea să-şi facă apariţia în acea zi. Merita să-l lase să aştepte pe verandă.

Pearl o fixa cu privirea, aşa că Maggie îi răspunse:

— Într-adevăr, doar aseară. De ce?

— Domnia ta a fost informată despre propunerea legislativă pe care vrea s-o înainteze în Camera Lorzilor?

Maggie clătină din cap. Nu era niciodată atentă la chestiunile legate de politică. Pe de altă parte, Pearl era mai bine informată decât majoritatea atunci când venea vorba despre bârfele din înalta societate şi despre politică. Îi spusese o dată lui Maggie că informaţia se dovedea a fi o monedă la fel de puternică precum banii.

— Propunerea are legătură cu siluirea. Iartă-mă că vorbesc pe şleau despre o chestiune deloc delicată, dar…

— Nu, te rog, continuă. Nu e nevoie să fii prea delicată cu mine. Te rog să spui mai departe.

— După cum ştii, adevărul e greu de dovedit în faţa unui magistrat. De multe ori, femeia poate să spună că a fost siluită, dar bărbatul poate pretinde că actul sexual a fost consimţit. Legea lui Lord Winchester va forţa bărbatul, în astfel de cazuri, să ofere compensaţii materiale femeii. O sumă anuală, pe durata întregii vieţi.

Maggie rămase cu gura căscată.

— O sumă anuală? Nicio femeie nu va vrea să fie legată astfel de un bărbat care a violat-o. Un memento anual legat de ceea ce s-a înfăptuit, iar atacatorul va şti unde locuieşte ea… Asta este groaznic.

— Exact, milady.

— De ce naiba ar presupune cineva că asta e o idee bună?

— N-aş putea spune. Dar poate că domnia ta îl poate lămuri.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să poarte o discuţie politică cu Simon. Totuşi, poate că mai exista o altă cale. Mulţi membri ai Parlamentului participau la petrecerile ei, iar asta îi putea oferi o mulţime de oportunităţi de a sabota eforturile lui Winchester.

— O să văd ce pot face.

— Atunci, las chestiunea asta în mâinile capabile ale domniei tale. Cu siguranţă o să folosesc şi eu influenţa pe care o am cu puţinele mele relaţii.

Maggie bănuia că influenţa lui Pearl rămânea considerabilă, chiar dacă în momentul de faţă nu avea niciun protector.

— Excelent. La fel o să fac şi eu.

— Acum mai am o rugăminte. Una dintre casele noastre de pe Long Acre a terminat cursul de broderie, şi câteva dintre fete ar vrea să devină ucenicele unei croitorese. Poate că domnia ta cunoaşte vreo modistă care să aprecieze ajutorul câtorva perechi de mâini pătate.

— Câte fete?

— Trei.

Maggie îşi muşcă gânditoare buza de jos. Ar fi putut să îşi forţeze propria modistă să o accepte pe una dintre fete, dar ea nu cheltuia mult pe haine sau zorzoane. Iar, în ceea ce privea rangul social, deşi poseda un titlu, acesta nu era la fel de puternic ca acela al unei doamne fără un trecut scandalos. Asta nu îi lăsa prea multe posibilităţi.

— Mă tem că poziţia mea nu e destul de puternică pentru o astfel de sarcină. Ar fi nevoie de o doamnă cu un trecut extraordinar care să convingă o modistă să le accepte pe fete.

— Cunosc o doamnă care se potriveşte, interveni Pearl. Şi se întâmplă să îmi fie datoare. I-am făcut o dată o favoare şi mi-a fost extrem de recunoscătoare.

— Minunat. Hai să o întrebăm.

Pearl clătină din cap.

— Eu nu pot. Din mai multe motive, nu trebuie să o abordez direct. Dar domnia ta poate…

*

Simon îşi prezentă cartea de vizită la intrare, nesigur dacă va fi primit. Oare Maggie va refuza să îl vadă? Fusese politicoasă, dar rezervată în seara precedentă după ce îşi schimbase costumaţia, şi erau toate şansele să aibă un oaspete în casă. Strânse cu putere capătul bastonului.

După ce se uită rapid la cartea lui de vizită, servitoarea îl conduse înăuntru. Observă că era aceeaşi femeie care îi primise în seara precedentă. Deci Maggie nu avea majordom? Îi înmână rapid haina groasă şi pălăria şi o urmă într-un salon confortabil în care trebuia să aştepte.

În afară de petrecerile exagerate, se părea că Lady Hawkins trăia responsabil, ba chiar cumpătat. Mobilierul părea destul de vechi. Covoarele din lână pură erau trainice, dar nu erau covoarele Aubusson care erau acum la modă. Dar în cămin era aşezată o grămadă mare de cărbuni care dădeau multă căldură, iar spaţiul era confortabil chiar şi fără pretenţii sau artificii. I se potrivea, se gândi el. Cu siguranţă era o schimbare reconfortantă faţă de extravaganţa celorlalte femei cu care se întâlnise în ultimii câţiva ani… deşi, să fim sinceri, amantele nu erau tocmai faimoase pentru chibzuinţă în privinţa cheltuielilor.

După câteva clipe, îi atrase atenţia un tablou cu un peisaj, aflat pe peretele mai îndepărtat. Se apropie ca să-l poată observa mai bine. Era o acuarelă care reda marea. Chiar destul de bine realizată. Valurile izbeau plaja şi câteva păsări umpleau nisipul. Imaginea capta perfect vitalitatea şi calmul locului, precum şi haosul oceanului.

Artistul era talentat. Ciudat că nu exista nicio semnătură în colţ. Lui i se părea că seamănă cu un Gainsborough sau cu un Sandby.

În mod normal, operele de artă îl plictiseau de moarte, dar asta… asta îl *calma.* Ar fi putut-o privi zi după zi fără să ajungă să o urască. Totuşi, era ceva la imaginea asta, ceva familiar. Nu putea să spună exact ce anume. Nu era vorba de loc, exact… Uşa se deschise, făcându-l să tresară.

— Bună ziua.

Şi iată că Lady Hawkins stătea în prag, la fel de plină de viaţă şi de frumoasă precum tabloul pe care tocmai îl analizase. Combinaţia dintre părul negru, ochii verzi luminoşi şi pielea ca de porţelan îl făcea să rămână fără suflare… exact aşa cum se întâmplase în urmă cu atât de mulţi ani. Numai că acum nu mai era o fetişcană, ci o femeie cu forme pline. Îşi dădu seama că ar fi vrut să fi fost martor la transformarea ei.

Femeia făcu rapid o reverenţă.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi.

El se înclină la rândul lui.

— Nu am aşteptat mult. Am admirat tabloul de aici. Făcu semn spre acuarela. Încercam sa mi dau seama cine e autorul, dar e nesemnat. Ştii cine l-a pictat?

Îşi netezi cutele rochiei bleumarin şi veni mai aproape, cu privirea aţintită asupra tabloului.

— Îţi place?

Ezitarea şi atenţia pe care şi-o îndreptase asupra rochiei îi lăsă impresia că întrebarea o neliniştea. Primul lui gând fu că îl pictase cineva apropiat ei. Un iubit poate?

— Îmi place foarte mult. Nu sunt vreun expert când vine vorba de artă, dar îmi pare bine realizat.

Buzele ei cărnoase se arcuiră de satisfacţie.

— Excelent.

„În mod cert, un amant.” O gelozie întunecată şi iraţională îi făcu stomacul să freamăte. Oare chiar i se va reaminti mereu, la tot pasul, câţi bărbaţi trecuseră prin patul ei?

— Ne aşezăm? rosti el apăsat.

— Eu l-am pictat.

— Tu?

Simon nu reuşi să-şi ascundă mirarea, iar pe faţa ei, înainte să apuce să o ascundă, apăru o expresie ciudată.

— E şocant că o femeie are talent, ştiu.

— E o afirmaţie ridicolă, şi nu asta am vrut să spun. Eşti foarte talentată.

— Eşti mult prea amabil, murmură ea, deşi ceva în vocea ei părea să indice că era… jignită?

— Nu vrei să te aşezi? se trezi el întrebând iarăşi.

Femeia îşi înclină capul şi-l analiză cu o expresie enigmatică.

— Prefer să rămân în picioare. Bănuiesc că se cuvine să îţi ofer ceva de băut. Să sun să ne aducă ceai?

Simon refuză în vreme ce Maggie se îndepărtă şi se opri în dreptul fotoliului de lângă foc. În loc să se aşeze, îşi trecu degetele de-a lungul părţii de sus a spătarului, mângâind ţesătura în timp ce-l privea gânditoare.

— Ai venit să vezi dacă mă ridic la nivelul renumelui meu?

— Cum? îngăimă el.

Doar nu voia să spună…

— Ştim amândoi prea bine cum mi se spune, Simon. Am auzit cuvântul în aproape fiecare loc în care am fost în ultimii zece ani. Ai putea crede că locuitorii din Little Walsingham nu sunt la curent cu bârfele, dar… ridică din umeri… aşa stau lucrurile. Deci, te-ai hotărât să afli dacă îmi merit titlul?

O imagine intensă îi străfulgeră prin minte – una cu Maggie întinsă pe spate, cu fustele ridicate până la talie, cu picioarele desfăcute ca o invitaţie – şi imediat dorinţa i se acumula în vintre. Fu nevoie să se lupte să alunge din minte imaginea aţâţătoare.

— Crezi că am venit să încerc să te regulez.

Era crud în mod intenţionat. Maggie nici măcar nu tresări.

— Da, asta cred. De ce altceva ai veni în vizită? Sau poate că ai vrut să vezi dacă mi-am decorat casa cu fresce cu nuduri. Sau dacă ţin bărbaţi tineri legaţi în camerele mele ca să-mi satisfac poftele desfrânate cu ei oricând vreau. Nu ai fi primul care ar întreba dacă zvonurile sunt adevărate.

Uimirea îl făcu să se ridice înapoi în picioare. Era greu de zis ce i se părea mai de prost gust: că spusese ea toate astea sau că avea o părere atât de proastă despre el.

— Şi totuşi, pari hotărâtă să alimentezi zvonurile. Cu petreceri extravagante şi cu dans în piscină, aşa că te mai miră că vorbesc despre tine?

— Dacă le dau un motiv de bârfă, atunci nu mai pot să inventeze tot felul de poveşti doar pentru că se plictisesc. Dar, chiar aşa, asta n-are nicio legătură cu ceea ce vorbeam. Poate că ar trebui să treci la motivul vizitei tale.

Duşmănia şi amărăciunea nu i se potriveau. Şi vinovat pentru toate aceste emoţii era Simon.

— Ce ţi s-a întâmplat? Ce te-a făcut să strângi tot veninul ăsta?

— *Viaţa* mi s-a întâmplat, Simon. Tot ceea ce ai sperat şi mai rău.

— Eu? Eu am sperat? Bărbatul clipi. Nu ţi-am vrut niciodată răul.

— Nu? îl întrebă ea calmă.

— Maggie, nu are niciun sens ceea ce spui. E ca şi cum ai da vina pe mine pentru aventura ta cu Cranford. Şi cu toţi ceilalţi?

— *Ceilalţi?* Femeia scoase un chicotit sec. Bineînţeles. Ceilalţi. Cum am putut să îi uit. Bărbaţi, femei, vite… au fost atât de mulţi, încât nu le-am putut ţine socoteala.

Simon îşi încleştă maxilarul. La naiba, aproape că îi frânsese inima, şi găsea în asta un motiv de distracţie!

— Vrei să iei totul în râs?

— Adevărul e rareori la fel de amuzant ca ficţiunea, îi răspunse îndreptându-şi spinarea.

Simon simţea că toată conversaţia îi scăpase de sub control. Se frecă pe ceafă pentru a elibera tensiunea pe care o simţea acolo.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci.

Îşi apucă poalele rochiei şi înaintă să tragă clopoţelul din spatele lui.

Mâna lui Simon se întinse brusc, prinzând-o de încheietură într-un gest care-l surprinse chiar şi pe el însuşi.

— Aşteaptă.

Privi în jos spre mâna ei mică înmănuşată. Pentru o clipă de nebunie, îşi dori să-i poată simţi catifelarea pielii şi, la rândul lui, să-i simtă mângâierea. Odată, cu mulţi ani în urmă, îşi scosese mănuşa să atingă marginile unui tablou la o expoziţie, iar asta aproape că îi înnebunise de dorinţă trupul fraged de bărbat de douăzeci şi trei de ani. Oare de ce ieşise la suprafaţă amintirea asta? îi lăsă braţul în jos.

— Aşteaptă, am nevoie de ajutorul tău.

Femeia făcu un pas înapoi şi ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Sunt convinsă că ai o amantă pentru asta.

Simon simţi cum îl cuprinde un val de furie. De ce presupunea că totul avea legătură cu nevoile trupeşti?

— Se întâmplă ca asta să fie o solicitare perfect nevinovată, rosti el printre dinţi.

Maggie se depărtă şi mai mult de el, dar nu se mai întinse după şnurul clopoţelului. Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept pentru a se împiedică să o mai atingă şi trecu la subiect.

— Îţi aminteşti desenul din vitrina magazinului de gravuri, individul care face caricaturile cu Winchester?

— Da, rosti ea după o clipă.

— Toate au fost desenate de acelaşi artist, numit Lemarc. Aş vrea să mă ajuţi să îl găsesc.

Capitolul 5

Bine că nu bău ceai, pentru că Maggie cu siguranţă s-ar fi înecat. Aşa, doar i se tăie respiraţia. Zisese… că voia să-l găsească pe Lemarc? Doamne sfinte!

Contele aşteptă ca ea să răspundă, fixând-o cu ochii aceia blânzi şi albaştri, iar ea n-ar fi vrut decât să râdă din cauza absurdităţii întregii situaţii. „Ah, ce pânză încâlcită ţesem…”[2] Cu o răbdare extraordinară, îşi ascunse uimirea sub o mască rece de indiferenţă.

— Vrei să-l găseşti pe Lemarc? De ce?

Simon se mută de pe un picior pe altul.

— Desenele cu Winchester mi se par deranjante. Din mai multe motive, aş vrea să le cumpăr.

— Şi crezi că îl poţi convinge pe Lemarc să nu le mai realizeze?

— Da.

Aroganţa ultimei lui replici o ului. Simon îşi închipuia că Lemarc avea să se plece în faţa capriciilor unui conte doar din cauza statutului lui social? Era un lucru bine ştiut că artiştii erau creaturi temperamentale, şi la fel era şi ea. Ideea că avea să-i poată dicta lui Lemarc ce putea şi ce nu putea să deseneze era ridicolă. Şi supărătoare.

— De ce ar înceta să mai creeze un personaj atât de popular? Winchester este unul dintre motivele pentru care Lemarc este atât de popular în ultimul an.

---

2 Vers din poemul epic *Marmion,* de Walter Scott (n.tr.)

— Intenţionez să-l conving.

Femeia se abţinu să nu izbucnească într-un hohot de râs zgomotos. Dumnezeu s-o ferească de mândria unui bărbat.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, dar nimeni nu cunoaşte identitatea lui Lemarc. E un secret bine păzit. Ce te face să crezi că eu aş putea să-l găsesc?

Bărbatul ridică din umerii laţi.

— Sincer, e doar o bănuială. Cunoştinţele tale despre artă şi despre tehnici ar putea să ducă la o descoperire. Am în posesie câteva tablouri de-ale lui Lemarc. Ai putea să te uiţi la ele şi să vezi dacă remarci ceva. Vreun detaliu picant pe care să-l fi auzit pe la vreun curs sau pe care să-l fi remarcat pe la vreo expoziţie. Ştiu că pentru tine e o pierdere de vreme, dar ţi-aş rămâne recunoscător dacă m-ai ajuta.

Într-adevăr, o pierdere de vreme. Nimeni nu l-ar fi putut descoperi pe Lemarc doar după ce s-ar fi uitat la câteva tablouri cu păsări, mai ales la cele din seria aia. Fuseseră pictate în urmă cu patru sau cinci ani pe coastă, şi nu conţineau decât păsări şi apă… oamenii sau clădirile lipseau cu desăvârşire. Dacă tablourile ei ar fi conţinut semne particulare, atunci ar fi fost descoperită cu mult înainte.

Şi adevărul era că ultimul lucru pe care voia să îl facă era să îl ajute pe el. Era şi aşa suficient de rău că venise la petrecerea ei şi că o încolţise aici.

— Mă tem că nu pot.

— Pot să te întreb de ce?

Nu se aşteptase ca el să insiste. Ce scuză putea să-i ofere? Pentru că ştia că efortul era inutil? Pentru că merita orice neplăcere pe care i-o cauzau desenele lui Lemarc, ba chiar înmiit?

Sau pentru că, după tot ce făcuse, încă mai reuşea s-o facă să-i sară inima din piept?

— O după-amiază, grăi el rupând tăcerea, asta e tot ce îţi cer. Dacă nu vezi nimic relevant, o să uităm complet de toată chestiunea asta.

— Dacă nu o să pot descoperi nimic, o să încetezi să-l mai cauţi pe Lemarc?

Simon clătină din cap.

— Sub nicio formă. Am de gând să-l caut cu toate mijloacele pe care le am la dispoziţie.

Asta o făcu să se dea înapoi. Părea destul de… hotărât. Hmm. Atâta determinare nu era de bun augur. Deşi credea că secretul îi era în siguranţă, se temea puţin că el ar fi putut reuşi. Simon avea reputaţia de a fi perseverent când venea vorba să-şi înfrângă adversarii ca să obţină ce îşi dorea sau de a se folosi de toate mijloacele necesare ca să câştige. Ideea de a ieşi la iveală cariera ei sub semnătura lui Lemarc… de a-i fi distrusă… Un fior de groază o străbătu din cap până-n picioare.

Bineînţeles că, dacă rămânea implicată în demersul de căutare al lui Simon însemna că putea să-l devieze de la scop cu informaţii care să-l inducă în eroare. Să-l facă să se tot întrebe. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai tare ideea.

— Bine, sunt de acord. Aş fi bucuroasă să te ajut la cercetarea ta. Sinceră să fiu, există persoane mult mai calificate decât mine care te-ar putea sprijini. Poate că ar trebui să te gândeşti să rogi pe altcineva…

— Asta chiar nu e nevoie, o întrerupse el blând, surâzând triumfător. Cred că tu eşti mai mult decât capabilă să duci la bun sfârşit misiunea asta.

Într-un fel ciudat, încrederea lui o măgulea. Nici nu bănuia că ea avea de gând să-i submineze eforturile ca să se asigure că va eşua… să o găsească. Fu nevoie să-şi muşte buza ca să nu izbucnească într-un râs isteric.

— Eşti foarte amabil, milord. Când ne vom începe investigaţia?

— Cât de repede posibil, cred. Îţi voi trimite o scrisoare, dacă îmi permiţi.

— Da.

Maggie încercă să nu se gândească la cât de imposibil de chipeş era. Bineînţeles, haina şi pantalonii de un albastru-deschis îi completau aspectul îngrijit, făcând albastrul ochilor lui şi mai strălucitor. Umerii lui…

La naiba cu nevoile biologice feminine! Categoric era nedrept că era femeie. În loc de asta, se concentră pe zâmbetul îngâmfat şi plin de satisfacţie pe care-l avea acum pe chip. Da, astăzi obţinuse exact ceea ce îşi dorise. Ah, cât de tare îşi dorea să-i şteargă expresia aia de pe faţă.

— Există cineva care să-l refuze vreodată pe contele de Winchester?

— Rareori. Pot fi foarte convingător.

— Am auzit. În Camera Lorzilor eşti cunoscut pentru că întotdeauna obţii ceea ce vrei. Bănuiesc că, dacă ai vrea, ai putea convinge o călugăriţă să renunţe la hainele monahale şi să-şi trăiască viaţa alături de o şatră de ţigani.

Bărbatul zâmbi în colţul gurii.

— Atât de şarmant sunt?

Maggie era cât pe-aci să-şi muşte limba.

— Mai degrabă aş zice că te umfli inutil în pene.

Bărbatul îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă. Maggie iubea felul lui de a râde. Scotea sunete pe care o femeie le simţea adânc în vintre şi care o încălzeau din interior. Acum ştia ce însemna tot freamătul ăla: erau văpăi de dorinţă.

Soţul ei nu-i stârnise niciodată pasiune. Cele câteva dăţi în care se împerecheaseră fuseseră rapide şi superficiale. După aceea, Charles se îmbolnăvise şi obligaţiile din patul conjugal deveniseră imposibile. Fără îndoială, asta fusese o eliberare pentru ambele părţi implicate.

Dar, când Maggie se dusese să studieze la Paris, acolo existase un alt bărbat. Se simţise atrasă de chipeşul şi versatul Jean-Louis şi, Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei frivol, îi plăcuse atenţia pe care o primise din partea lui. Prietenul ei, Lucien, o încurajase să-şi facă un amant, unul cu o vârstă mai apropiată de a ei. Ei îi plăcea Jean-Louis, aşa că ce era rău în asta? Totuşi, fusese un dezastru colosal. Gâfâiala, transpiraţia, stinghereala… toate îi serviseră pentru a se convinge de o realitate teribil de ironică: târfa pe jumătate irlandeză era frigidă.

Ajunsese să accepte lucrurile ca atare, mai ales de vreme ce la fiecare invitaţie indecentă pe care o primise în timpul petrecerilor ei nu simţise absolut nimic, nici tresăriri, nici fluturaşi, nicio creştere a pulsului sau orice altceva mai cântaseră poeţii.

Ştia că trebuia să simtă *ceva.* De fapt, în urmă cu toţi anii ăia, Simon fusese cel care-i oferise un indiciu despre ceea ce o femeie trebuia să simtă pentru un bărbat. Prin ochelarii roz ai tinereţii, Maggie observase câteva lucruri la el: culoarea unică a ochilor lui, surâsul lui isteţ, părul care-i mângâia fruntea. Toate astea îi cam tăiaseră răsuflarea. Totuşi, acum nu mai era o fetişcană şi, din perspectiva unei femei, putea foarte bine să-şi închipuie ce se ascundea sub hainele lui rafinate. Umerii laţi, pieptul sculptat, şoldurile zvelte şi picioarele lungi musculoase o făcură să simtă o săgetare puternică…

Simţi un val de căldură invadându-i tot trupul, sângele învolburându-i-se în vene şi o umezeală între coapse. Înghiţi în sec şi închise ochii. Dumnezeule mare, îl dorea. Ba chiar tânjea după el. Era absolut de netolerat. Nu avea să permită aşa ceva. *Nu putea* să permită.

Încăperea se cufundă într-o tăcere nefirească. Îşi dădu seama că o analiza. Avea privirea fixată pe mâinile ei. Maggie privi în jos. Avea mâinile încleştate pe partea de sus a unui fotoliu cu rezemători laterale şi, din cauza

strânsorii puternice, i se albiseră încheieturile degetelor. N-ar fi fost de mirare să găsească urme lăsate de unghiile ei în ţesătură. Îşi forţă mâinile să se relaxeze.

Bărbatul înălţă îngâmfat o sprânceană şi rânji cu înţeles, iar asta o făcu să simtă cum îi arde pieptul de umilinţă. Era conştient, sau bănuia, încotro îi zburase gândul deocheat.

— Asta e tot? îl întrebă ea îndreptându-se.

— Pari… făcu un semn spre faţa şi spre gâtul ei îmbujorate. E prea cald aici? N-aş vrea să cred că ai făcut vreun soi de febră.

Incredibil! Câtă impertinenţă!

— Un *domn* nu comentează despre culoarea pielii unei doamne.

— Să deschid o fereastră, Maggie? Să-ţi aduc o cârpă rece? Nu aş vrea să…

— Tot ce am nevoie, se răsti ea, e ca tu *să pleci.*

Bărbatul zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Cum doreşti, milady.

*

Aşadar, atracţia era reciprocă. Interesant! Simon cunoştea semnele dorinţei unei femei – îmbujorarea, pleoapele grele, ritmul accelerat al respiraţiei, sfârcurile tari şi ieşite în relief prin ţesătura rochiei –, iar Maggie le arătase pe toate, ba chiar mai mult. Reacţia propriului trup la dorinţa ei aproape că-l îngenunchease. Iisuse, şi-ar fi dorit să o aibă chiar atunci, pe canapeaua mică. Să o posede ca un animal până ce avea să se piardă cu totul înlăuntrul ei. Dar mai fusese amăgit înainte. Ce actriţă iscusită fusese cu zece ani în urmă, cu zâmbetele ei sfioase şi privirile pierdute. Nu-i pusese la îndoială sentimentele până ce nu văzuse dovada irefutabilă a perfidiei ei. Aşa că nu avea să-i permită să-l umilească încă o dată… sau să-i

pună în pericol reputaţia în Parlament. Avea să fie greu să dezbată ideea păstrării moralităţii de dragul generaţiilor viitoare dacă avea legături cu cea mai infamă femeie din înalta societate. „În calitate de conte”, îi spusese tatăl lui, „oamenii vor conta pe tine să faci lucruri onorabile”.

Fără îndoială, lucrul onorabil ar fi fost să păstreze distanţa faţă de Lady Hawkins.

Prin urmare, în timp ce se întorcea la biroul lui din Barrett House, îşi puse în minte să şi-o scoată pe Maggie din cap. Avea treburi urgente de care trebuia să se ocupe.

Mai întâi, erau întâlnirile cu membrii grupului din Liverpool pentru a pune la punct noua propunere a lui Simon, o lege care îi va obliga pe bărbaţii condamnaţi pentru viol să plătească daune financiare victimelor. Apoi urma întrunirea cu secretarul lui ca să se ocupe de corespondenţă înainte de venirea avocatului cu care trebuia să analizeze un contract pentru o parcelă de teren din Scoţia. Pe la ora la care după-amiaza târzie se întindea peste oraş, era hămesit.

Menajera lui, doamna Timmons, îşi făcu apariţia cu un valet care-i aducea hrana.

— Milord, vorbi ea, a sosit un domn Hollister care vrea să vă vadă. Dar, înainte de întâlnirea asta, pot să vă răpesc un moment?

— Sigur, doamnă Timmons. Mulţumesc, Michael, îi spuse el valetului, lăsându-l să plece.

— Milord, aseară s-a prezentat o fată la uşa din spate. E verişoară cu una dintre fetele în casă de la parter. Am primit-o, dar asta înseamnă să mut una dintre fetele noastre mai vechi într-o altă locuinţă. I-am trimis o scrisoare menajerei vicontelui, dar cred că e nouă şi nu e încă obişnuită cu învoiala noastră legată de personal.

Simon oftă.

— O să vorbesc cu Quint. Menajerele lui nu rezistă, după cum bine ştii.

— Mulţumesc, milord. Asta ne va fi de foarte mare ajutor. Pe de altă parte, menajera ducesei a fost foarte bucuroasă să o primească pe Annie. Am pus-o pe fată să-şi facă bagajele. Să-i dau recomandarea şi compensaţia obişnuite?

— Da, te rog, doamnă Timmons. Şi mulţumesc pentru osteneala dumitale.

— E plăcerea mea, milord. E un lucru trist să vezi o copilă de doisprezece ani cu vânătăi pe toată faţa şi trupul.

— Fata de azi-noapte? Doamna Timmons încuviinţă din cap, iar Simon adăugă: Atunci, informează personalul să o lase un timp să se vindece înainte să-i dea de lucru.

— Aşa voi face, milord.

— Mulţumesc, doamnă Timmons. Condu-l pe Hollister, te rog.

Câteva minute mai târziu, se întoarse urmată de un bărbat vânjos, cu o faţă comună. Bărbatul intră şi făcu o plecăciune politicoasă.

— Milord, e o onoare.

Planul lui Simon de a-l găsi pe Lemarc avea multe aspecte. Quint avea să analizeze tablourile cu păsări ca să limiteze căutarea la o posibilă zonă, iar Maggie putea să examineze operele în căutare de indicii privind tehnicile artistului. Dar cea mai eficientă metodă de a obţine rezultate concludente avea să vină cu ajutorul unui detectiv.

Hollister avea recomandări excelente. Muncise mulţi ani pentru inspectorii de pe Bow Street, iar de curând începuse să rezolve cazuri discrete pentru membrii din înalta societate. Doar dacă te uitai la felul cum arăta, îţi dădeai seama că era potrivit pentru asta – omul se putea integra oriunde.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Hollister. Vă rog să luaţi loc. Îi făcu semn spre unul dintre scaunele din faţa biroului.

Hollister, şchiopătând aproape insesizabil, înaintă şi se aşează pe unul dintre scaune.

— O să trec direct la subiect, începu Simon. Am nevoie să găsiţi pe cineva. Aţi auzit de artistul Lemarc?

*

Maggie îşi făcu apariţia, după cum cerea moda, cu întârziere.

Monstruozitatea de piatră care trecea drept locuinţa ducelui de Colton se contura precum decorul dintr-un roman gotic lugubru. Lămpile şi torţele îşi revărsau lumina în întuneric, dezvăluind arcele cu vârf ascuţit şi pilaştrii de suport. Dumnezeule mare, alea erau garguie?

Adeseori, îi plăcea să schiţeze clădiri şi biserici, iar acum, în timp ce aştepta pe verandă, simţea că o mâncau degetele după cărbunii de desenat.

Îi venea greu să creadă că fusese invitată în seara asta. Trecuse ceva vreme de la ultima invitaţie la un dineu de o asemenea importanţă. Bineînţeles, ea o abordase prima pe ducesa de Colton ca să îi ceară o audienţă, iar ducesa îi răspunsese cu o invitaţie la cină. Era de preferat să fie o întrunire intimă, sau măcar ca invitaţii să fi fost preveniţi de prezenţa ei. Poate atunci şoptitul şi chicotelile aveau să fie mai puţine.

Uşa se deschise şi fu condusă înăuntru. La o primă privire, interiorul construcţiei nu semăna deloc cu exteriorul. Caldă şi confortabilă, casa era plină de flori proaspete şi de lumânări aprinse. În timp ce Maggie urca scările, observă pe perete un tablou de Greuze. Impresionant. Ducele şi ducesa lui aveau gusturi excelente.

Când păşi în salon, prima persoană peste care dădu cu privirea fu Simon. Stătea în partea cealaltă a încăperii, înalt, suplu şi chipeş. Şocul de a-l vedea fu precum o

lovitură în stomac, care îi făcu tot atâta plăcere.

„La dracu'!" Ar fi trebuit să se aştepte ca el să fie printre invitaţi, având în vedere relaţia lui cu ducele. Totuşi, dacă ar fi ştiut, cu siguranţă ar fi refuzat invitaţia. Amintirea ultimului lor schimb de replici încă o bântuia. De ce tocmai el, dintre toţi bărbaţii, exercita o asemenea atracţie sexuală asupra ei?

O frumuseţe blondă într-o rochie roz-deschis se grăbi în faţă să-i strângă mâinile, iar asta îi distrase atenţia.

— Lady Hawkins! exclamă ducesa. Îţi sunt extrem de recunoscătoare că ai hotărât să participi la reuniunea noastră pestriţă.

— Adevărul e că eu sunt onorată, replică Maggie cu un surâs onest şi făcând o reverenţă corespunzătoare.

— Nici să nu aud, vorbi ducesa. Suntem printre prieteni. Mă rog, în mare parte prieteni, oricum.

— Lady Hawkins. Ducele de Colton îşi făcu apariţia lângă soţia lui. Era un bărbat brunet şi chipeş, despre care era foarte uşor să-ţi închipui cum îşi câştigase reputaţia de Ducele Depravat.

Cât mă bucur să te văd. Soţia mea a vorbit toată săptămâna despre dumneata.

— Bună seara, Excelenţă. Mă bucur că am fost inclusă pe lista de invitaţi.

Ca să nu mai spună că era uluită.

— Vino, grăi ducesa, am să te prezint grupului din seara aceasta. Trecându-şi braţul pe sub cel al lui Maggie, ducesa o conduse, din fericire, în cealaltă direcţie faţă de locul unde stătea Simon.

Prezentările durară câteva minute. Majoritatea erau feţe cunoscute… cel puţin, bărbaţii. Când ducesa se scuză să meargă şi la ceilalţi invitaţi, Maggie se trezi alături de Lord Quint. Vicontele îi făcu o plecăciune elegantă, se îndreptă şi-şi dădu părul şaten exagerat de lung de pe faţă.

— Lady Hawkins, sunt nerăbdător să purtăm şi mai

multe discuţii despre pictură în seara asta. Intenţionezi să participi la expoziţia Bathmore de peste două săptămâni?

— Chiar intenţionez. Sunt curioasă să văd dacă aceste tablouri noi rezolvă problemele de perspectivă de la ultima expoziţie.

Quint chicoti.

— Eşti un critic dur.

— Bănuiesc că aşa e. Sunt mai degrabă mult mai interesată de tehnica şi de alegerile pe care le face un artist decât de rezultatul finit.

— Şi eu sunt cam de aceeaşi părere. Sunt fascinat de motivele şi metodele care au dus la realizarea unui lucru.

Tăcut şi cu o minte ageră, Quint avea o frumuseţe subtilă dincolo de înfăţişarea aceea şifonată. Chiar şi îngrozitorul lui simţ vestimentar inspira afecţiune. Aşadar, de ce în prezenţa lui nu avea fluturi în stomac, în vreme ce alături de Simon da? Quint ar fi fost mai potrivit pentru ea, cu ochiul lui pătrunzător şi firea lui receptivă, iar el părea mult prea rezonabil ca să-i pese de reputaţia ei pătată.

Nu că asta ar fi contat având în vedere că avea de gând să evite contactul cu bărbaţii.

O altă figură cunoscută li se alătură. Ceva mai în vârstă decât ceilalţi, prezenţa lui Lord Markham în seara asta fusese o surpriză neplăcută. Participase la câteva dintre petrecerile ei recente, fără să rateze vreo ocazie de a-i face măcar o invitaţie deloc voalată pe seară. Ea nu-l încurajase niciodată, dar unii bărbaţi erau mai hotărâţi decât alţii.

— Lady Hawkins. Markham făcu o plecăciune, afişând un zâmbet larg în vreme ce o măsura cu privirea din cap până-n picioare. Pot să spun cât sunt de bucuros să te găsesc aici în seara asta? Nu aveam nici cea mai vagă idee că eşti atât de intimă cu Colton.

Strălucirea din privire explica exact ce voia să însemne „intimă”. Din câte ştia Maggie, ducele şi ducesa

erau căsătoriţi şi foarte fericiţi şi, de când se întorsese de pe continent, nici nu existase vreun zvon legat de duce şi vreo altă femeie. Dar chiar şi dacă Colton ar fi avut aventuri discrete, Markham chiar îşi închipuia că ducesa era genul de femeie care să tolereze prezenţa cuceririlor soţului ei la cină?

— Ducesa mi-a făcut invitaţia după ce a participat la petrecerea mea de săptămâna trecută, îl informă Maggie.

— Într-adevăr, grăi Markham, făcându-i cu ochiul într-o manieră insolentă, ceea ce îi întoarse stomacul pe dos.

Da, de ce altceva ar fi fost invitată Târfa pe Jumătate Irlandeză? Presupunerile pe care le făcea Markham le putea avea oricine altcineva prezent acolo, cu excepţia lui Colton şi a ducesei. Îşi îndreptă coloana ca să fie un pic mai înaltă. Lasă-i să creadă ce vor. Oricum mereu o făceau.

— Iartă-mă, murmură Quint înainte să se îndepărteze.

Maggie se gândi să îl apuce de braţ ca să-l împiedice să plece, dar Quint se dovedi prea rapid.

Markham văzu asta ca pe o invitaţie de a veni mai aproape. Disperată după ajutor, Maggie privi înnebunită de-a lungul încăperii. Privirea îi alunecă în direcţia lui Simon, apoi se opri. Ochii albaştri o fixau tăios, iar irisurile îi străluceau pline de o furie de gheaţă. Nu-l văzuse niciodată atât de furios. De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Lady Hawkins, îi şopti Markham, întinzându-se îndrăzneţ să-i atingă mâna.

Simon nu rată nici el obrăznicia lui Markham. Un muşchi de pe maxilarul contelui tresări înainte ca bărbatul să se întoarcă ostentativ cu spatele. Atunci îi veni o idee lui Maggie. Dacă îl ţinea pe Markham aproape în seara asta, poate că Simon avea să rămână la distanţă. Ideea era una

crudă şi avea să ducă la o seară obositoare… dar o femeie trebuie să facă ceea ce trebuie să facă. Îi aruncă un zâmbet orbitor lui Markham.

— Da, milord?

Vicontele clipi.

— O, da. Ei bine, speram să te însoţesc la cină. Niciodată…

— Da, rosti ea în grabă. Adică, vreau să spun, aş fi onorată.

— Excelent. Markham pufni, umflându-se în pene, iar faţa lui rumenă deveni şi mai rumenă. Chiar mi-a plăcut ultima dumitale petrecere. Interesant cum a făcut Rowlandson desenul ăla cu sirenele.

— Lemarc, îl corectă ea.

Markham îşi încruntă sprâncenele.

— Poftim?

— Desenul a fost făcut de Lemarc, nu de Rowlandson.

— A, da, Lemarc. Oameni deştepţi, desenatorii ăştia. Mă întreb cum de sunt la curent cu bârfele folosite în desenele lor.

„Dacă sunt deştepţi, sunt gazdele petrecerilor.”

— Cine ştie, poate că sunt mai descurcăreţi decât credem noi. Bărbatul se aplecă spre ea ca şi cum ar fi vrut să-i dezvăluie un mare secret.

— Nu trebuie decât să pui o monedă în palma potrivită, draga mea. Orice informaţie poate fi cumpărată.

Comentariul ăla o făcu să rămână pe gânduri. Markham era un membru activ în Parlament, deci vorbea din experienţă? La fix. Se putea folosi de posibilitatea asta ca să saboteze propunerea lui Winchester. Da, seara asta mergea bine.

În clipa aceea, ducesa anunţă începutul cinei. Markham îi oferi braţul.

— Mergem?

Capitolul 6

— Serios, Simon. Trebuie să încetezi să te mai încrunţi la ea, îi spuse Julia.

Simon şi Julia îşi făceau, la rândul lor, drum spre masă, în ultimul şir de participanţi. Bărbatul îşi încleştă maxilarul şi se forţă să-şi ia privirea de la Maggie şi de la Markham. Totuşi, încă mai simţea că i se strânge stomacul de nervi. Încă de la sosirea ei, Markham se agăţase de Lady Hawkins ca o lipitoare medicinală. Bărbatul ăsta nu avea nicio ruşine?

— În plus, tu ai fost cel care a insistat să-l invit pe Markham, continuă Julia.

— Mersi că mi-ai reamintit, bombăni Simon.

— Nu cred că te-am văzut vreodată gelos. Este extrem de interesant.

Scoase un sunet cu care ar fi vrut să alunge ideea în timp ce ajungeau la scări.

— Nu sunt câtuşi de puţin gelos pe Markham. Există un motiv pentru care soţia lui stă în Cornwall şi nicio amantă nu-l tolerează mai mult de câteva săptămâni. Bărbatul ăsta nu ar şti ce să facă cu o femeie nici dacă i-ar pica goală în poală.

— Ce bine că suntem prieteni dintotdeauna, altfel soţul meu s-ar simţi jignit de subiectul acestei discuţii.

— Colton nu mă sperie deloc. În definitiv, eu sunt motivul pentru care voi doi v-aţi împăcat. Ar trebui să-mi mulţumească de fiecare dată când are ocazia.

— A, deci a fost reuşita ta, nu-i aşa?

Bărbatul zâmbi larg în jos spre ea.

— Nu ai fi reuşit niciodată să ajungi la Veneţia fără ajutorul meu.

— Adevărat, dar eu am avut sarcina cea mai grea.

— Te rog. Îşi ridică mâna liberă. Hai să nu discutăm despre virilitatea lui Colton înainte să mănânc ceva. Sunt cât pe-aci să-mi pierd pofta de mâncare.

Julia chicoti.

— Eşti incorigibil. Mare mirare că în Parlament te ia cineva în serios.

— Ei nu mă cunosc la fel de bine ca tine, de-aia.

— Cam aşa ceva. Altfel, nu ar mai fi aşa de uşor intimidaţi de politicianul ilustru care ai devenit.

Intrară în sufrageria imensă. Colton îşi ocupase locul în capul mesei de banchet, în dreapta lui având-o pe mătuşa Juliei. Simon observă că Markham, desigur, ocupase scaunul de lângă Maggie. „Al naibii prost!”

— Mai uşor, Simon, mormăi Julia. Îmi striveşti mâna.

— Îmi cer scuze.

— Ştii ce, meriţi tot ce îţi face cu vârf şi-ndesat, vorbi ducesa în şoaptă în timp ce se aşezau la locurile lor.

— O să-ţi aduc aminte că ai zis asta, îi replică el, în special atunci când Colton o să mă întrebe dacă ai fost vreodată într-o sală de jocuri…

Femeia îl lovi peste braţ.

— Simon! Să nu sufli o vorbă despre asta soţului meu.

— S-a întâmplat ceva, ducesă? strigă Colton privind când la Simon, când la soţia lui.

Julia îi aruncă o privire complet nevinovată.

— Nu, Colton. Doar avem o foame de lup, explică ea, după care îi făcu semn valetului să înceapă servirea mesei.

În mod intenţionat, Simon evită să privească spre Maggie şi Markham în timpul cinei. Zâmbetele de încurajare pe care i le arunca Maggie vicontelui îl făceau să ia în calcul ideea de a înjunghia pe cineva cu furculiţa.

Aşa că mai mult bău decât mâncă. Abia la al şaselea fel de mâncare îşi dădu seama că mai avea puţin şi se îmbăta.

Nu îl ajuta deloc că vrăjitoarea era atât de frumoasă. Ar fi vrut să nu mai observe asta, dar îşi putea închipui fiecare detaliu, fiecare arcuire… chiar şi cu ochii închişi. Cu mulţi ani în urmă, petrecuse ore întregi analizând oasele delicate ale încheieturii mâinii ei. Sau curba delicată a urechii. Doar dacă îşi închipuia sânii ei delicaţi goi se trezea stârnit cu totul.

În seara asta, partea superioară a mai sus-numiţilor sâni era ridicată absurd de sus. Umflăturile ample şi catifelate i se păreau incredibil de tulburătoare, şi de aceeaşi părere erau toţi ceilalţi bărbaţi în putere din încăpere.

Şi totuşi, de ce venise în seara asta? Nu se aşteptase s-o vadă aici. Julia ar fi trebuit să-l avertizeze că avea să participe şi Maggie. Atunci ar fi putut să-şi trimită scuzele că nu putea participa la cină.

— Vrei să mergi să te întinzi? îl întrebă Julia încet. Atragi privirile.

Bărbatul se îndreptă şi luă în furculiţă o bucată de friptură de miel.

— Nu fi ridicolă.

— O să-mi spui vreodată ce s-a întâmplat?

„Tot ceea ce ai sperat şi mai rău.” Comentariul îl sâcâise zile întregi. Oare ce voise Maggie să spună?

O observă pe Julia analizându-l şi încercă să-şi amintească întrebarea ei. Vin afurisit!

— Ce?

— Te-am întrebat dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între voi doi.

— Nu.

Julia îi cântări răspunsul în timp ce mesteca.

— În cazul ăsta, poate o voi convinge pe Lady Hawkins să-mi povestească.

— Întreab-o dacă vrei, dar ştii şi tu ce ştie toată lumea. Nu mai e nimic de zis.

Îl făcuse să se simtă ca un prost. Sfârşit. Ce mai era de discutat?

— Ah, de cele mai multe ori, în spatele bârfelor, se ascund mult mai multe. Uită-te la Colton, la felul în care gura lumii l-a catalogat drept un nemernic şi un criminal înainte ca adevărul să iasă la iveală.

— Colton chiar *este* un nemernic, sublinie Simon.

Julia zâmbi larg.

— Da, dar acum e nemernicul meu. Şi, oricum, nu sunt sigură că Lady Hawkins a vrut să-ţi frângă inima.

Simon ridică paharul de vin şi-l dădu peste cap. Îi făcu semn valetului să-i mai toarne.

— Bărbaţilor nu li se frânge inima, Julia. Chestiile de genul ăsta sunt pentru fetişcane şi pentru poeţi care nu au nimic mai bun de făcut cu timpul pe care-l au la dispoziţie.

Julia bătu darabana cu degetele în tăblia mesei.

— Chiar aşa?

— Da. Bănuiesc că mi-a făcut o favoare.

— Fără doar şi poate. Atunci, până la sfârşitul cinei, mai bea un pahar de vin în semn de recunoştinţă.

*

Erau şase femei în aşteptare, aşa că să obţină un loc lângă ducesă se dovedi a fi o adevărată provocare. Totuşi, Maggie reuşi asta cu dibăcie. Femeile se duseseră toate în salon, lăsându-i pe domni în sufragerie, iar ducesa începu să toarne ceaiul.

Maggie îşi primi ceaşca şi adăugă două cuburi de zahăr. Se relaxă şi luă o înghiţitură reconfortantă. Cina fusese groaznică. Nu numai că se chinuise să abată atenţia lui Markham, dar Simon îşi petrecuse seara fie aruncându-i priviri încruntate, fie prefăcându-se că ea nu exista. Era

greu de spus care atitudine o deranja mai tare.

Adevărul era că uşurinţa cu care Simon interacţiona cu ducesa o umpluse de invidie pe Maggie. Era limpede că erau prieteni apropiaţi. Odinioară, Maggie se bucurase de aceeaşi familiaritate în relaţia cu el. Împărtăşiseră glume şi râseseră împreună, iar el fusese prima persoană pe care obişnuia să o caute când intra într-o încăpere. Bineînţeles, fusese atât de naivă încât presupusese că atenţia lui însemna ceva, că arăta ce sentimente puternice nutrea pentru ea. Se înşelase. Căci o umilise la fel ca toţi ceilalţi.

— Observ că îţi place ceaiul dulce, remarcă ducesa în timp ce ea se aşeza. Şi mie la fel, deşi nu rezist să nu pun şi puţin lapte.

— Sunt mare amatoare de dulciuri, recunoscu Maggie. Se ştie că, la micul dejun, mănânc o felie de tort.

Ducesa ridică din sprâncene.

— Delicios de decadent. Eşti o femeie pe gustul meu.

— Sper că da. Maggie se aplecă mai aproape şi începu să vorbească în şoaptă. Aş avea nevoie de ajutor pentru o prietenă de-a mea.

— Da?

— Da, Pearl Kelly. Ducesa făcu ochii mari, aşa că Maggie continuă: Noi două ne-am îmbarcat într-un demers şi ne-am lovit de o problemă.

Maggie începu să îi povestească ducesei despre cele trei fete care ar fi vrut să intre ca ucenice la o modistă.

— Asta e o provocare, recunoscu ducesa. Dar mie îmi plac la nebunie provocările. Din pricina copilului, am comandat trei ţinute complete noi în doi ani. Croitoresele mele sunt pregătite să mă ridice la rangul de sfântă. Spune-mi, ce speraţi tu şi Pearl să realizaţi?

— În mare parte, le oferim proprietarilor fonduri suplimentare pentru o îngrijire mai bună. Pentru boli şi alte probleme… delicate. De asemenea, încercăm să le ajutăm pe fete să înveţe, fie că este vorba să citească, să

scrie, să coasă sau să cânte la vreun instrument.

— O cauză de toată lauda. Într-adevăr, sunt un pic invidioasă că nu mi-a cerut mie ajutorul.

— Eu am fost cea care a abordat-o, de fapt. Totuşi, dacă noi două ne-am fi cunoscut înainte, ţi-aş fi cerut să te implici.

— Ei bine, acum nu vei mai putea să mă ţii departe. Mâine voi face nişte vizite şi te voi ţine la curent. Lui Simon i-ai povestit despre chestiunea asta?

Maggie se încruntă.

— Nu. De ce aş face-o?

Julia strânse din buze de parcă şi-ar fi reprimat un zâmbet.

— Fără niciun motiv. E ciudat cât de puţine ştim una despre cealaltă, nu-i aşa?

Maggie ridică din umeri.

— Adesea, ceea ce arătăm lumii nu este ceea ce suntem cu adevărat.

— Într-adevăr.

Ducesa o privea cu mult prea multă atenţie, iar asta o făcu pe Maggie să nu se simtă prea confortabil. O altă invitată îi solicită atenţia Juliei, iar Maggie profită de ocazie să se retragă. Avea nevoie să stea o clipă singură… sau poate de un pic de aer curat.

Culoarul lung de dincolo de salon părea un labirint cu uşi de o parte şi de alta. Alese o direcţie la întâmplare în căutarea unui valet. Poate că el avea să-i poată desena o hartă detaliată care să o ajute să găsească terasa.

Din umbra alcovului, îi apăru în cale o siluetă.

— Lady Hawkins.

„Simon.” Speriată, îşi duse mâna la inimă.

— M-ai speriat de moarte. Ce faci aici?

Bărbatul îşi încrucişă braţele, ceea ce făcu ţesătura fină de lână a hainei să se întindă de-a lungul umerilor lui laţi.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru… doar că eu bănuiesc care e răspunsul. Unde ai plănuit să se întâmple?

— Simon, cred că ar fi mai bine să te întorci în sufragerie…

— În salonul de muzică? În seră? continuă el, apropiindu-se cu paşi siguri. Se întâmplă să ştiu că sunt sute de locşoare peste tot în casa asta unde o persoană… sau poate două… s-ar putea ascunde pentru mai multă vreme.

Cum inima-i bătea să-i sară din piept, femeia se chinui să înţeleagă ce-i spunea. Oare insinua…? A, pentru numele lui Dumnezeu! Mereu presupunea tot ce era *mai rău* despre ea?

Fermă pe poziţii, Maggie încetă să mai înainteze şi-şi înălţă bărbia.

— Ai impresia că mă îndrept spre un soi de *loc de întâlnire?* În toiul unui dineu?

Ideea era atât de absurdă încât abia putea s-o rostească. Râjnetul lui venea ca o confirmare.

— Foarte convenabil că tu şi Markham aţi ieşit la câteva clipe unul după celălalt, n-ai zice? Dă-mi voie să-ţi ofer un sfat pentru data viitoare: atrage mai puţină atenţie dacă te strecori când domnii se adună în…

Maggie înaintă şuierând:

— Măscărici ipocrit, am ieşit să iau un pic de aer. Singură.

Avu tupeul să-i dea replica.

— Da, sunt destul de sigur că şi Markham ar oferi o scuză asemănătoare dac-ar fi să-l întrebăm.

Sângele începu să-i fiarbă de furie şi simţi o greutate ca un morman de lut în piept. Simon veni lângă ea şi, sigur pe sine, începu să mârâie furios deasupra ei. Maggie descoperi că o pusese cu spatele la zid.

În acea clipă, ştiu că nu avea să-i creadă în veci dezminţirile. Îşi formase părerea despre ea în urmă cu

zece ani şi nu avea, sub nicio formă, să şi-o schimbe.

Bine, avea să joace rolul târfei pentru el. Poate atunci o va lăsa în pace… Deşi, în realitate, îşi dorea să-i tragă o palmă peste falca atent bărbierită.

Maggie expiră, îşi forţă membrele să se relaxeze şi-şi linse buzele. Cum era previzibil, privirea lui se fixă asupra gurii ei, aşa că îşi muşcă buza inferioară. Pieptul lui continua să se umfle şi să se dezumfle, respiraţia sălbatică rezonând în întreaga încăpere, iar ochii i se întunecară căpătând culoarea safirului. O, da, răzbunarea putea fi dulce. Foarte încet, îşi mângâie cu un deget clavicula dezvelită.

— M-ai încolţit în speranţa că-i vei lua locul? îl întrebă ea în şoaptă.

Simon se mută mai aproape, iar Maggie simţi în nas izul lui de mascul veritabil. Îi plăcea felul în care mirosea, a portocală şi lemn de santal, cu o uşoară tentă de tutun.

Apropierea de corpul lui îi distrase şi ei atenţia. Hainele lui de seară nu aveau căptuşeală, iar ţinuta bine croită îi venea perfect. Putea vedea conturul…

— Dacă aş alege să-i iau locul lui Markham… începu el, sprijinindu-se cu mâinile de perete, de o parte şi de alta a capului ei, ca s-o prindă ca într-o cuşcă.

Bărbatul se aplecă şi, pentru o clipă de groază, în care simţi că i se opreşte inima, Maggie crezu că avea s-o sărute, dar se îndepărtă chiar înainte ca buzele să li se atingă. Vârful nasului îi alunecă de-a lungul obrazului ei, iar răsuflarea lui uşoară îi încălzi pielea în timp ce-o mirosea. Maggie simţi că i se umflă sânii, iar pleoapele i se închiseră din cauza plăcerii care i se răspândi năvalnic prin tot trupul.

— Dacă aş alege să-i iau locul, nu ar fi aici, îi şopti în apropierea urechii. Te-aş duce în patul meu din Barrett House şi ţi-aş arăta păcate pe care Markham nici măcar nu ar putea să şi le închipuie. Dar nu de asta te-am încolţit.

Aproape. Era mult prea aproape. În ciuda dorinţei ei de a rămâne impasibilă, începu să simtă fluturi în stomac şi fierbinţeală între coapse. De ce naiba trebuia ca tocmai bărbatul ăsta detestabil să o facă să simtă asta? Înghiţi în sec.

— Atunci de ce?

Îi atinse lobul urechii cu limba, apoi o muşcă încet cu dinţii. Femeia trase aer în piept, cu zgomot.

— Ce joc e ăsta, Maggie?

— Eu… Vocea o trădă aşa că fu nevoie să-şi dreagă glasul. Nu e niciun joc, Simon.

Autocontrolul începu s-o părăsească. Tânjea să-i facă toate lucrurile nelalocul lor… iar el să-i răspundă, la rândul lui. Ciudat, de vreme ce ei nu-i plăcuse niciodată să fie cu un bărbat. Ba chiar îi displăcuse total. Dar, întru câtva, de data asta era diferit.

De ce începuse asta? A, da, se gândise să-i dea o lecţie, să-l umilească. Să-l facă să gâfâie de dorinţă pentru ca apoi să-l lase să cerşească… doar că asta se transforma în cu totul altceva.

— Îmi plac jocurile, continuă Simon, plimbându-şi buzele de-a lungul gâtului ei într-o mângâiere seducătoare. Dar, totodată, îmi place şi să câştig. Mă întreb, eşti pregătită să plăteşti preţul când o să pierzi?

Maggie se cutremură. Nu era suficient aer în blestemata asta de cameră.

— Eu nu pierd niciodată, rosti ea cu glas răguşit. Iar tu ai mai multe de pierdut.

— Chiar aşa? Nasul îi alunecă de-a lungul liniei sensibile a maxilarului ei, lăsându-i pielea de găină. Cred că aş putea să te posed pe peretele ăsta. Chiar acum. Chiar aici. Şoldurile lui se lipiră de ale ei, fără ruşine, făcând-o să-i simtă erecţia puternică, iar Maggie trase adânc aer în piept. Până să-şi dea seama, mâinile ei se încleştară în jurul taliei lui pentru a-l ţine pe loc. Dar ar

trebui să ştii, continuă bărbatul, cu gura deasupra buzelor ei, că eu nu intru în joc atunci când sunt mulţi competitori. Nu-mi place să fiu unul dintre cei mulţi.

Trecură câteva secunde până ca Maggie să-i înţeleagă remarca. Când o făcu, durerea şi furia ieşiră din nou la suprafaţă, amuţind orice altceva ar fi simţit. „Incredibil! *Porcul* netot."

Femeia simţi cum i se încordează toţi muşchii şi-i împinse umerii cu toată forţa. Când Simon se dădu în spate, Maggie îl îmbrânci şi se îndreptă spre uşă. Deşi îi venea s-o ia la fugă, nu rezistă să nu-l mai împungă pentru ultima oară, aşa de despărţire:

— Foarte bine. Atunci, nu vom şti niciodată dacă te ridici la nivelul celorlalţi.

*

Simon avu nevoie de câteva minute să se adune.

Starea membrului său, devenit tare ca piatra, îl împiedică să se întoarcă imediat la petrecere, aşa că exersă discursul la care lucra pentru Parlament pentru a-şi distrage atenţia de la cearta pe care o avusese cu Maggie. De la senzaţia pe care o avusese când ea fusese lipită de întreg trupul lui. De la aroma ei dulce. De la pielea ei catifelată. Gemând, vârî mâna în pantaloni ca să-şi aranjeze mai bine mădularul. Iisuse, nu putea să se alăture celorlalţi dacă nu scăpa de erecţia asta. Şi unde-i stătuse mintea când se gândise să o ispitească aşa? Nu avea nicio intenţie să se încurce cu ea, oricând de incitantă ar fi fost. De ce băuse atât de mult vin la cină? Măcar îi împiedicase întâlnirea amoroasă cu Markham. Asta îi dădu o satisfacţie cruntă, din mai multe puncte de vedere. Markham fusese invitat doar pentru că Simon avea nevoie să câştige susţinerea vicontelui pentru viitoarea propunere. Totuşi, neghiobul bătrân îşi petrecuse toată seara salivând după

Maggie… nu că ea ar fi făcut ceva ca să-l convingă să înceteze.

Atât cât avea să trăiască, Simon nu avea să înţeleagă vreodată ce vedea Maggie la acei bărbaţi. Chiar dacă Simon se putea obişnui cu ideea că fusese părăsit, ea cu siguranţă merita pe cineva mai bun decât Cranford… sau Markham. Femeia asta chiar nu avea deloc standarde?

Când păşi în holul principal, o văzu pe Maggie stând în uşa de la intrare şi încheindu-şi mantaua îmblănită, vorbind în şoaptă cu Julia. Ducesa încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi cele două femei se îmbrăţişară. Deci Maggie se hotărâse să plece de la petrecere. Simţindu-se un pic ca un voyeur, se întoarse în salon, unde-l găsi pe Markham vorbind cu un alt oaspete. Oare renunţase cu atâta uşurinţă la Maggie sau plănuia să o urmeze acasă în seara asta? Simpla idee îl făcu pe Simon să se îmbolnăvească de nervi.

Colton şi Quint stăteau rezemaţi de bufet, aşa că Simon îşi făcu drum spre ei.

— Aş întreba unde ai fost, vorbi Colton tărăgănat, dar, având în vedere cum s-a năpustit Lady Hawkins s-o scoată pe nevastă-mea de aici, îndrăznesc să cred că întrebarea e inutilă.

Simon se întinse după carafă.

— Las-o baltă, Colton.

— Ce i-ai spus? întrebă Quint. Părea al naibii de furioasă.

Simon nu putea nici măcar să-şi pună în ordine emoţiile care i se învolburau în cap, darămite să mai vorbească despre ele.

— Voi doi nu aveţi nimic mai bun cu care să vă ocupaţi timpul decât să staţi aşa şi să bârfiţi? Sunteţi mai răi decât femeile care se mocăiesc în jurul unui bol cu punci.

Ducele ridică din sprâncene.

— Ce prostie te zgândără?

— E vorba de Markham, nu-i aşa? Crezi că Lady Hawkins îl preferă pe el.

Simon urmări cum Quint îşi înălţă ceaşca de ceai şi sorbi. Vicontele nu bea niciodată alcool. Niciodată. Spunea că îi zăpăcea creierul, iar el ura sentimentul acela de încetineală şi amorţeală.

Pe de altă parte, Simon avea nevoie de un pic de amorţeală. Duse la gură paharul lui, acum plin cu vin roşu, luând o înghiţitură zdravănă.

— Mă îndoiesc că este cineva care să nu fi observat asta, grăi Colton. Aşa, a flirtat cu Markham, şi ce, ţi-a rănit sentimentele gingaşe?

Simon oftă.

— Aminteşte-mi de ce te-am ajutat să te împaci cu soţia ta. Îmi plăcea mai tare de tine când te vedeam o dată la câţiva ani.

— Pentru că ducesa te-a păcălit, interveni Quint. Pe amândoi, de fapt.

— Quint, vorbi Colton tărăgănat, sunt momente în care eşti incredibil de oportun. Ăsta nu e unul dintre ele.

Pentru că Simon vedea foarte bine uşa, o observă imediat pe Julia reintrând în încăpere. După ce scrută încăperea, privirea femeii se opri asupra lui şi, cu buzele strânse, porni înainte.

— Cunosc faţa asta, mormăi Colton. Faţa asta înseamnă că ar trebui s-o iei la fugă… în cealaltă direcţie. Doamne sfinte, Winchester, fă-ţi o favoare…

— Prea târziu, rosti Quint în timp ce Julia li se alătura.

— Pot să vorbesc cu tine? se răsti Julia la Simon.

Ochii ei albaştri se îngustară în timp ce-l privea, iar Simon ştiu că era mai bine să termine odată cu asta. Totuşi, nu avea de gând să meargă fără întăriri, aşa că mai rămase un pic să-şi reumple paharul. Când termină, se

întoarse.

— După tine, ducesă.

Femeia se îndreptă spre colţul cel mai îndepărtat al încăperii, ridicându-şi poalele pentru ca nu cumva, în grabă, să se împiedice.

— Ce naiba s-a întâmplat? Tu şi Lady Hawkins aţi dispărut împreună doar ca s-o faci să se întoarcă furioasă. Ce. Ai. Făcut?

Se simţi ofensat de remarca ei.

— De ce presupui că am fost *eu* de vină? Cum rămâne cu ce a făcut ea?

— Ce eşti, un copil care-o pârăşte pe sora lui neastâmpărată? Julia se strânse uşor de podul nasului. Jur că nu te-am văzut niciodată aşa. În mod normal, eşti atât de calm, de previzibil. Este ca şi cum ai fi fost de-a dreptul schimbat cu un străin cu aceeaşi înfăţişare.

— Ce ţi-a povestit Lady Hawkins?

— Nimic. Nu mi-a zis decât că nu e în apele ei şi că trebuie să meargă acasă să se odihnească. Dar era limpede că are legătură cu tine, de vreme ce a revenit întoarsă pe dos după conversaţia voastră între patru ochi. Nu-mi place să-mi superi un oaspete, cu atât mai puţin o prietenă.

— O prietenă?

— Da, o prietenă. Îmi place de ea. Şi o ajut cu un mic proiect.

— Ce proiect?

Nu-i plăcea ideea ca Maggie şi Julia să devină apropiate. Cele două femei se asemănau prea tare, iar el ştia deja în ce fel de buclucuri se putea vârî Julia. La dracu', de-a lungul anilor o salvase din mai multe pericole. Acum trebuia să-şi mai facă griji şi pentru Maggie?

— Asta nu e deloc treaba ta. Sincer, Simon, ştiu că îi porţi pică din cauza a ceea ce s-a întâmplat acum mulţi ani…

— Asta e *ridicol. Nu* îi port pică. Dar ai văzut felul în

care l-a încurajat pe Markham şi a flirtat cu el toată noaptea? Teribil de dezgustător.

— E văduvă şi are deja o reputaţie. De vreme ce mare parte dintre membrii distinşi ai societăţii nu vor s-o accepte, cred că are dreptul să se distreze de câte ori poate. Şi nu-ţi stă deloc în fire să judeci legăturile altora.

Bărbatul strânse din buze, căci nu putea şi nu voia să comenteze. Cum putea să-i explice Juliei, când abia dacă înţelegea el însuşi?

— În seara asta, aproape că regret rolul mărunt pe care l-am jucat în eşecul de la debutul ei. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să-l provoci pe Cranford la duel.

— Nu, ai avut dreptate. Nu ar fi schimbat rezultatul şi probabil că ar fi înrăutăţit lucrurile. Cranford o fi având multe defecte, dar niciodată nu a fost un ţintaş prost.

— Nu ştiu. Pare o mare poveste de iubire… continuă ea pe un ton scăzut. Oricum, ce-a fost a fost. Numai că nu pot să înţeleg de ce insişti să o pedepseşti pe femeie. Nu a suferit de-ajuns?

— A suferit? vorbi el plin de dispreţ. Ai fost la una dintre petrecerile ei. Femeia trăieşte asemenea unei aristocrate din Franţa de dinainte ca Robespierre să înceapă să taie capete. N-aş numi asta suferinţă.

— În mod vădit, eşti mai cinic şi mai încet la minte decât credeam, răbufni Julia dintr-o suflare. Să fii exclus din societatea noastră e diferit pentru o femeie faţă de ceea ce suferă un bărbat. Nu m-aştept ca tu să înţelegi, dar mă aştept să o laşi în pace, Simon.

— Bine, se răsti el, după care îşi domoli tonul. Am s-o las în pace, se auzi el rostind decizia, dar în acelaşi timp se întreba dacă credea asta cu adevărat.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, devreme, uşa camerei de lucru a lui Maggie se deschise şi răsună vocea Rebeccăi.

— Nu am mai putut aştepta nicio secundă. Vreau să aud totul despre seara trecută.

Maggie nu privi în sus. Stând la o masă mare din lemn la care obişnuia să deseneze, continuă să schiţeze, hotărâtă să redea o imagine perfectă. Se ocupa de ea de mai bine de o oră.

— Tilda, adu, te rog, ceai.

— Da, milady.

Maggie auzi zăngănitul mânerului de la uşă şi imediat simţi o prezenţă în spatele ei.

— Lucrezi la desenele cu peisaje scoţiene şi galeze pentru cartea de călătorii a lui Ackermann? o întrebă Rebecca, care stătea pe vârfuri ca să arunce un ochi peste umărul lui Maggie.

Ea se ghemui şi-şi acoperi hârtia cu mâinile.

— Nu. E încă un desen pentru magazin şi-l vei vedea când va fi gata, nu înainte.

— Bine. Mai nou, eşti secretoasă cu munca ta.

Becca se îndreptă spre canapeaua din apropierea şirului de geamuri înalte.

— Sper că nu are legătură cu ceva ce s-a-ntâmplat azi-noapte. Tăcerea nu fu întreruptă decât de strigătele Rebeccăi. Maggie! Ce-i în capul tău? Toată lumea va şti că Lemarc a participat la dineul ducesei.

— Nimeni nu va crede aşa ceva. Oamenii doar vor presupune că e bine informat.

— Totuşi, după părerea mea, e un risc inutil, dar ştiu că nu mă vei asculta. Deci, ce s-a întâmplat aseară între tine şi Winchester?

Lui Maggie îi alunecă mâna. La naiba. Acum, partea de jos din dreapta trebuia refăcută.

— Chiar trebuie să vorbim acum despre asta?

— Da, cred că trebuie. Probabil că a fost acolo, pentru că Tilda mi-a spus că ai ajuns devreme acasă, supărată foc.

„Naiba s-o ia pe servitoarea ei cu gura slobodă.” Maggie îşi lăsă creionul jos şi se ridică să se aşeze pe scaunul cel mai apropiat de sora ei.

— Da, a fost acolo. Toată seara m-a fixat cu privirea din partea cealaltă a încăperii. E cel mai enervant bărbat.

— Un bărbat enervant de care odinioară erai îndrăgostită nebuneşte. Mă tem că nu vei putea să-i rezişti.

Amintirea momentului din seara precedentă în care era lipită de trupul lui îi năvăli în minte. „Cred că aş putea să te posed lângă peretele ăsta. Chiar aici. Chiar acum.” Poate că întorsese împotriva ei planul de a-l ispiti, dar, a două oară, nu avea să-i mai cadă în plasă.

Îşi flutură mâna, parcă încercând să alunge ideea.

— E ultimul bărbat cu care aş alege să am de-a face.

— Mai ales când ai putea să alegi dintre toţi bărbaţii din înalta societate. Nu e drept. Văduvele au parte de toată distracţia.

O, da. Atâta *distracţie.* Bârfele, chicotelile pe la spate. Aluziile şi propunerile nelalocul lor o invadau încontinuu. Cu siguranţă, Becca îşi închipuia tot soiul de chestii romantice despre viaţa lui Maggie, iar Maggie o iubea prea tare să i le năruie spunându-i care era realitatea dură. Aşa că surâse şi rosti:

— Vrei să spui că bărbaţii au parte de toată distracţia.

— Ei bine, nimeni nu ar putea să contrazică afirmaţia asta. Spune-mi cine mai era acolo.

Tilda se întoarse cu ceaiul exact când Maggie începea să povestească evenimentul, începând cu descrierea reşedinţei lui Colton. Când ceaiul fu turnat în ceşti, aproape că terminase de spus totul şi sfârşi cu decizia ei de a veni acasă devreme.

— Ai uitat bârfa cea mai importantă, o întrerupse Becca. Ce anume te-a făcut să pleci înainte de final? Ceva… sau *cineva…* în mod clar, te-a supărat.

Maggie înălţă dintr-un umăr şi luă o gură de ceai.

— O mică neînţelegere. Nimic care să merite pomenit.

— Mincinoaso. Ce ţi-a zis? Îţi jur că dacă a fost crud…

— Îmi place că îţi faci griji, draga mea soră, dar nu-i poţi convinge cu nimic pe încăpăţânaţi să se răzgândească.

Becca bătea din picior, ceea ce era semn clar că era dusă pe gânduri. Maggie sorbi din ceai şi rămase tăcută. În cele din urmă, Becca făcu ochii mari, apoi îşi îngustă privirea.

— Deci Winchester crede toată zvonurile alea groaznice despre tine? El ar trebui să fie singurul bărbat care să ştie cum stau lucrurile cu adevărat. Îţi jur că nu am să-l iert niciodată că nu ţi-a luat apărarea când…

— Of, Becca, oftă Maggie. Ce-a fost a fost. De multe ori aşteptăm mai multe de la prietenii noştri decât sunt ei pregătiţi să ofere. Sau chiar capabili să ofere. Sunt recunoscătoare că am aflat atunci cum stăteau lucrurile. Altfel, aş fi putut petrece mulţi ani groaznici alături de un bărbat căruia-i păsa atât de puţin de mine.

— În loc de asta, ai petrecut mulţi ani groaznici eu un bărbat îndeajuns de bătrân încât să-ţi fie tată.

— Nu au fost groaznici. Plini de singurătate, cu siguranţă, dar nu groaznici. Hawkins îşi prefera amanta, iar eu nu aveam argumente pentru a mă împotrivi.

Becca se aplecă să-i ia mâna lui Maggie.

— Iar ţie nu ţi se pare asta groaznic?

Maggie surâse şi clătină din cap.

— Nu, chiar nu. Nu toată lumea are parte de o dragoste aşa cum aveţi tu şi Marcus. Voi doi, Becca, sunteţi unul dintre rarele exemple de căsnicie fericită. Şi,

deşi n-aş putea fi mai bucuroasă pentru voi, nu toată lumea e la fel de norocoasă.

— Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru căsnicia mea cu Marcus. Dacă nu te-ai fi măritat cu Hawkins, nu l-aş fi întâlnit niciodată pe soţul meu.

Maggie îi strânse degetele surorii sale cu afecţiune. După scandal, Maggie avusese de ales între a se mărita cu Hawkins şi a-şi face întreaga familie de ruşine, inclusiv pe nevinovata ei soră mai mică. Sub nicio formă, Maggie nu ar fi lipsit-o pe Becca de posibilitatea de a-şi face debutul şi de a-şi găsi un soţ, indiferent ce preţ ar fi trebuit să plătească ea, personal. Aşa că se măritase cu Hawkins, îndurase dureroasa şi umilitoarea noapte a nunţii, trăise în orăşelul în care şoaptele şi aluziile o urmaseră şi se îngropase în artă. Dar recunoştinţa şi fericirea Beccăi făceau ca ultimii zece ani să merite orice suferinţă.

— Aş fi vrut doar ca tati să trăiască suficient cât să vadă cât succes ai, continuă Becca. Ar fi aşa de mândru de tine.

Ochii lui Maggie se umplură de lacrimi înainte de a apuca să se abţină. Îi era dor de tatăl ei, al cărui suflet sensibil de artist fusese atât de asemănător cu al ei. O durea să ştie că ultimele lui amintiri cu ea erau pline de ruşine şi dezamăgire.

Şi nu ar fi vrut decât să-l facă mândru, dar, cât el fusese în viaţă, eşuase lamentabil. Poate că acum, de oriunde s-ar fi odihnit, vedea tot ce reuşise ea într-un timp foarte scurt.

Expiră, eliberă mâna Beccăi şi se rezemă.

— Măcar a văzut că tu ai o căsnicie fericită. Ştia cât de mult îl iubeşti pe Marcus.

Maggie trăise o senzaţie dulce-amăruie când văzuse surâsul tatălui ei în timpul ceremoniei de nuntă a Beccăi. Fericirea lui la căsătoria Beccăi sublinia şi mai tare contrastul cu nefericirea lui din timpul nunţii grăbite a lui

Maggie.

— Da, dar tu ai fost mereu preferata lui. Iar el ştia cât de talentată erai, chiar şi atunci. Cu ceaşca în mână, Becca se relaxă pe canapeaua mică. Îmi place la nebunie locul ăsta. E atât de relaxant aici, sus.

— Majoritatea timpului, după cum bine ştii, mi-l petrec aici. Numai uită-te la petele de pe mâinile mele.

Maggie cumpărase casa din oraş cu o parte din bucata ei de moştenire ca văduvă. Cea mai bună încăpere era, de departe, camera micuţă, cu pereţi din sticlă, de la ultimul etaj. Proprietarul anterior fusese sculptor şi unise odaia copiilor de la etajul de sus cu baia mai mică, obţinând o cameră de lucru uriaşă, cu ferestre mari. Spaţiul era visul oricărui artist. Două lucarne fuseseră combinate pentru a forma un singur şir lung de ferestre – fiecare compusă din pătrate mici, separate de bare subţiri emailate – pentru creşterea la maximum a luminozităţii. Toate se puteau deschide, lăsând să pătrundă aerul proaspăt în timp ce picta. De asemenea, erau ferestre din sticlă şi pe tavan, care puteau fi ţinute deschise dacă erau sprijinite cu ajutorul unei prăjini. Camera avea tavan înalt şi oferea intimitate, fiind o odaie liniştită, aerisită şi luminoasă. Maggie o iubea.

Nu avea nevoie decât de spaţiul ăsta şi de vopselurile ei. De un creion şi de câteva pânze. Lucruri simple, care, sub nicio formă, nu-l includeau pe contele de Winchester.

— Maggie, reluă Becca, făcând-o din nou atentă. Cunoşti eforturile pe care le-am depus pentru Spitalul de Copii Abandonaţi din Bloomsbury. Comisia a planificat un eveniment de strângere de fonduri şi speram să pot folosi câteva dintre operele tale de artă, dacă eşti de acord. Au şi alte câteva piese, de Rowlandson, Pugin şi alţii ca ei, dar opera lui Lemarc sigur ar genera ceva interes, la rândul ei.

— Bineînţeles. Orice ai nevoie. Aş fi onorată.

— Ce zici dacă ai dona nişte pânze semnate cu

numele tău adevărat? Ai visat dintotdeauna să-ţi construieşti o carieră mai respectabilă, dincolo de Lemarc. Asta ar putea fi o ocazie extrem de avantajoasă.

Era o idee bună. Asta i-ar fi dat o libertate mai mare să-şi recunoască pasiunea pentru artă în faţa lumii. Nu ar mai fi fost nevoie să-şi ţină lucrările ascunse. Dar, oare, înalta societate avea s-o accepte? Artistele nu erau la fel de bine privite precum semenii lor bărbaţi. Patronii erau şi mai greu de găsit, iar comisioanele erau şi aşa mici. Era mai uşor în Franţa, unde câteva femei, precum Vigee-Lebrun şi Ducreux, reuşiseră deja. Totuşi, englezii nu fuseseră la fel de receptivi în a accepta femeile-artist.

Cu toate astea, dacă putea să-şi facă propriile lucrări şi să continue şi ca Lemarc… Dar cine avea să cumpere tablouri semnate de Târfa pe Jumătate Irlandeză? Era greu de spus dacă reputaţia ei avea să facă operele de artă mai populare, sau dacă ele aveau s-o transforme şi mai tare într-o paria.

— O să mă gândesc la asta. Când are loc evenimentul?

— Mai sunt câteva luni până atunci.

— Dacă încep să le semnez cu numele meu, există riscul ca societatea să mă acuze, ceea ce v-ar putea afecta pe tine şi pe Marcus.

— Nu mă va deranja deloc. Maggie, tu ai un dar şi ar trebui preamărit, nu ascuns. Lasă-i să bârfească în voie. Ştii bine că bârfa duce doar la vânzări mai mari.

*

— Salutare, Quint. Ce drăguţ din partea ta să faci ordine pentru mine.

Simon sări peste grămezile obişnuite de hârtie şi cărţi înşirate pe podea, în drum spre biroul vicontelui, acolo unde prietenul lui studia ceva. Quint se îndreptă de

spate şi-i oferi lui Simon ocazia de a-l privi cu atenţie şi de a-i observa greşeala vestimentară a zilei. O haină violet peste o vestă verde cu dungi şi, colac peste pupăză, o eşarfă legată atât de lejer, încât semăna cu un bandaj. Simon se dădu înapoi. Îl iubea pe Quint, dar felul în care se îmbrăca prietenul lui l-ar fi făcut pe Brummell, arbitrul modei masculine, să leşine pe stradă.

În seara precedentă, Quint îi dezvăluise că făcuse progrese cu păsările şi-l rugase pe Simon să-i facă o vizită a doua zi. Chiar şi aşa, Quint părea complet luat prin surprindere de sosirea prietenului său.

— Winchester! Mă bucur că eşti aici. Ţi-aş oferi un scaun, dar…

Quint îi făcu semn de partea cealaltă a biroului, spre cele două piese de mobilier care erau pline cu cărţi.

— Stai şi lasă-mă doar să… Quint se uită confuz în jur, apoi întinse pe birou şapte pânze înrămate. Când termină, flutură din mână. Gravurile tale cu păsări.

— Nu erau aproape douăzeci?

— Ba da, dar am eliminat toate păsările obişnuite, pe care le găseşti oriunde în Anglia, precum potârnichea, coţofana, ciocănitoarea şi altele asemenea. Aici avem doar şapte care contează în stabilirea zonei unde ar putea locui faimosul nostru artist.

— Sau pe care a vizitat-o la un moment dat.

— Poate, acceptă Quint. Dar, după cum o să vezi, unele dintre păsările astea sunt specifice unor anotimpuri. Deci, dacă artistul ar fi avut doar o vacanţă scurtă, atunci probabil nu ar fi văzut păsări de vară *şi* păsări de iarnă. După părerea mea, artistul a petrecut o perioadă mare de timp în zona asta, privind natura sălbatică.

— Da, asta are sens.

— Acum, să cercetăm grămada care a rămas. Pe rândul de sus – îi indică el – se află masculul de grangur, femela de ploier şi privighetoarea. Toate au penaj de vară,

iar majoritatea sunt localizate în partea de est a Angliei. Pe rândul al doilea, avem sitarul de mal, fluierarul, mierla cu aripi roşii şi fugaciul de ţărm, care sunt înfăţişate cu penajul de iarnă. Toate pot fi văzute în partea de est a Angliei, pe timp de iarnă. Quint lăsă două dintre tablouri jos ca să le separe. Ceea ce e interesant e că, atât sitarul de mal, cât şi fugaciul de ţărm sunt păsări de coastă, care trăiesc, în mod deosebit, în jurul estuarelor de pe toată suprafaţa Angliei.

— Ne gândim la o zonă din estul Angliei, din apropierea coastei sau a vreunui estuar?

— Ei bine, asta era concluzia mea până să dau peste asta. Quint se aplecă şi scoase încă un tablou înrămat din sertarul biroului. La prima vedere, pare să fie un soi de cocoş de munte, pe care-l poţi găsi în nord, pe câmpurile sălbatice. Dar nu-l pot localiza.

— Deci, ce e?

— Să mă ia naiba dacă ştiu. Nu e o pasăre care se găseşte în Anglia. Fixară amândoi tabloul cu privirea.

— Şi dacă Lemarc l-a redat greşit? îi sugeră Simon.

— Vrei să spui că a inventat o pasăre?

— Asta sau poate că l-a pictat din memorie… doar că nu şi l-a amintit corect.

— Poate că eşti pe punctul să descoperi ceva. Iei cartea aia de acolo, te rog? Cea neagră cu scrisul galben.

Simon urmă indicaţiile lui Quint până ce găsi cartea intitulată *Păsări de pe teritoriul Angliei.* I-o întinse.

Quint răsfoi până la secţiunea cu cocoşi de munte. Frunzări paginile la repezeală.

— Aha. Uite, un mascul de cocoş de munte roşu. Aşeză cartea pe birou lângă tabloul înrămat. Bărbaţii îşi mişcară ochii înainte şi-napoi ca să compare imaginile.

— Uite-aici, ciocul e complet greşit. Simon făcu semn spre tablou. Conform cărţii, penele aripilor ar trebui să aibă marginile galbene, iar asta lipseşte în versiunea lui

Lemarc.

— Dar este îndeajuns de asemănător încât putem presupune că asta a încercat Lemarc să picteze. Totuşi, cum nu avea unul în faţa lui, l-a redat din memorie. Quint îl bătu pe Simon pe spate. Bună treabă! Ştiam eu că eşti mai deştept decât pari…

— Uşor, omule. Încă mai pot să te pun la pământ cu o mână legată la spate.

Prietenul lui chicoti şi ridică tabloul cu cocoşul.

— Atunci, cred că putem să nu ţinem socoteală nici de ăsta.

— Sunt de acord. Probabil că Lemarc a văzut unul în timpul vieţii lui, dar nu avea o amintire suficient de recentă pe baza căreia să lucreze atunci când a realizat tabloul.

Quint întoarse tabloul.

— Deci, fără cocoş, artistul tău este lângă un estuar din estul Angliei. După părerea mea ar fi Suffolk sau Norfolk, lângă mare.

— Ceea ce nu ne ajută prea mult. Ambele sunt pline de estuare.

Quint îşi duse mâna la ureche, făcând-o pâlnie.

— Poftim? Tocmai am auzit: „Mulţumesc, Quint”?

Simon zâmbi larg şi-şi bătu prietenul pe umăr.

— Mulţumesc, Quint. E genial, deşi, îndrăznesc să spun, speram la o zonă mai restrânsă.

— Eşti conştient că păsările *zboară,* nu-i aşa? Cel mai bun lucru la care puteam spera era să fie o regiune mică. Quint împinse o grămadă de cărţi pe podea şi se prăbuşi în scaunul acum liber. Noi am restrâns zona la două ţinuturi. Ce vrei mai mult?

— Iartă-mă, sunt lacom. Se aşeză pe marginea biroului, singura suprafaţă cât de cât curată din încăpere. Să sperăm că detectivul pe care l-am angajat o va restrânge şi mai tare. Pot să iau astea cu mine?

— Bineînţeles. Trage de şnurul clopoţelului, te rog. Nu am mâncat nimic toată ziua şi, fără doar şi poate, menajera mea e în pragul isteriei.

Simon înaintă şi făcu aşa cum îl rugase Quint, timp în care îl întrebă:

— De când ai angajat-o?

— De cinci săptămâni. Sper să reziste.

„Puţin probabil”, se gândi Simon. Deşi îşi permitea să plătească bine, să fii în slujba lui Quint presupunea o bătaie mai mare de cap decât merita slujba. Din când în când, vicontele se îngropa în proiecte şi abandona rutina în favoarea capriciilor lui. Uneori, nu-şi amintea să mănânce până târziu în noapte.

Simon adună cele opt tablouri de pe birou, apoi se îndreptă spre uşă.

— Atunci, am să te las să-ţi vezi de treabă. Am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu la club?

— Mă îndoiesc. Am un ceas care rămâne în urmă cu câteva minute şi vreau să…

Simon ridică o mână. Quint putea înşira detaliile până ce-avea să cânte cocoşul, iar Simon era în criză de timp.

— Nu-i nevoie să-mi spui mie. Mulţumesc pentru informaţiile despre păsări, Quint. Ca de obicei, ai fost genial.

— Mă aştept să-mi inscripţionezi asta pe piatra de mormânt.

— Din nou, mulţumirile mele. Atunci, ne vedem mâine.

Simon roti mânerul şi se făcu nevăzut în hol. În mod normal,

Simon ar mai fi zăbovit, dar mama lui îi trimisese o scrisoare prin care îi solicitase prezenţa la ceai şi, înainte de asta, voia să ducă tablourile pentru a fi examinate de Lady Hawkins.

Drumul până la casa lui Maggie nu era prea lung. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă primea sau nu vizitatori, aşa că urcă treptele cu tablourile în mâini. Le-ar fi putut lăsa vreunui servitor. Se îndoia că avea să-l primească ea însăşi… nu după schimbul de replici din timpul dineului din ajun. Maggie fusese furioasă când plecase – toată lumea observase asta şi comentase întâmplarea. Şi, sincer, ce îl determinase să se poarte aşa cum o făcuse? Dacă îl voia pe Markham, de ce dracu' trebuia să stea Simon între ei?

Când uşa se deschise, el dădu cu ochii de aceeaşi servitoare, pe care o mai întâlnise şi în vizitele anterioare, şi care, la rândul ei, îl fixă cu privirea. Îi înmână cartea de vizită şi solicită să o vadă pe Lady Hawkins. Femeia îl privi critic înainte să-l lase să intre, întinse mâinile să-i ia lucrurile, aşa că Simon fu nevoit să lase tablourile pe o măsuţă în timp ce îşi scoase paltonul.

O carte de vizită de pe masă îi atrase privirea. Numele de pe ea, ce se putea citi cu uşurinţă chiar şi de la înălţimea lui, îl făcu să scrâşnească din dinţi.

— Lord Markham a plecat?

— Nu, milord. Doamna este încă ocupată. Poate doriţi să aşteptaţi în salon?

— Nu va fi nevoie. Îi înmână paltonul şi înşfăcă tablourile, îi cunosc pe amândoi. Lady Hawkins nu se va supăra dacă intru nepoftit.

O minciună îndrăzneaţă – nu că i-ar fi păsat. Pentru că fusese acolo cu câteva zile înainte, ştia exact unde să meargă. Servitoarea îl urmă îndeaproape.

— Milord, strigă ea, dar el păşi în grabă, încordarea pe care o simţea în piept oferindu-i un elan suplimentar.

Câteva secunde mai târziu, deschise uşa salonului şi intră. Maggie îşi înălţă repede capul şi-l privi cu uimire, în vreme ce Markham se ridică şi-l salută ridicând ceaşca de ceai.

— Bine ai venit, Winchester. Vrei să ni te alături?

*

Ce sincronizare nefericită. Maggie privi cu un interes plin de groază cum Simon înainta şi mai mult în cameră cu un teanc de pânze în mâini. Nici nu apucase bine să discrediteze viitoarea propunere a lui Simon în faţa lui Lord Markham, că însuşi contele îşi făcuse apariţia. Cu siguranţă Simon nu avea să stea, nu?

Îl cercetă pe sub gene. Picioarele lungi îmbrăcate în pantaloni strâmţi din piele de căprioară, cizme negre înalte, umerii laţi acoperiţi cu o haină albastru safir. Era întru totul la fel de cuceritor şi de impunător ca întotdeauna. Şi, la fel ca la optsprezece ani, când îl văzu, inima-i prostuţă începu s-o ia la trap. Se sili să se uite în altă parte.

— Nu aş vrea să vă întrerup, rosti el calm.

— Prostii, replică Lord Markham şi se aşeză pe scaun. Ai putea fi foarte interesat de discuţia asta.

Bădăranul nu stătu câtuşi de puţin pe gânduri şi li se alătură. După ce aşeză pânzele pe masă, se făcu comod.

— Chiar aşa? Ridică o sprânceană şi-i aruncă lui Maggie o privire extrem de sarcastică. Dar, vă rog, continuaţi. Tremur de nerăbdare.

Credea că încerca să-l cucerească pe Markham… sau că îi permitea lui Markham să o curteze? Probabil că da, de vreme ce el credea că dormitorul ei era tot timpul plin de amanţi bine dotaţi. Se îndreptă de spate, fără să încerce câtuşi de puţin să-şi ascundă nemulţumirea.

— Lord Winchester, doreşti un ceai? De vreme ce intenţionezi să rămâi…

— Nu, mulţumesc, Lady Hawkins. Deşi oferta dumitale este foarte generoasă.

Tonul lui insinua exact opusul, iar Maggie şi-ar fi dorit din tot sufletul să apuce o farfurioară şi să i-o arunce

în cap.

— Doamna tocmai îmi explica… începu Lord Markham.

— Milord, îl întrerupse Maggie, sunt sigură că Lord Winchester are în minte subiecte de discuţie mult mai interesante decât această chestiune plictisitoare.

— Dar, vă rog, vorbi Simon tărăgănat, sunt sigur că nu am. Markham, continuă, te rog.

Markham se uită când la unul, când la celălalt, apoi îşi drese glasul.

— Da, ei bine, doamna îmi spunea despre…

— Moşia dumitale. Tocmai discutam despre moşia dumitale, rosti ea repede.

Markham clipi repede, dar, din fericire, nu o contrazise.

— A, da. Aşa e. Chiar aşa.

Simon s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că ea îşi dădea tot interesul pentru a-i sabota propunerea idioată.

— Moşia… mea. Simon îşi scoase mănuşile şi începu să bată darabana pe marginea scaunului, privindu-i calm şi neîncrezător. Sincer, sunt impresionat. Ca să fie clar, despre care dintre cele patru proprietăţi pe care le am în grijă discutaţi?

„Patru?” Maggie scotoci în minte după un nume.

— Winchester Towers. Dar haideţi să trecem la alte chestiuni. Nu-mi place să continui discuţiile serioase în mai mulţi.

— Surprinzător, de vreme ce preferaţi mulţimea pentru orice altceva.

Lui Maggie i se tăie răsuflarea. Îi reveni în minte comentariul lui Winchester din seara precedentă. „Eu nu intru în joc atunci când sunt mulţi competitori. Nu-mi place să fiu unul dintre cei mulţi.” Furia îi făcu sângele să clocotească în vene asemenea unei avalanşe din ce în ce mai puternice. Insultele lui erau nejustificate şi obositoare.

Îşi dorea să-l umilească, să-l facă să sufere la fel cum o făcuse şi el să sufere. Sigur, era o dorinţă meschină şi copilărească, dar era foarte, foarte reală. Numai puterea voinţei – şi prezenţa uluită a lui Markham o împiedica să-i dea lui Simon câteva replici usturătoare pe care le merita din plin.

Propunerea lui urma să fie respinsă. Avea să se ocupe ea de asta. Să legi o femeie de un bărbat care a abuzat de ea, fie şi pentru un câştig material, era ceva greşit. Văzuse femei care suferiseră abuzuri crude din partea bărbaţilor, iar majoritatea nu voiau decât să uite întreaga experienţă. O plată anuală avea să redeschidă, iar şi iar, rănile vechi. Poate că se impunea încă un desen cu Winchester, unul în care personajul să fie ironizat şi mai tare. Da, poate că crezuse că o înfrânsese… dar, la final, nu Maggie avea să piardă.

— Îmi plac mulţimile, interveni Markham ca să umple tăcerea.

— Şi mie, rosti Maggie, recunoscătoare.

Se auziră şi mai multe bătăi ritmice, insistenţa indicând iritare.

— Am chestiuni de discutat cu doamna, Markham. Poate că vizita ta s-a încheiat.

Markham îl privi cu mirare. Simon era mai mare în rang şi nu ar fi fost deloc în beneficiul său să se certe cu el. Pe de altă parte, lui Maggie nu-i plăcea să vină cineva în casa ei şi să-i facă un oaspete să se simtă prost.

— Depăşiţi limita, domnule. Lord Markham e binevenit să stea în calitate de oaspete al meu.

Simon strânse din buze.

— Bine. Haideţi să stăm la taifas. Rareori am ocazia să fac vizite sociale. Se aşează mai bine în scaun. Ce mai face soţia dumitale, Markham? Bănuiesc că se va întoarce pentru începutul sezonului. Poate veţi veni la mine la cină, în Barrett House. Sunt sigur că-i va plăcea la nebunie să

afle ce-ai mai făcut în lipsa ei.

Capitolul 8

Spre încântarea lui Simon, Markham aproape că o luă la goană spre ieşire.

— Nu înţeleg de ce-a fost nevoie să faci asta, se răsti Maggie în timp ce-şi aşeza ceaşca şi farfurioara de pe masă.

— Chiar credeai că o să stau şi o să mă uit cum flirtaţi unul cu celălalt?

Maggie rămase interzisă.

— Nu *flirtam* cu el. Discutam alte chestiuni.

— Vrea să te bage în patul lui, Maggie. Şi nu e ca şi cum aseară nu flirtai cu el.

— Gelozia nu te prinde bine.

Bărbatul scoase un sunet de dezaprobare.

— Nu sunt câtuşi de puţin gelos. Nu-mi pasă dacă vrei să te culci cu Markham… deşi te-aş sfătui să-ţi fixezi nişte standarde mai înalte. Nu e tocmai cunoscut pentru potenţă în dormitor.

Faţa ei catifelată căpătă o tentă rozacee, iar Simon se trezi fermecat. La naiba, era minunată. Când roşea, urmele de cinism şi de neîncredere dispăreau de pe chipul ei, iar el o vedea pe fetişcana pe care şi-o amintea: o combinaţie ameţitoare de inocenţă tinerească şi o îndrăzneală care-i depăşea cu mult vârsta. Puternică, încăpăţânată şi curajoasă. Tot ceea ce admirase la ea. Fiori de dorinţă îi alunecară în jos pe şira spinării şi i se încolăciră în vintre. Doamne, cât o dorea. Cu disperare.

— Dă-mi voie să ghicesc, rosti ea cu asprime în timp ce-şi netezea poalele rochiei, evitându-i privirea. Aşa ca tine, poate?

— Dacă ai fi dispusă. Cu siguranţă m-aş delecta cu încercările tale de a mă seduce. Nu putu să-şi controleze răguşeala din voce. Şi îţi garantez că ai fi satisfăcută de rezultate.

Privirea îi ţâşni către a lui, iar el citi În ea confuzia. Nici el nu-şi putea explica de ce făcuse acea remarcă. Un bărbat tocmai terminase de cochetat cu ea şi iată-l acum pe el făcând exact acelaşi lucru. Dar îi plăcea să creadă că aici se terminau similarităţile. Alţi bărbaţi poate că tânjeau după Maggie datorită frumuseţii ei exotice sau a reputaţiei ei legendare, dar Simon *o cunoştea.* Ştia cum îşi muşca buza când era confuză. Îi cunoştea râsul minunat şi molipsitor atunci când ceva i se părea amuzant. Sau postura încăpăţânată a bărbiei atunci când se contrazicea.

— Nu cred, îi replică ea, deşi tremurul din vocea ei sugera altceva. Ai adus tablourile să mi le arăţi?

Bărbatul îşi drese glasul.

— Da, le-am adus. Sunt tablourile cu păsări ale lui Lemarc pe care le-am cumpărat acum câteva zile. Se ridică şi mută tava cu ceai pe o masă alăturată. Apoi luă tablourile şi începu să le aşeze în faţa lui Maggie.

— Doar opt? Credeam că sunt nouăsprezece în set.

— Excelentă memorie. Într-adevăr, sunt nouăsprezece, iar restul sunt la Quint. Pot să cer să îţi fie trimise, dacă doreşti. Dar am crezut că, pentru început, astea ar putea fi foarte bune.

Intenţionat, se aşeză pe canapea, mai aproape de ea, cu partea exterioară a genunchiului lipit de poalele rochiei ei.

— Ce părere ai?

— Îmi plac, răspunse ea.

— Nu la asta mă refeream, zise el râzând, dar mă bucur că îţi plac. Quint a folosit aceste opt tablouri pentru a stabili zona în care au fost pictate.

O simţi încordându-se.

— Asta e… remarcabil, rosti ea cu o nuanţă ciudată în glas.

— Într-adevăr, aşa este. Unul singur i-a dat ceva bătăi de cap. Mă întreb dacă poţi să-ţi dai seama care.

— A. Maggie îşi ridică mâinile. Mă tem că nu ştiu nimic despre păsări. De ce nu-mi spui tu, mai bine?

Stând atât de aproape, putea să-i analizeze toate trăsăturile. Irisurile verzi, limpede şi agere, care erau fixate pe chipul lui. Buzele moi, voluptuoase, care ispiteau gura şi limba oricărui bărbat. Un nas drept şi delicat şi un maxilar fermecător. Era imposibil să nu observi felul în care îi pulsau venele de la baza gâtului, sau ritmul rapid în care i se umfla şi i se dezumfla pieptul. Doamne, era nebun după ea. Şi faptul că ştia că şi el avea tot atât de multă influenţă asupra ei îi creştea dorinţa care i se acumula în vintre.

Femeia întredeschise gura, iar vârful rozaliu al limbii ieşi să umezească buzele. Simon simţi cum sângele îi năvăleşte spre mădular, făcându-l să se umfle cu pulsaţii minunate. Avu nevoie de tot autocontrolul de care era în stare ca să nu sară atunci pe ea.

O şuviţă mătăsoasă de păr negru i se răsucea pe tâmplă. Fără să-şi dea seama ce face, se întinse să prindă firele de culoarea tuşului între degetul mare şi arătător. Moale, precum catifeaua.

Ce n-ar fi dat să fie învăluit de acea coroană luxuriantă de păr în timp ce ea-l călărea plină de senzualitate.

Ca şi cum ar fi ştiut încotro se îndreptau gândurile lui, pielea ei palidă se coloră din nou. Îmbujorarea asta seducătoare i se părea irezistibilă. Simţi cum se apleacă spre ea.

— Maggie, îi şopti el. Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-mă acum.

În loc să-l pună la punct cu limba ei ascuţită, femeia

îşi ridică faţa şi-l întâlni la jumătatea drumului, dându-i permisiunea de a o săruta cu lăcomie. El profită imediat, acaparându-i gura cu sălbăticie şi fără pic de ezitare. Şi-ar fi dorit să fie blând, să înceapă încet, dar nu reuşi. Aşteptase o viaţă întreagă s-o guste. Şi era chiar mai bine decât îşi închipuise. Buzele ei erau moi, răsuflarea dulce şi fierbinte, iar el se trezi sărutând-o din ce în ce mai adânc. Era greu de crezut că asta era *Maggie,* care-i ceda, care-l săruta cu o pasiune neaşteptată. Dar acum că o avea, nici flăcările iadului nu-l puteau trage de acolo.

O simţi tremurând, şi atunci îşi dădu seama că nici mâinile lui nu erau prea sigure. Când limba lui o atinse pe-a ei, simţi o străfulgerare de plăcere străbătându-i întreg trupul. Dulce, era atât de dulce. Gura ei era caldă şi îmbătătoare, limba abilă şi alunecoasă. Mădularul lui, tare cum nu mai fusese de ani buni, zvâcnea puternic. Cu toate astea, nu putea să se oprească. Revenea iar şi iar, cu o sete nestăvilită, pe care sărutările ei o ostoiau şi o înteţeau, deopotrivă.

Raţiunea şi bunul-simţ îl avertizau că era o idee extrem de proastă. Nu ar fi trebuit să declanşeze nebunia asta. Era amiază, pentru numele lui Dumnezeu. Puteau fi surprinşi în orice clipă, cu servitorii mişunând de colo-colo, poate chiar ascultând pe la uşi. Chiar îşi pierduse minţile de tot? Dar, Doamne sfinte, nu îi era de-ajuns. Dorinţa îşi înfipse ghearele în măruntaiele lui, încolăcindu-se asemenea unui animal viu, care jinduia să fie satisfăcut. O lipi de spătarul canapelei, încercând să fie şi mai aproape de ea. Haine afurisite! Şi-ar fi dat toată imensa avere ca să-i simtă pielea goală lipită de a sa, ca să o aibă sub el şi să alunece în umezeala dintre coapsele ei.

Îi acoperi sânul cu mâna, i-l cuprinse în palmă şi începu să-i mângâie sfârcul tare prin haine. Maggie îşi arcui spatele şi se ridică spre el în timp ce din gât eliberă un sunet plin de dorinţă. Simon începu să tragă în jos de

corsajul rochiei, dând la o parte straturile de haine până ce sânul micuţ se revărsă în afară. Se dezlipi de gura ei şi se aplecă să-l vadă. Superb. Un sfârc tare, cu vârful rozaliu, înconjurat de o areolă închisă la culoare, care se afla într-un contrast încântător cu pielea ei albă şi catifelată. Simon nu irosi nicio clipă şi începu să-şi treacă limba peste mugurele întărit, umezindu-l înainte să-l tragă în gură. O auzi inspirând zgomotos şi-i simţi degetele înfigându-i-se în păr ca să-l ţină pe loc.

De parcă s-ar fi gândit vreo clipă să se retragă. Ştia că avusese mulţi amanţi, dar, în clipa asta, nu-i păsa câtuşi de puţin. Nu conta absolut deloc, pentru că niciunul dintre bărbaţii ăia nu o aşteptase atât cât o aşteptase Simon. Nu visase la asta atât cât o făcuse el. Niciunul dintre ei nu tânjise după ea din adâncul sufletului. De fapt, niciodată în viaţa lui nu dorise o femeie cu atât de multă frenezie. Şi, acum că o avea, că îi strângea trupul catifelat şi docil în braţe, avea de gând să-i aducă atât de multă plăcere, încât avea s-o audă strigându-i numele. Doar pe al lui.

Aşa că îşi folosi dinţii, strângând-o uşor, muşcând-o încet, până ce începu să icnească. Desfăcu tot ce putu, desprinse cu degetele panglicile rochiei ei şi apoi îndepărtă şi mai mult ţesătura, încât să acorde aceeaşi atenţie şi celuilalt sân. Maggie gemu, dar el nu se opri până ce nu începu să se zvârcolească frenetic. Sfârcurile ei erau încordate, dornice, întărindu-se sub atingerea limbii lui, şi incredibil de dulci.

Ridicându-se, puse din nou stăpânire pe gura ei, îmbătându-se cu ea… învăluindu-se cu ea. Mâinile ei mici se strecurară pe sub haina lui ca să i se încleşteze pe trupul încordat în timp ce-l săruta la rândul ei. Doamne, trebuia s-o atingă… şi-şi dorea ca şi ea să-l atingă la rândul ei.

Îi ridică fustele în timp ce degetele-şi croiau drum spre coapsele ei. Femeia se cutremură – fie datorită

senzaţiei, fie din cauza aerului rece. Nu ştia, dar nu se opri. Avea să-i descopere toate secretele şi avea să afle ce o făcea să se înfioare şi să freamăte, chiar de-ar fi fost ca asta să-i omoare pe-amândoi.

O căldură lichidă îi întâmpină degetele la intrarea în trupul ei. „Pe toţi dracii!” Era mai udă decât îndrăznise să spere, iar dovada de necontestat a dorinţei ei îi făcu stomacul să se încleşteze. Se abţinu, oricât de tare i-ar fi fost dorinţa de a plonja adânc în raiul acela alunecos. Nu, încă nu voia să se piardă în acea senzaţie.

— Simon, respiră ea, desprinzându-se din sărutarea lui în vreme ce el îşi implânta un deget în spaţiul îngust dintre coapsele ei.

Bărbatul se aplecă să o muşte uşor de gât şi să-şi lase gura să-i alunece până la scobitura de la baza claviculei.

— Da?

— Ah, gâfâi ea când el introduse şi al doilea deget.

Era strâmtă. O broboană mică de sudoare îi răsări pe sprânceană doar când şi-o închipui, mătăsoasă şi fierbinte, strângându-se în jurul lui. Dar se forţă să rămână ferm pe poziţie.

Din întâmplare, îi observă mâinile care strângeau perna, ca şi cum s-ar fi temut să-şi dea frâu liber. Asta nu era deloc bine. El prefera mai degrabă o amantă care să participe activ, decât o femeie care să stea întinsă pe spate şi să se supună. La dracu’, dacă ar vrea o parteneră pasivă în pat s-ar însura.

Maggie era plină de pasiune. De fapt, văzuse nenumărate exemple, de la ocheadele din adolescenţă, la certurile mai recente. Şi voia să aibă parte de ea. *Acum.*

— Ridică-ţi sânii pentru mine, o îndemnă el, continuând să o exploreze cu mâna, alunecând înăuntru şi-n afară. Ţine-i sus.

Femeia ezită doar pentru o clipă, apoi se mişcă să-şi prindă partea de jos a sânilor în palme şi să-i ridice.

Priveliştea asta aproape că-l făcu să se elibereze în pantaloni ca un puşti. O recompensă umezindu-i un sfârc cu limba înainte să-l apuce cu buzele. Îl împunse cu limba, îl mângâie, îl veneră cu toată concentrarea de care putea să dea dovadă; apoi se mută la celălalt şi o luă de la capăt.

Maggie gâfâia cu capul dat pe spate, iar ochii, închişi de plăcere. Niciodată în viaţa lui nu văzuse ceva mai minunat. Când îi simţi canalul strâmt încordându-se, încetă să-şi mai mişte mâna.

— O, Doamne, suspină ea, zvârcolindu-se. Simon, trebuie… ah! Te rog, nu te opri.

Putea să termine acum, putea să şi folosească degetul mare şi să-i atingă mugurele sensibil ca s-o facă să atingă plăcerea supremă. Dar trebuia să aibă mai mult. Avea nevoie să o facă să i se supună în totalitate, să fie a lui, trup şi suflet.

— Vino aici, îi spuse el, rezemându-se de spătarul canapelei.

Punându-şi mâinile în jurul taliei ei înguste, o ridică şi o mută în poala lui, trecându-i genunchii de o parte şi de alta a şoldurilor lui.

Părul negru ca abanosul răvăşit, ochii de smarald întunecaţi, buzele umflate şi înroşite din cauza sărutărilor lui… El era cel care-i pusese acea expresie pe chip, se gândi cu îngâmfare.

— Atinge-mă, Maggie. Pune-ţi mâinile pe mine. Oriunde. Absolut oriunde. Doar atinge-mă.

*

Maggie ştia exact ce voia să spună. Nu avea ea prea multă experienţă cu bărbaţii, dar era un loc unde toţi voiau să fie atinşi şi, pentru numele lui Dumnezeu, abia aştepta şi ea să-l atingă acolo.

Ce se întâmplase cu ea? În ultimul sfert de oră,

trecuse de la sentimentul de repulsie faţă de prezenţa lui, la capitularea în faţa farmecelor lui asemenea Persefonei după ce mâncase sâmburii de rodie. Nici nu o putea blama cineva. Presupunea că talente precum cele ale lui Simon nu trebuiau subestimate. Niciun alt bărbat nu-i stârnise o fierbinţeală atât de puternică în vintre. Nici nu-i făcuse pielea s-o furnice de dorinţă. Nu anticipase asta, şi totuşi părea că toată viaţa aşteptase aşa ceva. Era mistuită de dorinţă şi plină de surescitare. Într-adevăr, avea de gând să meargă până la capăt cu ceea ce urma să se întâmple pe canapeaua mică.

Îşi strecură mâna între trupurile lor şi atinse mădularul tare, al cărui contur era vizibil prin pielea de căprioară. Bărbatul trase aer în piept, iar ea îşi trecu vârfurile degetelor peste membrul umflat şi întărit.

— Maggie, te rog, o imploră el printre dinţi, am depăşit stadiul de aţâţare.

Hmm. Deşi îşi simţea tot trupul pulsând şi inima bătându-i cu atâta forţă încât îi făcea sângele să-i vuiască în urechi, se gândi că merita să fie chinuit un pic. Se dădu în spate, să se aşeze pe coapsele lui. Desfăcând încet nasturii de la pantaloni, Maggie îl descheie la prohab ca să dezvăluie mădularul. Lung şi rigid, era mai impresionant decât celelalte două pe care le văzuse înainte, îşi trecu vârful unui deget de-a lungul capului fin, ca de mătase.

Dacă măcar ar fi putut să-l zărească în toată splendoarea lui în lumina cenuşie a după-amiezii. Văzuse suficiente schiţe cu goliciunea trupului uman – atât masculin, cât şi feminin – şi chiar desenase câteva modele nud la Paris. Unghiurile dure ale unui bărbat erau atât de diferite de rotunjimile delicate ale unei femei. Oasele şoldurilor proeminente, coaste ascuţite, dune viguroase de muşchi pe sub piele – toate se combinau pentru a da naştere unei făpturi capabile de multă forţă şi putere. Ar fi fost drăguţ să vadă cum se încadra Simon în cunoştinţele

sale… din perspectiva unui artist, evident.

Dar trebuia să se mulţumească deocamdată cu ce avea. Fascinată, îşi trecu degetul mare peste vârful mădularului şi-l auzi gemând.

— Vreau să te duc în patul tău, mormăi el. Vreau să te întind şi să te dezbrac de tot. Te rog, Maggie. Mă laşi?

„Nu”, aproape că strigă, răspunsul fiind unul rapid şi absolut. Câteva clipe furate în salonul ei erau una. Dar să îl ducă în camera ei, să se dezbrace, să permită prezenţa unui bărbat în patul ei reprezenta cu totul altceva. Şi nu în privinţa servitorilor îşi făcea ea griji, ci în privinţa sănătăţii ei mentale.

În cămăruţa asta, se putea preface că pasiunea pusese stăpânire pe raţiune. Se putea preface că Simon nu o rănise îngrozitor de tare în urmă cu atâţia ani. Putea pretinde că dorinţa asta arzătoare pe care o simţea pentru el nu era altceva decât o stare biologică temporară cu care trebuia să se confrunte.

Fără să răspundă, se aplecă în faţă şi-şi lipi gura de a lui. Simon îi răspunse la sărut, primindu-i gura ca şi cum ar fi avut nevoie de ea pentru propria supravieţuire. Îşi trecu limba pricepută şi păcătoasă de-a lungul conturului buzelor ei. Provocatoare. Nerăbdătoare. Iar Maggie se topi în braţele lui, docilă şi disperată să vină şi mai aproape. Degetele i se încâlceau în părul lui mătăsos, agăţându-se de iureşul minunat de senzaţii.

Simon îşi dezlipi gura de a ei, apoi începu să o sărute în jos pe gât.

— Femeie încăpăţânată, mă scoţi din minţi, rosti el cu buzele lipite de pielea ei. Vreau să te posed cum se cuvine, nu aici ca un valet…

Cu o mişcare circulară din şolduri, Maggie îşi lipi mugurele sensibil de mădularul lui, împiedicându-l să mai vorbească. Plăcerea rezultată o făcu să pulseze până în străfundul fiinţei sale.

— Simon, te rog. Acum.

Simon mârâi, căutându-i chipul. Îi dădu la o parte poalele fustelor.

— Primeşte-mă înăuntru, Maggie. Lasă-mă să te posed.

Femeia ezită, năpădită de o mulţime de întrebări. Oare el voia ca…? Tehnica nu îi era necunoscută, desigur, dar ea niciodată… ei bine, ea nu stătuse niciodată deasupra. Trebuia doar să… Apoi, din senin, Simon o apucă de umeri şi se rotiră până ce ea ajunse dedesubt, iar el se lăsă între coapsele ei desfăcute. Ochii îi străluciră, iar Maggie îi simţi vârful membrului la intrarea în ea în timp ce se aşeza deasupra ei. Împingându-se încet, se implântă puţin câte puţin, până ce ajunse să se cufunde cu totul înlăuntrul ei.

Ea ţipă şi îşi încleştă degetele în umerii lui. Deşi nu mai era fecioară, nu făcuse asta prea des. Nu era ca şi cum ar fi durut-o, dar senzaţia o luă prin surprindere.

Simon îşi sprijini fruntea de a ei.

— Sunt un bădăran. Am intrat prea repede. Dar nu am putut… Iartă-mă, Mags. Lasă-mă să îndrept lucrurile. Se retrase încetişor şi se înclină ca să alunece iarăşi înapoi. Servitorii…?

Maggie simţi cum i se taie răsuflarea, căci mişcarea aceea scurtă îi provoca o plăcere pe care abia dacă putea să o îndure.

— Nu, răsuflă ea, cunoscând-o îndeajuns de bine pe Tilda încât să ştie că servitoarea ei nu va permite, sub nicio formă, nimănui să-i deranjeze. Din nou, Simon.

Bărbatul se supuse, apoi murmură:

— Felul în care te simt în jurul meu… atât de strâmtă. Făcu iarăşi o mişcare din şolduri, de data asta intrând şi mai adânc. Doamne sfinte.

Ea era exact de aceeaşi părere. Nu semăna deloc cu o invazie, ci mai degrabă cu o *contopire.* Era ca şi cum

trupul lui i-l conducea pe al ei către o destinaţie la care puteau sosi împreună. Nu ar fi bănuit, nu şi-ar fi imaginat niciodată fericirea asta. Cum de trăise atâţia ani fără să simtă asta până acum?

Ritmul deveni mai alert, respiraţia lor gâfâită umplând micul salon în vreme ce, prin geam, se filtra lumina fantomatică a după-amiezii. Simon se cufundă înăuntrul ei iar şi iar, amplificându-i dorinţa, până ce o auzi gemând şi arcuindu-se sub el. Se jucă cu sfârcurile ei, mângâindu-i-le şi ciupindu-i-le, trăgându-le adânc în căldura umedă a gurii lui. Când Maggie ajunse să creadă că o să moară de atâta încordare, Simon se întinse între picioarele ei şi-i găsi mugurele sensibil, mângâindu-l. O dată, de două ori şi iar, până ce femeia simţi că explodează într-o cascadă de culoare şi lumină, iar muşchii i se încordară într-o euforie fără seamăn.

În vreme ce ea, simţind că pluteşte, se lăsă pe spate încercând să-şi recapete suflul, mişcările lui Simon deveniră de nestăvilit. Atunci, îl văzu cum îşi dă capul pe spate şi-l auzi eliberând, din adâncul fiinţei lui, un geamăt sălbatic, în timp ce tot trupul i se cutremură. Pulsă înăuntrul ei, iar ea se prinse de el, savurând forţa intensă a eliberării sale.

Maggie se simţi despovărată. Simon îi oferise plăcere, iar ea, la rândul ei, făcuse la fel. Nu era frigidă.

Îmbătată de ideea asta, se înfăşură în jurul lui. Ce ciudat era să fie complet îmbrăcată şi totuşi să se simtă atât de aproape de un bărbat. Îi dădu o sărutare suavă pe pielea aspră a gâtului, deasupra eşarfei complet boţite. Cu răsuflarea tăiată, Simon mai zvâcni pentru ultima oară, iar interiorul ei, alunecos de la sămânţa lui, nu opuse niciun fel de rezistenţă. Sămânţa… lui. *Ah.*

În timpul celor câtorva împerecheri, soţul ei nu încercase să împiedice o eventuală sarcină, dar Jean-Louis o făcuse. Prin urmare, ştia ce trebuia să facă un bărbat

atunci când nu plănuia să aibă un copil, iar Simon nu o făcuse. Un amalgam tumultuos de emoţii se răsfrânse asupra ei. Totul de la panică la frică şi apoi la dorinţă. Şi înapoi la frică.

Nu voia un copil… nici măcar unul cu ochii la fel de albaştri precum un fiord norvegian pe care-l văzuse o dată într-un tablou.

Nu, cu siguranţă nu voia. Dacă ar fi născut bastardul unui bărbat nu avea decât să confirme ceea ce credea înalta societate despre ea. Ar fi trebuit să se mute, să renunţe la stilul ei de viaţă şi la Lemarc.

Şi, atunci, femeile răuvoitoare şi îngrozitoare care râdeau de ea pe la spate aveau să câştige.

De ce Simon nu avusese grijă cu ea? Cu siguranţă, cu amanta lui îşi amintea să fie precaut. „Pentru că tu nu contezi pentru el. Crede că nu eşti cu nimic mai bună decât o femeie uşoară, la fel cum crede toată lumea.” Simţi că îi îngheaţă sufletul.

Îi împinse umerii, îndepărtându-l.

— Ridică-te, Simon.

Cuvintele îl dezmeticiră din beatitudinea de după împreunare.

— O, iartă-mă. Probabil că sunt destul de greu. Se retrase şi se aşeză înapoi pe canapea. Maggie simţi umezeala lipicioasă dintre picioare în timp ce se aranjă şi se ridică. „La dracu’!”

Îşi vârî sânii înapoi în corsaj. Sigur, nu putea să-şi lege panglicile, aşa că îşi ţinu rochia ridicată peste sâni. Cu coada ochiului, îl văzu pe Simon cum îşi încheie nasturii de la pantaloni. Probabil că părul îi arăta ca o mătură, dar nu avea nicio şansă să-l poată aranja acum. Trebuia să poruncească să i se pregătească baia de îndată ce-l vedea ieşind pe uşă… ceea ce nu avea să se întâmple suficient de repede pe cât şi-ar fi dorit ea.

Bărbatul se ridică şi-şi aranjă hainele. În ciuda

părului ciufulit şi a eşarfei boţite, era extrem de chipeş. Cum ea nu spuse nimic, el remarcă:

— Aşadar, nu prea te dai în vânt după vorbele dulci şi îmbrăţişările de după… Nu pot spune că te blamez. Canapeaua asta e al dracului de incomodă pentru astfel de treburi.

Deşi tonul lui era amuzant, femeia rosti răstit replica furioasă care îi ardea pieptul.

— De ce nu te-ai… retras?

Dacă fierbinţeala pe care o simţea pe sub piele era un indicator pentru asta, cu siguranţă se îmbujorase, dar întrebarea nu putea fi ignorată, oricât de stânjenitor era subiectul.

Simon clipi.

— Sincer, am uitat. Mă simţeam… tu erai… perfectă şi mi-am pierdut capul. Dar nu trebuie să-ţi faci griji dacă se ajunge la asta. Voi…

— Da, deşi sunt sigură că pentru tine nu înseamnă nimic să ai câte un bastard pe ici, pe colo, pentru mine lucrurile stau cu totul altfel. De ce bărbaţii nu se gândesc niciodată înainte să se împerecheze ca… ca…

— Ai grijă, o avertiză el privind-o cu o răceală mai cruntă decât era Marea Nordului în februarie. Mă simt deosebit de îngăduitor în clipa asta, dar nu exagera, Maggie.

Cine se credea, dându-i ordine ca şi cum ar fi fost tatăl ei? Sau, mai rău, *soţul* ei.

— Sau ce, Simon?

Bărbatul îşi puse mâinile în şold.

— Serios, eşti destul de experimentată să ştii ce s-a întâmplat aici. Şi ţi-a plăcut la fel de mult ca şi mie. E nevoie să-ţi reamintesc cum m-ai implorat?

Nu, nu era. Probabil că amintirile aveau s-o bântuie multă vreme de-atunci încolo. Iar vorbele doar îi dovedeau că nu era deloc diferit de ceilalţi. Chiar şi după ceea ce

tocmai se întâmplase, el mai credea ce spunea lumea, zvonurile crude şi minciunile nenumărate. Iar asta *o durea.* Maggie respiră cu greutate.

— Nu sunt vreo amantă căreia să-i poţi arunca vreo câteva monede şi să o trimiţi să-şi vadă de-ale ei. Din cauza poreclei mele, presupui că am armate de amanţi, ceea ce nu este decât o mare minciună.

Simon îşi încrucişă braţele la piept şi se încruntă.

— Mi-am cerut iertare pentru neatenţia mea. Poţi să fii sigură că nu voi mai face aceeaşi greşeală încă o dată.

— Într-adevăr, n-o vei mai face, întrucât ceea ce s-a întâmplat azi nu se va mai repeta.

— La naiba, de ce nu?!

Pentru că fusese prea frumos. Mult prea frumos. Exact aşa cum spera dintotdeauna.

„Asta e ceea ce ai fi putut să ai, dacă te-ar fi cerut de soţie acum zece ani.”

Dar n-o făcuse. Simon se îndepărtase, întorcându-i spatele atunci când avusese cea mai mare nevoie de el. Niciodată nu o întrebase care era adevărul. Nu o căutase nici măcar o dată ca să afle ceea ce se întâmplase în acea noapte, în grădinile Lockheed. O aruncase în cuşca leilor fără să stea pe gânduri, iar ea petrecuse ani buni plângând înainte să adoarmă, întrebându-se ce făcuse să merite o viaţă ca aceea pe care fusese obligată să o trăiască.

Iar când Hawkins murise, câştigase lucrul cel mai de preţ pe care-l putea deţine cineva: libertatea. Nimeni nu avea să-i ia asta – nici măcar Simon.

— A fost o greşeală, îi spuse ea, ridicând din umeri cu o nepăsare pe care nu o simţea.

Simon se schimbă la faţă, trăsăturile lui aristocratice pure devenind dure. Periculoase. Când îl văzu înaintând spre ea, Maggie făcu, fără să-şi dea seama, un pas în spate, dar apoi se opri cu încăpăţânare. Dumnezeu să-i fie martor, nu se va lăsa intimidată.

— O *greşeală?* îi şopti el încolţind-o. Gemetele? Suspinele? Felul în care ţi-ai încolăcit picioarele în jurul şoldurilor mele? Toate astea au fost o greşeală, Maggie?

Femeia deschise gura să-i confirme, dar el continuă, luându-i vorba din gură.

— Umezeala dintre coapsele tale spunea altceva. Felul în care m-ai implorat să te posed indica altceva.

Acum se afla mult prea aproape. Trebuia să-şi sucească gâtul ca să-l poată privi, căci stătea ameninţător deasupra ei.

— Spui că nu eşti o târfă. Ei bine, nici eu nu sunt vreun flăcău neexperimentat pe care să-l foloseşti, după care să-l arunci. Şi nici vreun bătrânel cu ochii plini de urdori şi mădularul veştejit. Eşti liberă să crezi ce vrei ca să poţi să dormi bine noaptea, dar ceea ce s-a întâmplat aici nu a fost o greşeală.

Ah, era insuportabil.

— Nu se va repeta, Simon.

Unul dintre muşchii maxilarului îi tresări.

— Atunci să stai liniştită, n-am să-ţi fac curte cu forţa. Există multe femei care îşi doresc să mă aibă în patul lor.

— Precum amanta ta, nu se putu ea abţine să nu sublinieze.

Ceva scăpără în privirea lui, iar ea se temu că ar putea fi vorba de satisfacţie.

— Vai, aproape că pari geloasă, Lady Hawkins.

Ideea ca Simon să facă cu o altă femeie ceea ce tocmai se petrecuse în salonul lui Maggie o îmbolnăvea de-a dreptul, dar, sub nicio formă, nu avea să-l lase să afle.

— Chiar deloc. Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei.

Cu umerii încordaţi, Simon făcu un pas înapoi şi se înclină.

— Îmi voi aminti că ai spus asta, doamnă.

*

— Bună ziua, mamă. Arăţi încântător, ca de obicei.

Simon se aplecă să-şi sărute mama pe obraz.

— Datorită complimentului, o să trec cu vederea că ai întârziat… ceea ce sunt sigură că a fost şi intenţia ta.

Încă o femeie frumoasă, contesa era înaltă, slabă, cu trăsături pe care el le moştenise. Arăta aproape la fel ca întotdeauna, îmbrăcată într-o rochie violet cu guler înalt. Îşi lăsă jos broderia, o activitate cu care se îndeletnicea de fiecare dată când era agitată.

După ce fusese la Maggie, Simon fusese acasă să se schimbe, iar asta îl făcuse să întârzie la întâlnirea cu contesa. Zâmbi larg către ea.

— Niciodată nu am putut să ascund nimic de tine.

— Nici acum nu poţi, îi replică ea. Ia loc, te rog. Nu pot să stau cu gâtul întins ca să vorbesc cu tine. În vreme ce el se aşeza pe scaun, contesa ceru să li se servească ceai. Când fură singuri, femeia îl întrebă:

— Azi ai fost la clubul tău?

— Nu. De ce?

— E vorba de pungaşul de Sir James! spuse ea repede, îmbujorându-se. Am auzit vestea aseară. Lady Keller a auzit de la Lady Peterson că Sir James le-a pierdut toţi banii. Toţi! Sybil e, pur şi simplu, ruinată.

„O, Doamne.”

— Stai. Simon se aplecă în faţă. Nu e vorba de banii din fondul ei de economii, nu?

— Mărturisesc că nu ştiu, dar suspectez că leneşul a aflat de depozit şi a convins-o să i-l încredinţeze. Lord Peterson l-a văzut pe James beat la masa de zaruri într-un local de jocuri de noroc, mormăind despre eşecul investiţiilor lui. Tocmai juca ultimii bănuţi pe care-i mai aveau.

— Incredibil, bombăni Simon, prăbuşindu-se în scaun. Cum de poate fi atât de netot? Dar poate că Sybil nu i-a încredinţat lui banii. Sigur nu are cum să fie atât de naivă.

Mama lui clătină din cap.

— Femeile care iubesc un bărbat nepotrivit nu văd lenea, prostia sau răutatea. Acesta este motivul pentru care cei de rangul nostru nu ar trebui lăsaţi să-şi găsească singuri perechea.

— La vremea aia, părea o alegere bună, deşi aş fi vrut să fac săpături mai adânci despre el înainte să permitem căsătoria.

— Oricum n-ar fi contat. Sybil era hotărâtă să-l ia pe el. Dacă am fi încercat să-i oprim, ar fi fugit în Scoţia.

Asta era adevărat. Sybil fusese îndrăgostită nebuneşte de Sir James. Având doar şaisprezece ani pe atunci, Simon nu înţelesese importanţa rolului lui de cap al familiei şi, totodată, îi lipsise experienţa de a şti cum erau bărbaţii de teapa lui Sir James. Pe atunci, avea titlul de aproape doi ani, dar încă nu-şi terminase şcoala. Cu toate astea, şi-ar fi dorit să ceară sfatul cuiva sau să angajeze pe cineva să-l cerceteze pe James, pentru că omul era un adevărat neghiob.

Iar acum Simon trebuia să rezolve situaţia. Din nou.

— O să merg să mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta, îi spuse mamei sale. Indiferent ce s-a întâmplat, n-am s-o las pe Sybil să sufere din cauza prostiei lui James.

Umerii bătrânei văduve se relaxară.

— Îţi mulţumesc, Simon. Când am văzut că i-a cheltuit zestrea în mai puţin de trei ani, am ştiut că bărbatul ăsta e o pacoste.

Sosi tava cu ceai şi, preţ de câteva clipe, femeia îşi făcu de lucru deasupra ei.

— Mai ţii minte mina aia grecească de diamante în care a investit? Nu a reuşit să producă nici măcar o piatră

şi toţi muncitorii au plecat.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Dar ce zici de flota de nave comerciale capturată de piraţi? Sau de afacerea cu cărbune abandonată în Rusia?

— Preferatul meu a fost planul cu crescătoria de maimuţe, în care s-a dovedit că toate animalele erau masculi. Amândoi chicotiră, iar bătrâna văduvă îşi duse mâna la gură.

— Of, nu e bine să râdem, Simon. Omul nu are niciun pic de minte şi-i distruge viitorul lui Sybil.

— O să fac tot ce pot, mamă. Sybil nu va sfârşi pe străzi.

Femeia îşi ridică ceaşca.

— Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine.

Lui Simon îi plăcea să creadă asta. În ultimii şase ani, muncise din greu să ducă mai departe în Parlament moştenirea familiei Barrett. Cele trei proprietăţi pe care le deţinea erau toate prospere şi bine administrate. Într-adevăr, nu se căsătorise şi nu se apucase de făcut copii, dar avea s-o facă, într-o bună zi. Doar că nu prea curând.

Gândurile la copii îi amintiră de acea după-amiază. Da, se purtase îngrozitor. Ar fi trebuit să se retragă şi să se elibereze oriunde altundeva, dar nu în ea. Cu Adrianna sau cu oricare dintre amantele lui nu uita niciodată. Amanta tatălui său îi născuse celui de-al şaptelea conte doi copii bastarzi, iar Simon încă îşi putea aminti de ziua în care aflase despre existenţa fraţilor lui vitregi. Deşi nu era deloc un lucru ieşit din comun printre nobili, vestea aceea îl buimăcise şi-l făcuse să sufere, deopotrivă, şi, la nouă ani, Simon îşi jurase că nu va face copii din flori.

Şi până acum, din câte ştia el, n-o făcuse. Fără îndoială, în acea după-amiază greşise. Dar, la dracu', să se retragă fusese ultimul lucru la care se gândise în acel moment. Când o simţise pe Maggie încordându-se în jurul

lui fusese raiul pe pământ. Plăcerea îl prinsese ca într-un vârtej, îi pusese stăpânire pe suflet şi-l făcuse să uite orice altceva.

„Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei.”

În mod vădit, Maggie nu fusese afectată în acelaşi mod. Sigur că avea toate motivele să fie supărată. Acţionase necugetat. Cu siguranţă, ceilalţi amanţi ai ei erau mai atenţi.

— Ai cea mai ciudată expresie pe chip în clipa asta. La ce te gândeşti?

Simon îşi privi mama şi scutură din cap.

— La nimic import, mamă.

— Uneori cred că ai devenit prea serios, Simon.

Femeia oftă, dar el se abţinu de la comentarii, întinzându-se în schimb să mai ia o bucată de prăjitură cu prune.

— S-a întâmplat cumva să te întâlneşti cu Lady Hawkins de când s-a întors din orăşelul uitat de lume în care a târât-o Hawkins?

Simţi gust de ţărână în gură în loc de prăjitură. Mama lui nu avea cum să-l întrebe asta fără absolut niciun motiv. Cu siguranţă, se iscaseră zvonuri despre participarea lui fie la serata extravagantă organizată de Maggie, fie la dineul din casa lui Colton. Înghiţi, forţând bucata de prăjitură uscată să se ducă pe gât.

— Da, întâmplarea face că m-am întâlnit într-adevăr cu ea.

Femeia sorbi din ceai, privindu-l pe deasupra ceştii cu ochii ei albaştri aidoma cu ai săi.

— Şi?

— Şi pare să fie bine. Din câte se pare, Hawkins i-a lăsat îndeajuns încât să nu ducă lipsă de nimic, şi cu siguranţă îi place să facă vâlvă în jurul ei.

— Hawkins nu i-a lăsat deloc atât cât să nu ducă lipsă de nimic, îl informă mama sa. Partea de moştenire a

văduvei a fost foarte modestă, din câte am auzit. Cel care a moştenit moşia a primit restul.

Interesant. Nu fusese atent la bârfele care circulaseră după moartea lui Hawkins, dar femeia trăia în depravare şi opulenţă de parcă ar fi putut rivaliza cu un rege de Bourbon. Cum de îşi putea permite toate astea?

— Ai fost bun cu ea? îl întrebă mama lui, iar Simon aproape că izbucni în râs.

Dacă ar fi fost mai bun, amândoi s-ar fi topit de dorinţă. Fără îndoială, asta fusese cea mai satisfăcătoare şi mai intensă experienţă pe care o avusese cu o femeie. Nu-i plăcea felul în care îl studia mama lui.

— De ce Dumnezeu n-aş fi bun?

Contesa oftă.

— Pentru că, în special în lumea noastră, oamenii sunt adesea cruzi. Nu a avut parte de o experienţă prea plăcută la debut, iar căsnicia cu Hawkins nu cred să fi fost mai bună. Şi ştiu că tu o plăceai.

O propoziţie atât de banală pentru a descrie profunzimea sentimentelor lui de odinioară pentru Maggie… O urmase peste tot ca un cerşetor, disperat după orice vorbă sau privire pe care ar fi putut să le arunce în direcţia lui. La dracu', aproape că-l provocase pe Cranford la duel, pregătit să încaseze un glonţ ca să-i apere onoarea. Ce copil prostuţ fusese.

Apoi Cranford îi arătase dovada, scrisorile de la Maggie în care ea îi sugera să se întâlnească. Cât de mult îşi dorise atenţia lui Cranford. Adevărul aproape că-l distrusese pe Simon. Şi mai fuseseră şi alţii, îi jurase Cranford, alţi bărbaţi care se bucuraseră de favoruri din partea ei. Dar Simon fusese premiul cel mare în sezonul acela, cu un titlu de prestigiu şi o avere mai mare decât a oricărui burlac în acel an.

Pentru ea fusese totul un joc. Un joc să-şi ia un soţ prea îndrăgostit ca să-şi dea seama cum era ea de fapt.

Aşa că îşi linsese rănile la fel cum ar fi făcut orice bărbat respectabil de douăzeci şi trei de ani: în ziua nuntii ei pripite, Simon se îmbătase criţă într-unul dintre cele mai exclusiviste bordeluri din Londra. Stătuse acolo trei zile, şi angajase destule femei încât să-l ţină ocupat fără încetare. Madame Hartley, proprietara localului, glumise la plecare spunând că îi va face o statuie din bronz, care să-i preamărească mădularul.

— Simon, eşti atent?

Privi în sus.

— Desigur. Vorbim despre Lady Hawkins. Şi nu am ocolit-o, dacă asta te preocupă.

— Majoritatea doamnelor mai în vârstă au făcut-o, mă tem. Nu e bine-venită nicăieri, după cum sunt sigură că ştii, iar mama ei mi-a fost o prietenă dragă, la vremea aceea. Făcu o pauză. Poate că ar fi trebuit să-i iau apărarea fetei. E greu de închipuit că i-a făcut cu adevărat avansuri lui Cranford, nu când te avea *pe tine.* Oricum, aş vrea s-o invit la cină. O să vii şi tu?

Îi luă o clipă, dar reuşi să îngaime:

— Dacă tu aşa vrei. Dar, mamă, s-ar putea să nu accepte invitaţia.

Sau, oricum, nu după acea după-amiază.

— Prostii. De ce ar refuza?

Simon ridică din umeri.

— Ştii cât de temperamentale pot fi unele femei… Trebuie să merg să mă ocup de Sir James înainte ca situaţia să se înrăutăţească. Se ridică, apoi se aplecă să-şi sărute mama pe obraz. Am să-ţi trimit un bilet după ce mă întâlnesc cu el.

— Excelent. Mulţumesc, Simon. Iar eu am să-ţi spun ce spune Lady Hawkins despre cină.

Capitolul 9

Maggie nu mai intrase niciodată într-un bordel. De fapt, nici acum nu era cu adevărat *într-un* bordel… sau, cel puţin, nu într-o parte în care să poată fi văzută de vreunul dintre oaspeţi. Intrase pe o uşă separată şi fusese degrabă condusă în biroul micuţ al lui Madame Hartley, care, din câte se dovedi, avea un orificiu de control care dădea spre salon… şi pe care Maggie îl folosi imediat.

Opulenţa o luă prin surprindere. Cu siguranţă, bordelul era unul de lux şi servea elita şi bărbaţii bogaţi din înalta societate, iar serviciile probabil că nu erau deloc ieftine. Nu oferea doar o trântă la o liră. Nu, era limpede că domnii veneau şi stăteau, se bucurau de femei, de jocuri şi de băutură, în egală măsură, pentru mai mult timp. Doar aşa îşi putea permite Madame Hartley scaunele Hepplewhite, covoarele luxoase Aubusson, draperiile de mătase. Pentru Dumnezeu, portretul de deasupra şemineului părea să fie o lucrare originală de Joshua Reynolds. De asemenea, erau şi lucrări de Lemarc. O serie dintre lucrările ei erotice erau expuse în dormitoare. Când se întorsese la Londra, Maggie o rugase pe doamna McGinnis să-i ofere lui Madame Hartley lucrările ei minunat de lascive, astfel încât Lemarc să câştige un pic de notorietate.

Şi strategia funcţionase. Ultima oară când Maggie întrebase, madama se părea că refuza oferte de cumpărare aproape lunar.

În salonul principal, se aflau patru bărbaţi care se relaxau şi vorbeau, fiecare cu o băutură în mână. Unii aveau fete în poală. Era fascinantă depravarea asta elitistă. Unde erau fetele care dansau dezbrăcate, precum cele de la Paris? Sigur, la etajul al doilea se puteau întâmpla tot felul de nebunii.

Încă o dată, Maggie blestemă faptul că se născuse

femeie. Dacă era bărbat, putea să descopere ceea ce se petrecea exact în încăperile private.

„Ştii ce fac ei acolo”, îşi spuse. „Acelaşi lucru pe care îl făceai şi tu ieri după-amiază.”

— Stai, lasă-mă să văd, vorbi ducesa de Colton ciupind-o pe Maggie de braţ.

— O, îngăimă Maggie dându-se la o parte.

Julia nu pierdu deloc timpul şi privi prin micul orificiu.

— Uite, e Lord Burke. Şi Sir Henry. Iar cel cu femeia în poală e Lord Andover. O, nu-mi vine să cred. E fascinant, nu-i aşa? Dumnezeule, îi vârâ mâna în corsaj!

— Unde? Maggie icni şi-i dădu un cot Juliei. Grăbeşte-te. Lasă-mă să văd.

— Stai, râse Julia, îndepărtându-se. Vai, cât este de distractiv! Ar trebui să venim aici mai des.

Ajunsă înapoi în faţa micului orificiu, Maggie confirmă că mâna lui Andover era într-adevăr în corsajul fetei. Pe fată nu părea s-o deranjeze; de fapt, îşi lăsă rochia să-i alunece de pe umăr, ajutându-i să aibă acces mai uşor. Andover nu pierdu deloc timpul şi scoase umflătura să o dezvelească. Începu apoi s-o mângâie, să-i apese şi să-i ciupească sfârcul în timp ce vorbea cu ceilalţi domni. Fata se aplecă sprijinindu-se de el, cu capul pe umărul lui, muşcându-şi buza ca şi cum mai avea puţin şi începea să plângă.

Sfârcurile lui Maggie începură să se umfle pe sub cămăşuţă şi corsaj, şi la fel şi sânii. Simon făcuse exact la fel cu doar o zi în urmă, iar ea îşi aminti cât de bine se simţise.

Fata se agita în poala lui Andover, frecându-şi fundul de penisul lui, ceea ce îi aduse o ciupitură mai tare care o făcu să icnească. Pleoapele i se lăsară, pieptul începu să i se umfle şi să i se dezumfle cu rapiditate, de vreme ce era limpede că îi plăcea tortura asta.

Incapabilă să-şi dezlipească privirea, Maggie îşi reaminti senzaţia pe care o avusese când stătuse în poala unui bărbat în vreme ce sânii îi erau dezmierdaţi şi mângâiaţi. Totuşi, în amintirea ei, nu Lord Andover era cel care se afla sub ea. Nu, bărbatul era mai înalt, mai slab, avea părul nisipiu şi ochii de un albastru pătrunzător. În străfundul fiinţei ei, simţi o durere şi o pustiire cum nu mai trăise vreodată. Era ca şi cum trupul ei ştia ce îi lipsea. Sau, mai degrabă, *cine* îi lipsea. Dumnezeule mare!

În salon, Lord Andover duse două degete spre buzele fetei. Ea deschise gura cu lăcomie, primi degetele şi începu să le sugă. Maggie privi vrăjită cum degetele reapărură, lucioase de salivă, şi se mutară iarăşi pe sânii fetei, unde începură din nou să alunece peste sfârcul încreţit şi rozaliu. Probabil că fata gemu sau scoase vreun alt sunet pentru că Andover râse şi îi şopti ceva.

Madame Hartley îşi făcu apariţia. Se aplecă să-i spună ceva la ureche lui Andover. Bărbatul încuviinţă, o ajută pe fată să-i coboare din poală şi să-şi îndrepte rochia, apoi o însoţi spre scările din faţă. Totul se întâmplă foarte repede.

Maggie se simţi uşor dezamăgită înainte să observe că madama se îndrepta spre birou. Abia reuşi să astupe gaura orificiului înainte ca matroana să deschidă uşa. Madame Hartley îşi îndreptă privirea direct spre ascunzătoare şi strâmbă din buze în timp ce făcu o plecăciune.

— Observ că domniile voastre s-au bucurat de spectacolul rar din salonul meu.

— A fost ideea lui Lady Hawkins, se bâlbâi Julia, făcând ochii mari şi afişând o expresie nevinovată pe care nimeni întreg la minte nu ar fi crezut-o adevărată.

Maggie încercă să-şi ascundă amuzamentul stingherit.

— Nu am… vreau să spun, nu ar fi trebuit să…

Proprietara făcu un gest expeditiv cu mâna.

— Nu prea vă pot blama, dar domnul ar trebui să fie mai atent. Eu nu conduc un astfel de local. Treburile de genul acela se petrec în camerele de sus.

Maggie stătu un pic să admire rochia scumpă a lui Madame Hartley. Straturi de dantelă împodobeau rochia de mătase albastru-închis, iar safirele din jurul gâtului ei probabil că valorau o mică avere. Cu părul coafat impecabil şi acoperit cu o bonetă, ţi-o puteai închipui în drum spre o lojă de pe Drury Lane.

Madama privi de jur împrejurul micii încăperi.

— A venit şi Pearl?

— A preferat să aştepte în trăsură, rosti Julia. A spus că vei înţelege.

Matroana oftă.

— Într-adevăr, înţeleg. Deşi eu îmi tratez fetele mai bine decât mamele lor, astfel de locuri pot lăsa amintiri dureroase despre o viaţă pe care unele ar vrea să o uite. Iar Pearl a trăit experienţe mai grele decât majoritatea. Ceea ce ne aduce la motivul pentru care am trimis după ea şi, implicit, după domnia voastră. Făcu semn spre Maggie. Pearl mi-a povestit despre ce aţi realizat în celelalte localuri, despre fondurile pentru medici şi pentru proceduri medicale. Ca măsuri suplimentare de protecţie pentru fete. Niciodată nu am avut nevoie de asta aici pentru că am putut să mă descurc mai mult decât corespunzător şi să-mi protejez fetele. Sau măcar până seara trecută.

Maggie se încruntă, simţind o presimţire sumbră apăsându-i în piept.

— Atunci, s-a întâmplat ceva?

Madame îşi uni palmele şi trase aer în piept.

— Seara trecută, una dintre fetele mele a fost rănită destul de brutal. Astăzi am chemat medicul. Nu numai că a fost călărită cu sălbăticie, dar i-au fost strivite oasele feţei.

Are un braţ rupt. Vânătăi peste tot. E… înghiţi în sec. E groaznic.

Juliei i se tăie răsuflarea.

— Cine a fost? Cine a făcut un lucru atât de laş şi de oribil?

Proprietara încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Am o bănuială. Eu am fost plecată aseară pentru că am mers în Hampstead să-mi ajut sora să nască. Altfel, aş fi reuşit să împiedic asta. Dar domnia voastră nu trebuie să-şi facă griji, căci am bărbaţi angajaţi care se ocupă de genul ăsta de treburi. Îşi va primi pedeapsa, indiferent cât va dura. Eu îmi fac griji pentru *ea.*

— Desigur, încuviinţă Maggie. Sărmana fată. Probabil că trece prin nişte dureri groaznice.

— Aşa este, milady, îi confirmă madama. A fost nevoie să o sedăm ca să o putem trata. Acum efectul a trecut şi mă tem că… ei bine, e distrusă nu numai trupeşte. Disperată, am trimis după Pearl, în speranţa că poate ştie ea cum s-o ajutăm pe fată. Poate cunoaşte vreun loc unde să o trimitem să se refacă. Nu văd cum ar ajuta-o să rămână aici, în casă.

— Cunosc locul perfect unde o putem trimite, sări Julia înainte ca Maggie să apuce să vorbească. Adu-mi hârtie să pot scrie repede un bilet. Şi trimite vorbă rândaşului că Pearl poate să plece, da?

— Cui îi scrii? o întrebă Maggie.

— O să vezi.

*

După ce eşuase să-i dea de urmă lui Sir James cu o zi în urmă, Simon intră la clubul Brooks şi începu imediat să întrebe de soţul surorii lui. Servitorul îi confirmă că, mai devreme, Sir James îşi savura cina. Simon îşi lăsă haina şi pălăria şi veni înăuntru.

Îşi înclină capul în semn de salut către câteva cunoştinţe în timp ce se îndreptă spre sala unde se făceau rezervările. De vreme ce masa de zaruri a celor de la Brooks era legendară, cei care frecventau localul erau ceva mai tineri şi mai agitaţi decât cei de la clubul White. Totuşi, Simon nu petrecea prea mult timp pe-aici. El prefera mâncarea şi discuţiile politice de la White.

Din cauza luminii difuze din sala de mese, dură ceva vreme până să-şi găsească cumnatul. Îl zări pe lăudărosul cu tendinţă spre chelire, spre spatele încăperii, înconjurat de trei tineri. James părea destul de însufleţit şi gesticula cu frenezie în vreme ce ceilalţi râdeau. Oare James le povestea despre păduricea lui de portocali din Londra, care fusese distrusă la primul îngheţ? Sau poate despre roiul de albine distrus de şoareci?

„Doamne, păzeşte-mă de prostie”, îşi spuse Simon.

— Milord, doriţi o masă? îl întrebă un servitor care veni să i se alăture.

Simon scutură din cap.

— Nu, nu voi sta mult.

În câteva secunde, ajunse lângă masa lui James. Cumnatul lui privi în sus, vădit surprins.

— Winchester, începu el, de ce nu…

Simon le aruncă o privire celor trei tovarăşi ai lui James.

— Plecaţi. Cei trei bărbaţi rămaseră cu gurile căscate, aşa că Simon strigă: *Acum.*

Furculiţele zăngăniră şi şerveţelele căzură în vreme ce tinerii se ridicară de pe scaune şi dispărură. Simon se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de James. Se lăsă pe spate şi-i făcu semn celui mai apropiat servitor.

— Strânge toate astea, îi ordonă el. Şi adu-mi o sticlă de Bordeaux.

— Da, milord.

— Uite cum stă treaba, Winchester. Eu…

— Fă-ţi un bine şi tacă-ţi gura, James.

După ce masa fu curăţată şi vinul turnat în pahar, Simon luă o gură zdravănă de Bordeaux.

— Speram să ai bunul-simţ de a sări într-o navă comercială cu destinaţia India, James.

James îşi ridică mâinile, forţându-se să râdă.

— Uite aici, nu-i chiar aşa de rău pe cât pare. E doar o scurtă perioadă mai grea. De fapt, am o idee…

— Nu! se răsti Simon. Este *exact* aşa de rău. Chiar ai făcut-o? Chiar ai pierdut tot?

Broboane de sudoare răsăriră pe fruntea lată a lui James în timp ce se aplecă în faţă.

— Am avut parte de câteva nesincronizări în câteva investiţii. Nu e vorba să nu-mi pot reveni. Am nevoie doar de un pic de avânt ca să pot rămâne pe linia de plutire până ce o să mă pot pune pe picioare.

— Sub nicio formă. Gata cu banii, James.

James se înroşi la faţă.

— Dar cum rămâne cu Sybil? Ai putea s-o laşi pe sora ta în stradă?

— Nu, sora mea va avea întotdeauna o casă. Cu mama sau cu mine. Tu, pe de altă parte, eşti bine-venit să dormi în şanţ, dacă mă-ntrebi pe mine.

Lui James i se aprinse o scânteie în ochi, dar Simon continuă:

— Ţi-a dat banii din fondul de economii? Ai pierdut banii pe care i-am pus deoparte pentru protecţia ei?

— Eu şi soţia mea nu avem secrete, Winchester. Ea mi-a dat banii ăia fără ca măcar să îi cer.

„O, da, sunt sigur că a fost doar ideea lui Sybil.”

— Ceva bilete de bancă?

Simon scutură o scamă de pe faţa de masă albă din în.

— Câteva.

Simon dădu din cap. Era cum se aşteptase. Îl fixă pe

James cu o privire dură.

— Şi casa?

James înghiţi în sec, încordându-şi muşchii gâtului gras. Îşi coborî bărbia, încuviinţând.

„Iisuse Hristoase.” Simon se forţă să rămână pe scaun, să-şi controleze furia care pusese stăpânire pe el. Cum de era posibil ca James să fie atât de iresponsabil? La porunca mamei lui, Simon cumpărase casa drept cadou de nuntă pentru sora lui, apoi, prosteşte, îi înmânase actul de proprietate lui James. Dar cum avea să ştie… cum ar fi putut vreunul dintre ei să ştie… cât de prost putea fi James?

Simon trase adânc aer în piept şi-şi termină vinul. Îşi mai turnă un pahar. Se împotrivi dorinţei copleşitoare de a-l bate măr pe James, până ce avea să-l audă smiorcăindu-se şi să-l vadă tremurând.

Asta era ultima oară. Să-l tot scoată mereu din necaz nu ajuta cu nimic. Omul trebuia să înveţe şi poate că exact asta-i trebuia: să rămână fără nimic şi să fie forţat să trăiască dintr-o sumă lunară fixă. Altă cale nu exista. Simon refuzase să-i dea lui James acces la averea Winchester pentru planurile cele mai nebuneşti şi mai stupide din Marea Britanie.

— Nu am să salvez casa, îi spuse în cele din urmă. Am să acopăr datoriile la bancă, dar nu am să salvez casa. Ţi se va acorda o mică alocaţie lunară care să acopere cheltuielile de bază şi asta e tot.

— Sybil nu va fi de acord.

— Nu va avea de ales. Fie asta, fie rămâneţi în stradă.

James zâmbi larg spre el.

— Nu, nu prea cred. Nu ai vrea să-ţi pătezi cariera politică strălucitoare cu un scandal de familie, nu-i aşa?

Simon coborî tonul, vorbind în şoaptă pe un ton primejdios.

— Mă *ameninţi?*

— *Ce* cuvânt urât. Cred că mai degrabă e vorba să ajungem la o înţelegere avantajoasă pentru amândoi. De fapt, aş putea să-ţi fiu de folos. Deja circulă zvonuri despre tine şi Lady Hawkins. Aş putea fi convins să înăbuş zvonurile.

La auzul numelui lui Maggie, Simon încremeni. James observă şi zâmbi. În acea clipă, în sufletul lui luă o decizie crâncenă. Nu ajunsese unde era fără a fi învăţat cum să-şi ascundă emoţiile, astfel că refuză să-i permită lui James să conducă acea discuţie. Se lăsă pe spate, plictisit.

— De la ameninţări la şantaj dintr-o singură lovitură. James, sunt copleşit. Nu, nu vor exista fonduri suplimentare. Mâine voi trimite pe cineva să adune biletele. Ai face mai bine să fugi şi să-i spui surorii mele să-şi facă bagajele.

Făcu un semn cu mâna spre cumnatul lui, lăsându-i de înţeles că putea pleca.

James ţâşni în picioare, îşi aruncă şervetul pe masă şi porni spre ieşire cu paşi apăsaţi. Simon sorbi din paharul de vin roşu şi încercă să se calmeze. Nu mersese bine deloc. Trebuia să se ocupe de James. Poate că, după ce rezolva cu datoriile, va putea…

— Winchester, se auzi o voce lângă el. A trecut ceva vreme de când ai onorat Brooks cu prezenţa ta. Cât de norocoşi suntem în seara asta!

Simon îşi înălţă privirea şi îl văzu pe Lord Cranford pe un scaun.

„Of, la dracu'

— Bună seara, Cranford.

În ultimii zece ani, păstraseră o distanţă sănătoasă. Simon nu voise să scoată la lumină amintiri legate de Maggie, iar Cranford tindea mai degrabă spre viciu decât spre politică. Dacă drumurile li se întâlneau la vreun eveniment sau vreun bal, un gest politicos din cap era de

ajuns. Aşadar, de ce acum? Probabil Cranford avea un scop în seara asta, altfel nu l-ar fi interpelat. Bărbatul nu se schimbase prea mult. Doar cu un an sau doi mai mare decât Simon, vicontele nu era un bărbat robust, dar îşi păstra o formă fizică excelentă. Se zvonea că, în timpul liber, făcea box. Oare Cranford se reîntâlnise cu Lady Hawkins după întoarcerea ei în Londra? Vicontele nu participase la acea petrecere din reşedinţa lui Maggie, dar asta nu conta câtuşi de puţin. Trebuiau să rămână discreţi de vreme ce Cranford era însurat. Deşi Simon îşi simţi maxilarul încordându-se, îşi spuse că nu îi păsa de asta. Maggie se făcuse înţeleasă, aşa că nu exista niciun motiv de gelozie.

„Din partea mea, pot să te aibă toate acele femei.”

Totuşi, ideea ca fie Cranford, fie Markham… sau oricare alt bărbat… să-şi facă loc între coapsele lui Maggie, să se cufunde în umezeala ei, să o facă să ofteze sau să ţipe… Se trezi că îşi încleşta pumnul.

Se chinui să alunge imaginea din minte. Indiferent câţi bărbaţi se aflau în viaţa ei, ea şi Simon *nu* terminaseră ceea ce începuseră. Nici pe departe. Aşa că se putea preface indiferentă oricât voia, dar el îi văzuse nerăbdarea după-amiaza trecută şi i-o simţise cu fiecare fibră a trupului său. Îşi dorise ceea ce se întâmplase la fel de mult ca şi el, iar el îşi dorea să o posede din nou, indiferent cât de mult timp avea să-i ia să o convingă.

Cranford făcu semn pentru încă un pahar, atrăgându-i atenţia lui Simon.

— Nu te deranjează, nu, Winchester? îl întrebă el, servindu-se din sticla de vin roşu.

Simon aşteptă, privindu-l. Învăţase că, în timpul unei negocieri, era mai bine să lase tăcerea să se aştearnă. Aşa erau mai mari şansele ca adversarii să fie prinşi pe picior greşit. Şi, atâta timp cât nu îi cunoştea intenţiile lui Cranford, în mod cert erau adversari. Acesta se relaxă cu

paharul în mână.

— Deci e adevărat?

— Ce anume?

Simon nu trăda nicio emoţie.

— Despre Sir James. Am auzit că a pierdut o sumă colosală. Dar bănuiesc că nu ar trebui să ne mai mire. Vorba-ceea, unde nu-i cap…

Sub nicio formă Cranford nu se oprise să stea la bârfă despre Sir James.

— Nu prea văd de ce ar fi asta treaba ta, Cranford.

Bărbatul zâmbi uşor.

— Haide, Winchester. Niciodată nu am ţinut secrete unul faţă de celălalt, nu? Întotdeauna ţi-am împărtăşit informaţii când a fost nevoie.

Amintindu-şi scrisorile de dragoste pe care Cranford i le arătase cu mulţi ani în urmă, glasul lui Simon se umplu de sarcasm.

— Serios? Ce darnic eşti! Şi să presupun că, în seara asta, ai şi mai multe informaţii pertinente pentru mine?

— De fapt, chiar am. Am auzit despre asocierea ta recentă cu Lady Hawkins. Cranford analiză vinul roşu din pahar. Mă întreb cum va afecta asta propunerea pe care o pregăteşti. Sau voturile pe care contezi.

„Ah, iată unde voia să ajungă."

— Nu cred că va afecta nimic, nici într-un fel, nici în altul. Doamna e o cunoştinţă, ca oricare alta.

— Într-adevăr, nu mă îndoiesc. Dar poate că Lady Hawkins este mai mult decât o cunoştinţă… asta dacă e să credem bârfele, desigur.

— Bârfe pe care, fără îndoială, le ajuţi să se împrăştie.

Cranford îşi ridică mâinile în semn de nevinovăţie.

— Eu doar mă bazez pe ceea ce am auzit. Unii dintre membrii Camerei Lorzilor se întreabă cum va fi văzut faptul că ai drept cunoştinţă o femeie cu o moralitate atât

de scandaloasă. Mai ales, dacă e să avem în vedere natura propunerii tale legislative.

Replica reuşi să-l scoată din sărite pe Simon.

— Cu siguranţă adversarii mei vor fi nerăbdători să se lege de orice slăbiciune… reală sau imaginară.

— A, nu adversarii tăi sunt cei care îşi exprimă nemulţumirile, ci aliaţii tăi.

Cranford îl privi cu atenţie în căutarea vreunei reacţii, însă Simon şi le reprimă cu încăpăţânare. Doar ridică din umeri.

— Vor crede ce va trebui. Vom vedea în câteva luni.

— Vom vedea, nu-i aşa? Doar că m-am gândit să te avertizez înainte să faci o greşeală foarte mare. La fel cum am făcut şi cu mulţi ani în urmă.

— Bunăvoinţa ta nu încetează să mă uimească, Cranford, rosti Simon ironic.

— Într-adevăr, mă străduiesc, râse Cranford. Deci, în sfârşit, îi vei tăia macaroana lui Sir James de la averea Winchester?

— Winchester.

Luându-şi privirea de la Cranford, Simon îl zări pe Quint stând în picioare, lângă masă.

— Bună seara, Quint.

Cranford se ridică în grabă.

— Iată, Quint, ia locul meu. Cred că eu am terminat. Mulţumirile mele pentru băutură. Winchester.

Se îndepărtă în timp ce Quint se aşeză.

— Ce tot zicea? îl întrebă prietenul său. Când am intrat arătai de parcă erai gata să sari peste masă şi să-l strângi de gât cu mâinile goale.

Simon îşi termină vinul şi se întinse să-şi mai toarne un pahar.

— Cranford s-a oprit să mă avertizeze că asocierea mea cu Lady Hawkins s-ar putea să-mi influenţeze negativ poziţia din Parlament.

— Am auzit zvonurile. E ridicol, de vreme ce, fiecare bărbat necăsătorit din *lumea nobilă* are o amantă.

— Cu excepţia ta, sublinie Simon.

— Nu vreau o amantă. E prea mare bătaie de cap.

— Da, dar e o treabă dintre cele mai plăcute, replică Simon. Ceea ce îi reamintea că avea nevoie să-şi găsească o nouă amantă, acum că el şi Adrianna porniseră pe căi diferite. Pusese capăt parteneriatului chiar în seara în care aflase că ea mai delecta şi alţi bărbaţi fără ştiinţa lui. Păcat că n-o putea avea în pat pe singura femeie pe care şi-o dorea cu adevărat. Iar Lady Hawkins nu e amanta mea. Nu mi-e nimic de genul ăsta.

— Nu că nu te-ai fi străduit, fără îndoială.

Simon bătu cu degetele în masă. Nu avea rost să îl contrazică de data asta. Ar fi avut-o pe Maggie noapte de noapte, dacă ea i-ar fi permis. Poate cu timpul… Simon se ridică în picioare.

— Să jucăm zaruri, îi propuse lui Quint.

Acesta clătină din cap.

— Nu câştigi niciodată. Nu poţi să calculezi cum trebuie şansele.

Simon îşi bătu prietenul pe umăr.

— De asta te am pe tine. Haide, am nevoie de distracţie.

— Winchester!

Privind în sus, Simon îl văzu pe Colton cu paltonul încă pe el, păşind furios prin încăpere, cu faţa neagră de supărare.

Ducele ajunse la masa lor şi zise:

— Ia-ţi lucrurile. Trebuie să ajungem la Covent Garden înainte să izbucnească iadul pe pământ.

Capitolul 10

După ce Julia expedie biletul ei misterios, Maggie întrebă:

— Pot s-o văd?

— Nu cred că e înţelept, milady. Deşi v-aş putea duce acolo fără să fiţi văzută, nu pot să vă garantez anonimatul şi la etajul al doilea. Seara nu e un moment bun pentru ca o doamnă să se plimbe într-un astfel de loc.

— Avem hainele noastre, îi sugeră Julia, făcând semn spre mantiile şi măştile pe care ea şi Maggie le folosiseră înainte să intre.

— O sugestie foarte bună, milady, dar deghizarea nu va fi suficient de bună încât să vă ascundă identitatea. Şi îndrăznesc să spun că domnia sa, ducele, va avea câte ceva de zis dacă veţi fi descoperită. Probabil va cere să îmi fie închis localul.

— Nu aş permite niciodată una ca asta, insistă Julia. O fi Colton iute la mânie, dar îşi revine repede odată ce-l leg şi-l bat la cap cu ceva.

Maggie şi-ar fi dorit să aibă încrederea Juliei. Dar ea ştia mai bine. După ce schimbă rapid o privire tristă cu madama, păru că matroana ştia şi ea. Bărbaţii puteau face orice doreau în lumea asta, iar femeile trebuiau să păstreze tăcerea.

— I-au fost făcute bagajele? o întrebă Maggie.

— Da.

— De când lucrează aici?

— De ceva mai mult de trei ani, milady. Nu am avut niciodată niciun fel de probleme cu ea. Aici regulile sunt destul de stricte, iar fetele mele sunt tratate bine. Mi s-a dus vorba că le ofer protecţie fetelor şi nu aş vrea ca asta să se afle. Ştiu că sună crud…

— Ba deloc, o linişti Maggie. Ai procedat bine trimiţând după Pearl. Noi trei o să reuşim s-o ducem undeva unde să-şi vindece trupul. Poate că-i vom găsi de

lucru într-o gospodărie.

Madama încuviinţă.

— Vă voi rămâne mereu îndatorată.

Se auzi un ciocănit discret, care le întrerupse. Madama merse la uşă, însoţită de foşnetul ca o şoaptă al mătăsii elegante. Deschise, ascultă ce i se spuse, după care mormăi câteva vorbe.

— Doamnele mele, vă rog să mă iertaţi un moment. Trebuie să mă ocup de ceva. Făcu o reverenţă. Vă rog să vă simţiţi ca acasă, în dulapul de lângă perete găsiţi vin de Xeres.

Cu imaginea neplăcută a unei fete bătute şi învineţite întipărite pe retină, Maggie se îndreptă spre dulap după băutura promisă.

— Vrei un pahar cu vin? o întrebă ea pe Julia.

— Nu, mulţumesc.

Maggie auzi un scrâşnet metalic şi, când se întoarse, o văzu pe ducesă privind prin orificiul de supraveghere.

— Absolut nimic lasciv pe-acolo. Doar câţiva dandy prea afectaţi.

Julia oftă şi se îndepărtă de perete. Câteva minute lungi discutară despre tot felul de bârfe neimportante, aşteptând-o pe matroană să se întoarcă.

— Mă surprinzi, Maggie, zise Julia.

Maggie sorbi din paharul cu vin.

— Eu? De ce te-aş surprinde?

— Trebuie să recunoşti, ceea ce faceţi tu şi Pearl e o cauză neobişnuită pentru o doamnă.

Lui Maggie nu-i plăcea deloc felul ager şi atotştiutor în care o privea ducesa. Încercă să nu o ia prea în serios.

— Nu ar trebui să ne luptăm cu toţii pentru cei mai puţin norocoşi?

— Da, dar asta se poate face pe căi mult mai… acceptabile. Majoritatea doamnelor organizează evenimente de binefacere sau fac parte din conducerea a

numeroase fundaţii. Bat la uşi să solicite fonduri pentru cauzele pe care le susţin. Pe de altă parte, tu te implici acolo unde e mai greu, le salvezi pe femeile astea, te asiguri că nu se profită de ele. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva cauza asta… îşi flutură mâna în căutarea cuvântului corect… are o însemnătate personală pentru tine.

Maggie sorbi din vin. Nu avea prea multe prietene, intenţionat evitase să-şi facă astfel de relaţii. Femeile erau prea intuitive.

În vreme ce bărbaţii vedeau ce voiau – petrecerile depravate şi şampania gratuită femeile observau mai multe, ceea ce ducea la întrebări la care ea prefera să nu răspundă.

Dar ducesa venise cu ea în seara asta. Pearl fusese cea care sugerase asta, cunoscând resursele pe care Julia le avea la dispoziţie, precum şi statutul ei social. Julia nici măcar nu clipise, urcând imediat în trăsura lui Maggie. Deşi n-ar fi vrut să arate ce avea pe suflet, Maggie îi datora noii ei prietene un răspuns cinstit.

— Desigur, nu e problema mea…

— Chiar e o cruciadă personală pentru mine, răspunse Maggie. Ştiu cum e să suferi din cauza cruzimii altora, să suporţi consecinţe pe care nu ţi le-ai fi imaginat vreodată şi pe care nu le-ai meritat. Nu ai fost prezentă la debutul meu, dar dacă n-ar fi fost Hawkins, poate că acum mi-aş fi câştigat traiul din prostituţie. Poate că nu într-un loc ca ăsta, dar nu departe de asta. Aşa că simt o mare compasiune pentru femeile care nu au altceva mai bun de făcut decât să se vândă.

— Of, Maggie. Îmi pare sincer rău că ţi-am trezit amintiri neplăcute. Glasul şoptit al Juliei era sincer. Mi s-a spus că Cranford… că tu şi el…

Maggie îşi încleştă pumnii.

— Nu. Sub nicio formă. Trebuia să se însoare cu

prietena mea, Amelia. Mi-a zis că vrea să mă întrebe câte ceva despre ea. Asta e tot ce mi-a spus. De ce nu l-aş fi crezut? Părea destul de drăguţ, mereu cu zâmbetul pe buze şi foarte glumeţ. Chiar şi dansaserăm de câteva ori. Dar el nu voia să-mi pună întrebări despre logodnica lui. A presupus… Fără prea multă eleganţă, luă o gură sănătoasă de vin. A presupus că voi răspunde avansurilor lui.

— Dar nu ai răspuns, rosti Julia ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare.

— Sigur că nu. De fapt, m-am şi luptat cu el. Am scăpat, dar am sfârşit cam răvăşită. Şi când ai rochia sfâşiată şi domnul în cauză râde cu gura până la urechi, nu te crede nimeni că nu ai vrut tu asta. Ridică din umeri. Şi răul a fost făcut. Aşa s-a născut Târfa pe Jumătate Irlandeză.

— O, Doamne, şopti Julia cu o expresie încruntată. Şi mototolul ăla nici măcar nu a întrebat, nu? mormăi ea.

Maggie se întoarse spre dulap, cu gândul să-şi mai pună un pahar cu vin. În mod normal, nu bea prea mult, dar de ce nu? Asta era o săptămână a începuturilor, din câte se părea.

— Cine să întrebe? Cranford?

Când se auzi mânerul uşii, Maggie se întoarse aşteptându-se s-o vadă pe Madame Hartley. În schimb, îşi făcu apariţia ducele de Colton cu o mină furioasă, urmat de… „O, nu.” În spatele lui se afla contele de Winchester, la fel de furios.

Maggie refuză să se facă mică sub privirea lui albastră ca de gheaţă. Nu era nici soţul, nici tatăl ei. Nu răspundea în faţa nimănui – nici măcar a bărbatului care-i oferise mai multă plăcere într-o după-amiază decât avusese parte într-o viaţă întreagă. Îşi îndreptă umerii chiar când ducele se năpusti asupra Juliei.

— Ar trebui să te bat la fund, doamnă, mârâi Colton spre soţia lui.

Julia râse zgomotos.

— Ca şi cum asta ar fi o pedeapsă. Şi calmează-te, Colton. Nu ne-a văzut nimeni şi nu am părăsit cămăruţa asta. Nu mă face să regret că am trimis după tine.

Simon veni să se sprijine de perete, silueta sa masivă făcând cămăruţa să pară şi mai sufocantă. Îşi încrucişă braţele la piept şi gleznele picioarelor încălţate în cizme. Deşi în faţa cuiva care nu-l cunoştea putea părea relaxat, Maggie ştia cum stăteau lucrurile cu adevărat. Felul în care-şi ţinea maxilarul, mişcările rapide şi agile, ochii goi… Era palid.

Madame Hartley veni în fugă în spatele bărbaţilor şi închise uşa.

— Domnii mei, pot să vă ofer câte un pahar cu vin de Porto sau un Bordeaux?

— Chiar te rog, şi hai să jucăm şi o mână două de whist dacă tot suntem aici, aproape că ţipă Colton. Ţi-ai pierdut minţile de tot? Apucă încheietura Juliei. Haide. Plecăm.

— Stai! strigă ducesa eliberându-se cu abilitate din strânsoarea soţului ei. Nu ai auzit de ce aveam nevoie ca tu şi Simon să veniţi degrabă aici.

Surprinsă, Maggie se uită în direcţia lui Simon, a cărui privire de un albastru metalic era fixată pe chipul ei. Femeia nu putu să-şi ia ochii de la el. În timp ce şi amintea după-amiaza din ajun, simţi cum începe s-o furnice pielea şi cum un val de căldură începe să i se răspândească încet prin tot trupul. Îşi reprimă amintirea, îngropând-o adânc acolo unde se aflau toate amintirile pe care era mai bine să le uite.

— Într-adevăr, rosti Colton tărăgănat, în zeflemea. Abia aştept să aud asta.

— Madame, vă rog să le povestiţi soţului meu şi lui Lord Winchester ce ne-aţi spus nouă mai devreme.

Madame Hartley îi puse pe bărbaţi la curent cu toate

detaliile, fără să devieze de la subiect. În timp ce matroana vorbea, Maggie privi jocul de emoţii de pe chipul lui Simon. De la furie la curiozitate, la groază absolută şi apoi înapoi la furie – slavă cerului, nu împotriva ei, de data asta.

Furia ducelui era, de asemenea, îndreptată în altă parte. Îşi trecu o mână prin păr.

— Iisuse! Cine a făcut asta? Cine a fost nemernicul responsabil pentru asta?

Madame clătină din cap.

— Aş vrea să nu spun, Excelenţă.

— Da, ştiu. Dar eu aş prefera să *spui* şi amândoi ştim că eu obţin mereu ce vreau. O să-mi spui înainte să plec.

— Aş vrea s-o văd pe fată, rosti Simon încet, primele cuvinte de când intrase în încăpere.

Matroana îşi încruntă sprâncenele.

— Cu tot respectul, milord, nu sunt aşa de sigură că ar fi înţelept. Ea… nu e în toate minţile. Mă tem că prezenţa unui bărbat, chiar şi a domniei voastre, ar supăra-o şi mai tare.

— Madame, mă cunoşti. Îndrăznesc să spun că nu e primul caz pe care l-am văzut, şi nici nu va fi ultimul. Dacă are nevoie de ajutor, am să i-l acord cu plăcere, dar trebuie să îmi dai şansa să o scot de aici. Îţi jur că am să fiu blând.

Replica lui o buimăci pe Maggie, dar trebuia să se ocupe de ceva înainte să piardă ocazia.

— Aş vrea să vin şi eu, interveni ea.

Simon îşi întoarse capul cu privirea albastră, ca de gheaţă, ţintuind-o locului.

— Peste cadavrul meu.

Maggie deschise gura să-l contrazică, dar Julia o opri.

— E mai bine dacă merge singur, Maggie. Simon va avea grijă să n-o sperie. Serios, n-aş fi trimis după el dacă n-aş fi crezut că o poate ajuta.

Deci adevăratul scop al Juliei fusese să-l aducă aici

pe Simon, nu pe duce. Ce nu ştia Maggie despre Simon? Cum se făcea că el era cea mai potrivită persoană care să se ocupe de o prostituată speriată şi rănită?

Madame Hartley aprobă printr-o mişcare din cap.

— Foarte bine. Am să vă conduc, chiar dacă ştiţi drumul.

„Chiar dacă ştiţi drumul.” Nu exista absolut niciun motiv întemeiat pentru care replica asta s-o supere pe Maggie, dar vorbele i se strecuraseră în suflet asemenea unui cuţit. Desigur că petrecuse timp aici. Cu siguranţă, orice lord cu ceva bani în buzunar făcea asta. Se gândi la scena la care fusese martoră mai devreme. Ce gen de fată ar alege Simon?

Înainte să poată cântări mai bine ideea, Simon se îndreptă de spate şi o urmă pe Madame Hartley spre uşă.

— Stai aici, se întoarse să spună, privind direct spre Maggie.

De ce simţea nevoia să-i poruncească? Îşi încleştă maxilarul, dar încuviinţă rapid printr-o mişcare a capului şi privi cum se făcu nevăzut în hol.

*

În timp ce o urma pe Madame Hartley în sus pe scările care duceau la etajul al doilea, Simon căută să se elibereze de furia care pusese stăpânire pe el. Nu-i venea să creadă cât de nesăbuită, de nătângă şi de zănatică…

Femeii ăsteia chiar nu îi păsa absolut *deloc* de reputaţia ei? Un bordel! Cu statutul ei social aflat deja pe marginea prăpastiei. Cum putea să…?

Încercă să nu se mai gândească la asta. Trase adânc aer în piept. Trebuia să rămână calm pentru ceea ce avea de făcut acum. Maggie îl păcălise. Nicio femeie nu reuşise asta, nu până la nivelul şi cu rapiditatea cu care o făcuse ea. Mai urcară un etaj până la camerele fetelor. Asta era o

parte a casei pe care nu o explorase niciodată, şi şi-ar fi dorit să nu fi fost nevoit să o facă nici acum.

Colton urma să-l găsească pe individul care făcuse asta, Simon nu se îndoia câtuşi de puţin de asta. Şi, în vreme ce ducele se va ocupa de pedeapsă, Simon se va ocupa ca fata să fie bine îngrijită. Poate că nu va reuşi să se vindece pe deplin, dar măcar se va simţi mai bine.

La capătul îndepărtat al culoarului, se opriră.

— Aici este camera Corei, milord. Vă voi însoţi. Ciocăni cu putere. Cora, sunt eu, Madame. Intru.

Scoase un set de chei dintr-un buzunar cusut între faldurile rochiei şi descuie uşa.

Camera era cufundată complet în întuneric. Folosindu-se de lumina care venea de pe culoar, Simon reuşi să zărească conturul unui pat mic şi al unei măsuţe de toaletă. O siluetă micuţă se azvârli în colţ. „Doamne sfinte!” Era fata.

Madame deschise uşa mai larg, lăsând să intre mai multă lumină. Priveliştea aproape să-l făcu să cadă în genunchi.

Cu faţa îngrozitor de umflată, Cora stătea ghemuită acolo, lipită de perete, cu un cuţit mare în mâna sănătoasă. Braţul rupt îi fusese bandajat şi strâns la piept, să stea nemişcat. Purta nişte haine care abia dacă o acopereau, iar Simon putu să vadă, din loc în loc, tăieturi şi vânătăi pe pielea ei palidă.

Dar ceea ce îl îngrijorau cel mai tare erau ochii ei. Sticloşi şi strălucitori, rătăceau sălbatic, amintindu-i de un animal sălbatic care fusese prins în cuşcă pe nepusă masă.

— Rămâi acolo, şuieră ea. N-am s-o mai fac.

— Cora suntem aici să te ajutăm, rosti Madame cu blândeţe. Acesta este…

Se uită neputincioasă spre Simon, cu chipul oglindindu-i întrebarea. Cum trebuia să-l prezinte? Cu siguranţă, felul de a vorbi şi de a se îmbrăca aveau să

indice că făcea parte din aristocraţie, dar era mai bine să o ia cu binişorul. Să nu aducă vorba despre cine îi făcuse asta. Putea fi oricine cu titlu nobiliar. Nu voia ca termenul de „conte” să o supere şi mai tare.

Simon păşi în faţă şi se ghemui.

— Sunt un prieten. Sunt aici să te ajut. Dar nu pot să o fac dacă…

Cora începu să bocească, scoţând un plânset care-i dădu lui Simon fiori pe şira spinării, şi, pentru o clipă, presupuse că o speriase. Se îndreptă, se dădu înapoi şi atunci observă că privirea fetei rămăsese încremenită asupra femeii. Oare matroana era cea care o speria?

— Gata, repetă Cora, clătinând din cap. Nu poţi să mă obligi.

Simon ştiu atunci că madama era cauza comportamentului isteric. Fata credea că va fi forţată să suporte avansurile unui alt bărbat.

— Madame, îi spuse el cu blândeţe, permite-mi să stau o clipă singur cu ea.

Femeia plecă, iar încăperea se cufundă într-o tăcere sumbră. Pentru că nu exista niciun scaun, Simon se aşeză pe marginea patului. Respiraţia agitată a Corei răsuna în tot spaţiul îngust, iar Simon aşteptă. Cora trebuia să înţeleagă că nu-i voia răul.

După câteva momente, după ce se linişti, Simon vorbi:

— Am avut o bonă. Aveam şase ani şi făcusem o pasiune prostească pentru ea. O urmăream peste tot, ca un căţeluş, ori de câte ori aveam ocazia. Într-o zi, nu reuşeam să o găsesc. Am mers peste tot s-o caut şi, în cele din urmă, am găsit-o în grajd. Un rândaş o imobilizase şi o viola cu brutalitate. Am tras cu ochiul în boxă şi am văzut cum ea i-a spus nu, iar el a ţintuit-o cu forţa lui. Când am alergat după ajutor, mi s-a spus să nu-mi fac griji, că voi înţelege când voi deveni bărbat.

Se încruntă, dându-şi seama că, de fapt, nu mai spusese povestea nimănui. Amintirea era vie şi-l deranjă să vadă câte detalii îşi putea aminti, de la gemetele şi ţipetele ei, la culoarea lenjeriei sale. Expiră şi continuă:

— După asta, au trimis-o în altă parte, dar mereu m-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea. Nu am aflat decât mulţi ani mai târziu. Când mi-am terminat studiile de la universitate, am angajat nişte bărbaţi să o găsească. Renegată de mult de familie, se mutase din loc în loc până ce se stabilise în Southwark. Cu cicatrici pe faţă, cu trupul ciuruit de vărsat de vânt, tot viitorul ei se schimbase din cauza a ceea ce se întâmplase în grajdul familiei mele, un viitor care ar fi putut fi altul dacă persoana potrivită şi-ar fi asumat responsabilitatea pentru faptele sale.

Cora era tăcută, cu privirea serioasă, dar nu mai stătea în gardă. Nu mai ţinea cuţitul aşa de strâns, deşi nu-i dăduse drumul de tot.

— Lasă-mă să te ajut, grăi Simon cu blândeţe. Pot să mă ocup să fii instruită ca fată în casă sau la bucătărie, dacă preferi. O slujbă în care să nu trebuiască să-ţi mai faci griji pentru siguranţa zilei de mâine. Şi în care să nu te atingă nimeni.

— Nimeni? întrebă ea pierdută.

— Nimeni, repetă el.

— De ce ai vrea să ajuţi pe cineva ca mine?

— Pentru că pot. Întinse mâna. Dar, înainte să pot să te ajut, trebuie să te scot de aici. Pot să iau cuţitul, Cora?

Fata privi uimită în jos, ca şi cum nici măcar nu şi-ar fi dat seama că încă-l mai ţinea. Cu grijă, fata îl aşeză pe podeaua de lemn.

Simon se ridică şi se mută mai aproape, ridicându-şi mâinile ca să n-o sperie.

— Am să te salt ca să te cobor scările. Am să te urc în trăsura mea şi-am să te duc la Barrett House. Acolo, menajera mea se va ocupa să fii îngrijită corespunzător. Aş

vrea să vină medicul meu să se uite la braţul ăla şi poate să-ţi şi dea ceva pentru durere. Toate astea ţi se par acceptabile?

Ochii umflaţi ai Corei se umplură de lacrimi.

— Nu vreau să mai fac asta.

— Ştiu. Îţi promit că nu vei mai fi nevoită să faci aşa ceva.

*

Când uşa se închise în urma lui Simon şi a lui Madame Hartley, Colton păşi spre bufet.

— Sper că are ceva mai tare decât vin de Xeres aici.

— Fără îndoială, mai păstrează pe undeva rezerva ta privată. Până la urmă, mulţi ani, ai fost cel mai bun client al ei. Nu era nici urmă de gelozie în glasul Juliei. Era limpede că doar îşi tachina soţul.

— Într-adevăr, rosti el zâmbind larg. Nu pot să te contrazic, deşi au trecut ceva ani de-atunci.

— Şi asta nu te deranjează? o întrebă Maggie pe ducesă, curioasă, văzând atitudinea prietenei sale.

— Absolut deloc, răspunse Julia. Pe vremea aia, nu eram căsătoriţi. Asta s-a întâmplat acum mulţi ani, înainte să plece pe continent. Toţi tinerii îşi fac de cap înainte să-şi pună pirostriile. Asta nu înseamnă nimic.

— Am petrecut multe seri minunat de destrăbălate aici, rosti Colton melancolic, ţinând în mână un pahar cu ceva ce părea a fi whisky. Râse. Desigur, sejurul de trei zile al lui Winchester este legendar, deşi s-a întâmplat, să vedem, acum opt sau nouă ani. Aş fi vrut să fiu de faţă, dar tocmai plecasem în Franţa. Deci trebuie să se fi întâmplat… în mai sau iunie, bănuiesc.

— Acum *zece* ani, soţiorule. Ai plecat în Franţa acum zece ani. Dar cine mai ţine socoteala? îl luă ducesa peste picior.

Maggie se încruntă. Cu zece ani în urmă. În mai sau în iunie? Se întâmplase cam atunci când avusese loc scandalul ei şi căsătoria grăbită cu Hawkins. Deci, atunci când viaţa lui Maggie fusese, în mod irevocabil, distrusă, el… sărbătorise printr-o orgie desfrânată care i-ar fi făcut invidioşi chiar şi pe romani? Vreme de *trei* zile? Închise ochii şi trase adânc aer în piept.

— Totuşi, mi-a scris Quint şi mi-a spus că Winchester…

— Nick, dragul meu, taci, o auzi Maggie rostind pe Julia, şi deschise ochii pentru a descoperi privirea ducesei fixată pe chipul ei.

Colton îi aruncă lui Maggie un zâmbet plin de remuşcări.

— Scuzele mele, doamnă. Comentariile mele au fost de prost gust.

— Tot ceea ce faci tu e de prost gust, drăcuşorule, îl ironiză Julia. Maggie, iartă-l. Uneori, cred că soţul meu a fost crescut de lupi.

Replica o făcu pe Maggie să zâmbească în ciuda durerii mistuitoare pe care o simţea în piept.

— Nu e nevoie să îţi ceri scuze. S-a întâmplat demult şi de ce mi-ar păsa mie de asta? Făcu semn spre paharul lui Colton. Mai e dintr-ăsta?

Ducele ridică dintr-o sprânceană.

— Din belşug. Să-ţi torn un strop?

„Doamne, da.”

— Te rog.

Poate că whisky-ul avea s-o ajuta să scape de amărăciunea şi furia care-i strepezeau dinţii.

— Şi mie, interveni Julia. Aş zice că toţi avem acum nevoie de o băutură tare.

Câteva clipe mai târziu, Colton puse un pahar de cristal în mâna lui Maggie, apoi îi întinse unul şi soţiei sale. Maggie îl observă cum se apleacă şi îi şopteşte ceva

ducesei, care se făcu roşie ca focul. Era evident că cei doi erau foarte îndrăgostiţi, iar Maggie simţi un junghi ascuţit de invidie. Căsnicia ei fusese lipsită de sentimente, doar un aranjament de afaceri care nu implicase nimic altceva decât responsabilităţi şi datorii. „Oare cum o fi să-ţi împărţi viaţa cu cineva care venerează chiar şi pământul pe care păşeşti?” se întrebă ea în timp ce ducea paharul de whisky la buze.

După cum se aşteptase, prima înghiţitură o arse precum flăcările iadului. Lui Maggie i se tăie răsuflarea şi aşteptă ca plămânii să se umple din nou cu aer. Avusese câteva experienţe cu băuturile alcoolice tari, deşi la asta nu avusese niciodată o prea mare toleranţă. Vag, îi auzi pe Julia tuşind şi pe duce râzând, aşa că presupuse că experienţa prietenei ei nu fusese cu mult diferită de a ei.

— Doamne, cum puteţi voi bărbaţii să beţi o chestie atât de dezgustătoare? rosti cu glas răguşit ducesa.

Odată ce Maggie reuşi să-şi recapete suflul, simţi o căldură împrăştiindu-se în stomac. Totul înlăuntrul ei se relaxă. Se detaşă. Precum arcul unui ceas răsucit prea tare care sărise în cele din urmă, tot trupul ei… se destinse.

A doua înghiţitură alunecă mai uşor. Colton îşi ridică paharul în semn de apreciere.

— Abia ai clipit la prima înghiţitură. Toată admiraţia mea, doamnă.

— Probabil că e sângele meu irlandez, rosti Maggie cu un zâmbet melancolic. Măcar e folositor la ceva.

Nu-şi terminase nici jumătate din băutură când se întoarse matroana. Le dezvălui că Simon intenţiona să o ia pe fată la Barrett House şi că va avea nevoie de transport de vreme ce venise acolo în trăsura ducelui. Maggie se oferi imediat să îi ducă ea. Nu că i-ar fi plăcut să petreacă timp alături de Simen. De fapt, ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată, dar îngrijorarea în legătură cu soarta fetei avea prioritate în faţa oricăror sentimente rănite. În plus,

nu era ca şi cum nu i-ar fi fost niciodată rănite sentimentele.

În câteva clipe, cele două doamne îşi puseseră hainele şi-şi trăseseră glugile pelerinelor pe cap. Coridorul din spate era gol, aşa că ducele conduse micul grup spre grajduri.

Ambele trăsuri aşteptau, animalele împrăştiind cu nerăbdare nori de abur în aerul îngheţat. Colton îi oferi mai întâi braţul lui Maggie, schimbă rapid câteva replici cu vizitiul ei, apoi el şi Julia se făcură nevăzuţi în trăsura lui. Maggie se cuibări pe canapea, cu cărămida caldă la picioare, şi privi cum trăsura ducelui începe să se mişte agale.

Într-un final, îşi făcu apariţia şi Simon, fără pălărie şi cu paltonul înfăşurat în jurul unui ghemotoc mare pe care-l purta în braţe. Maggie se îndreptă în vreme ce vizitiul sări şi deschise uşa. Simon intră cu dibăcie, fără ca măcar să lase fata jos ca să poată urca. În timp ce uşa se închise, contele se aşeză, ţinând în continuare protector fata în braţe. Maggie bătu de două ori în tavan şi trăsura se puse în mişcare.

Maggie nu reuşea să-i vadă faţa tinerei ascunse sub greutatea stofei din lână a paltonului lui.

— E trează? şopti Maggie.

— Nu, îi răspunse el. A leşinat, cred că din cauza durerii pe care i-am provocat-o cu mutarea.

— Vreau să o ajut.

— Nu, o voi duce la Barrett House şi apoi am să te conduc acasă.

Lumina difuză îi sublinia trăsăturile dure ale maxilarului. Cu siguranţă, nu voia s-o aibă prin preajmă, dar n-avea încotro. Nici în ruptul capului, Maggie nu avea să stea deoparte. Femeia îşi înălţă bărbia înfruntându-i privirea pătrunzătoare.

În cele din urmă, Simon pufni:

— Ştiu că nu e bine să mă cert cu tine când ai expresia asta pe chip. Aşa că vino la Barrett House, dacă asta vrei. Poţi să o ajuţi după ce o instalăm şi o facem să se simtă confortabil. Deja am trimis vorbă să fie adus medicul meu.

Maggie avea o mie de întrebări care-i stăteau pe limbă, dar Simon se întoarse cu faţa spre fereastră, ignorând-o complet. Îşi reprimă vorbele pe care şi-ar fi dorit să le rostească şi se strădui să aştepte. Înainte să se crape de ziuă, îşi va primi însă răspunsurile… atât în ceea ce-o privea pe fată, cât şi pe cele legate de motivul implicării lui.

*

Nu se aşteptase să o găsească adormită.

Toată seara, Simon păstrase o distanţă respectabilă în vreme ce Maggie, menajera şi doctorul său se ocupaseră de rănile Corei. Când terminaseră, Simon stătuse pe îndelete de vorbă cu medicul despre îngrijirea fetei. Din fericire, atela lui Madame Hartley fusese de foarte mare ajutor cu braţul Corei.

Doctorul Gilchrist era de părere că, după vindecare, tânăra îşi va putea folosi braţul la capacitatea normală, singurul efect secundar fiind o uşoară rigiditate pe timp de vreme rea. Totuşi, medicul îşi făcea griji în legătură cu hemoragia internă. Le spusese lui Maggie şi menajerei lui Simon ce simptome să urmărească.

După plecarea doctorului Gilchrist, Simon se întoarse în birou pentru un coniac. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri. Maggie era aici. În casă. Doar dacă se gândea la asta şi simţea că i se întăreşte mădularul. Doamne, cât ar fi vrut s-o ducă-n patul lui. Cât ar fi vrut să-i vadă părul negru răsfirat pe perne, iar braţele ei albe şi catifelate să-i împodobească aşternuturile. Imaginea îi făcu pielea de

găină, iar dorinţa îi tensionă trupul, tulburându-i simţurile.

Iar asta era de-a dreptul necuviincios, având în vedere motivul pentru care ea se afla în casa lui. Nu ar fi trebuit să tânjească după femeia asta, nu ar fi trebuit să se gândească la toate modalităţile prin care voia să-i provoace plăcerea, având în vedere tot ce se întâmplase în seara aceea. Nu era aici pentru *el,* îşi reaminti.

Aşa că rămăsese să bea în biroul lui. Ca un laş. Dar era mai bine să o evite decât să facă ceva ce avea să regrete. Cum ar fi fost să cadă la picioarele ei şi s-o implore să-l lase să se strecoare încă o dată între coapsele ei.

Cum se făcuse târziu, se aştepta ca Maggie să dea buzna în biroul lui şi să-l bombardeze cu întrebările, pe care era evident că intenţionase să i le pună în timpul călătoriei de la stabilimentul lui Madame Hartley. Era ciudat că n-o făcuse până acum. Se întrebă dacă era posibil să fi plecat. Să se fi strecurat fără o vorbă. O credea în stare. De fapt, o credea în stare de orice. Femeia avea o voinţă de oţel.

La unu şi jumătate, fu surprins să o găsească pe Maggie adormită într-un scaun, lângă patul Corei. În timp ce-o privea, nici nu respiră de frică să n-o trezească. Era atât de frumoasă, lipsită de apărare în timp ce dormea. Genele negre făceau un contrast perfect cu pielea ei albă. Buzele rozalii erau uşor depărtate. Şuviţe de păr îi încadrau faţa delicată asemenea unor fâşii din noapte, în timp ce sânii ei urcau şi coborau încet.

Se sperie când se trezi cu cineva lângă el.

— Îmi cer scuze, milord, îi şopti doamna Timmons. Am pregătit camera galbenă pentru doamna. Făcu un semn din cap spre Maggie. Mai devreme, nu a vrut să plece de lângă fată. A adormit la scurt timp după ea.

Îşi dăduse şi el seama de asta, dar încuviinţă oricum.

— Mulţumesc, doamnă Timmons. O să am grijă ca

Lady Hawkins să găsească încăperea.

— Foarte bine, milord. I-am cerut uneia dintre servitoare să stea cu fata. Am să vă anunţ de îndată ce starea ei se va schimba.

— Mulţumesc, ţi-aş fi recunoscător. Noapte bună.

— Noapte bună, milord.

Simon o privi pe Maggie, simţind în piept o căldură pe care nu o mai simţise niciodată. Nu voise s-o părăsească pe Cora, o fată pe care majoritatea femeilor din înalta societate nici nu ar fi îndrăznit s-o privească, darămite să-i vorbească. Orice ar fi crezut la început despre motivul prezenţei ei din seara asta în stabilimentul lui Madame Hartley, acum îi era limpede că ea şi Julia erau într-o misiune de salvare. Dar de ce naiba trimisese Madame Hartley după două doamne din aristocraţie? Julia era ca o carte deschisă. Simon o cunoştea de îndeajuns de multă vreme, încât să-i cunoască toate secretele. Şi, deşi erau multe, niciunul nu implica o astfel de cruciadă. Dar Maggie era un mister. Ce interes avea ea în toată chestiunea asta?

Un lucru era sigur: nu semăna absolut deloc cu niciuna dintre femeile pe care le cunoştea el. Îi plăcea asta la ea. Întotdeauna îi plăcuse. Din clipa în care o întâlnise, îi plăcuse firea ei, pasiunea ei. Nu aveai cum să nu respecţi faptul că refuzase să se facă mică în faţa aristocraţiei puritane. Chiar şi înainte de scandal, pe când râdeau de sângele ei irlandez, de tatăl ei poet, de felul în care arăta, care era extrem de diferit de apariţia englezoaicelor obişnuite, Maggie le făcea faţă cu capul sus.

Ştia asta pentru că o observase. Datorită prieteniei dintre mamele lor, Simon fusese îndrumat să danseze cu Maggie în fiecare seară în acel sezon. La început, luase sfatul în glumă, dar descoperise că fata era captivantă şi nu mai reuşise să stea departe de ea. Pe lângă faptul că era frumoasă, era şi deşteaptă. Din păcate, asta nu era o

calitate pe care să o aibă multe fete de vârsta ei, iar Simon o găsea irezistibilă. Îl făcea să râdă. Ba mai mult, îl făcea să *gândească.*

Dar acum se întreba ce să facă cu ea. Se aplecă, îşi strecură mâinile pe sub trupul ei şi o ridică foarte încet. Ea abia dacă se mişcă, doar îşi petrecu braţele în jurul lui şi-şi lipi, cu un oftat, faţa de gâtul lui.

Era ca şi cum ar fi făcut asta de sute de ori. Brusc, el îşi dori să o fi făcut. Dar acestea erau gânduri pe care nu voia să le aibă în acel moment, în care formele el delicate erau lipite de el cu atâta intimitate. Păşi cu grijă spre scări şi începu să le urce încet. Deşi putea pretinde că teama de a o trezi îl determina să meargă încet, adevăratul motiv era că nu prea voia s-o lase jos din braţe.

Simon intră în camera galbenă. Era vechiul dormitor al mamei lui. Nu adusese niciodată pe nimeni să stea în acea încăpere – în mod obişnuit, oaspeţii stăteau în cealaltă aripă din Barrett House. Era ciudat că doamna Timmons o alesese acum, dar nu-l deranja. O voia pe Maggie aici. Aproape de el.

O coborî pe plapumă. Ea se rostogoli şi se aşeză pe pernă, deşi ritmul respiraţiei îi rămase liniştit. Simon rămase acolo, în picioare, neştiind ce să facă. Putea s-o lase complet îmbrăcată, dar hainele femeilor nu erau tocmai confortabile. Iar ea ar fi avut nevoie de ajutor ca să se poată dezbrăca. Ajutor pe care el ar fi fost mai mult decât dornic să i-l ofere. Era o idee practică. Nu era ca şi cum nu mai dezbrăcase câteva doamne până acum. „Pur şi simplu, fă-o şi pleacă, omule.” Ideea aproape că-l făcu să izbucnească în râs.

Era nerăbdător s-o dezbrace, dar motivele lui erau departe de a fi nevinovate. O durere familiară i se cuibări în vintre în timp ce-şi amintea întâlnirea din ajun, din salonul ei. Îmbrăţişarea caldă a trupului ei. Cum se agăţase de el şi se prinsese atât de tare, încât îi simţise

unghiile înţepându-l prin haine. Iar când ajunsese, într-un final, la plăcerea supremă… Iisuse Hristoase, nu avea să-i uite cât trăia expresia feţei. Era ca şi cum el i-ar fi oferit în dar ceva preţios şi rar.

Se scuturǎ. Nu era deloc elegant să stea deasupra ei ca un obsedat. Şi, dacă i-ar fi scos hainele, cu siguranţă ar fi trezit-o. Condurii. Avea să se ocupe de conduri. Brusc, se aplecă, îi scoase din picioare şi-i puse pe podea.

Poate că ar trebui să-i mai slăbească fundele rochiei. Sigur, nu avea cum să i-o scoată fără cooperarea ei, dar putea s-o facă să se simtă ceva mai confortabil. Fără s-o mişte, degetele lui începură să tragă de dantele şi, pe măsură ce ţesătura se desfăcea, zări porţiuni ademenitoare din lenjeria ei. Mâinile începură să se mişte mai încet. Dacă…

Ce *dracu* era în neregulă cu el? Era bărbat în toată firea, nu un puştan. Şi era un gentleman. Îşi pierduse minţile cu totul? Se sili să lase din mână şnururile de dantelă şi să tragă aşternutul peste silueta ei încă îmbrăcată. Păşi apoi spre uşa alăturată, unde decise să nu se mai gândească la Maggie.

Capitolul 11

Uşa camerei vecine se închise încetişor, iar Maggie reuşi să ia prima gură de aer adevărată din ultimul sfert de oră. Simţea că-i sare inima din piept, îi bătea atât de tare şi de zgomotos, încât fusese sigură că el va băga de seamă. Dar instinctul de autoconservare o îndemnase să nu scoată un sunet.

Încercările lui de-a o ajuta fuseseră atât de blânde…

aproape iubitoare. Simon se străduise din răsputeri să n-o trezească, iar ea îi cântase în strună. În plus, dacă i-ar fi arătat că era trează, ce ar fi putut să spună? „Atinge-mă, Simon. Sărută-mă.

Demonstrează-mi că tot ce s-a întâmplat ieri după-amiază nu a fost întâmplător.”

Nu-i fusese deloc uşor. Atingerea lui suavă îi făcuse trupul să se înfioare, fiecare mângâiere a mâinii lui şi fiecare apăsare a degetelor lui umplând-o de dorinţă. Practic, torsese sub atingerea lui grijulie, asemenea unei pisicuţe leşinate după atenţie. Când îi desfăcuse şnururile de dantelă, crezuse că se va topi de dorinţă chiar acolo sub ochii lui.

Cu sânii grei de dorinţă şi udă de pasiune, abia reuşise să respire. Locul acela unde se concentra plăcerea, mugurele pe care Simon îl mângâiase chiar în ajun pentru a o duce în pragul paroxismului, pulsa în sincron cu bătăile inimii ei. O trezise în toate felurile posibile, iar somnul nu avea să revină prea curând.

Se rostogoli pe spate în speranţa că va reuşi să-şi astâmpere dorinţa, deschise ochii şi încercă să se concentreze pe împrejurimi. Tapetul de un galben cald, jocul flăcărilor în cămin. Recunoscu tabloul de deasupra şemineului – *Politicieni din sat* al lui Wilkie. Se potrivea în Barrett House, se gândi ea, având în vedere moştenirea politică a conţilor de Winchester.

Totuşi, nici măcar frumoasa lucrare de inspiraţie olandeză nu reuşi să-i distragă atenţia. Trupul ei striga după eliberare. Oare uşa alăturată ducea la dormitorul lui?

Nu trecuse aşa mult timp de când intrase acolo, aşa că putea să presupună că încă se mai afla în încăpere. Ce făcea? Se relaxa? Se dezbrăca? Sau, Dumnezeule mare, făcea baie.

N-o ajută deloc să-şi mai aline suferinţa când îşi închipui silueta lui înaltă şi suplă dezgolită şi udă, cu apa

scurgându-se de-a lungul membrelor. Îşi duse palma între coapse, peste haine, în speranţa că va stinge flăcările de dorinţă care pulsau acolo, dar contactul o făcu să geamă. „Categoric mai rău”, observă ea uluită şi-şi trase mâna.

De ce băuse whisky-ul ăla la Madame Hartley? Dacă n-ar fi făcut-o, sub nicio formă nu ar fi adormit lângă patul Corei. Era obişnuită să stea trează până seara târziu. Adesea picta până la orele mici ale dimineţii, ca să nu mai pomenim de petrecerile desfrânate organizate de Târfa pe Jumătate Irlandeză, care, de obicei, se întindeau până în zori. Şi, dacă n-ar fi moţăit, acum ar fi fost acasă şi nu s-ar fi zvârcolit, muncită de tentaţia delicios de imorală.

Înainte să-şi dea seama, se trezi cu picioarele pe podeaua dură. Rochia îi atârna ciudat, aproape căzută de pe umeri, de vreme ce Simon i-o dezlegase. Ar putea să-l roage să termine de desfăcut panglicile de dantelă. Nu, nu… asta era nebunie curată. O dementă nesăbuită. Sub nicio formă nu putea… nu-i aşa? Ce i-ar spune?

Cu puţin noroc, foarte puţine vorbe.

Ceea ce trebuia să facă sau ceea ce orice femeie sănătoasă la cap ar face, se gândi în timp ce se apropia de uşa lui, era să-i ceară să-i lege panglicile la loc şi apoi să trimită după trăsură. Dar, în timp ce degetele i se încleştau pe mânerul uşii, ştiu bine că nu avea să facă asta.

Uşa se deschise fără zgomot, iar ea aruncă o privire în ceea ce se dovedi a fi un dormitor. Strălucirea difuză a flăcărilor se răsfrângea în colţurile camerei mari, scoţând la iveală un mobilier solid, masculin. Era exact genul de cameră la care se aşteptase…

Un geamăt surd îi atrase atenţia şi-şi mută privirea spre patul imens cu baldachin. Rămase cu gura căscată. Gol ca în ziua în care se născuse, Simon se întinsese pe cuvertură şi… se atingea. Mai precis, îşi atingea mădularul. Îl prinsese în palmă şi-l mângâia în sus şi-n jos, iar, în timpul mişcării, muşchii braţelor i se încordau. Cu

ochii închişi, cu faţa destinsă de plăcere, mâna continua să se mişte păstrând un ritm constant, de la bază spre vârf.

Dumnezeule mare, cât era de frumos. Femeia privi fascinată, incapabilă să se uite în altă parte. Nu avea pic de grăsime pe el. Abdomenul plat, umerii laţi, coapsele musculoase, puternice, care se încordau şi zvâcneau în timp ce el continua să se atingă. Partea de sus a pieptului, antebraţele şi picioarele îi erau acoperite de păr blond-deschis. Te lăsa fără suflare. Şi-ar fi dorit să aibă la ea creioanele şi foile de desen ca să capteze esenţa demersului lui pur egoist şi extrem de captivant. Dorinţa pe care o simţise în camera cealaltă păli prin comparaţie cu infernul care se dezlănţuise acum înlăuntrul ei.

Pieptul lui începu să se umfle şi să se dezumfle cu rapiditate, în timp ce se satisfăcea. Era limpede că tensiunea începea să se acumuleze. De la vârf spre bază, apoi iar şi iar. Cu mai multă forţă acum, şi cu mişcări mai rapide. Maggie îşi muşcă buza ca să se abţină să nu ţipe. Îşi afundă degetele de la picioare în covor ca să se împiedice să o ia la fugă spre el. În toată viaţa ei, nu-şi dorise vreodată atât de tare să atingă pe cineva. Aproape că-şi simţea membrele vibrând, incapabile să mai rămână nemişcate.

Mâna liberă a lui Simon se mută de pe pat pe abdomen, apoi începu să alunece mai jos. Nu se opri unde credea ea. În schimb, piciorul lung se ridică uşor, iar mâna se întinse să cuprindă săculeţul de dedesubt. Eliberă un suspin din gât. Maggie simţi cum i se înmoaie genunchii şi fu nevoită să se prindă de cadrul uşii ca să se domolească. Probabil că în cameră răsună un zgomot surd, pentru că Simon deschise ochii albaştri, care luciră întunecat şi o ţintuiră locului. Mâinile lui rămaseră nemişcate. Maggie se ţinu de cadrul din lemn, neştiind ce trebuia să zică. Cum putea să-i explice comportamentul ei neobrăzat, deloc demn de o doamnă?

Focul trosni şi şuieră în timp ce ea încerca să caute în mintea confuză un gând coerent. Bărbatul înălţă trufaş dintr-o sprânceană blondă. Faţa lui nu trăda niciun semn de mânie sau de ruşine, ci doar curiozitate. Totuşi, în privirea lui putea citi o promisiune indecentă, ca şi cum aproape că o provoca să înainteze.

— Nu te opri, gâfâi ea, implorându-l cu o voce sugrumată.

O, Doamne. Chiar rostise asta?

Simon zâmbi în colţul gurii. Ridică mâna de sub mădularul tare, şi-i făcu semn cu degetul să se apropie. Femeia clătină sălbatic din cap. Dacă se apropia, nu ştia de ce ar fi fost în stare.

— Vino aici, Maggie.

Ca şi cum ar fi tras de un fir pentru a o aduce la el, picioarele ei începură să înainteze la ordinul lui aspru. Cu cât se apropia mai mult, cu atât observa mai bine detaliile. Cutele, unghiurile şi cavităţile siluetei lui. Pelicula delicată de sudoare care-i acoperea pielea. O cicatrice mică pe abdomenul musculos. La marginea patului, se prinse de cel mai apropiat stâlp de lemn şi se ţinu de el.

— Nu ştiam că am spectatori, rosti el. Mâna începu să i se mişte din nou, atrăgându-i atenţia spre zona de sub buric. Îşi trecu palma peste capul în formă de bulb, apoi îşi încleştă mâna în jurul mădularului, mişcând-o în sus şi-n jos de câteva ori. Eşti atât de frumoasă, toată îmbujorată de dorinţă. Ai mai văzut vreodată un bărbat satisfăcându-se până acum?

— Nu, şopti ea.

— E limpede că ţi-a plăcut spectacolul. Spune-mi, când mă priveşti, ce-ţi vine să faci?

Nici nu se gândi să mintă.

— Vreau să te gust.

Mâna îi rămase nemişcată şi gâfâi uşor.

— Unde? rosti el cu glas răguşit.

Privirea ei o întâlni pe a lui.

— Peste tot.

Îşi eliberă membrul care i se apropie, tare şi mândru, de abdomen. Simon îşi puse ambele mâini sub cap, lăsându-şi întins trupul stârnit, la dispoziţia ei, în toată gloria lui bărbătească. Maggie simţi că i se usucă gura. Simon aşteptă fără să se grăbească. Era limpede că o provoca să vadă ce putea face. „Cerule mare!" Putea s-o facă? Oare putea să se abţină?

Nu era ca şi cum ar fi fost virgină – îşi pierduse fecioria în urmă cu mulţi ani. Dar plăcerea, de genul celei pe care i-o arătase Simon cu o zi în urmă, era o descoperire recentă. De fapt, dacă n-ar fi trăit ea însăşi experienţa, nu ar fi crezut niciodată că există. Şi, de parcă ar fi fost o bucată din prăjitura Tildei, tânjea după mai mult.

Cu inima bătându-i nebuneşte, începu să se urce în pat până când îl auzi rostind:

— Rochia. Vreau s-o scot de pe tine.

Îşi puse ambele picioare pe podea şi se întoarse cu spatele la el. Îl auzi ridicându-se, simţi căldura dogorind din trupul masiv din spatele ei şi-şi ţinu respiraţia. Degetele lui îi desfăcură panglicile.

— Gata.

Îşi trase braţele din mâneci şi lăsă rochia să cadă într-un morman de mătase. Înainte să poată ieşi din ea, el îi desfăcu juponul şi-i lăsă bretelele peste umeri. Apucându-i şoldurile, o roti şi începu să-i desfacă legăturile corsetului. I-l scoase la fel de repede ca şi pe celelalte articole de îmbrăcăminte, după care se culcă înapoi pe pat, lăsând-o doar în cămăşuţa ei subţire. Îşi duse iarăşi braţele sub cap, aproape ca şi cum ar fi încercat să n-o atingă.

— O scoţi tu ca să le pot privi?

Maggie îşi muşcă buza. Nu-şi mai scosese hainele în faţa unui bărbat până acum, căci camerista o dezbrăca

mereu, chiar şi în timpul căsniciei. Dar cu Simon nu era timidă. Poate că trebuia să fie, dar el văzuse oricum mare parte din trupul ei şi, oricum, ce mai conta o pereche de sâni? Bărbaţii artişti se concentraseră asupra lor încă de pe vremea când foloseau beţe să deseneze în ţărână. Iar ea văzuse destule opere de artă încât să ştie că sânii aveau mărimi şi forme diferite. Cu siguranţă, ai ei nu erau unici.

Apucă poalele cămăşuţei, o scoase peste cap şi o aruncă pe podea. Simţindu-şi pleoapele grele, Simon îşi plimbă privirea de-a lungul siluetei ei dezgolite. Maggie simţea că totul înlăuntrul ei se topeşte sub privirea lui fierbinte, plină de încântare.

— Iisuse, arăţi chiar mai bine decât mi-am închipuit, murmură el.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine.

— Arată-mi, rosti el, deşi mai mult ca o rugă decât ca o poruncă.

Maggie, se urcă în patul masiv şi se aplecă să-şi lipească buzele de zona din spatele genunchiului lui. Muşchii piciorului lui tresăriră. Prinzând curaj, începu să-i presare sărutări în sus spre coapsă. Căldura sărată a pielii lui, gâdilatul uşor al părului sârmos… Se simţi îmbătată de mirosul şi de gustul lui, în timp ce-şi folosi dinţii şi limba pentru a-şi croi drum pe pielea lui. Ritmul exaltat al respiraţiei lui Simon răsuna în dormitorul cufundat în tăcere, îi muşcă osul şoldului, iar el trase brusc aer în piept.

Deşi experienţa ei fusese destul de limitată, gravurile şi ilustraţiile obscene care circulau prin Londra îi oferiseră o educaţie sexuală variată. Schiţele Lemarc pe care le realizase ea însăşi pentru Madame Hartley înfăţişau cupluri angajate în tot felul de activităţi şi poziţii la care Maggie nici măcar nu visase. La vremea aia, le catalogase drept închipuiri fanteziste. Dar acum… acum tânjea să exploreze, să descopere, să provoace plăcere.

Îşi trecu vârful limbii peste vârful mădularului. Şoldurile lui tresăriră.

— O, Hristoase, mârâi el. Încă o dată, draga mea.

Maggie se supuse, de data asta începând de la bază pentru a-şi plimba limba pe toată lungimea membrului mătăsos. Când ajunse la vârf, îl cuprinse cu buzele şi-l prinse adânc în gură. Simon îşi ridică şoldurile şi capul de pe saltea, apoi căzu înapoi cu zgomot, înjură, mult şi clar, în timp ce muşchii i se încordară.

Amintindu-şi mişcarea de mai devreme a mâinii lui, Maggie începu să o imite cu gura cât de bine putu. Măcar avea să se simtă suficient de plăcut…

— Doamne, gâfâi el. Nu am să rezist dacă continui cu asta…

Maggie vru să zâmbească, dar, în mod evident, nu putu, aşa că, în schimb, continuă să-i atingă mădularul catifelat şi tare cu buzele şi cu limba. Faptul că putea să-i provoace plăcere în felul ăsta îi dădea un soi de putere, o făcea să deţină controlul. Doar din desenele erotice, nu ar fi ghicit asta niciodată. Dar, într-adevăr, sentimentul era îmbătător. Dorinţa dintre coapsele ei crescu în intensitate în timp ce se mişca în sus şi-n jos de-a lungul membrului.

Apoi îşi aminti iar ceva ce văzuse mai devreme. Îşi lăsă mâna să alunece între picioarele lui, spre săculeţul de dedesubt, pe care îl prinse între degete şi începu să-l maseze încet.

— O, la dracu’, nu pot… Şoldurile lui începură să se mişte rapid, cu zvâcniri scurte, în vreme ce pumnii lui se încleştară pe aşternut. O să… nu pot… Doamne, Maggie!

Termină cu un geamăt, iar atunci ea simţi primul jet cleios pe limba ei. Trupul lui se încordă în timp ce se eliberă, iar ea continuă să-l strângă şi mai tare, cât de bine putea. În cele din urmă, când se opri din tremurat, îi dădu drumul şi-l sărută pe abdomen, îl satisfăcuse. Ba chiar îl făcuse să-şi piardă controlul. Era aproape ameţită de

fericire, îmbătată de putere.

— Vino aici, gâfâi el.

Mâinile lui mari se strecurară pe sub braţele ei şi o ridicară lângă el. Privirile li se întâlniră, iar în adâncurile ochilor lui albaştri văzu blândeţe şi delicateţe, iar emoţiile o străbătură şi pe ea până în vârful degetelor de la picioare.

Îi dădu părul de pe faţă, adunând într-o parte coama bogată.

— Ştii la ce mă gândeam în timp ce-mi provocam singur plăcere, o întrebă el cu blândeţe? Cum ea clătină din cap, continuă: Mi te închipuiam făcând exact ceea ce ai făcut. Dar realitatea, scumpa mea doamnă, a depăşit cu mult orice fantezie de-a mea.

Prinzându-i ceafa în palmă, Simon o trase uşor spre gura lui.

— Sărută-mă. Lasă-mă să te gust.

Gura ei o întâlni pe a lui, iar el îi desfăcu imediat buzele cu limba şi se strecură înăuntru. Maggie îl sărută la rândul ei cu nesaţ, cu agresivitate, hrănind scânteia dintre ei. După o clipă, o întoarse pe spate.

— Acum, trebuie să-ţi întorc favoarea.

*

Simon se aşeză între coapsele lui Maggie, sigur că nu avusese niciodată nevoie să mulţumească mai mult o femeie. Presără sărutări mici şi dese pe pielea catifelată de pe interiorul coapselor ei. Îi putea simţi excitarea, şi vedea strălucirea dorinţei la intrarea în ea. Pentru el. Priveliştea putea îngenunchea un bărbat.

Stătu o clipă doar să se uite la ea. Pielea albă era brăzdată de vene albastre. Un smoc des de păr negru îi acoperea locul dintre coapse. Picioarele îi erau desfăcute ca o invitaţie. Imaginea i se păru incredibil de erotică.

— Doamne, eşti minunată, şopti el.

Cu vârful limbii, trasă conturul exterior al locului ei secret.

— Simon, gemu ea şi tresări, aşa că el îşi strecură mâinile sub posteriorul ei ca s-o ţină pe loc.

Reticenţa ei îl surprinse. Cu siguranţă, vreunul dintre ceilalţi amanţi ai ei o gustase aici.

— Relaxează-te, Maggie. Lasă-mă să te satisfac.

Apoi îşi trecu limba până la micul mugure din vârf, abia sesizând ţipătul de uimire. Cum putea să mai fie atent la altceva, când ea se afla goală în faţa lui, atât de umedă, de umflată şi, fără îndoială, atât de delicioasă?

Nu se va sătura niciodată s-o guste. Dacă un bărbat ar fi putut să-şi aleagă felul în care va pieri, atunci dorinţa lui ar fi fost să moară în timp ce îndeplinea această îndeletnicire.

Femeia eliberă un sunet nearticulat când el începu să se concentreze pe acel loc – mica grămăjoară de terminaţii nervoase în care se acumula plăcerea supremă a unei femei. O aţâţă şi o chinui folosindu-şi gura, limba, mâinile, ba chiar şi dinţii ca să o înnebunească, fiind atent să-i audă gemetele şi ţipetele ca să afle ce-i plăcea mai tare.

Maggie îşi încleştă degetele în părul lui în timp ce el continua să-şi vadă de treabă. În câteva secunde, coapsele ei începură să freamăte, iar trupul i se încordă. Simon implântă un deget în interiorul ei şi obţinu efectul dorit. Femeia scoase un ţipăt răguşit, iar membrele îi zvâcniră în vreme ce pereţii interiori i se încordară. Lui Simon îi plăcea la nebunie că nu se ascundea câtuşi de puţin, că avea reacţii sincere şi pline de entuziasm cum nu mai văzuse în viaţa lui. De fapt, îi plăcea atât de mult, încât, din aşternuturi, mădularul lui se iţea cerând atenţie.

Când tremurul ei se opri în cele din urmă, bărbatul se târî şi-i acoperi trupul cu al lui. Era minunată cu pielea ei îmbujorată, cu părul negru răvăşit şi cu expresia

vlăguită, de satisfacţie deplină. Simon îi dădu părul de pe faţă.

— Asta a fost de-a dreptul imoral, gâfâi ea.

— Scumpa mea doamnă, nici măcar nu am început să-ţi arăt ce înseamnă să fii imoral. Se aplecă să-i sărute scobitura din spatele urechii şi-şi undui şoldurile pentru a-şi lipi membrul tare de zona ei sensibilă. Data viitoare, o să stau pe spate şi o să te pun deasupra, cu coapsele la capul meu. În felul ăsta, o să ne putem oferi simultan plăcere cu gura.

Femeia icni şi se arcui, în mod evident de acord cu planul lui. Zâmbi larg şi-i cuprinse sânul în palmă.

— Îţi place asta, nu? Să-ţi spun ce-aş mai vrea să-ţi fac? Îi răsuci sfârcul tare şi neted între vârfurile degetelor.

— Simon, oftă ea, închizând ochii.

— Poate e mai bine să-ţi arăt în schimb.

Târându-se în jos spre sânii ei, prinse umflăturile delicioase în palme. Erau atât de frumoşi şi de rotofei. Sfârcurile perfecte cu gust catifelat. Coborî capul şi-i încercui vârful încreţit cu limba. Maggie îşi arcui spatele, întinzându-se spre gura lui, aşa că el prinse sfârcul în gură şi supse cu putere. Când o simţi zbătându-se sub el şi o auzi eliberând scâncete uşoare din gât, se ridică deasupra ei şi se strecură înlăuntrul ei. Locul cald şi umed i se potrivea perfect şi închise ochii când fu lovit de valul teribil de extaz.

— O, Doamne, se auzi strigând, în timp ce se forţa să-şi recapete stăpânirea de sine.

Avea nevoie să dureze de data asta. Picioarele ei se încolăciră în jurul şoldurilor lui, trăgându-l mai aproape pentru a-l grăbi, iar instinctul îşi spuse cuvântul. Dorinţa şi nevoia puseră stăpânire pe el cu o forţă căreia îi fu imposibil să reziste… ca şi femeii de sub el. Se cufundă adânc iar şi iar, mişcându-şi şoldurile, trupurile lor încleştându-se în vreme ce el le păstra unite. Unghiile ei se

înfipseră dureros în spatele lui, iar gemetele ei plăcute îi răsunară în ureche. Nu se putu opri şi nu reuşi să încetinească. Brusc, ea se încordă şi-şi ţinu răsuflarea.

— Doamne, da, gemu el. Ia-ţi plăcerea, Mags.

Femeia eliberă un ţipăt şi pereţii ei de mătase îi învăluiră mădularul într-o încleştare delicioasă. Tensiunea se acumulă la baza coloanei lui vertebrale, ameninţând să se împrăştie brusc, iar el se retrase la timp să se elibereze pe aşternuturi. Eliberarea veni în valuri de euforie incredibilă, care îl lăsară fără vlagă. Când, în sfârşit, se termină, se prăbuşi pe pat, zguduit de intensitatea şi de forţa cu care o posedase. Închise ochii şi o aduse lângă el. Încercă să-şi recapete suflul odată cu echilibrul mintal. Mai trăise aşa ceva cu vreo altă femeie? Dacă da, Simon nu reuşea să-şi amintească.

Degete de femeie îi alunecau de-a lungul pieptului, explorând şi mângâindu-l, aşa că, pentru prima dată, rămase tăcut. Nu avea încredere în vocea lui, nu voia ca ea să ştie cât de afectat era. Emoţiile care-l năpădiseră erau cu totul noi pentru el. Maggie pătrunsese înlăuntrul lui şi-l întorsese pe dos, şi nu era deloc sigur cum să procedeze.

— Ar trebui să mă întorc în camera mea, rosti Maggie, dând să se retragă.

— Să nu îndrăzneşti să pleci din patul ăsta. Îşi strânse şi mai tare braţul în jurul ei, trăgând-o mai aproape. Încă nu am terminat cu tine.

— Chiar aşa?

Îi mângâie tibia cu talpa fină a piciorului ei.

— Da, chiar aşa. Te rog, lasă-mă o clipă să-mi recapăt puterile. „Şi minţile.”

— Hmm. Deci, dacă mă ridic şi plec, eşti prea slăbit să vii după mine.

Simon îşi schimbă poziţia ca s-o privească.

— Am să vin mereu după tine, Maggie. De data asta, n-ai să-mi mai scapi. Şi-şi dădu seama că vorbea serios. O

pierduse o dată, dar nu avea s-o mai lase să plece. Indiferent de trecut, o dorea, iar în seara aceea se dovedise cât de bine se potriveau în aşternut.

Femeia îşi muşcă buza în timp ce obrajii i se îmbujorară. Nu putea să-şi dea seama dacă o făcuse să se simtă stingherită sau îi făcuse plăcere. Poate ambele.

— Ce i-ai spus Corei? Cum ai reuşit s-o faci să coopereze şi să-i câştigi încrederea?

Bărbatul se relaxă odată cu schimbarea subiectului. Nu era nevoie să-şi pună sufletul pe tavă după prima noapte petrecută împreună. Prima dintre multe altele, îşi făgădui el.

— I-am spus că va fi în siguranţă aici, că nu o va forţa nimeni să facă nimic din ce nu-şi va dori.

— Şi ea te-a crezut?

Mâinile lui îi mângâiau spatele şi se strecurară în jos să-i cuprindă una dintre fese.

— Pot să fiu foarte convingător. Încă nu ai învăţat asta până acum?

Femeia îi aruncă un zâmbet confuz, făcând semn spre dormitor.

— Având în vedere unde ne aflăm şi ceea ce tocmai s-a întâmplat, sunt foarte conştientă de abilităţile tale de persuasiune.

— Ca şi cum nu tu ai fi intrat prima în dormitorul meu, o necăji el. Doamnă, cred că tu eşti cea care m-a sedus pe mine.

De data asta, obrajii lui Maggie se îmbujorară vădit.

— E lipsit de eleganţă din partea ta să-mi reaminteşti.

Se rostogoliră până ce o ţintui sub el.

— Draga mea, ăsta e un amănunt pe care n-am să te las niciodată să-l uiţi.

Fără să-i dea ocazia să comenteze, Simon o sărută prelung şi cu blândeţe. Apoi continuă să o sărute până ce

începu să geamă, implorându-l s-o posede.

După ce se sleiră de puteri unul pe celălalt, Maggie se cuibări lângă el cu un braţ aruncat peste pieptul lui. Răsuflarea ei îi mângâia ritmic pielea, iar Simon se simţi mai satisfăcut ca niciodată. Ce importanţă mai avea trecutul, când ea era acum în patul lui?

Ceilalţi bărbaţi, scandalul, minciunile… erau toate uitate. Nu conta decât noaptea asta, când găsise tot ce îşi dorea.

— Eşti a mea acum, şopti el în părul ei bogat.

În timp ce se lăsa pradă somnului, cu Maggie în braţe, se gândi la toate lucrurile indecente pe care voia să i le facă de dimineaţă.

Totuşi, până în zori, ea plecase.

*

— Milord, un domn Hollister a venit să vă vadă.

Simon oftă şi-şi puse cu grijă cuţitul şi furculiţa pe marginea farfuriei. Coborâse devreme cu intenţia de a-şi lua micul dejun în grabă, astfel încât să-i poată face o vizită lui Maggie la prima oră. O mulţime de întrebări i se învălmăşeau în minte cerând răspunsuri, începând cu motivul pentru care ea se furişase afară din patul lui la orele mici ale dimineţii. Aflase de la Stillman că chemase o cameristă să o ajute să se îmbrace pe la patru şi jumătate, apoi plecase cu trăsura ei după ce se mai uitase încă o dată să vadă ce făcea Cora.

Faptul că nu rămăsese îi lăsase un gust amar, care nu dispăruse nici după ce-şi băuse cafeaua aromată. Iar acum sosise detectivul. Simon nu renunţase la gândul de a-l găsi pe Lemarc, desigur, dar acum avea chestiuni mai presante pe cap decât să audă reportul lui Hollister.

— Stillman, spune-i să revină în după-amiaza asta.

Majordomul făcu o reverenţă şi plecă, iar Simon îşi

luă ceaşca, sorbind o înghiţitură mare şi reconfortantă de cafea. Ziarele zăceau necitite pe masă. Se uită la pagini, fără să vadă nimic în faţa ochilor în vreme ce încerca să o înţeleagă pe Maggie. Noaptea trecută se furişase în camera lui şi plecase în aceeaşi manieră, în clipa în care el adormise. Aşadar, regretase cele întâmplate?

Nu, îşi spuse. Cu siguranţă, nu. Poate că, pentru prima dată în douăzeci şi opt de ani, se preocupase pentru reputaţia ei. Era adevărat că servitorii vorbeau, şi probabil că nu voise să fie descoperită în patul lui. Îşi mişcă umerii încercând să mai elibereze din tensiunea care se acumulase acolo în ultimele câteva ore. Da, asta trebuia să fie.

Ceea ce nu înţelegea ea încă era că el avea de gând să se însoare cu ea. Rubinele Winchester aşteptau încă în biroul lui – setul făurit cu minuţie, care fusese în familia lui de cinci generaţii. Fiecare contesă de Winchester le purtase în ziua nunţii, iar Maggie nu avea să fie excepţia, în ciuda trecutului ei.

Stillman se întoarse cu o expresie de nemulţumire pe chip.

— Milord, îmi cer iertare, dar domnul Hollister insistă să vă vadă.

Simon îşi trecu o mână peste falca proaspăt rasă. Ce naiba putea să fie atât de important? Până la urmă, citise un raport actualizat de la Hollister cu doar trei zile în urmă. Să-i fi descoperit oare identitatea lui Lemarc între timp? Părea puţin probabil. Totuşi, dacă termina repede cu asta, atunci avea să se poată ocupa de chestiuni mai arzătoare. Se ridică.

— Bine. Condu-l în camera de lucru.

Intră în vreme ce Stillman şi Hollister veneau pe coridor. Simon se îndreptă spre birou şi nu se deranjă să-şi ascundă nerăbdarea în timp ce se prăbuşi în scaun.

— Ei bine, domnule Hollister, aici sunt, aşa că pune-

mă la curent cu veştile urgente.

Începu să bată darabana în braţul scaunului. Hollister înaintă şi făcu o plecăciune. Expresia lui rezervată şi serioasă deborda acum de mândrie, fără doar şi poate.

— L-am găsit, milord. De fapt, am găsit-o.

Simon înmărmuri.

— E o ea?

Îi făcu semn detectivului să se aşeze.

— Da, milord, încuviinţă Hollister, aşezându-se pe un scaun din faţa biroului. L-am urmărit pe băiatul care face comisioane pentru doamna McGinnis. Îl cheamă Henrik. Părinţii lui s-au mutat aici în urmă cu trei ani din Prusia şi a început să lucreze pentru doamna McGinnis cam la un an după ce şi-a deschis afacerea. În mare parte, livrează pachete, tablouri şi alte asemenea prin oraş. Ocazional, face aprovizionarea. Apoi am observat că a făcut un drum la o mănăstire de pe Knightrider Street. A intrat cu mâinile goale, dar a ieşit cu nişte colete împachetate în hârtie maro în care păreau să fie pânze şi gravuri. Aşa că, vreme de câteva zile, am ţinut sub observaţie şi mănăstirea. Am văzut intrând o femeie, care aducea câteva colete împachetate la fel. A ieşit fără colete. Iar omul meu a urmărit-o înapoi la casa ei de pe Charles Street.

Simon se încruntă, simţind cum i se învălmăşesc gândurile în creier. Charles Street? „Nu, nu e posibil.” Cum? De ce? Apoi înţelese, iar lucrurile se legară, lăsându-l fără suflare. Doamne sfinte! Peisajul. Cum de nu văzuse singur? Nici măcar nu avea nevoie ca Hollister să termine ce avea de spus, dar şocul îl lăsase incapabil să-l mai întrerupă.

— Acolo am aflat un nume şi am început să facem nişte săpături. Se pare că respectiva femeie şi doamna McGinnis se cunosc dintr-un orăşel din Norfolk numit Little Walsingham. A fost soţia unui bărbat important şi

excentric care a murit acum aproape doi ani. Hollister îşi drese glasul, apoi continuă: I-a lăsat o mică sumă de bani, şi presupunem că, din ea, văduva i-a oferit o mică parte doamnei McGinnis ca să-şi înfiinţeze magazinul. Am un prieten la banca femeii, iar el mi-a confirmat că, în ultimii doi ani, doamna McGinnis a depus bani în contul acela, posibil din vânzarea operelor lui Lemarc. Un schimb profitabil, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Lasă-mă să ghicesc, se răsti el cu maxilarul încordat. Lady Hawkins.

Hollister clipi.

— Ei bine, da, milord. Excelentă presupunere. Poate că domnia voastră cunoaşte…

Simon lovi cu palma în birou, dărâmând călimara cu cerneală şi tăviţa cu stiloul. Hollister se albi la faţă, dar nu zise nimic în timp ce Simon fuma în tăcere. Ce mare neghiob fusese! În tot timpul ăsta, ea îl făcuse de râs. Simţi cum o furie fierbinte i se acumula în gât, sufocându-l. Lord Winchester. „La dracu’!” Voia să lovească ceva, pe cineva. Orice.

Ea-l umilise, în vreme ce el visase numai la ea. Din nou. Iisuse, chiar nu avea să se înveţe minte niciodată?

Cutia din catifea în care se aflau rubinele Winchester se afla chiar pe colţul biroului său, parcă pentru a-l lua în râs. Nu era cu nimic mai deştept acum, la treizeci şi patru de ani, decât fusese atunci, la douăzeci şi trei. Tatăl lui, un monument de înţelepciune şi tărie de caracter ar fi extrem de dezamăgit de fiul său. „Oamenii vor conta pe tine să faci lucruri onorabile.”

Simon îl ţintui pe Hollister cu privirea.

— Cât de sigur eşti?

— Milord, nu există nici urmă de îndoială. Am dovezi, dacă domnia voastră vrea să le vadă. Hollister făcu semn spre o geantă din piele maro care se afla pe podea.

Simon nu avea nevoie de nicio dovadă. În sinea lui,

ştia că raportul lui Hollister era corect. Tabloul din salonul ei, cunoştinţele ei despre tehnica… O, probabil că se distrase pe cinste pe tema asta. Se sili să rămână pe scaun, pentru a nu da năvală afară din casă în căutare de răspunsuri.

— Nu, nu va fi nevoie, se forţă să răspundă. Bună treabă, Hollister. Trimite-mi nota de plată şi asigură-te că incluzi şi un bonus de o sută de lire.

Detectivul radia de fericire.

— Mulţumesc, milord. Iar dacă veţi mai avea vreodată nevoie de altceva, doar trimiteţi după mine.

— Aşa voi face. Mulţumesc, Hollister.

Simon aşteptă ca detectivul să plece înainte să se îndrepte cu paşi apăsaţi spre intrarea din faţă.

— Stillman! răcni el.

Majordomul îşi făcu apariţia de acolo de unde stăteau toată ziua la pândă majordomii.

— Da, milord?

— Trăsura, Stillman. Acum.

Răsucindu-se pe călcâie, Simon se îndreptă înapoi spre biroul lui. Mai era un singur lucru de care trebuia să se ocupe înainte să se întâlnească cu faimosul Lemarc.

*

Până acum fusese o zi extraordinară. În atelierul ei, Maggie începuse să lucreze la peisajele pentru Ackermann, zâmbind prosteşte fără încetare. Îi era greu să-şi aducă aminte când mai fusese atât de productivă. Se simţea relaxată şi odihnită, chiar dacă nu dormise decât foarte puţin. Ei bine, noaptea trecută stătuse în pat, dar, în mod cert, nu se odihnise.

Simon adormise primul, cu faţa lui de nobil copilăresc de frumoasă în timp ce se cufunda în somn. Se uitase la el îndelung, mulţumită doar să-l poată sorbi din

priviri. Cu buzele voluptuoase uşor întredeschise şi pieptul umflându-se şi dezumflându-se ritmic. Genele blonde atingeau marginile pometţilor lui ascuţiţi. Părul fin care începuse să-i crească de-a lungul maxilarului. Cât de intim era să vadă şi să simtă perii aceia înţepători împrăştiaţi pe faţa unui bărbat. Cât de *conjugal* îşi dorise din tot sufletul să poată rămâne în coconul cald al patului lui, să simtă atingerea picioarelor lor goale în timpul somnului relaxat de după amor. Dar nu ar fi fost real. Fericirea aceea era o iluzie. Simon nu ştia nimic despre ea, nu cu adevărat. De fapt, continua să creadă toate lucrurile neadevărate şi jignitoare spuse despre ea. Şi, oricât de blând şi de iubitor fusese în noaptea aceea, durerea din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul debutului ei nu putea fi ştearsă cu buretele.

Aşa că se forţase să de desfacă din îmbrăţişarea lui, să se ridice şi să se întoarcă acasă. Era mai bine aşa. Mai sigur. Nu-şi putea permite să simtă tandreţe sau afecţiune pentru el acum. Sau niciodată.

„Prea târziu”, auzi o voce şoptind înlăuntrul ei. Cu inima un pic cam prea plină de sentimente cum era în dimineaţa asta, se temea că era adevărat.

Hotărâtă să uite, se întoarse la munca ei, singura alinare adevărată din viaţa ei agitată. Indiferent de dezordinea haotică ce avea să existe în viaţa ei, arta avea să fie mereu acolo, cu forţa ei de a aduce bucurie şi frumuseţe într-o lume dură, violentă şi, adesea, crudă.

Ziua ajunsese la amiază când fu întreruptă de o bătaie în uşă.

— Da? grăi ea în timp ce-şi întindea degetele ca să elibereze tensiunea.

Tilda îşi făcu apariţia.

— Milady, contele ăla s-a întors şi cere să te vadă.

— Acum? O, Doamne. Nu îl aşteptase aşa curând. Oare venise să-i dea veşti despre Cora? Sau voia să discute

despre noaptea trecută? În partea de sus a coloanei simţi ceva rău, ca o presimţire de rău augur. Te rog să-l conduci înăuntru, Tilda. Am să cobor imediat.

Menajera încuviinţă şi se retrase. Maggie stătu câteva clipe să se aranjeze. Se spălă pe mâini. Îşi scoase şorţul. Îşi netezi părul şi se ciupi de obraji. Apoi găsi o pereche de mănuşi de un alb imaculat într-un sertar al mesei şi şi le puse ca să ascundă petele de pe degete. Gesturile mecanice o calmară, pentru că îi oferiră posibilitatea de a se concentra pe altceva decât nervozitatea care-i făcea stomacul să se strângă. Nu regreta nimic din cele abia petrecute, nici pe departe, doar că n-ar fi vrut să-l vadă atât de curând.

Îl găsi la fereastra din salon, cu mâinile la spate. Doar la vederea părului nisipiu şi a umerilor laţi, inima începu să i-o ia la trap.

— Bună dimineaţa.

Bărbatul se roti şi imediat deveni evident că se întâmplase ceva rău. Privirea lui albastră, luminoasă şi limpede era în mod normal jucăuşă, şi în ea se puteau citi fie gândurile obraznice, fie inteligenţa. Astăzi era întunecată. Părea… pierdut. Furios.

Maggie se încruntă şi înaintă.

— Eşti bolnav? Pari…

— Ar fi trebuit să ştiu. Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre perete şi făcu semn spre pânză. Tabloul de aici, peisajul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de atunci. Ar fi trebuit să-ţi fi recunoscut stilul.

Femeia clipi nedumerită.

— Nu înţeleg. La ce te referi?

Crezuse că venise să vorbească despre seara trecută. În schimb, el voia să discute despre… opera ei artistică.

Îndoi un deget spre ea, făcându-i semn să se apropie. Maggie simţi groaza cuibărindu-i-se în piept, dar îşi forţă picioarele să înainteze spre perete. Pe măsură ce se

apropia, bătăile propriei inimi i se păreau asurzitoare.

— Aici. Un deget lung, elegant, se întinse, indicând o mică pasăre ce se bălăcea într-o băltoacă de lângă mare. Un fluierar cu penaj de iarnă.

— Da, aşa este. Vedeam păsările astea destul de des în Little Walsingham.

— Evident.

Simon păşi apăsat spre o masă aflată alături. Ridică un tablou mic şi îl întoarse spre ea. Un fluierar mic identic. „Vai, nu."

Tablourile cu păsări… folosise aceeaşi schiţă în creion pentru amândouă…

Atunci Maggie începu să înţeleagă. Simţi că rămâne brusc fără aer în plămâni şi că privirea i se întunecă. Întinse o mână spre perete, încercând să se sprijine ca să nu cadă. Doamne, avea să leşine?

— Ce onoare să te cunosc în sfârşit, Lemarc.

Capitolul 12

Maggie sesiză clar zeflemeaua din glasul lui.

— Cum…? întrebă ea, surprinzător de tare pentru cât de slăbită se simţea. Cum ai descoperit?

— Am angajat un detectiv. L-a urmărit pe băiatul care se ocupă de comisioanele doamnei McGinnis.

— Mănăstirea.

Închise ochii. „La naiba!" Iar ea crezuse că fusese destul de isteaţă.

— Da, mănăstirea. Serios, Maggie, te-aş fi crezut mai grijulie. Dar, pe de altă parte, nu ai încercat niciodată să te ascunzi în spatele respectabilităţii, nu-i aşa? Cu maxilarul încordat şi umerii rigizi, părea că fierbe de furie brută. Nu pot să cred că m-ai prostit din nou. Cum trebuie să fi râs

pe seama mea toate săptămânile astea! *Winejester.* Iisuse! Aruncă pe masă tabloul care aterizează cu zgomot. Ţi-am cerut ajutorul ca să te găsesc *pe tine însăţi!*

Maggie se înfioră, dar nu bătu în retragere sub forţa furiei lui. Nu era timp pentru sentimente rănite sau pentru a recunoaşte regretul enorm care-i apăsa pieptul. Nu, situaţia trebuia gestionată. Atât din punct de vedere politic, cât şi social, Simon se afla în poziţia din care îi putea cauza prejudicii – lui Lady Hawkins sau lui Lemarc. Nu că i-ar fi păsat de latura personală – pe planul ăsta renunţase la speranţă cu mulţi ani în urmă. Dar refuza să-şi vadă mijloacele de trai ameninţate sau, Doamne fereşte, eliminate.

— Ce-o să faci? îl întrebă ea calmă.

Simon îşi încruntă sprâncenele în timp ce se legăna pe călcâie.

— *Ce o să fac*? Ăsta e singurul lucru pe care te gândeşti să-l spui? Nu-ţi ceri scuze, nu-mi oferi nici măcar o explicaţie? Scoase un sunet sec, nervos, care semăna întru câtva cu un hohot de râs fals. Bineînţeles. De ce ai oferi explicaţii? Tu nu o faci niciodată.

— Crezi ce vrei. Toată lumea face asta mereu. Nimeni nu e interesat de fapte. Dar trebuie să ştiu ce ai de gând…

— Eu sunt, Maggie. Sunt destul de interesat de fapte. Mi-ar plăcea foarte tare să aflu de ce ai vrut să mă transformi în prostul satului. Nu a fost de-ajuns că m-ai făcut de râs acum zece ani? A trebuit să te întorci şi să o faci din nou?

De râs… acum zece ani? Femeia rămase cu gura căscată.

— Despre ce vorbeşti? Acum zece ani mi-ai întors spatele când a izbucnit scandalul. Cum anume te-am făcut de râs *pe tine?*

— Hai, te rog. Cranford mi-a spus, Maggie. Despre el

şi ceilalţi.

Vorbele o loviră ca un pumn în stomac. Adevărul era că nu o mirau, dar să le audă rostite cu voce tare o duruse mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată. Şi asta, mai ales, pentru că erau rostite de Simon, persoana care chiar ar fi trebuit s-o cunoască mai bine. Nu doar datorită prieteniei lor din timpul debutului ei, ci pentru că, în noaptea dinainte, îi oferise o parte din ea, se deschisese în faţa lui cum n-o mai făcuse în faţa nimănui. Şi, iată, cu doar câteva ore mai târziu, el încă mai credea ce era mai rău despre ea. Ce trebuia să facă pentru a-l convinge? Cum naiba avea să-l facă vreodată s-o creadă?

Răspunsul era evident: Nu avea s-o creadă niciodată. Era la fel ca toţi ceilalţi, aşa-zişii domni şi doamne, lacomi şi răutăcioşi, cărora nu le plăcea decât să audă o bârfă desfrânată pe seama altcuiva.

Maggie simţi că-i dau lacrimile, aşa că-şi încleştă pumnii. Fără lacrimi. Nu pentru el. Pentru niciunul dintre ei. Se îmbărbătă ridicând un zid de determinare îngheţată în timp ce-şi îndreptă umerii. Adoptă aceeaşi metodă de apărare ca de fiecare dată când se afla pe stradă şi vreo doamnă o privea direct în faţă prefăcându-se că nu o cunoaşte. Sau atunci când vreun nemernic îi făcea propuneri indecente la vreuna dintre petrecerile ei. Ori când invitaţiile la cele mai importante evenimente sociale nu ajungeau şi la adresa ei. Încăpăţânarea irlandeză era responsabilă de asta, i-ar fi zis tatăl ei. Şi, pentru prima dată, se bucura că o avea. *Nu* aveau să câştige ei. Cea care avea să râdă la urmă avea să fie ea, în timp ce le va scoate în evidenţă caracterul ridicol, luându-le bani pentru asta. Luptase din greu pentru succesul şi independenţa ei şi nu avea să renunţe la ele.

Simon continua să se încrunte, parcă pregătit de luptă, cu maxilarul încordat şi într-o postură agresivă. Pur şi simplu, voia s-o înfurie. Nici nu era de mirare, de vreme

ce asta îşi doreau cu toţii să facă: să o insulte atât de tare pe Târfa pe Jumătate Irlandeză, încât să cedeze din cauza presiunii şi să se dea în spectacol ca o prostituată ordinară care ţipă la un client pe străzile din Covent Garden. Nici gând.

Aşa că îşi reţinu furia, îngropând-o adânc înlăuntrul ei, şi îl privi cu calm. Pe de o parte, se gândea să păstreze tăcerea. Până la urmă, cu mulţi ani în urmă învăţase cât de inutil era să încerci să schimbi părerea cuiva, odată formată. Iar faptele nu ar mai fi schimbat ceva. Singura care ştia adevărul era Becca, sora ei fiind singura persoană în care Maggie avusese încredere.

Dar voia să vorbească, avea nevoie să spună adevărul, fie şi numai pentru a-l putea privi pe Simon când avea să rămână cu gura căscată. Ridică din sprânceană, întruchipând cât de bine putea o ducesă văduvă arogantă.

— Nu ştiu ce ţi s-a spus sau despre ce scrisori vorbeşti. Acum zece ani, nu am avut niciodată vreo legătură cu un alt bărbat.

— Am văzut scrisorile pe care i le-ai trimis lui Cranford cu propriii ochi. Am văzut dovezile.

Lord Cranford avea scrisori… de la ea? Simpla idee era absurdă. Nu-i scrisese individului nici măcar un cuvânt, darămite o întreagă scrisoare.

— Nu i-am scris niciodată scrisori unui bărbat, cu atât mai puţin lui Lord Cranford. Nu ştiu ce ţi s-a arătat, dar scrisorile nu erau de la mine. Eu eram virgină când m-am măritat cu Hawkins.

Simon clipi, iar Maggie putu citi îndoiala strecurându-se în privirea lui pătrunzătoare şi albastră.

— Nu înţeleg. Ai fost prinsă cu Cranford, singură. Răvăşită. El le-a spus tuturor…

— Că din cauza originii mele pe jumătate irlandeze mi-aş ridica poalele pentru oricine poartă pantaloni? termină ea replica.

Un muşchi zvâcni pe falca lui Simon, dar încuviinţă din cap.

— Şi toată lumea din Londra l-a crezut, inclusiv tu.

Femeia păşi spre fereastră. Pe stradă, două tinere mergeau la braţ spre parc, în vreme ce servitoarele lor le urmau păstrând o distanţă respectabilă. Cele două fete râdeau, iar Maggie simţi un junghi de invidie. Oare cum era să ai toată viaţa înainte, nepătată de ură şi prejudecată?

— Cranford a minţit? De ce dracu' ar face asta?

Maggie rămase cu privirea aţintită spre Londra cufundată în lumina cenuşie a dimineţii.

— N-aş putea să spun. I-am refuzat avansurile, cu destulă hotărâre, aş putea adăuga, şi pot doar să presupun că i-am rănit orgoliul.

— Stai, Cranford… a inventat toate astea? Ca să câştige ce? Compromiterea ta? Nu are niciun sens. Şi ce fel de avansuri din partea lui Cranford te-au adus în starea în care te aflai?

Femeia îşi întoarse privirea dinspre stradă şi se uită la el. Bărbatul o privea atent, faţa-i frumoasă fiind întunecată de încruntare.

— Serios, Simon, sunt sigură să poţi să-ţi închipui.

Simon deveni crispat, iar nările i se dilatară.

— La dracu'. De ce, Maggie? De ce n-ai spus nimănui?

— Nu m-ar fi crezut nimeni. Nici măcar mama n-a făcut-o. Ştii cum pare atunci când se iveşte o astfel de situaţie. Toată lumea crede cuvântul unui domn.

— Eu te-aş fi crezut, Maggie. *Eu.* Te-aş fi ascultat şi aş fi încercat să te ajut. Ar fi trebuit să vii să-mi spui adevărul.

Nu înţelegea? Nici n-ar fi trebuit să fie nevoie. Tocmai asta era ideea. El ar fi trebuit s-o creadă incapabilă de o asemenea mârşăvie. Simon fusese pata de lumină în

sezonul ei, atunci când fusese înconjurată doar de bârfe şi de zâmbete prefăcute. Nu se încadrase în peisaj. Aspectul ei irlandez, părul închis la culoare, erau departe de înfăţişarea superioară a palidelor englezoaice. Dar, alături de Simon, originea ei deloc impecabilă nu mai contase. Un singur surâs din partea lui făcuse toate celelalte lucruri mai uşor de îndurat. Fusese o tânăra prostuţă îndrăgostită de cel mai chipeş bărbat din înalta societate, iar sentimentul păruse să fie reciproc. Da, Cranford minţise. Totuşi, Simon nici măcar nu-i dăduse vreodată şansa de a-i explica.

— Înţeleg, rosti el cu glas stins. Aproape că părea *rănit.* Deci Cranford te compromite, tu n-ai încredere suficientă în mine încât să-mi mărturiseşti adevărul şi preferi, în schimb, să te măriţi cu Hawkins. Aşa că, spune-mi, cum se face că, în desenele tale, eu sunt cel întruchipat ca un pierde-vară beţiv? Ce naiba am făcut să merit asta?

Maggie nu putea… nu voia… să-i explice adevăratele motive care duseseră la asta. Nu avea să-i povestească despre faptul că avusese inima frântă, că avusese visuri prosteşti legate de viitorul lor împreună, speranţe care-i fuseseră pe nedrept spulberate. Suna teribil de… teatral. „Nici furia iadului nu se compară cu o femeie dezlănţuită” şi toate acele prostii. Prefera să-şi ţină secretă povestea pentru momentul cel mai potrivit.

— A fost din cauza propunerii pe care o plănuiesc? A fost un soi de încercare de a mă discredita în ochii opiniei publice?

Maggie trecu de la uimire la uşurare. Iisuse, de ce nu se gândise la asta? Da, lasă-l să creadă că desenele aveau motive politice, şi nu personale. Începu să îi explice.

— Nu-mi place propunerea ta. Le va face rău chiar femeilor pe care încerci să le aperi.

— Asta nu e un motiv pentru care să mă transformi în cel mai mare neghiob din Londra, Maggie.

— Poate, dar ar trebui să-mi mulţumeşti. Popularitatea desenelor va face ca toată lumea să-şi amintească numele de Winchester ani buni de-acum încolo.

Simon dădu ochii peste cap.

— Da, dar pentru cele mai greşite motive. Ai luat numele unei familii respectabile şi l-ai transformat în ceva sinonim cu iresponsabilitatea şi beţia. Ce anume face din asta o situaţie pentru care să-ţi mulţumesc?

Femeia ridică din umeri.

— Poate că, în timp, vei crede altceva.

— Mă îndoiesc. Şi nu pot să nu observ cât eşti de calmă în toată situaţia asta. Mă gândesc că ar trebuie să fii mai îngrijorată având în vedere că acum îţi cunosc secretul. Mă întreb ce va zice lumea când se va afla identitatea lui Lemarc?

Zisese „când”, nu „dacă”. Maggie simţi un gol dureros în stomac, dar refuză să o arate.

— Asta intenţionezi să faci? Să-l dai pe Lemarc în vileag? Mă îndoiesc că îi va păsa cuiva de asta, şi nu prea-ţi va ajuta reputaţia din Parlament dacă numele tău va fi asociat cu un artist atât de scandalos.

Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept, iar ţesătura fină de lână a redingotei se întinse peste umerii laţi şi peste bicepşii atât de bine făcuţi. Maggie îşi aminti cum îi mângâiase muşchii seara trecută, cum îi memorase torsul bine proporţionat astfel încât să-l poată desena mai târziu. Amintirea dulce-amăruie îi aduse un junghi în piept.

— Cred că, rosti el, vor fi prea ocupaţi discutând despre cum Lemarc e în realitate o femeie… ba chiar, o doamnă! Eşti pregătită pentru cum îţi va afecta asta reputaţia? Viitorul?

— Nu-mi spune că te preocupă reputaţia mea, râse ea sfidător.

Simon strânse din buze şi se întoarse spre fereastră, cu profilul spre Maggie. Preţ de câteva momente, nu

scoase o vorbă.

— Mereu m-a preocupat reputaţia ta, grăi el încet, în cele din urmă. Şi, dacă aş fi ştiut… sau măcar dacă aş fi bănuit… ce făcuse Cranford, aş fi intervenit. Te-aş fi împiedicat să te măriţi cu Hawkins. L-aş fi provocat pe Cranford la duel. Te-aş fi…

Se întrerupse, aşa că ea termină fraza în locul lui.

— M-ai fi salvat? Cum el nu răspunse, ea continuă: E prea târziu, Simon. Nu putem schimba ce s-a întâmplat. S-a sfârşit. Iar, la final, eu am câştigat ceva destul de puternic. Mi-a luat ani buni, dar mi-am obţinut libertatea. Nu voi renunţa la ea. Nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

— Da, ai subliniat destul de evident legătura ta cu implicarea mea, atât atunci, cât şi acum.

Se aşternu o tăcere întreruptă doar de ticăitul regulat al ceasului de pe poliţa şemineului. Privirea lui Simon rămase fixată pe perete, ferită de Maggie, care nu avea nici cea mai vagă idee ce să spună. O parte din ea voia să-i mărturisească despre cum avusese nevoie de el atunci, în urmă cu mulţi ani, dar la ce avea să servească asta vreunuia dintre ei? El era furios pe ea din mai multe motive, şi poate că aşa era mai bine.

— Ce vei face, acum că ştii despre Lemarc? îl întrebă ea.

— Asta e singura ta grijă, că îţi voi dezvălui secretul?

— În momentul ăsta, da.

— Când mă voi hotărî, am să te anunţ.

Cu maxilarul atât de încordat încât ea crezu că o să-i crape, Simon părăsi încăperea.

*

Regina Neagră era un stabiliment părăginit, de mai joasă speţă decât ultimele trei clădiri pe care le vizitaseră

în acea seară. Simon se opri în sala principală a cazinoului şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască cu semiîntunericul. Aerul era îmbâcsit de fum dens, ceea ce însemna că era atât greu de respirat, cât şi greu de străpuns cu privirea. Dar poate că asta era o binecuvântare, având în vedere ce fel de clienţi frecventau astfel de locuri.

Bărbaţii erau răspândiţi pe la mese, învăluiţi de disperare ca de un parfum dulceag, în vreme ce fetele se plimbau de colo-colo sperând să facă rost de un client. Nu era genul de local semirespectabil care să-i servească pe aristocraţii bogaţi, nu. În locul ăsta, oricine risca să primească o lovitură de cuţit din cauza unui zar aruncat greşit. Şi era exact genul de baracă în care Simon se aştepta să-l găsească pe Cranford. Desigur, spusese asta despre fiecare loc din duzina de stabilimente în care îl căutaseră în ultimele două nopţi.

Colton fusese pe urmele lui Cranford încă din noaptea în care o salvaseră pe Cora din localul lui Madame Hartley, pentru că matroana îl bănuia pe aristocrat că săvârşise actul de violenţă.

Totuşi, ducele de Colton era renumit pentru lipsa lui de subtilitate, iar Cranford era posibil să fi aflat de căutări înainte ca ele să fi început. Vicontele dispăruse fără urmă. Cu toate astea, cunoscând înclinaţia lui Cranford pentru jocurile de noroc, Simon credea că localurile rău famate erau numai bune de cercetat.

— De unde să începem? întrebă Colton, venind lângă el.

— De ce nu găsesc eu proprietarul, de data asta? Tu poţi să cauţi prin mulţime.

— Eşti sigur? Fitz spune că ăsta e deţinut de O’Shea, şi este localul lui preferat.

— Da, mă voi întoarce în câteva clipe.

Înainte să apuce să se îndepărteze, o mână îl prinse de umăr.

— Winchester, zise Colton. Te ocupi de asta de, cât, aproape treizeci de ore, fără să dormi? Ştiu că vrei să-l găsim, dar…

Simon se încordă. El nu doar voia să-l găsească pe Cranford, ci avea nevoie să-l găsească. Avea nevoie să-l găsească, să-i rupă falca. Sau nasul. Posibil amândouă. Nicio pedeapsă nu era prea aspră. Cranford îi distrusese viaţa lui Maggie. La dracu', o distrusese şi pe-a lui în aceeaşi măsură. Fără scrisorile alea, Simon ar fi cerut-o în căsătorie pe Maggie. Ar fi…

— Foarte bine. Colton îşi ridică mâinile în semn de capitulare, îmi dau seama că nu vei fi convins să renunţi. Voiam să-ţi sugerez să te odihneşti puţin în viitorul apropiat. Începi să mă sperii chiar şi pe mine.

Simon nu voia să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, putea să vadă suferinţa de pe chipul lui Maggie, o durere pe care nimeni nu o putea simula. „Nu m-ar fi crezut nimeni. Toată lumea crede cuvântul unui domn."

Şi asta după ce nenorocitul de Cranford o atacase. Cât de speriată trebuia să fi fost, cât de deznădăjduită, ştiind că nu făcuse nimic să-şi merite decăderea. Simon îşi simţi din nou stomacul fierbând de furie, un sentiment care-l ajutase să rămână în picioare încă de când ieşise din casa lui Maggie, în urmă cu două zile.

— O să pot dormi după ce-o să-i trag un glonţ în inimă lui Cranford.

Simon păşi mândru spre bărbatul care-l privea din partea cealaltă a încăperii.

Aproape fiecare local de jocuri de noroc era organizat la fel: proprietarii rămâneau în spate, departe de agitaţie, în vreme ce bărbaţii în care aveau încredere stăteau în sală pentru a se asigura că nu se trişează. Aşa că Simon ştiu că bărbatul acesta nu era cel care conducea afacerea, dar putea să-l ajute să-l găsească.

— Trebuie să-l văd pe angajatorul tău.

Ochii negri atenţi continuau să observe ce se întâmpla în sală.

— E ocupat.

— Numărând bani, fără îndoială. Simon veni mai aproape, cu o atitudine ameninţătoare. Am nevoie de informaţii şi, dacă nu obţin ceea ce am nevoie, mă voi întoarce în fiecare seară, cu reprezentanţi din partea Coroanei, ca să închidem localul până ce am să le obţin.

Bărbatul oftă şi privi în sus spre o pasarelă care ducea la etajul al doilea. Mâinile lui dădură câteva semnale rapide, apoi aşteptă. În cele din urmă, încuviinţă din cap şi-i spuse lui Simon:

— Pe uşa din spate. Spune-le că Piper a zis să urci.

Simon urmă cu rapiditate indicaţiile şi curând se trezi pe o scăriţă îngustă spre etajul al doilea. În capăt, îl aştepta un bărbat vânjos.

— Urmează-mă, grăi el şi-l conduse pe Simon printr-o serie de coridoare. Se opri şi desfăcu zăvorul unei uşi zgâriate din lemn. Pe aici.

Simon trecu pragul, apoi se opri. Un grup de bărbaţi cu aspect arţăgos jucau cărţi în jurul unei mese mici, rotunde, acoperite cu postav verde. Cu toţii îşi ridicară capetele pentru a se uita la Simon.

— Măi, măi, măi. Cel mai robust dintre bărbaţi lăsă cărţile jos şi-şi ridică trabucul. Un conte şi un duce în localul meu, în seara asta. Îşi bătu vecinul de masă pe umăr. Probabil că intru în lumea bună, băieţi.

Bărbaţii chicotiră cu toţii, dar îl priviră pe Simon cu prudenţă.

— Domnul O’Shea?

Bărbatul făcu o grimasă, lăsându-se din nou în scaun.

— Doar O’Shea. În partea asta a Londrei, preferăm să nu folosim titluri. Aud că te interesează o informaţie. Îmi vine greu să-mi închipui ce are nevoie să găsească un

conte la Regina Neagră. Doar dacă nu cumva cauţi vreo partidă de amor cu un bărbat.

Simon clătină din cap.

— Caut pe cineva. Mă întrebam dacă ai putea şti unde l-aş putea găsi?

O'Shea rânji afectat.

— Şi de ce ai crede că te pot ajuta să-l găseşti pe vreunul dintre prietenii tăi dichisiţi?

— Bărbatul ăsta nu e un prieten. Are titlu, dar gusturile lui sunt un pic mai... obscure. S-a aflat că eu şi prietenii mei suntem nerăbdători să-l găsim şi cred că se ascunde pe undeva prin Londra. Poate că în partea ta de oraş.

— Cine? întrebă O'Shea suflând un cerc de fum.

— Vicontele Cranford.

Simon observă tresărirea înainte ca O'Shea s-o poată masca repede.

— Nu sunt sigur. S-ar putea să-mi fie familiar. Îşi scărpină leneş gâtul. Cât valorează pentru tine?

Pământ, bani, putere. Ar fi dat orice, orice îi stătea în putinţă ca să afle răspunsul... nu că i-ar fi spus asta lui O'Shea.

— Ce vrei?

O'Shea zâmbi larg.

— Hai mai întâi să bem ceva. Îi făcu semn unuia dintre bărbaţii de la masă. Vrei să scoţi sticla din raftul de jos al biroului? Şi un pahar curat pentru domnia sa.

Bărbatul se ridică, iar O'Shea îi făcu semn spre scaunul liber.

— Ia un loc, Lord Winchester.

Simon se apropie şi se aşează. De îndată, ceilalţi bărbaţi de la masă se ridicară cu toţii şi se împrăştiară, lăsându-l doar pe el cu O'Shea.

James O'Shea era un ticălos, dar şi un om de afaceri priceput. Deţinea majoritatea localurilor pentru jocuri de

noroc, bordeluri şi prăvălii de gin din estul Londrei. Se zvonea că omorâse un bărbat în bătaie pentru că uitase să plătească pentru o băutură.

Totuşi, Simon nu-şi făcea griji. Negociase cambii, tratate de pace, contracte cu amante… Putea să-i facă faţă lui O'Shea. Cheia era să-şi păstreze calmul şi să lase adversarul să-şi deconspire primul slăbiciunea.

În faţa fiecăruia fu aşezat câte un pahar, iar sticla lângă cotul lui O'Shea.

— Acum, începu bărbatul în timp ce desfăcea sticla fără etichetă şi turna o cantitate mică de lichid chihlimbariu în fiecare pahar.

Simon presupuse că era whisky, deşi răspândea un miros ciudat şi înţepător care-i făcu nările să zvâcnească.

— O să-ţi spun ce ştiu. După ce bei un pahar cu mine.

Simon ridică paharul. Fără să se oprească, îl duse la gură şi-l bău pe tot dintr-o înghiţitură. De îndată ce dădu alcoolul pe gât, îşi dădu seama ce greşeală făcuse. „La dracu'!" Nu semăna cu nimic din ce mai gustase vreodată. Era ca şi cum ar fi înghiţit un tăciune aprins. Rămase fără pic de aer în vreme ce focul îi pârjoli organele interne. Simţi că i se umezesc ochii în timp ce se chinuia să respire. Cu mare greutate îl auzi pe O'Shea chicotind în timp ce-şi golea şi el, la rândul lui, paharul.

După câteva secunde, care părură minute bune, Simon reuşi să tragă aer în plămâni. Se strădui să pară neafectat, deşi simţea flăcările ieşindu-i din trup. O'Shea rânji, arătându-şi dinţii strâmbi şi galbeni.

— Stocul meu personal. Pregătit de fratele meu din Dublin.

— Ca să încerce să te ucidă, am putea presupune.

O'Shea râse eliberând un huruit adânc.

— O să-i transmit. Acum, legat de Lord Cranford al tău. Şi eu sunt interesat să-l găsesc. Se întinse şi reumplu ambele pahare, ceea ce-l făcu pe Simon să-şi simtă

stomacul agitat, în semn de protest. Îmi e dator cu foarte mulţi bani şi sunt cu ochii pe bărbaţii care-mi datorează atât de mult.

— Şi? îl îndemnă Simon când O'Shea nu mai zise nimic.

— Termină-ţi băutura şi-o să-ţi mai spun încă un pic.

Un joc. O'Shea transforma asta într-un joc, pentru a vedea cât de tare îşi dorea Simon informaţia. Enervat, Simon ridică paharul, hotărât să obţină informaţiile cu orice preţ. O'Shea ridică propriul pahar, la rândul lui şi închină:

— Noroc!

*

A doua zi dimineaţă, Simon coborî pe culoarul care ducea spre camera în care Colton îşi lua micul dejun, mişcându-se cu grijă şi foarte greoi. Orice, numai să nu-şi clatine capul mai mult decât era nevoie. Un ciocan i-ar fi făcut mai puţin rău decât bocănitul pe care-l simţea acum în craniu. Cel mai tare se ruga să nu verse pe podeaua de marmură.

Un lacheu îi deschise uşa, din fericire, ferindu-şi privirea de priveliştea nedemnă întruchipată de un conte suferind de mahmureală. Simon o găsi pe Julia stând singură la o măsuţă, cu o ceaşcă de porţelan în mână.

— Bună dimineaţa, Simon. Ia loc, te rog. Vrei ceva de mâncare?

Simon simţi că i se strânge stomacul.

— Nu, mulţumesc, reuşi să spună, după care traversă încăperea şi se aşeză pe un scaun. Apreciez că m-aţi primit să dorm aici azi-noapte, deşi nu înţeleg de ce Colton nu m-a lăsat să merg acasă.

— Era îngrijorat pentru tine, neghiobule. Nu puteai nici măcar să stai în picioare. Acum şi eu sunt îngrijorată

pentru tine. Cu toţii *ne facem griji* pentru tine. Şi am de gând să aflu ce se întâmplă.

Simon îşi trecu o palmă de-a lungul feţei.

— Nu am timp de discuţii, Jules. Trebuie să ajung acasă să mă schimb. Am dormit în hainele astea. Nu am mai făcut asta din facultate.

— Lăsând la o parte înfăţişarea şifonată, cred că poţi să îmi acorzi câteva minute. Nu, cred că, mai degrabă, are legătură cu căutarea lui Cranford. Văd că eşti surprins. Credeai că nu ştiu ce-aţi făcut tu şi Colton?

— Da, recunoscu Simon, simţindu-se prea rău ca să mai poată minţi. Ce ţi-a povestit?

— Mi-a spus tot, inclusiv că azi-noapte aproape te-ai înecat în poşircă doar ca să afli informaţii.

Simon deveni crispat şi începu să caute în creierul confuz. Ce-i zisese O'Shea? Că Cranford îi datora foarte mulţi bani. Şi că Cranford avea o casă despre care soţia lui nu ştia. Casa era în… Holborn? Bloomsbury? La dracu', nu putea să-şi amintească.

— Cum a aflat Colton?

— I-a spus O'Shea. Iar Colton şi Fitzpatrick au verificat deja locuinţa lui Cranford. Individul nu se mai află acolo. A evacuat tot în urmă cu mai multe săptămâni. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, căci vor continua să întoarcă oraşul cu susul în jos până îl vor găsi. Nu mai e nimic de făcut. Vreau să discut cu tine despre ce ai de gând să faci cu Maggie.

— Cu Maggie? îngăimă el rigid.

— Nu face pe prostul. Ştiai că a fugit la Paris?

Nu, nu ştiuse. Îşi frecă gânditor ceafa. De ce s-ar fi dus la Paris? Îşi aminti ultima lor conversaţie şi se înfioră. Rănit şi furios, o lăsase să creadă, în mod greşit, desigur, că ar putea să dezvăluie faptul că ea era Lemarc. Îl crezuse? Gândul îl făcu să se simtă şi mai rău.

— După ce ne vom ocupa de Cranford, o voi găsi pe

Maggie. „Şi îmi voi cere scuze.”

— Simon, noi doi nu am ţinut niciodată secrete unul faţă de celălalt. Bărbatul înălţă o sprânceană făcând-o să chicotească. Bine. *De obicei,* nu avem secrete unul faţă de celălalt. Eşti fericit acum?

— Aşa şi-aşa. Şi unde vrei să ajungi?

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Maggie. Ce a făcut-o pe ea să fugă la Paris, iar pe tine aproape să te sinucizi în căutarea lui Cranford?

Simon ştia prea bine ce însemna acea privire hotărâtă. Julia nu avea să se potolească, şi poate că şi lui avea să-i facă bine să povestească cuiva.

— Bănuiesc că ţi-a zis Colton despre scandal şi despre faptul că Cranford a minţit când mi-a arătat scrisorile false ca să mă facă să cred că aventura a fost consimţită.

— Da. Şi Maggie mi-a spus povestea asta. Cel puţin, varianta ei.

Simon rămase cu gura căscată.

— Maggie ţi-a povestit? Când? De ce nu mi-ai zis?

Julia îl privi de sus, ceea ce era destul de impresionant de vreme ce el era mai înalt decât ea chiar şi când stătea jos.

— La Madame Hartley. Şi nu i-aş trăda încrederea astfel. Dacă ar fi vrut ca tu să ştii, ţi-ar fi spus chiar ea.

— Ţi-a povestit şi că ea e Lemarc? Că ea e responsabilă pentru desenele cu Winchester?

Julia clipi. Deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu. Nu mi-a spus… Nu aş fi ghicit niciodată. Nici într-o sută de ani.

Simon pufni.

— Nici eu. Dar iată că aşa e.

— Când ţi-a zis?

Bărbatul clătină din cap.

— N-a făcut-o ea. Am angajat un detectiv. El a

descoperit.

— Iisuse. Ea e… Ei bine, lucrările sunt impresionante. Desenele cu cretă probabil că erau ale ei. E un geniu.

„Da, un geniu fermecător, care te scoate din fire.”

— Şi, lasă-mă să ghicesc, continuă Julia. Tu erai furios, iar ea fără regrete.

— La început. Dar asta nu e tot.

Simon îi povesti Juliei toată întâmplarea, începând cu faptul că Maggie nu avusese destulă încredere în el să-i mărturisească adevărul în timpul scandalului, despre faptul că îl crease pe Lemarc ca să îl discrediteze politic, şi terminând cu ameninţarea lui de a-i dezvălui identitatea.

— Of, Simon. Ochii ei albaştri se umplură de compătimire. Tu chiar nu vezi? Eşti atât de orb încât nici măcar nu ţi-a trecut prin cap?

— Ce să văd?

— Când erai mic, îţi aminteşti că făceai orice ca să atragi atenţia unei fete? Cum o trăgeai de păr sau cum îi puneai un vierme în botină? Probabil că Simon o privea confuz, pentru că Julia adăugă: Ei bine, probabil că nu ai avut niciodată nevoie să faci asta. Ideea e că ea voia să o observi.

— Făcându-mă să par un prost? Haide, Jules.

— Cu siguranţă, i-ai frânt inima. Un motiv în plus ca să devii ţinta ei. Ar trebui să te simţi flatat.

Asta semăna cu ceea ce recunoscuse Maggie în ziua în care o înfruntase. Nu zisese nimic despre vreo inimă frântă, desigur, dar insinuase că el ar trebui să fie recunoscător pentru că fusese imortalizat în desene. Simon îşi frecă gânditor maxilarul.

— Şi hai să nu uităm că desenele astea ţi-au crescut înzecit popularitatea. *Winejester* nu ţi-a stricat reputaţia… ba dimpotrivă. Personajul te-a consolidat drept unul dintre primii oameni politici ai vremii. Maggie ţi-a făcut un mare

serviciu.

— Nu prea pare aşa.

— Din cauza mândriei tale. Şi a sentimentelor tale pentru ea.

— Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, recunoscu el. În timpul scandalului. Dacă ar fi venit la mine atunci, aş fi…

Nu putu să termine. Dar nici nu avea nevoie s-o facă, fiindcă dacă exista vreo persoană care să ştie ce simţea, aceea era Julia.

— Ştiu, rosti Julia cu blândeţe. Şi e limpede că eu nu ar fi trebuit să te împiedic să-l provoci pe Cranford la duel. Va fi nevoie s-o implor să mă ierte pentru rolul pe care l-am jucat în toată situaţia asta… Făcu o pauză şi oftă. Îmi dă fiori ceea ce s-a întâmplat la debutul ei. Era atât de tânără. Înţeleg că l-ai crezut pe Cranford cu scrisorile lui false, dar măcar ar fi trebuit s-o cauţi, Simon. Măcar ar fi trebuit să-i dai şansa de a fi ascultată.

— Spui că l-am meritat pe *Winejester*?

— Nu. Da. Femeia îşi aruncă mâinile în aer. Nu ştiu. Dar îţi spun că e limpede că ţine la tine. Şi e clar că tu o iubeşti. Deci, ce o să *faci* în privinţa asta?

Iubire. Chiar o *iubea* pe Maggie? Cum putea cineva să iubească o femeie pe care nici nu o înţelegea şi pe care nici nu o cunoscuse vreodată?

— Am nevoie de cafea.

Simon se ridică, se îndreptă spre bufet şi-şi turnă o ceaşcă. După ce luă o înghiţitură zdravănă, se hotărî să nu mai despice firul în patru în legătură cu acel cuvânt. Ceea ce simţea el pentru Maggie era un amalgam de emoţii prea puternice ca să poată fi numite. Şi nu avea nici cea mai vagă idee ce simţea ea pentru el. Se aşeză la loc pe scaun.

— Nu pot să dau ochii cu ea până ce nu mă ocup de Cranford.

Julia se încruntă unindu-şi sprâncenele.

— Eşti pregătit să te îndepărtezi de ea pentru a doua oară?

— Nu, răspunse el rapid, surprinzându-se până şi pe sine, nu numai pe Julia. Doar că am nevoie de…

— Timp? Mă tem că nu ai aşa ceva la dispoziţie. Chiar acum, ea e în drum spre Paris şi nu intenţionează să se mai întoarcă la Londra. Mi s-a spus că a poruncit să fie închisă casa din oraş. Cine ştie cât va sta în Franţa, sau unde o vrea să meargă. Îţi permiţi să o laşi să-ţi scape? Pentru că, cu cât va trece mai mult timp în care va crede că ai părăsit-o, cu atât va fi mai rănită când o vei găsi, în cele din urmă.

Simon trebuia să-i explice pe şleau, astfel încât ea să înţeleagă.

— Jules, trebuie să-l fac pe Cranford să sufere.

Femeia pufni – semn că era extrem de nervoasă.

— Simon, transformi toată chestiunea asta în ceva legat de *tine* şi de nevoia ta de răzbunare. Aici nu e vorba de tine. E vorba de Maggie şi, din câte îmi dau eu seama, pare că ea a făcut pace cu trecutul. E remarcabil ce a realizat. Ai fost ales drept subiect pentru desenele alea pentru că ai rănit-o. Groaznic. Iar acum ai făcut-o din nou să sufere.

Bărbatul în sfârşit înţelese. Aşa cum o rază de lumină străbătea cerul întunecat, ştiu că Julia avea dreptate. El trebuia să se concentreze asupra lui Maggie. Tot ceea ce conta era să o găsească şi să uite de trecut. Gândul de a o pierde pentru totdeauna îl făcu să intre în panică.

— Du-te după ea, Simon. Suferă, şi tu eşti singurul care poate pune capăt acestei suferinţe.

Capitolul 13

Peste puţin timp, în Paris.

— *Ma chere,* relaxează-te. Mă agiţi şi pe mine.

Maggie privi peste măsuţă la mentorul şi bunul ei prieten, Lucien Barreau. Cu părul lui castaniu aranjat artistic şi trăsăturile lui delicate, Maggie îl necăjea adesea că părea mai degrabă poet decât pictor. Aveau vârste apropiate, Lucien fiind mai mare cu un an decât ea, dar el picta de când se ştia. Fără îndoială, era cel mai talentat, mai generos şi mai bine informat artist pe care îl întâlnise Maggie vreodată.

Iar acum o fixa cu privirea, încruntat.

— Iartă-mă, se scuză ea în şoaptă. Ridică o ceaşcă delicată la buze şi sorbi din cafeaua pariziană caldă şi parfumată.

— Maggie, te rog, rosti Lucien cu blândeţe. Ochii lui căprui erau plini de compasiune, dar hotărâţi. Gata, *s'il te plait.* Te rog, eşti aici de aproape trei săptămâni şi nefericirea… nu mai suport. Parcă nu eşti tu.

Femeia îi aruncă cea mai mândră privirea a ei, cea rezervată pentru cei care o criticau.

— Eu nu sunt *nefericită..*

Lucien scoase un oftat adânc, acuzator şi continuă să-şi citească ziarul. Femeia se rezemă în scaunul de fier uimitor de confortabil şi privi prin fereastră la slaba activitate de pe stradă.

Lucien se mutase de curând dincolo de zidurile oraşului, în satul Montmartre, aflat pe coasta dealului. Maggie bănuia că asta se întâmplase din motive de intimitate, dar şi pentru că voise să se distanţeze de conservatorismul în floare şi de agitaţia care puseseră stăpânire pe Paris în ultimii câţiva ani. Era bucuroasă să-l vadă pe Lucien acordând, odată cu înaintarea în vârstă, mai multă importanţă unor ţeluri mai fericite, în detrimentul cauzelor politice de care se ocupase odinioară.

Cafeneaua, situată într-o pensiune, la doar câteva case distanţă de locuinţa lui Lucien, era asemenea celor de pe tot întinsul Franţei. Avea rânduri de mese, câteva canapele confortabile şi oglinzi poleite care înfrumuseţau pereţii. Precum spunea adesea Lucien, francezii erau asemenea unor tinere răsfăţate… preferau să fie înconjuraţi tot timpul de lucruri drăguţe.

Majoritatea clienţilor de dimineaţă plecaseră, în urma lor rămânând doar câţiva rătăciţi, iar Maggie continua să se uite gânditoare pe fereastră. Se aplecă în faţă şi oftă, noruleţul de abur cald formând un *O* micuţ perfect pe fereastra rece. Se întinse în sus şi, cu vârful degetului arătător, făcu un desen încâlcit pe zona aburită.

— Am observat că ieri ai primit o scrisoare de la madame McGinnis. Cum merg lucrurile în Londra? o întrebă Lucien ca din întâmplare, pe deasupra exemplarului din *Le Constitutionnel.*

Proprietara magazinului îi scrisese pentru a o informa pe Maggie în legătură cu vânzările, ofertele şi cu bârfele din lumea artistică londoneză. În clipa asta, totuşi, nu voia să se gândească la Lemarc… sau la Londra.

— La fel ca de obicei. E nerăbdătoare să primească livrarea următoarelor mele tablouri.

— Nu ai lucrat prea mult de când ai venit. Nu crezi că ar fi timpul?

Maggie scoase limba la el, iar asta îl făcu să izbucnească în râs. Dar, desigur, avea dreptate. Viaţa nu se oprea din cauza unei dezamăgiri… Asta era o lecţie pe care o învăţase cu mulţi ani în urmă. Aşa că făcu ceea ce-i venea la fel de firesc ca respiratul: scoase caietul de schiţe şi creionul din geantă şi se apucă de treabă, îngrijorarea doamnei McGinnis nu era nefondată, căci se apropia termenul de predare pentru desenele cerute de Ackermann. Maggie nu mai putea permite ca problemele să o împiedice să-şi respecte programul.

Curând, Maggie se lăsă absorbită de mişcarea mâinii, rezultatele neîntârziind să iasă la iveală pe hârtie. Dimineaţa se scurse încet, clopoţelul de deasupra uşii zăngănind de câteva ori, voci şoptite discutând, dar Maggie nu le acordă nicio atenţie. Lucien ştia bine că nu trebuia să-i vorbească, iar ea continuă să aştearnă pe hârtie idee după idee.

După ce făcu desenul să arate cum îşi dorea ea, Maggie puse creionul jos.

— Ce vom face azi? îl întrebă ea pe Lucien, întinzându-şi degetele ca să scape de durere. Mai vizităm un muzeu?

Bărbatul împături ziarul.

— Trebuie să merg în oraş. Henri repetă în după-amiaza asta şi ar vrea să-mi dau cu părerea despre interpretarea lui. Vrei să vii cu mine?

— Ar putea fi distractiv. Ai zis tu că ar trebui să văd noul tablou al lui Gericault.

— O, *oui. Pluta Meduzei.* Va provoca mare vâlvă în Salon anul ăsta. Privirea lui Lucien strălucea de-a dreptul, ca, de altfel, de fiecare dată când discutau despre opere valoroase de artă. Nu ar trebui să pleci din Paris fără s-o vezi.

— Cine a zis că plec din Paris?

Lucien îşi dădu ochii peste cap.

— Voi, britanicii, sunteţi atât de impetuoşi. O ceartă cu iubitul şi daţi bir cu fugiţii. Nu mă plâng, pentru că asta te-a adus la mine, dar, la un moment dat, ţi se va face dor de el într-atât încât să mergi acasă sau va veni el la Paris să te ia.

— Te înşeli, îl contrazise Maggie. Niciunul din lucrurile astea nu se va întâmpla. Am avut motive foarte întemeiate să plec din Londra… şi niciunul dintre ele nu a avut de-a face cu vreun *bărbat.*

— Nici nu mă îndoiesc, *ma chere.*

Cu zgomot, Lucien ridică ziarul înapoi în faţa lui. Hârtia foşnea uşor, aşa că Maggie suspectă că râdea de ea.

Femeia pufni şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Şi nu e iubitul meu.

Din spatele ziarului, izbucni un hohot de râs. Aruncă pumnale din priviri către Lucien, dar nu mai scoase niciun cuvânt. Da, fusese întâlnirea din salonul ei – nu avea să se mai poată uita vreodată la canapea în acelaşi fel şi apoi noaptea aceea din Barrett House. Noaptea aceea *magică* şi devastatoare din Barrett House. Căldura din ochii lui atunci când îi analizase trupul dezgolit pentru prima oară. Răsuflarea lui umedă şi rapidă din urechea ei, greutatea plăcută a trupului său în timp ce se cufunda înlăuntrul ei. Geamătul lui răguşit când atinsese plăcerea maximă. Nu, nu va uita vreodată seara aia.

Dar ea şi Simon nu aveau să mai împartă niciodată nopţi magice. Îşi simţi sufletul îngreunat de regret şi fu nevoie de multă voinţă ca să îndepărteze sentimentul.

Plecarea din Londra fusese decizia corectă. Parisul servea drept leac pentru sufletul rănit al unui artist. Se putea distanţa de bârfele societăţii engleze, se putea ascunde la Lucien şi se putea concentra pe arta ei. În Franţa, se simţea mai mult Lemarc decât Lady Hawkins. Un răgaz binemeritat.

Dar era vremea să înceteze să-şi mai plângă de milă, atât de dragul lui Lucien, cât şi al ei înseşi.

Chiar şi aşa, nu avea nici cea mai mică intenţie de a se întoarce în Anglia. Parisul avea să fie bun pentru ea, oricât avea să creadă de cuviinţă.

Simon îşi putea continua lăudata lui carieră politică fără să aibă drept piedică asocierea cu Târfa pe Jumătate Irlandeză şi/sau cu Lemarc. Marcus şi Rebecca aveau să se stabilească la ţară, iar mama lor urma să aibă în continuare traiul asigurat. Operele lui Lemarc aveau să se

vândă în continuare în magazinul doamnei McGinnis. În realitate, nu se putea gândi la un singur motiv bun pentru care să-şi grăbească întoarcerea la Londra. Poate că avea să călătorească prin Europa vreo câţiva ani, aşa cum visase odinioară.

Îşi mută privirea spre Lucien, care rămânea suspect de tăcut în spatele ziarului său. Vorbele de mai devreme ale prietenului ei îi răniseră mândria. „Simon nu e iubitul meu”, îşi repetă. Ar fi putut fi, dacă circumstanţele ar fi fost diferite. I-ar fi plăcut să înveţe mai multe păcate de la el. Sau cu el, mai degrabă.

Asta o făcu să surâdă, dar amuzamentul se evaporă rapid când îşi aminti ultima lor discuţie. Nu fusese o ceartă… Ei bine, nu o ceartă de genul celei pe care o bănuia Lucien. Simon fusese… dezamăgit de ea. Şi să nu mai spunem rănit de duplicitatea ei. Refuzase să se lase convins, să-i accepte explicaţiile, ceea ce nu avea cum să fie vina lui Maggie. Bărbat încăpăţânat!

Bine, nu era ca şi cum s-ar fi luptat ca el să înţeleagă. Maggie luă creionul de pe masă şi începu să-l învârtă între degete. De ce-ar fi făcut-o? Din experienţa ei, putea spune că nimeni nu asculta. Cu siguranţă, Simon nu avea să fie diferit. Până la urmă, crezuse minciunile lui Cranford. Nici măcar o dată nu căutase să afle o explicaţie a scandalului. Da, Cranford adusese dovezi, dar nu fuseseră decât minciuni. Toate fuseseră minciuni. Oare n-ar fi trebuit ca Simon să aibă măcar o urmă de-ndoială?

La dracu’ cu toţi! Cu Simon, Cranford şi toată înalta societate. Obosise să mai încerce să se încadreze într-o lume care nici nu credea în ea, nici nu era interesată să afle adevărul. Pentru numele lui Dumnezeu, nu era ca şi cum ar fi fost vreo femeie isterică, în pragul unei crize de nervi. Îndurase un scandal, o dezamăgire, o căsnicie forţată, moartea tatălui ei, prăbuşirea rapidă a mamei ei, toată nobilimea şuşotind şi bârfind despre ea… Nu avea să

se ascundă să-şi lângă rănile şi să-şi plângă de milă pentru tot ce se întâmplase. Lucien avea dreptate. *Nu*-i stătea deloc în fire să facă aşa ceva. Ceea ce însemna un singur lucru.

— Am să te însoţesc în oraş azi, îi spuse ea lui Lucien. Intenţionez să văd dacă vechea mea casă de pe *avenue* Gabriel este disponibilă.

— Vrei să spui locuinţa pe care ai declarat-o prea mare pentru o simplă englezoaică văduvă? vorbi el tărăgănat.

— Chiar aceea. Şi, deşi casa poate fi prea mare pentru o simplă englezoaică văduvă, e perfectă pentru neruşinata Târfă pe Jumătate Irlandeză. A venit vremea să mai găzduiesc o petrecere.

Lucien lăsă încet ziarul jos pentru a-i zâmbi.

— A, în sfârşit. Bine ai revenit, *ma chere.*

*

Nici dacă locuiai într-o altă ţară nu scăpai de bârfă. De fapt, dimpotrivă. Faptul că locuiau printre străini îi transformase pe englezi într-un grupuleţ unit, şi orice veste despre cei de acasă se împrăştia cu rapiditate. În felul ăsta, Simon aflase despre apariţia lui Maggie în clipa în care se mutase în casa mare de pe bulevardul Gabriel.

Se simţi extrem de eliberat la aflarea veştii. Se afla în Franţa de mai bine de două săptămâni, dar nu reuşise să o localizeze, în ciuda faptului că depusese toate eforturile. Începuseră să-i vină în minte cele mai sumbre scenarii: că, în timpul traversării, căzuse peste bord, că fusese răpită de vreo bandă de hoţi, că informaţia pe care o primise era greşită şi nu plecase deloc la Paris. Se temea că avertismentul Juliei se adeverise şi o pierduse definitiv pe Maggie.

Astfel că, atunci când descoperise unde se afla,

primul lui instinct fusese să meargă degrabă la ea acasă, să-şi ceară scuze şi apoi să o sărute până ce avea s-o lase fără suflare. Lui Quint îi luase un sfert de oră să-l convingă să nu facă asta.

— Winchester, doamna nu primeşte vizite. Am fost întors de la uşă şi, cu siguranţă, n-o să fie mai prietenoasă cu tine, îi povestise Quint după ce se întorsese. Nu după felul cum te-ai comportat. Cel mai bun plan de atac al tău ar fi să-ţi faci apariţia când nu va putea să fugă şi apoi să o forţezi să te asculte. Se zvoneşte că, în zece zile, organizează un bal mascat. O să mergem şi noi, şi atunci o să poţi să-ţi susţii cauza.

Aşa că, timp de mai bine de o săptămână, simţindu-se ca un leu în cuşcă, Simon luase la pas camerele lui de la ultimul etaj al Hotel Maurice, fără a face mare lucru în afară de a se gândi la Maggie. Julia plantase sămânţa, dar Simon ştia acum că aşa stăteau lucrurile. Maggie era motivul pentru care nu se însurase niciodată. Toţi anii ăştia, îşi spusese că prefera să fie singur, dar adevărul era că nu găsise niciodată pe cineva asemenea ei. O femeie care să-l facă să se simtă viu în clipa în care păşea în încăpere. Cineva care să-l ţină în suspans şi cineva care să nu se teamă să-l înfrunte. O femeie care-l surprinsese satisfăcându-se şi care nu fugise din cameră ţipând.

Nu avea să renunţe la ea. Gata cu minciunile, gata cu neîncrederea. Avea s-o facă pe Maggie să-l creadă, avea să folosească fiecare fărâmă de şarm şi orice metodă de convingere pe care le avea la îndemână până ce ea avea să accepte inevitabilul.

Acum, el, laolaltă cu jumătate din Paris, din câte se părea, se înghesuiau în sala de bal a lui Maggie. Grămezi de invitaţi se învârteau de colo-colo, toţi îmbrăcaţi în diferite costume, care mai de care mai îndrăzneţ. Erau satiri şi zeiţe, piraţi şi curteni. O grămadă de Madame de Pompadour şi de regele Henric al VIII-lea. Quint alesese să

se costumeze precum unul dintre eroii lui, Francis Bacon, deşi probabil că nimeni nu avea să recunoască costumul. O alegere deloc practică, având în vedere pantofii cu toc înalt, peruca, gulerul încreţit, dar era greu să-l faci pe Quint să se răzgândească odată ce se hotărâse.

Deşi nu o văzuse încă pe gazdă, ştia ce costum avea să poarte. Plătise o sumă frumuşică pentru informaţie, astfel încât costumul lui să se potrivească perfect cu al ei. Spera ca ea să-i aprecieze efortul, având în vedere că, la venire, aproape îi îngheţase mădularul pe drum. Ambianţa era uimitoare. Maggie chiar se întrecuse pe sine. Interiorul sălii de bal fusese transformat într-o oază egipteană luxuriantă, cu palmieri în ghiveci şi alte plante verzi mai mici presărate de-a lungul încăperii, laolaltă cu coloane aurite împodobite cu stofe de culoare roşie. Un perete al încăperii era acoperit cu o pânză înfăţişând un peisaj deşertic – coline de nisip sub un soare arzător portocaliu –, iar el se întrebă dacă fusese pictat de ea. Spaţii restrânse de relaxare, în care se putea sta pe divane, perne şi covoare, erau aşezate de-a lungul salonului, astfel încât oaspeţii să poată privi petrecerea de pe ringul de dans.

Lacheii purtau, de asemenea, costume, fiecare cu pieptul dezgolit şi purtând o mască pe jumătate de faţă, care-i făcea să semene cu nişte şacali. Partea de sus a fiecărei măşti acoperea ochii bărbaţilor şi se prelungea cu urechi negre înalte, lăsându-le însă gura şi nasul libere. Brăţări aurite le împodobeau partea de sus a braţelor, iar pe pielea dezgolită a gâtului purtau discuri groase din aur şi onix. Ţinuta era întregită de fuste negre cu auriu lungi până la jumătatea coapselor. De unde Dumnezeu îi angajase pe indivizii ăştia?

În ciuda multitudinii de costume şi oameni, Simon o zări fără nici cel mai mic efort. Stătea în capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, înconjurată de invitaţi. Majoritatea bărbaţi, din câte putea el să vadă. Nici nu era

de mirare, având în vedere rochia albă aproape transparentă pe care o purta. Veşmântul se strângea în jurul pieptului ei, împingându-i sânii în sus şi în afară, în vreme ce fire din bobiţe aurii îi atârnau din părul negru şi se prindeau de o bentiţă împodobită care-i înconjura capul. În picioare purta sandale aurii, ale căror cureluşe se întindeau în jurul gleznelor. Într-o mână, ţinea un pahar de şampanie, iar în cealaltă un sceptru în formă de cârjă. Cleopatra, seducătoarea exotică a lumii antice.

Simon simţi căldură în abdomen, alinarea şi dorinţa luându-şi locul una alteia până ce nu se mai putu gândi decât că trebuia să ajungă la ea. Făcu un pas în direcţia ei, dar Quint îşi puse mâna pe braţul lui şi-l opri.

— Ai răbdare, Winchester. Las-o să-şi întâmpine oaspeţii. Nu are niciun rost să fim daţi afară înainte de cină.

— Nu ne va da afară, dar ai dreptate. O să aştept până ce o să bea un pahar sau două de şampanie mai întâi.

Quint chicoti.

— Nu am crezut c-o să apuc ziua în care priceperea ta de a cuceri o femeie va depinde de cât e ea de ameţită.

Simon îi aruncă o privire lui Quint.

— Nu vreau să se îmbete. O vreau docilă.

— Vai, asta e tot?

— Winchester!

Simon se întoarse la auzul numelui său. În faţa lui stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum negru. Datorită zâmbetului încrezut de pe faţa bărbatului, Simon nu avu nicio problemă în a-l recunoaşte.

— Markham. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Se întoarse să-l prezinte pe Quint, dar îşi dădu seama că prietenul lui se făcuse nevăzut în mulţime.

— În perioada asta a anului, Londra devine îngrozitor de plictisitoare, rosti Markham. M-am gândit să vin să văd ce-au pregătit fraţii noştri francezi. Închipuie-ţi ce surprins

am fost să dau peste un banchet atât de animat.

Fără îndoială, Markham o urmase pe Maggie la Paris. La un moment dat, Simon poate că ar fi fost gelos, dar acum nu-i mai păsa câţi bărbaţi erau în trecutul ei. Şi nici în prezent, de altfel. Simon intenţiona să o aibă din nou. Voia ca zâmbetele şi râsul ei să fie ale lui. La fel şi agerimea minţii şi limba ei ascuţită. Şi, cu siguranţă, intenţiona să aibă trupul ei atrăgător zvârcolindu-se sub al lui.

O bătaie puternică din palme străbătu de dincolo de larma conversaţiilor când Maggie veni în centrul încăperii. Cerea atenţie, iar mulţimea amuţi.

— *Mesdames et messieurs,* rosti ea tare. Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit. Pentru a fi în concordanţă cu tema acestei seri, vă ofer minunile Egiptului antic.

Începură bătăi lente, ritmice de tobe. Din capătul celălalt al salonului, îşi făcură apariţia doi lachei-şacali, fiecare ţinând în mână capetele unei lectici. Întinsă pe patul portabil se afla o femeie îmbrăcată aproape la fel ca personajul lui Maggie. Părul negru i se legăna pe umeri, iar o bentiţă aurie îi înconjura capul. Când ajunseră în centrul ringului de dans, bărbaţii lăsară jos lectica, iar ea coborî, o rochie albă transparentă căzând în valuri până la glezne. Decolteul era absurd de adânc, iar Simon putea aproape să jure că sfârcurile îi fuseseră colorate cu ruj. Femeia ridică braţele goale şi mâinile precum o statuie egipteană şi încremeni. Cu mişcări la fel de lente, fu urmată de o altă lectică, a cărei ocupantă i se alătură pe podea primei femei, adoptând o poziţie uşor diferită a mâinilor. Li se alăturară alte trei, în total fiind cinci femei, cu expresii serioase şi îmbrăcate în costume identice. Odată ce lacheii-şacali se retraseră, tempoul tobei deveni mai alert, fiind acompaniat de zăngănit de clopoţei. Partea de sus a trupurilor dansatoarelor începu să se unduiască, în vreme ce îşi aruncau rapid şi cu putere mâinile în sus.

Simon aruncă pe furiş o privire spre Markham, care stătea vrăjit de spectacol. De fapt, Simon nu s-ar fi mirat să vadă o dâră de salivă în colţul gurii bărbatului.

Nu că lui i-ar fi displăcut reprezentaţia. Într-adevăr, nu mai văzuse niciodată un dans atât de lipsit de inhibiţii. Atât de… senzual.

Femeile îşi roteau întruna şoldurile şi-şi împingeau sânii într-un tablou ostentativ, înfăţişând actul sexual. Îi aminti lui Simon de Barrett House, când Maggie se aşezase cu picioarele desfăcute peste el, strălucind de sudoare în timp ce mădularul lui aluneca înăuntrul ei. Ei bine, acela fusese un spectacol care meritase să fie savurat.

Dansatoarele începură o rafală de mişcări coordonate din mână, pentru ca apoi să facă la fel şi din picioare. Nici una nu purta pantofi, iar degetele lor delicate de la picioare se mişcau în linişte, înainte şi-napoi, pe lemnul uzat al ringului de dans.

După alte câteva minute, ritmul muzicii se intensifică, iar femeile se rotiră în cerc, ridicându-şi rochiile deasupra genunchilor, lăsând la vedere picioarele goale, spre deliciul publicului. Când notele încetară, fiecare dintre ele rămase într-o poză de final, iar mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze. Simon zâmbi şi aplaudă la fel de puternic ca restul lumii. Numai Maggie putea regiza ceva atât de insolent.

Ritmul lent al tobei reîncepu, iar femeile păşiră agale, la unison, de-a lungul încăperii. Dispărură, iar oaspeţii începură să chicotească şi să vorbească – minunându-se, fără îndoială, de spectacol.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, îi mărturisi Markham lui Simon. Ei bine, mă simt înviorat. Merg să găsesc o femeiuşcă. Cred că e mereu mai uşor la un bal mascat. Tu ce-o să faci?

— Cred că o să aştept aici.

Intenţiona să stea cu ochii pe Maggie.

— A, ai pus deja ochii pe cineva, nu? Atunci ar fi mai bine să mă grăbesc. Scuză-mă.

Markham plecă în grabă, pelerina neagră învolburându-se în urma lui, iar Simon scoase un oftat de eliberare. Da, pusese ochii pe cineva – o *persoană* uluitor şi îngrozitor de frumoasă.

*

— Cleopatra, murmură Lucien la urechea lui Maggie. Marc Antoniu nu şi-a luat ochii de la tine toată seara. Poate îl cunoşti cumva pe domn, *ma chere?*

Era primul moment de intimitate pe care-l avuseseră de când se deschiseseră uşile, în urmă cu mai bine de două ore. Balul mascat avusese un succes extraordinar, având în vedere entuziasmul mulţimii.

Maggie sorbi din şampanie şi se uită spre Lucien.

— Marc Antoniu? Unde?

— Acolo. În capătul îndepărtat, între palmier şi Ioana d'Arc.

Femeia se întoarse în direcţia indicată şi, imediat, privirea ei întâlni ochii albaştri pătrunzători de culoarea Mării Mediterane. Trase adânc aer în piept. „Simon." Purta o mască aurie, dar l-ar fi recunoscut oriunde, privirea lui intensă făcând-o să simtă furnicături în tot trupul. Doamne sfinte, ce căuta el aici?

Se întoarse ostentativ cu spatele şi-i spuse lui Lucien:

— Nu e nimeni important. E doar un bărbat pe care l-am cunoscut mai demult. „Şi l-am iubit. Şi l-am adorat cu gura."

Gândul nedorit îi dădu fluturi în stomac.

— Nu ştiu de ce te deranjezi să mă minţi.

— Maggie minte în legătură cu ceva? întrebă Henri, iubitul de multă vreme al lui Lucien, în timp ce li se

alătură. Are legătură cu lipsa costumului tău, Luc? Ţi-am spus eu că va fi dezamăgită.

Henri, unul dintre cei mai faimoşi actori din Paris, era costumat ca Hamlet, personajul lui dramatic preferat, în vreme ce Lucien refuzase să se îmbrace altfel decât cu propriile haine. Pretindea că urăşte balurile mascate, care, în opinia sa, nu erau alt ceva decât nişte neobrăzări aristocratice. Mentorul ei putea să fie aşa un scorţos uneori!

— Nu, are legătură cu felul în care Marc Antoniu o priveşte pe frumoasa noastră Cleopatra.

Henri urmări ce indica semnul din cap al lui Lucien şi începu să-i facă o examinare rapidă lui Simon. După ce îi aruncă o privire lungă, bărbatul strânse din buze şi se aplecă să-i şoptească rapid o frază în franceză lui Lucien. Maggie nu putu să prindă tot, dar Lucien râse şi-i spuse lui Henri să înceteze.

— Ce a zis? îl întrebă Maggie pe Lucien.

Buzele lui Lucien zvâcniră.

— Că Marc Antoniu are picioare frumoase. Flutură din mână, absent. Şi alte prostii. Deci el e? El e iubitul tău englez, căruia, în sfârşit, i-a venit mintea la cap şi a sosit să te răpească şi să fugă cu tine în noapte?

— Nimic de genul ăsta, minţi ea. Iubitul meu englez e mai înalt. Şi mai frumos.

— *C'est impossible,* rosti Henri suflându-i ca pe scenă lui Lucien.

Dar Lucien ignoră comentariul şi-şi menţinu privirea fixată asupra lui Maggie.

— *Non,* sunt sigur că el e. Întrebarea e ce vei face în legătură cu asta.

— Vom descoperi curând, anunţă Henri. Începe invazia romană asupra noastră.

Cu colţul ochiului, Maggie văzu cum Simon îşi făcea loc printre oaspeţi şi se îndrepta spre ea. Purta o tunică

albă cu mâneci scurte care-i ajungea până peste genunchi, o centură prinsă lejer în talie, o togă purpurie atârnată peste umeri şi cu marginile prinse laolaltă cu o clemă argintie. Purta bine costumul: părea înalt şi zvelt, la fel de atrăgător ca orice statuie romană pe care o desenase, cu cantitatea exactă de putere şi aroganţă. Inima îi bătea tare şi repede în spatele coastelor.

Spre uimirea ei, Lucien şi Henri se făcură nevăzuţi, lăsând-o singură în sala aglomerată de bal. Lua în calcul opţiunea de a fugi, dar probabil că Simon ar fi prins-o. Era mai bine să-l înfrunte acum, când erau înconjuraţi de sute de oameni.

— Cleopatra, o salută el, făcând o plecăciune şi ridicând un pumn la piept aşa cum ar fi făcut orice roman.

Deci aveau să joace nişte roluri.

— Antoniu, îi replică Maggie. Şi iată-mă aici, fără vipera mea.

Bărbatul se îndreptă de spate şi o privi gânditor.

— Cred că eşti mult prea încăpăţânată să alegi moartea de propria mână.

— Dar Antoniu s-a sinucis primul. Să încercăm şi să aflăm? rosti ea mieros.

Simon făcu o grimasă.

— Cât de mult mi-ai lipsit, draga mea Cleopatra.

— Serios? Trebuie să recunosc că sunt surprinsă. Aş fi crezut că ai fi fericit să nu mă mai vezi niciodată.

— Te-ai înşela. Faci o plimbare cu mine?

Simţi o strângere de inimă la ideea de a rămâne singură cu el. De panică, se gândi ea.

— De ce? Cred că orice trebuie spus e mai bine să fie rostit aici.

Bărbatul ridică provocator dintr-o sprânceană blondă.

— Ţi-e frică?

— Că am să te strâng de gât cu tunica ta? Îmi e

destul de frică. Iar tachinările sunt sub demnitatea ta.

Începuseră să atragă spectatori. Câţiva oaspeţi din apropiere ascultau acum conversaţia cu un vădit interes. Simon observă şi se întinse s-o apuce de mână, trăgând-o lângă el.

— Vino, regina mea războinică. Hai să explorăm grădinile.

Unde aveau amândoi să îngheţe de frig. Femeia îşi consolidă poziţia.

— Nu, urmează-mă.

Înşfăcă un pahar de şampanie de pe o tavă şi sorbi lichidul rece şi dulce în timp ce-l conducea spre holul din spate. Nu avea nici cea mai vagă idee ce voia Simon. Oare nu-şi spuseseră destule în timpul ultimei lor discuţii? Zisese că-i fusese dor de ea. Era cât pe-aci să izbucnească în râs. Chiar şi dacă era adevărat, ăsta nu era un motiv pentru care să vină în Franţa după ea.

Dacă venise în speranţa că ea avea să-şi ceară scuze pentru Lemarc, atunci urma să fie profund dezamăgit. Nu avea de gând să-şi ceară iertare pentru arta ei aşa cum nu avea de gând să meargă la Almack într-o miercuri seară.

Lucien le apăru în cale, pe chipu-i copilăros şi frumos citindu-se îngrijorarea.

— E totul în regulă? Ai nevoie de mine? întrebă el în şoaptă, în franceză.

— Sunt bine. O să dureze doar un moment, replică ea în engleză şi-şi continuă drumul.

În spatele ei, Simon şi Lucien avură un schimb rapid de replici, dar era prea departe să-i poată auzi. Fără îndoială, Lucien îl avertiza pe Simon să n-o supere, un gest tipic pentru prietenul ei francez. Lucien avea puţini prieteni, dar îi apăra cu patos pe fiecare dintre ei. Desigur, nu avea nicio şansă în faţa puternicului conte de Winchester, care putea să scape basma curată din orice problemă, mai puţin dacă ar fi săvârşit o crimă, poate. Cu

toate astea, o impresiona să vadă că lui Lucien al ei îi păsa îndeajuns încât să încerce.

Simon o ajunse din urmă când ea tocmai trecea pragul salonului de muzică.

— Ai văzut expoziţia? îl întrebă ea.

— Nu. Am fost ocupat.

— Vino, atunci. Trebuie să vezi artefactele din Egiptul antic pe care le-am împrumutat special pentru ocazia asta.

Intrară în camera care fusese transformată într-o colecţie miniaturală de artă egipteană.

Mesele formau un semicerc în spatele căruia se aflau nişte panouri pe care fuseseră pictate diverse teme şi peisaje egiptene. Pe mese se aflau expuse sculpturile pe care le procurase Lucien, special pentru balul mascat, prin reţeaua lui de colecţionari. Maggie se prăpădise de râs când obiectele fuseseră despachetate. Nicio altă expoziţie nu ar fi putut fi mai potrivită pentru o femeie cu reputaţia ei.

Un număr mic de oaspeţi, în mare parte bărbaţi, se plimbau de colo-colo prin încăpere. Câteva femei chicoteau şi arătau cu degetul, vădit stingherite de subiect. Când se apropiară de prima masă, simţi momentul în care Simon îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Astea sunt… începu el. A, statui ale fertilităţii. Ar fi trebuit să ghicesc.

— Foarte bine. Majoritatea sunt variaţii ale lui Min, indică ea spre o sculptură în piatră care înfăţişa un bărbat negru cu mădularul în erecţie într-o mână şi cu un bici în cealaltă.

— Zeul egiptean al fertilităţii.

Erau aproape treizeci de sculpturi în lemn şi piatră, fiecare cu falusuri mari şi mândre despre care egiptenii credeau că aduceau fertilitate. Simon nu scoase nicio vorbă, continuă doar să meargă încet în jurul meselor şi să

examineze fiecare exponat. Desigur, avea să fie dezamăgit. Fără îndoială, avea să profite de ocazie ca s-o pedepsească aspru pentru nerespectarea bunei cuviinţe şi a decenţei. Ceea ce nu înţelegea el era că ea nu intenţiona să fie precum restul celorlalţi membri ai înaltei societăţi. Pur şi simplu, nu putea s-o facă. Să renunţe la Lemarc şi să se apuce în schimb de brodat lângă foc, în timp ce-şi aştepta soţul să se întoarcă după o noapte de beţie? Sub nicio formă. Existase o vreme în care visase să fie o soţie corespunzătoare pentru un bărbat cu poziţie bună şi cu o avere chiar şi mai bună, acum însă, ştia că lumea conţinea *mult mai multe.* Nu avea să renunţe la libertatea de a face ceea ce-i plăcea.

— Şi asta? Simon îi făcu semn spre o statuie de lemn înfăţişând o creatură pe jumătate crocodil, pe jumătate hipopotam, de sub a cărei burtă umflată ieşeau în relief nişte sâni dezgoliţi.

— Taweret. Zeiţa fertilităţii şi protectoarea femeilor la naştere. Femeia îl analiză în căutarea unui indiciu care s-o ajute să-i citească reacţia, dar nu reuşi să-şi dea seama ce gândea. Sculptura este destul de bine păstrată. Încă mai poţi vedea modelul solzilor pe coadă.

— De ce m-ai adus aici? întrebă el fără să-şi ia o clipă ochii de la mese. Sperai să mă şochezi, Lady Hawkins, sau poate să-mi trezeşti instinctele primare?

Capitolul 14

Maggie rămase cu gura căscată înainte să apuce să se controleze.

— Să-ţi tre-trezesc ce? bălmăji ea. Nu fi ridicol. Doar m-am gândit că ar trebui să le vezi.

— Păcat.

Nu părea îngrozit. Sau deranjat. Iar asta o enervă peste măsură. Părea… amuzat. În timp ce Maggie medita în legătură cu lipsa lui de reacţie, el o luă de mână şi o trase în spatele paravanelor, spre ungherele întunecate ale camerei.

— Simon, unde mergem?

— Acum e rândul tău să mă urmezi, rosti el, trăgând-o spre un colţ îndepărtat unde se afla pianul nefolosit.

În semiîntuneric, nu putea să-i vadă trăsăturile, aşa că, în compensaţie, celelalte simţuri i se ascuţiră. Simţi cum poalelor rochiei sale se atingeau de picioarele lui. Îi sesiză mirosul familiar de citrice cu o tentă de tabac. Stătea atât de aproape, încât mai că se atingeau, prezenţa lui masivă copleşind-o. Maggie îşi simţea gura foarte uscată.

Rememorase seara petrecută împreună în Barrett House de atâtea ori, încât ştia aproape fiecare detaliu. Fiecare alunecare a mâinii lui. Fiecare atingere a buzelor lui. Trupul ei fusese pânza lui şi, cu atingeri pricepute şi mângâieri îndrăzneţe, crease ceva ce nu mai existase până atunci. Ceva în care numai ochiul lui abil văzuse potenţialul. Fusese transformată. Dar era o greşeală să lase dorinţa să-i întunece judecata, oricât de extraordinară fusese experienţa pe care o trăiseră ei doi. Erau prea multe în joc.

Plănuia să o seducă în colţul ăsta? Dacă, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile, atunci trebuia să îl descurajeze.

— De ce ai venit la Paris, îl întrebă ea retrăgându-şi mâna din palma lui. Să mă informezi în detaliu cum intenţionezi să îl distrugi pe Lemarc?

Simon îi prinse între degete o şuviţă de păr şi i-o ascunse după ureche, atingerea suavă făcând-o să se cutremure.

— Ajunge cu minciunile dintre noi, rosti el. Meriţi sinceritate din partea mea şi mi-ar plăcea să primesc şi eu

acelaşi lucru de la tine. Am fost incredibil de furios pe tine, dar nu am avut niciodată intenţia de a-l da în vileag pe Lemarc.

Maggie cunoştea prea bine senzaţia. Furia îi clocotea şi acum în vene, când îşi amintea ultimul lor schimb de replici.

— Dar acum ştiu de ce l-ai creat pe *Winejester* şi m-ai făcut de râs, continuă contele. Sunt dispus să uit asta ca să putem trece mai departe. Te-am iertat.

Chiar…? Maggie simţi un zăngănit de neîncredere în urechi.

— *Tu* m-ai iertat *pe mine?* Tu… tu, fiinţă insuportabilă.

Dumnezeule mare, ar trebui să stea în genunchi s-o implore să-l ierte şi să-şi recunoască toate vorbele şi faptele nemiloase. Cu siguranţă, fiind un conte, probabil că nu-şi ceruse în viaţa lui iertare de la cineva – dar asta nu însemna că ea nu merita. Femeia simţea dezamăgirea arzându-i pieptul, iar asta o făcu să ridice tonul în vreme ce-l împunse în piept cu un deget.

— Aproape că nici nu contează că m-ai iertat, Simon, pentru că eu nu te-am iertat *pe tine.* Şi e puţin probabil să o fac vreodată. Întoarce-te la Londra. Îţi pierzi vremea aici.

Bărbatul îi prinse mâna, lipindu-i-o de suprafaţa dura a sternului său şi privind-o cu o expresie confuză.

— Deja ţi-am explicat că Cranford m-a păcălit cu acele scrisori. Şi, crede-mă, intenţionez să obţin o explicaţie de îndată ce o să-i pot da de urmă. Dar tu m-ai făcut să plătesc cu vârf şi-ndesat pentru păcatele mele cu desenele tale. Nu putem să trecem peste asta şi să mergem mai departe?

Cum putea să înceapă măcar să-i explice toate felurile în care o rănise în toţi anii care trecuseră? Cea mai mică dintre probleme era că el crezuse tot ceea ce era mai rău despre ea. Cranford era doar o picătură mică în

fântâna vastă de piedici care stăteau între ea şi Simon.

— Nici măcar n-aş şti de unde să încep. Nu pot să uit ceea ce s-a întâmplat şi mă îndoiesc că am să te pot ierta vreodată.

Contele clătină din cap.

— Nu cred asta. Femeia din patul meu din Barrett House nu era câtuşi de puţin înverşunată şi plină de resentimente. Vreau sinceritate de la tine, Maggie, rosti el pe un ton mult prea chibzuit. De când ne cunoaştem nu prea am avut parte de aşa ceva. Nu crezi că merit să ştiu adevărul?

— Sinceritate, şuieră ea trăgându-şi mâna dintr-a lui. Tu nu vrei sinceritate. Dac-ai fi vrut, m-ai fi găsit după izbucnirea scandalului, ca să afli ce s-a întâmplat. În schimb, te-ai retras în bordelul lui Madame Hartley pentru aproape o săptămână de beţie şi orgii.

Luat prin surprindere, Simon rămase cu gura căscată.

— Cum dracu' ai…?

— Maggie, o voce blândă îl întrerupse în vreme ce o mână o atinse pe umăr. Se întoarse şi-l găsi pe Lucien lângă ea. Voi doi, rosti prietenul ei privind când la ea, când la Simon, atrageţi atenţia. Poate ar trebui să vă retrageţi într-o altă parte a casei, *non?*

În apropierea paravanelor, câteva feţe erau, nu foarte discret, întoarse spre capătul încăperii. „La dracu'!"

Cu siguranţă, în seara asta oaspeţii nu se puteau plânge că nu avuseseră parte de distracţie.

— Nu-i nevoie, îi răspunse ea lui Lucien. Am terminat aici. Lord Winchester tocmai pleca.

*

Asta nu mersese prea bine. Simon îşi frecă falca şi îl privi pe Lucien conducând-o pe Maggie spre luminile din

sala în care se desfăşura balul mascat. Oftă, încercând să-şi reprime frustrarea. Fără nicio îndoială, în seara asta o dăduse în bară. Poate ar fi trebuit să discute despre strategia lui cu Quint, înainte să sosească aici. Ei bine, acum era prea târziu. Va trebui să repare răul făcut… după ce-şi va da seama ce anume o scosese de minţi. Şi cum de aflase despre sejurul infam din stabilimentul lui Madame Hartley din urmă cu mulţi ani? Colton? Julia?

Se reîntoarse la petrecere. Urma să aibă destul timp de reflecţie în vreme ce veghea asupra ei. Nu se simţea deloc confortabil să o ştie acolo, neprotejată. Unii dintre oaspeţii bărbaţi fuseseră extrem de atenţi, învârtindu-se în jurul ei. Lui Simon nu îi plăcea deloc asta.

Îl găsi pe Quint de îndată ce păşi în sala de bal. Se interpreta un vals, iar dansatorii se înghesuiseră pe ring, unii folosind apropierea pentru mai mult decât pentru dans. Un Nero supraponderal o privea lacom pe Boudica, cu palma strâns lipită de fundul ei.

— Marc Antoniu, te-ai întors de la înfrângerea ta de la Actium? rosti Quint tărăgănat înainte să-şi ridice ceaşca de ceai la gură.

— Nu chiar. A fost doar un mic obstacol.

— Nu şi din câte am auzit eu. Jumătate din locul ăsta blestemat chicoteşte pe seama asta. Quint puse ceaşca goală înapoi pe farfurioară şi i-o înmână unui lacheu-şacal aflat în trecere pe acolo. Deci, care e următorul tău plan de atac?

— Nu sunt sigur. Nu mă aşteptam ca ea să fie atât de…

Nu prea putea să exprime în cuvinte toată furia, amărăciunea şi ura. Cum să distrugi bucată cu bucată tot muntele ăla de furie?

— Bănuiam. Dumnezeu mi-e martor că nu pot să-ţi ofer informaţii despre creierul unei femei. Toate vor să fie curtate. Şi convinse. E… înnebunitor.

„Curtate. Hmm.”

— Intenţionezi să rămâi? îl întrebă Quint.

— Da.

— Îţi faci griji din cauza depravării care o înconjoară, deduse Quint. Nu pot spune că te blamez. Ei bine, merg să găsesc o foarte drăguţă Margaret Cavendish pe care am văzut-o mai devreme. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Stai, pe cine?

Quint oftă, fără doar şi poate indignat. Deşi nici Simon nu era deloc prost, nimeni nu putea rivaliza cu intelectul lui Quint.

— Ducesa de Newcastle în timpul domniei lui Charles al II-lea. Poetesă, dramaturg etc. Mai citeşte şi tu din când în când, vrei?

Vicontele se îndepărtă, făcându-se nevăzut în marea de pene de struţ şi de tricornuri. Simon îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Maggie, care se afla în capătul celălalt al încăperii, în apropierea uşilor deschise ale terasei, înconjurată de un cerc mic de oaspeţi. Zâmbitoare şi veselă, îi vrăjise pe cei din jurul ei, pe ale căror feţe fermecate se putea citi asta. Simon nici măcar nu-i putea învinovăţi, căci magnetismul ei fusese una dintre trăsăturile care îl atrăseseră iniţial la ea.

Sorbi din şampanie şi-i privi pe bărbaţi gudurându-se pe lângă ea. Femeia nu-i încuraja, dar participa îndeajuns încât să-i ofere unui bărbat un sâmbure de speranţă. Priviri lungi, surâsuri pline de însemnătate, atingeri suave… se asigura că-i acordă atenţie fiecărui bărbat din grup. Simon îşi simţi pieptul încordându-se, dar nu chiar de gelozie. Nu, era un sentiment mai complex de-atât. Simţea că ea îi aparţine şi îi venea să se urce pe un scaun şi să anunţe în gura mare că ea era *a lui.*

Un bărbat îmbrăcat ca Don Quijote se întinse să deschidă uşa terasei. Maggie se îndreptă într-acolo, iar Simon îşi încordă spatele. Chiar era atât de nechibzuită

încât să-i permită unui individ să o conducă afară, singură, unde foarte multe lucruri…

— Te distrezi în seara asta, Winchester?

Atenţia îi fu pentru scurt timp distrasă de bărbatul care se afla la distanţă de un braţ de el.

— Într-adevăr. Dar tu, Markham?

— O, da. Îndrăznesc să spun că întrece toate petrecerile ei din Londra. Deşi tu n-ai avea de unde să ştii, având în vedere că nu participi niciodată la petrecerile Târfei.

— Nu-i spune aşa, i-o reteză Simon.

Markham făcu ochii mari.

— Ce? De ce dracu’ nu? Chiar şi ea şi-a zis aşa de multe ori în prezenţa mea. Nu mi se pare că e jignitor de vreme ce şi ea a adoptat numele.

Simon îşi încleştă maxilarul. Cum putea să-i explice fără să pară un prost bolnav de dragoste? Privi spre uşile închise ale terasei. Ieşise? Dacă da, în ce scop?

— Şi suntem destul de intimi, se lăudă Markham pe un ton uneltitor.

— Ce?

Simon simţi cum i se încordează fiecare muşchi. Ea şi Markham…

— Ei bine, nu încă. Dar am mari speranţe, mai ales de când s-a decis să mă roage să intru în grupul celor care ţi se opun.

Simon aproape că rămase cu gura căscată. Maggie îl rugase pe Markham să intre în opoziţie? Din câte ştia Simon, ea se folosea de Lemarc ca să-i submineze pe politicieni şi cauzele acestora… adică pe a lui. Nu-şi dăduse niciodată seama că va merge atât de departe încât să pornească o campanie pentru a împiedica adoptarea legii pe care el avea să o propună în curând.

— Mă rog. Continuă Markham, poate ar trebui să ne întâlnim aici, la Paris, să discutăm mai în detaliu despre

propunerea ta.

În urmă cu câteva săptămâni, Simon ar fi sărit să-l convingă pe Markham. Propunerea urma să aibă nevoie de toată susţinerea pe care putea să o adune, iar despre Markham se ştia că îşi schimba votul după o seară de jocuri de noroc şi alcool. Dar Simon avea în clipa de faţă chestiuni mult mai importante pe cap. Cum ar fi să afle ce anume făcea Maggie pe terasă. Totuşi, să refuze direct nu făcea parte din regulile jocului.

— Într-adevăr, Markham, ar trebui. Eu stau la Hotel Meurice. De ce nu mi te alături într-o seară la cină?

Markham îşi umflă pieptul, încântat de invitaţie.

— Foarte bine. Poate săptămâna viitoare. Ai văzut expoziţia? Chicoti, apoi se opri brusc. A, scuzele mele.

Simon eliberă un oftat. Se părea că Quint nu minţise când spusese că jumătate dintre cei prezenţi la petrecere auziseră despre discuţia dintre el şi Maggie din salonul de muzică. Ochii lui se îndreptară încă o dată spre uşa terasei. Ce punea la cale? Nici ea, nici Don Quijote nu se întorseseră.

Simţi cum i se înfioară pielea de pe ceafă. Cu siguranţă, exagera. Probabil ieşise la aer şi fusese absorbită de discuţie. Totuşi, s-ar fi simţit mai bine dacă măcar putea s-o vadă.

— Scuză-mă, Markham, trebuie să mă ocup de ceva afară.

*

— *Mon chaton.* Eşti chiar mai frumoasă decât acum trei ani, pisicuţa mea.

Maggie îi zâmbi lui Jean-Louis, un bărbat la fel de fermecător şi de chipeş pe cât îşi amintea. Prieten cu Lucien, Jean-Louis fusese singurul ei amant din timpul căsniciei. Deşi nu era mândră că îşi dezonorase

jurămintele de căsătorie, în timpul anilor de singurătate fusese dornică de orice fel de afecţiune. Charles încetase orice fel de contact cu ea, oricât de ciudate ar fi fost experienţele acelea. Pe măsură ce sănătatea soţului ei se deteriorase, acesta preferase compania amantei pe care o avea de multă vreme, iar Maggie se bucurase că se întâmplase aşa.

Naivitatea şi vinovăţia ei se dovediseră însă ingredientele unui dezastru în timpul scurtei ei legături amoroase cu Jean-Louis. Dar cel puţin rămăseseră prieteni.

— Talentul tău de a face complimente îl întrece pe cel de a mânui pensula, *mon ami.* Ce ai mai făcut de ultima oară când te-am văzut? Lucien mi-a spus că te-ai apucat de portrete.

— Aşa este, îi confirmă el. Mi se pare că sunt mai profitabile şi mai sigure decât orice altceva. Tocmai ce m-am întors din Spania, unde am petrecut câteva luni ca s-o pictez pe noua regină.

— Şi, fără îndoială, să le distrezi pe domniţele spaniole frumoase de la Curte.

Bărbatul zâmbi, arătându-şi dinţii drepţi şi albi.

— Desigur. Ce fel de francez aş fi dacă nu mi-aş demonstra toate talentele în ţărişoara lor înapoiată?

— Cât eşti de generos, râse Maggie.

— Într-adevăr, încerc. Deveni serios în timp ce se întinse să o prindă de mână. Îmi pare rău că… Făcu o pauză în căutarea cuvântului potrivit. Că prietenia noastră n-a continuat. Te găsesc foarte frumoasă, Lady Hawkins. Dacă vreodată ai nevoie de mine, tot ce trebuie să faci e să mă rogi.

Cât de mult îşi dorea să simtă ceva pentru bărbatul acesta dulce şi fermecător. Când se cunoscuseră, Maggie visase la un atelier cu vedere spre Ile de la Cite, unde aveau să picteze toată ziua şi să facă dragoste toată noaptea. Speranţele acestea se năruiseră însă, atunci când

ea îşi dăduse seama că îi lipsea ceva… ceva ce doar un singur bărbat reuşise vreodată să trezească în sufletul ei, naiba să-l ia!

Maggie făcu un pas în faţă şi-l sărută pe obraz.

— Desigur. Şi îţi mulţumesc, Jean-Louis. Ai fost un prieten minunat atunci când aveam mai mare nevoie.

— Pot să îţi fiu din nou. Nu uita.

— N-am să uit. Acum fugi sau drăguţa ta însoţitoare e posibil să înceapă să se întrebe unde ai dispărut. Intenţionez să mai stau câteva minute aici la aer.

— Singură? *Non,* nu pot permite aşa ceva. O femeie drăguţă nu ar trebui să rămână singură aici.

Maggie flutură din mână.

— Emoţionant, dar inutil. Sunt în siguranţă aici, te asigur. Ca să nu mai vorbim că nu am o reputaţie pentru care să îmi fac griji. Mergi. Îi făcu semn cu bărbia spre casă. Am să vin şi eu într-un minut.

Cu o expresie încă nesigură, Jean-Louis se întoarse la petrecere, iar Maggie trase aer adânc în piept ca să-şi limpezească mintea. Să se ocupe de invitaţi în timp ce încerca să ignore privirea pătrunzătoare a lui Simon îi dăduse o durere groaznică de cap care-i pulsa în tâmple. Oare omul ăsta nu avea altceva mai bun de făcut decât să stea s-o privească pe ea toată seara? Şi-ar fi dorit să se întoarcă la hotelul lui, să-şi facă bagajele şi să plece cu primul vapor spre Londra.

Oare chiar îşi dorea asta? Îşi frecă braţele goale ca să se încălzească. Torţele aliniate pe marginea terasei erau mai mult decorative decât menite să dea căldură: cu toate astea, se trezi păşind către ele. Oare cât avea Simon de gând să stea la Paris? „Aştept sinceritate din partea ta, Maggie.” Ideea o făcea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Nimeni în lumea asta nu-şi dorea sinceritate – înalta societate era construită pe aparenţe şi pe înşelăciune, pentru numele lui Dumnezeu.

Şi chiar dacă el voia adevărul, ea jucase atât de mult timp rolul altcuiva, încât nici nu-şi mai amintea cum fusese înainte, nu şi-o mai amintea pe Maggie aceea pe care o fermecase el în timpul debutului său. Fata aceea nu mai exista. Ca să supravieţuiască, devenise o altă persoană, una mai puternică şi mai încrezătoare. Una care lua deciziile singură. Simon ştia despre Lemarc, iar ea negase acuzaţiile lui Cranford. Ce mai voia de la ea?

Se auziră paşi pe piatră, iar ea încremeni. Mai era cineva acolo? Se auzi un alt zgomot, de data asta mai aproape de scările grădinii. Se forţă să se liniştească. Mai mult ca sigur, era vreo pereche de îndrăgostiţi care se întorcea la petrecere. Se întoarse cu spatele pentru a le acorda intimitate.

— Lady Hawkins, rosti o voce străină şi gravă câteva clipe mai târziu. Ce minunat arătaţi în seara aceasta.

Maggie rămase fără suflu. Vocea aceea. Se auzea parcă deformată, dar îi trezi o amintire din străfundul minţii. Maggie se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat îmbrăcat cu un palton gros, şi care purta o mască cu Moartea Neagră, cu cioc lung şi cu ochii negri, lipsiţi de suflet, care o priveau de la mică distanţă.

— Cine sunteţi, întrebă ea, ignorând fiorii de nelinişte care îi alunecau de-a lungul şirei spinării.

— Nu mă recunoşti? Sunt devastat.

Cu inima bătându-i cu putere, femeia îşi concentră ochiul de artist pe detalii. Era englez, îşi putea da seama de asta atât după accent, cât şi după haine. Era ceva mai scund decât Simon şi bine făcut. Totodată, era bine îmbrăcat. Nu observase mai devreme acel costum, şi era destul de sigură că l-ar fi ţinut minte.

— Mă tem că nu. Nu vă dezvăluiţi identitatea?

— Toate la timpul lor, draga mea, toate la timpul lor. Eşti o doamnă greu de găsit singură.

Faptul că el aşteptase s-o prindă singură nu era un

semn bun. Locul unde se afla, atât de departe de casă şi de protecţia mulţimii, era ca o pedeapsă pentru încrederea ei exagerată şi pentru mândria ei. Cu toate astea, nu avea să-i fie frică.

— Domnule, daca aveţi de gând să îmi faceţi rău, veţi avea parte de o luptă încrâncenată.

— Vai, dar îmi place o luptă pe cinste, Lady Hawkins. Nimic nu-i face sângele unui bărbat să clocotească mai tare în vene, crede-mă.

Maggie înghiţi să scape de amărăciunea pe care o simţea în gât.

— De ce sunteţi aici? Să mă speriaţi?

— Eşti speriată? Vai, şi eu care credeam că nimic nu-l va speria pe marele Lemarc.

Femeia rămase fără suflare. Cum…? Simon spusese cuiva? Nu, ştia că n-o făcuse: nu ar fi vrut să se ştie că fusese ridiculizat în public de o femeie. Mândria unui bărbat nu putea suporta asta. Îşi reprimă panica şi se îndreptă de spate.

— Mă faceţi să îmi pierd timpul cu prostiile astea. Ori vă dezvăluiţi identitatea şi scopul pentru care vă aflaţi aici, ori plecaţi.

— Dacă nu ţi-ar tremura mâinile, poate te-aş crede.

Femeia îşi petrecu braţele în jurul taliei.

— Asta e din cauza frigului. Nu mă tem de laşi care se ascund în spatele măştilor şi pândesc în întuneric.

— Da, tu preferi bărbaţi precum Winchester, despre care se spune că ar fi următorul mare politician. Ar putea chiar să rivalizeze cu Fox.

Dispreţul din vocea lui era evident, în ciuda măştii groteşti.

— M-am săturat de discuţia asta. Vă rog să mă scuzaţi.

Se îndreptă spre uşă, mai mult decât dornică să pună capăt schimbului ciudat de replici.

— Bănuiesc că, la reputaţia ta, e posibil să le fi auzit pe toate până acum. Te va folosi, să ştii.

Maggie se opri şi se roti.

— Ce? întrebă ea înainte să se gândească mai bine.

— Winchester. Nu se va ţine de promisiuni, oricare ar fi acelea. Marele mincinos va lua ce va vrea şi va trece mai departe.

— Cum de…

Uşa terasei se deschise şi în cadrul ei apăru Simon. Bărbatul îşi plimbă privirea de la Maggie la bărbatul mascat, apoi începu să înainteze.

— Lady Hawkins, pot să vă ajut?

Înainte să termine propoziţia, tovarăşul ei misterios făcu o plecăciune exagerată şi se grăbi spre casă. Simon se dădu într-o parte ca să-i permită accesul spre uşa terasei şi se apropie de ea.

— Maggie, grăi el, extrem de încruntat, ai buzele vineţii. De ce eşti aici? Cine era bărbatul ăla?

Îşi trecu repede mâinile în sus şi-n jos de-a lungul braţelor ei şi simţi un junghi când îşi dădu seama că îngheţase.

Femeia clătină din cap.

— Nu ştiu. N-a vrut să-mi spună.

— N-a vrut să-ţi spună? Asta e absurd. Nu făcea parte dintre oaspeţii tăi?

— Nu.

— Hai înăuntru să te încălzeşti. Apoi, trebuie să-mi spui ce ţi-a zis de arăţi atât de nefericită.â

Capitolul 15

Maggie acceptă un pahar sănătos de coniac de la Lucien. Erau singuri în bibliotecă – după ce îi încurajaseră pe înflăcăraţii Hera şi Dionysos să escaladeze muntele

Olimp în altă parte.

— Mulţumesc. Ridică paharul de coniac la gură şi luă o înghiţitură deloc demnă de o doamnă.

— Ce-a fost în mintea lui Jean-Louis să te ţină atât afară. *Mon Dieu,* ai îngheţat.

— Nu m-a ţinut Jean-Louis afară. Adevărul e că el a insistat să vin înăuntru, dar eu am vrut să stau puţin singură. Şi mai era un bărbat. A venit dinspre grădini.

Lucien îşi dădu cascada de păr răvăşit de pe faţă şi se aşeză pe un scaun.

— Dinspre grădini? Cine era?

Maggie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Purta o mască şi nu a vrut să-mi spună cum îl cheamă. A zis că a aşteptat să mă găsească singură.

— Încep să înţeleg de e e contele tău te-a lăsat cu mine şi a ţâşnit în mulţime. Bărbatul ăsta ţi-a făcut vreun rău?

— Nu. Cred că doar voia să mă sperie.

Femeia mai luă o înghiţitură de coniac.

— Ştia despre Lemarc, Lucien.

Prietenul ei făcu ochii mari.

— Ştia că tu şi Lemarc sunteţi una şi aceeaşi persoană? Când ea dădu aprobator din cap, Lucien o întrebă: *Comment?*

— Nu ştiu cum. Doar un mic număr de persoane cunosc identitatea reală a lui Lemarc, şi cu toţii sunt de încredere. Niciodată nu te-aş suspecta pe tine sau pe Rebecca. Sau pe doamna McGinnis.

— Dar pe contele tău? Ai zis că ştie şi el. Ce ar face cu o astfel de informaţie?

— Încetează să-i mai spui „contele meu”! se răsti Maggie, după care îşi mai îndulci glasul. Şi nu e Winchester. Faptul că Lemarc este femeie l-ar face să pară şi mai ridicol, situaţie pe care ar vrea s-o evite având în vedere propunerea ce se va vota în primăvara asta.

— Nu poţi fi sigură, *ma chere.* Poate că el…

— Nu, n-ar face-o.

Faţa lui Lucien deveni mai blajină, dar privirea-i rămase ageră. Maggie îşi amintea prea bine privirea asta, cea a maestrului care avea să îndulcească o lovitură aplicată elevului. Niciodată nu-i plăcea să-i rănească sentimentele.

— Maggie, nu lăsa *afecţiunea* pe care o simţi pentru el să te orbească în cele mai evidente lucruri. Vreme de doi ani, ţi-ai păstrat secretul. Dar în doar câteva luni, contele tău reapare şi află că tu eşti Lemarc, iar acum mai e cineva care, de asemenea, ştie. Pare mai mult decât o coincidenţă, *non?*

Uşa se deschise lăsând să se reverse înăuntru zgomotele de la petrecere. Simon păşi în încăpere încruntat şi se îndreptă spre bufet.

Maggie îşi permise să stea o clipă să admire silueta suplă în costumul roman. Henri avea dreptate, Simon chiar avea picioare frumoase. Oare sentimentele pentru Simon o împiedicau să vadă adevărul că el îi dezvăluise secretul altcuiva? Poate că i-l încredinţase lui Quint, care, la rândul lui, îl dezvăluise altcuiva. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci jumătate din Londra i-ar fi cunoscut identitatea până acum. Durerea din spatele tâmplelor crescu de două ori în intensitate, aşa că începu să-şi maseze zona cu degetele. „Va lua ce va vrea, apoi va trece mai departe.” Oare ce voise străinul să spună cu asta?

— A dispărut, îi anunţă Simon. A sărit într-o cabrioletă care-l aştepta şi a dispărut. Personalul i-a observat doar plecarea, nu şi venirea. Se întoarse cu un pahar de vin roşu în mână. Îmi spui ce ţi-a zis de te-a supărat atât de tare?

Maggie nu avea nici cea mai mică intenţie să-i spună adevărul.

Singura persoană în care avea deplină încredere era

Lucien, şi nici măcar el nu aflase despre asta. Era mai bine ca unele detalii să rămână neîmpărtăşite. Ridică din umeri.

— Nimic important. Bănuiesc că se întorcea de la un rendez-vous din grădină şi s-a oprit doar ca să fie politicos.

Simon bău din vinul tare, închis la culoare, în tot tipul ăsta stând rezemat de bufet şi privind-o peste marginea paharului.

— Minţi, rosti el în cele din urmă. Ţi-a făcut vreo propunere? Asta ascunzi?

Lucien tuşi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, dar Maggie rămase concentrată pe Simon.

— De ce trebuie să continui să crezi ce e mai rău despre mine?

Simon se încruntă.

— Nu are nicio legătură cu tine, e întru totul legat de situaţia asta. Dacă un bărbat găseşte o femeie frumoasă singură pe terasă, nu e aşa de imposibil să nu-i facă vreo propunere.

— Fără îndoială, vorbeşti din experienţă, se răsti ea.

Lucien se ridică în picioare.

— Cred că a venit vremea ca eu să mă scuz şi să mă întorc la petrecere.

— Lucien, aşteaptă, îi ceru ea prietenului ei. Mă doare capul. Dacă decid să mă retrag, te ocupi tu de oaspeţi?

— Desigur, *ma chere.*

Schiţă o plecăciune şi se roti spre uşă. Când rămaseră singuri, Maggie oftă. Prea multe emoţii se învolburau înlăuntrul ei şi era epuizată. Capul îi zvâcnea de parcă un sculptor i-ar fi cioplit în straturile dure ale scalpului, ceea ce era semn clar că avea nevoie de odihnă. Se ridică.

— Ţi-ai pierdut timpul venind la Paris, Simon. M-am săturat de conflictul nostru şi e limpede că nu poate fi rezolvat.

Bărbatul se îndreptă şi-şi lăsă vinul deoparte.

— Asta e o prostie. Singurul conflict îl creezi tu refuzând să fii sinceră sau să ai încredere în mine. Cum, de exemplu, nu-mi spui cum îmi subminai pe furiş propunerea legislativă.

Uimirea probabil că i se citea pe faţă, căci el adăugă:

— Da, doamnă. Am aflat despre eforturile tale de a-l curta pe Markham.

— Nu l-am „curtat", Simon. Eu doar mi-am exprimat îngrijorarea legată de propunerea ta şi i-am subliniat punctele slabe.

— Şi de ce nu ai discuta motivele astea de îngrijorare cu mine?

— Ţi-am spus că nu-mi place.

Simon se încruntă şi-şi puse mâinile-n şold. Mişcarea îi dezvălui muşchii încordaţi ai antebraţelor şi ai bicepşilor dezgoliţi. 0, Doamne. Chiar şi cu acea durere îngrozitoare de cap, tot mai observa chestii pe care n-ar fi trebuit să le observe. Era enervant cât de *conştientă* era de prezenţa lui în acea clipă.

— Asta e exemplul perfect, Maggie, continuă el. Eşti hotărâtă să mi te împotriveşti şi să mă ţii la distanţă. Dacă doar ai avea încredere în mine…

— Să am încredere în tine? ridică ea glasul, sfidător. De ce dracu' aş face o asemenea prostie? Nu, mi-ai frânt inima o dată. Nu-ţi voi da şansa s-o faci din nou.

Trăsăturile aristocratice ale feţei lui se îndulciră, iar Maggie fu cât pe-aci să-şi muşte limba. La naiba cu temperamentul ei irlandez. Nu ar fi vrut ca el să afle vreodată acea informaţie. La naiba cu toate!

Bărbatul părea că rămăsese fără cuvinte – o adevărată binecuvântare, pentru că asta îi dădea răgaz să se retragă înainte ca el să-şi poată aduna gândurile.

— Nu mă simt bine. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă retrag. Te rog, Simon, întoarce-te la Londra. Aici nu a mai

rămas nimic de zis.

*

Scăldată în lumina felinarelor, Salle Feydeau se înălţa dominând împrejurimile. Teatrul impunător din cărămidă şi piatră avea nişte siluete masive sculptate pe faţada ce amintea de un templu egiptean. Clienţii ocoleau amalgamul de trăsuri, cai şi servitori în timp ce se grăbeau spre intrarea indicată de cuvintele *Opéra-Comique* ce se întindeau deasupra câtorva uşi deschise.

Lucien nu voise să rişte să ajungă târziu. Când traficul se îngreunase, insistase să lase trăsura la câteva străzi distanţă şi să continue drumul pe jos. Maggie ţinea ridicate poalele mantiei ei de operă pentru a o proteja de praful parizian, dar pantofiorii ei distruşi nu mai aveau nicio şansă să fie salvaţi. Dar nu putea să-l învinovăţească pe Lucien pentru nerăbdarea lui, nu în seara asta. Henri deţinea rolul principal în piesă, iar Lucien nu voia să rateze scena de început.

Odată ajunşi înăuntru, amândoi fură conduşi spre o lojă de la etaj, cu vedere excelentă la scenă. În timp ce Lucien vorbea cu plasatorul, Maggie păşi în faţă şi privi peste balustradă. Cu suprafeţele poleite cu aur, cortinele din catifea roşie şi detaliile din marmură, teatrul era cea mai frumoasă clădire pe care o văzuse vreodată. Pe scenă dansau păpuşi din lemn prinse cu sfori, dar spectatorii ignorau cu desăvârşire micul spectacol. În schimb, o mare de haine negre şi pene înalte de struţ fremăta printre loji, în timp ce oamenii vorbeau unii cu alţii.

— Ne aşezăm? o întrebă Lucien din spatele ei.

Maggie încuviinţă.

— Henri îţi procură mereu o lojă?

— Insistă pentru seara premierei. Deşi eu aş prefera mai degrabă să fiu acolo jos. Făcu semn spre podea. Spune

că se liniştească să mă găsească de fiecare dată când devine emoţionat.

Pentru că adevărata natură a relaţiei lor trebuia să rămână secretă, în public Lucien poza drept instructorul de teatru al lui Henri. Maggie bănuia că strădania obositoare de a păstra aparenţele fusese unul dintre motivele pentru care cei doi se mutaseră în Montmartre.

— Ce drăguţi sunteţi voi unul cu altul.

— Nu mereu, recunoscu el, făcând o uşoară grimasă. Amândoi suntem artişti şi avem tendinţa să fim încăpăţânaţi. Îşi bătu cu un deget în tâmplă. Ceea ce ştii şi tu prea bine, de vreme ce ai acelaşi temperament.

Femeia chicoti.

— Adevărat. Dar, dacă n-am fi încăpăţânaţi, le-am putea da ascultare criticilor noştri şi n-am mai picta niciodată.

— Sau poate ne-am recunoaşte greşelile în speranţa de a nu le mai repeta niciodată, *riest-ce pas?*

Îi aruncă o privire critică, al cărei înţeles era de-a dreptul evident.

— Nu e deloc aşa. Îţi răceşti gura de pomană. Păstrează-te pentru aclamarea lui Henri.

Femeia îşi ridică ochelarii pentru operă şi începu să cerceteze mulţimea.

— Trebuie să recunoşti, este *tres interessant.* Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca frumosul tău conte să încerce să te curteze. Mai întâi florile, apoi vopseaua. Azi ce ţi-a mai trimis?

Maggie se foi în scaun. Deşi nu-l mai văzuse pe Simon din urmă cu trei nopţi, din seara balului mascat, în fiecare dimineaţă îi trimisese cadouri. Mai întâi sosise un buchet imens de trandafiri albi. Aroma, îi scrisese Simon, îi amintea de mirosul pielii ei. După aceea, urmase vopseaua verde, o nuanţă despre care se întâmpla să ştie că nu se găsea la mulţi fabricanţi. El pretinsese că era precum

culoarea ochilor ei în focurile pasiunii şi-o rugase ca, de fiecare dată când o folosea, să şi-l închipuie pe el între coapsele ei.

Darul din acea zi fusese şi mai obscen. O statuetă din bronz a lui Priap, zeul grec al organului sexual masculin, cu falusul lui erect imens, care, deopotrivă, o şocase şi o amuzase. Simţi fierbinţeala ieşindu-i prin piele când îşi aminti biletul:

Milady,

Mâinile tale au exact acelaşi efect asupra mea. Dacă vrei să mă mai vezi o dată, aş fi foarte bucuros să mă supun.
Al tău credincios,

Simon

Memorase fiecare cuvânt înainte să arunce hârtia în foc.

— Ei bine? o îmboldi Lucien.

— Doar o statuetă. Maggie se prefăcu a se uita prin ochelarii de operă doar ca Lucien să nu-i observe stinghereala.

— Dacă e doar o statuetă, atunci de ce te-ai îmbujorat?

Femeia şi coborî ochelarii.

— Nu ştiu ce ar trebui să fac, recunoscu ea. Are de gând să-mi trimită ceva în fiecare zi până… ce? Nu am nici cea mai vagă idee care sunt regulile.

— A. Lucien se rezemă şi se aşeză picior peste picior. Înţeleg. Nu ai fost niciodată curtată, iar asta te face să nu te simţi în largul tău. N-ai putea doar să te bucuri de asta, *ma chere?* Într-o rochie atât de frumoasă ca asta meriţi să ai toţi bărbaţii din Paris la picioarele tale.

Maggie îşi netezi rochia decoltată de operă, argintiu cu alb, în timp ce se gândea la vorbele lui Lucien. Niciun

bărbat nu încercase vreodată să o cucerească. În timpul debutului ei, primise câteva buchete, dar niciun pretendent nu o curtase vreodată… nici măcar Simon. Soţul ei îi oferise câte un cadou de complezenţă la fiecare zi de naştere, fără îndoială cumpărat de secretara lui. Nici măcar nu reuşea să şi le mai amintească.

Amabilitatea asta din partea lui Simon o dezarma. Când erau certaţi, putea foarte uşor să-şi găsească echilibrul. Când era însă vorba despre daruri şi complimente nu ştia cum să reacţioneze. Dacă n-ar fi ţinut cont de ele, ar fi fost o scorpie, dar el chiar credea că acele câteva simboluri aveau să vindece răni demult cicatrizate? Şi ce spera să obţină?

Îşi dorea cu înfrigurare ca discuţia lor din urmă cu câteva nopţi să nu fi avut loc. Dacă n-ar fi avut durerea aia îngrozitoare de cap, nu i-ar fi dezvăluit niciodată că îi frânsese inima. Oricum asta era o definiţie prostească dată de femei: inimă frântă. Fără îndoială, el considerase mărturisirea ridicolă.

— Aş putea să mă bucur de atenţie dacă aş şti ce speră să obţină, îi spuse ea lui Lucien.

— E evident, *non?* Contele tău intenţionează să te ademenească iarăşi în patul lui.

Începu spectacolul, iar Maggie rămase să analizeze replica lui Lucien. Oare era posibil să fie atât de simplu? Dacă voia doar să se culce cu ea, s-ar fi deranjat atât de tare? Nu era ca şi cum ar fi fost fecioară, pentru numele lui Dumnezeu. Nu că ar fi contat. Nu putea permite să i fie slăbită determinarea. Orice asociere dintre ei doi trebuia evitată. Cariera lui politică ar avea sigur de suferit din cauza reputaţiei ei, iar ea nu avea de gând să renunţe nici la comportamentul ei, nici la cariera ei drept Lemarc. Nimeni nu avea să-i ia libertatea pe care se luptase din răsputeri să o câştige.

Primul act fusese teribil de chinuitor. Loja lui Maggie

nu era departe, iar Simon aproape că nu-şi luase ochii de la ea, sorbind-o din priviri precum un bărbat care murea de sete. Era incredibil de frumoasă. Rochia de operă argintiu cu alb îi dezvăluia rotunjimea catifelată a sânilor. Părul ei negru lung era aranjat în inele ondulate prinse cu o bentiţă argintie ca să nu-i stea pe faţă, lăsând însă la vedere gâtul lung. Ar fi vrut să-i muşte pielea aceea fină şi albă.

Când ajunseră la prima pauză, Simon se întoarse către tovarăşele lui.

— Lady Sophia, Lady Ardington, vă rog să mă iertaţi. Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc.

Lady Sophia se ridică, ochii ei cafenii aruncându-i o privire şireată şi complice.

— Am să vin cu tine.

Simon clipi. Sophia era cea mai apropiată prietenă a ducesei de Colton, ceea ce însemna că îi plăceau năzbâtiile la fel de mult ca şi Juliei – numai că Sophia nu avea un soţ care s-o ţină în frâu. În circumstanţe obişnuite, Simon o evita, dar în seara asta îl rugase s-o însoţească la *Opéra-Comique.* De vreme ce oricum plănuise să meargă, nu avusese niciun motiv pentru care să le refuze pe Sophia şi pe mama ei vitregă.

Desigur, nu luase în calcul ca Sophia să-l urmeze peste tot în seara asta. Avea nevoie să poarte o discuţie între patru ochi cu Maggie, o discuţie pe care o femeie nemăritată nu se cuvenea să o audă.

Nerăbdător să plece, se încruntă la Sophia.

— Nu.

Sophia îşi flutură mâna în semn că nici nu voia să audă de aşa ceva, apoi grăi:

— Mamă vitregă, eu şi Lord Winchester ne întoarcem repede.

Se prinse de braţul lui Simon şi începu să-l tragă afară din lojă.

— Haide. Abia aştept să o cunosc.

Odată ajunşi pe culoar, Simon îi aşează mâna peste mâneca lui. Porniră spre loja lui Maggie.

— De unde ştii unde merg?

— Te rog. Nu ţi-ai luat ochii de la ea toată seara, iar eu citesc pamfletele. Toată lumea vorbeşte despre ea. Îmi doream cu disperare să merg la balul mascat, dar mama mea vitregă n-ar fi îndrăznit să mă lase. Ai fost acolo?

— Da. Îşi reaminti de Nero care-i mângâia posteriorul Boudicăi. Iar marchiza a făcut bine că nu te-a lăsat să participi.

— „Şi tu, Brutus?”

Bărbatul râse.

— Îl compătimesc pe viitorul tău soţ.

— Şi eu. Cu fiecare sezon care trece, tata devine din ce în ce mai iritat. Mă tem că s-ar putea ca anul ăsta să pună piciorul în prag.

— Deci alege unul şi termină odată. Căsătoria s-ar putea să nu fie aşa de rea precum crezi tu.

— Sau ar putea fi mult, mult mai rea… şi nici că te-aş crede pe cuvânt. Cu siguranţă, nu te-ai grăbit deloc să-ţi iei o contesă.

— Julia şi Colton sunt foarte fericiţi, sublinie el.

— Dezgustător de fericiţi, aprobă ea. Dar s-a pricopsit cu el, aşa că de ce să nu profite de asta? Nu, cred că am să mai aştept un pic. Ce se întâmplă între tine şi Lady Hawkins?

— De parcă ţi-aş spune ţie. Marchizul mi-ar înfige capul într-un par.

— Greşeşti. Tata te place. Zice că se zvoneşte că, într-o bună zi, îi vei lua locul lui Liverpool.

Simon trase cortina de la loja lui Maggie şi o ţinu desfăcută pentru Sophia.

— Cred că discuţia asta e extrem de prematură.

Mai ales dacă se afla adevărata identitatea a lui

Lemarc.

Păşiră înăuntru şi o găsiră pe Maggie discutând cu un bărbat, stând foarte aproape unul de celălalt. Simon îl recunoscu pe Don Quijote de la balul mascat, cel care o condusese pe terasă. Simţi cum i se strânge stomacul, o gelozie cumplită punând degrabă stăpânire pe el. Se aşteptase să o găsească împreună cu Barreau, nu cu unul dintre admiratorii ei. Forţându-se să zâmbească, continuă să înainteze.

— Lady Hawkins.

Femeia ridică imediat capul şi-l fixă cu privirea ei de culoarea smaraldului. Trăsăturile chipului îi trădară uimirea înainte să apuce s-o mascheze, apoi înclină politicos din cap.

— Lord Winchester.

Fură făcute toate prezentările, în timpul cărora deveni clar că artistul, Jean-Louis, şi Maggie erau amanţi. Ea era anormal de cochetă şi vorbăreaţă şi se îmbujorase. Francezul îşi ţinea mâna peste a ei, acolo unde stătea fermă, pe braţul lui. Simon abia se abţinu să n-o tragă pe Maggie lângă el.

Lady Sophia monopoliză conversaţia.

— Lady Hawkins, ducesa de Colton e una dintre cele mai dragi prietene ale mele şi a insistat să ne cunoaştem. Ce noroc că ai participat la premieră în seara asta.

De aici, discuţia se transformă într-un lung schimb de replici despre Paris şi despre cumpărături, genul acela de conversaţie la care un bărbat putea, fără probleme, să nu participe. Abia atunci Simon observă că Maggie avusese câteva tentative subtile de a-şi retrage mâna de pe braţul lui Jean-Louis, dar francezul o ţinea strâns. Oare Simon interpretase greşit lucrurile sau ea doar încerca să fie discretă? Ideea aproape că îl făcu să râdă. Maggie, discretă?

Totuşi, cine era bărbatul ăsta? Cum ajunsese să-l

cunoască? Chiar şi după tot ceea ce se întâmplase între ei, tot nu ştia mare lucru despre ea. Ei bine, îşi pusese în minte să schimbe asta, începând din seara asta. Aşteptă să se ivească o pauză în discuţie.

— Lady Hawkins, interveni el, putem vorbi ceva între patru ochi?

În clipa aceea, se aşternu o stânjeneală care dură însă doar până când Sophia rosti:

— Într-adevăr, trebuie să mă întorc în loja mea. Mama mea vitregă mă va căuta. Jean-Louis, te superi dacă mă conduci înapoi? Aş vrea să aud mai multe despre tipurile de tablouri pe care le creezi.

Îşi luară rămas-bun şi, spre mulţumirea lui Simon, Sophia aproape că îl luă cu forţa pe francez de acolo. Când rămaseră singuri în loja lui Maggie, Simon îşi împreună mâinile la spate.

— Îţi place spectacolul?

— Foarte mult. Henri e minunat. Dar ţie?

— Da, deşi, sincer, n-am văzut mare lucru din el.

— Ai ajuns târziu?

— La câteva secunde după ce s-a ridicat cortina. Înghesuiala de afară a fost cum n-am mai văzut vreodată. Totuşi, mă refeream la cu totul altceva.

— A, la drăguţa Lady Sophia. Bănuiesc că îţi poate dis…

Simon nu se putu abţine să nu râdă.

— Ştii prea bine că nu ea e motivul pentru care sunt aici în seara asta. Am venit pentru tine.

Maggie îşi muşcă buza, carnea voluptuoasă şi catifelată dispărând între dinţii ei din faţă. Simon îşi aminti de gura ei şi de senzaţia extraordinară pe care o simţise când o folosise ca să-l delecteze. Simţi o căldură arzătoare în vintre.

— Simon, certurile astea sunt epuizante, iar eu nu văd de ce ar trebui să continuăm. Îţi mulţumesc pentru

cadouri, dar nu trebuie să-mi mai trimiţi altele.

Vorbele pe care i se aruncase în noaptea aceea îi veniră din nou în minte. „Mi-ai frânt inima o dată. Nu-ţi voi da şansa s-o faci din nou.” Julia făcuse referire la asta în Londra, dar când o auzise pe Maggie recunoscând, asta schimbase totul. Nu mai avea să aştepte. Avea de gând să spargă zidurile pe care ea le ridicase între ei. Dacă ţinuse la el odată, o putea face din nou. Trebuia doar să poarte o campanie inteligentă şi precaută.

Deci, pentru moment, alese să nu o contrazică. În schimb, avea să folosească o strategie, aşa cum făcea când încerca să câştige voturi.

— Ai văzut Notre-Dame?

Femeia clipi.

— Desigur, de multe ori. De ce?

— Vrei să mă însoţeşti acolo? Mâine?

Uimită, încruntă din sprâncene, iar el se strădui să nu zâmbească.

— Mâine? Se încruntă. Sigur nu. Nu pot să cutreier cu tine prin Paris mâine. Sunt în urma cu munca.

Întinse mâna spre o buclă neagră de mătase care-i împodobea obrazul şi i-o aşeză cu blândeţe după ureche.

— Adu-ţi şi lucrările. Promit c-am să-ţi găsesc un loc liniştit şi-am să te las singură.

— Dar de ce ai…

Înainte să apuce să termine, actorii se întoarseră pe scenă. Fără să aştepte permisiunea, Simon o prinse de mână şi o conduse la scaunul ei. După ce ea se aşeză, Simon îi sărută degetele înmănuşate. Observă culoarea pe care o căpătase în obraji.

— Pe mâine, murmură el şi ieşi din lojă, bucurându-se de mica lui victorie.

Capitolul 16

Maggie tresări când trăsura se zgudui trecând peste o groapă de pe drum. Simon stătea în faţa ei, cu picioarele lungi întinse atât cât îi permitea spaţiul. Aşa cum îi promisese, venise devreme în dimineaţa asta ca să o ia şi să o conducă într-o călătorie misterioasă. Încercase să refuze şi să-l alunge, dar chiar şi Tilda părea să fie de partea lui, împingând-o pe Maggie spre uşă ca pe o carcasă de vită scoasă la mezat.

Călătoreau de aproape o oră şi, de ceva vreme, ieşiseră din oraş. Era limpede că Simon inventase povestea cu vizita la Notre-Dame. Ar fi trebuit să ştie că avea să-i joace o festă. Şi-ar fi dorit măcar să-şi fi luat cu ea mai multe pânze şi materiale pentru desenat înainte să fie de acord cu răpirea asta. Naiba ştia unde avea de gând s-o ducă şi cât aveau să lipsească. Bănuia că ar fi trebuit să-şi facă griji şi să-l întrebe ce avea de gând. Dar era prea târziu să se întoarcă, aşa că ce rost mai avea? Cel puţin, cărămizile pentru încălzire menţineau temperatura confortabilă, în ciuda frigului de afară. Privi pe fereastra mică, admirând peisajul rural francez, cu câmpurile tăcute de grâu ce aşteptau primăvara. Cerul era lipsit de culoare, părând doar o plapumă pestriţă de nuanţe de gri, iar ei îi plăcea aerul proaspăt şi înviorător de dincolo de graniţele oraşului. Spaţiile deschise imense cu copacii şi arbuştii lor adormiţi o relaxau întotdeauna, şi trecuse mult prea mult timp de când îşi mai permisese acest mic răsfăţ.

Chiar şi aşa, de ce naiba fusese de acord să îl însoţească azi?

— Cum l-ai cunoscut pe Barreau?

Întrebarea lui Simon o sperie, atât pentru că întrerupse tăcerea, cât şi din cauza subiectului. Se întoarse cu faţa spre el.

— Am venit la Paris cu sora mea şi cu soţul ei. În

fiecare dimineaţă, obişnuiam să mă plimb pe o anumită porţiune de pe Rue de Rivoli şi, în fiecare zi, am observat acolo un artist. Picta mulţimea, pierdut în munca lui, dar, din când în când, îl vedeam schiţând un portret pentru vreun client. Am început să-l privesc şi am observat că niciodată nu lua bani pentru schiţe. Iar munca lui… vai, era extraordinară. Cu adevărat remarcabilă. Atât de vie şi de realistă. Aşa că, într-o zi, l-am abordat şi l-am întrebat de ce nu accepta niciodată să fie plătit pentru schiţe. Femeia surâse amuzată. Asta a declanşat o discuţie aprinsă, lungă şi plină de patos, despre cum opera aparţine oamenilor şi cum datoria unui artist este să împartă darul pe care-l are cu toată lumea, pe gratis.

— A, un iacobin.

— Fără îndoială ar fi fost, dacă s-ar fi născut mai devreme. Aşa că i-am complimentat lucrările şi am discutat despre artă. Mi-a în mânat cărbunele lui de desen şi nişte coli de hârtie şi m-a învăţat cum să-l desenez. M-a testat, desigur. Când am terminat schiţa, era să cadă de pe scaun. Chicoti. M-a întrebat numele artistului a cărui ucenică fusesem. Săptămâni la rând, n-am reuşit să-l conving că eram un autodidact. A crezut că mint până ce nepriceperea mea în afacerea asta a devenit evidentă. Se poate ca Lucien să fie obosit de ce se întâmplă în lume, dar nu e un ignorant. De-a lungul anilor, m-a învăţat o mulţime de lucruri.

— Ce a făcut cu schiţa cu el pe care i-ai desenat-o?

Maggie se înroşi.

— A înrămat-o. E agăţată în apartamentul lui din Montmartre.

— Şi asta te stânjeneşte. Mă gândeam că ar trebui să fii mândră că l-ai impresionat.

Maggie flutură din mână.

— M-am oferit de multe ori să o refac. Lucien nici nu vrea să audă de asta.

— Nu pot spune că-l blamez. Uneori, o amintire înseamnă mai mult. O să-mi faci şi mie o schiţă într-o zi?

Femeia îşi muşcă buza, încercând să nu râdă. Simon oftă, citindu-i prea bine gândurile.

— O schiţă *adevărată,* vreau să spun. Nu Winejester. Mi-au făcut portretul obligatoriu când am preluat titlul. E expus la Winchester Towers şi nici măcar nu suport să mă uit la el. Mi-ar plăcea să văd ce vezi tu.

Primul ei impuls fu să refuze. Un desen putea să fie ceva destul de personal, o legătură destul de intimă între artist şi subiect. Ea obişnuia să-şi analizeze modelul, să-i observe fiecare fir de păr, fiecare umbră, ca să creeze cea mai reală reprezentaţie posibilă. Totuşi, cu Simon, nu avea să fie nevoie să-l analizeze, căci îi memorase fiecare părticică a trupului.

— Poate, replică ea în cele din urmă.

— Cum ai început să desenezi, sau cum ai observat că eşti pasionată de asta?

Amintirea o făcu să zâmbească.

— Rebecca. Ea mi-a observat înclinaţia spre desen, în timpul lecţiilor cu guvernanta noastră. În loc să învăţ la aritmetică sau să-mi exersez caligrafia, eu desenam aproape mereu. Ea şi tatăl meu mă încurajau.

— Poetul, aşa-i?

— Da. El m-a împins în secret să mă exprim prin intermediul picturilor şi al desenelor. Chiar a încercat s-o convingă pe mama să mă lase să călătoresc în străinătate în loc să-mi fac debutul în înalta societate. Dar ea nici n-a vrut s-audă. Era hotărâtă să mă vadă transformată într-o lady englezoaică adevărată. „Şi uite ce bine i-a ieşit.”

— Acum mulţi ani, nu ai vorbit niciodată despre pasiunea ta.

Maggie ridică din umeri.

— Mama m-a avertizat să nu dezvălui vreunul dintre interesele mele ciudate. Voia să par la fel de sfioasă şi de

slabă de înger ca restul fetelor care-şi făceau debutul în anul ăla.

Simon râse, după care se aşternu un moment lung de tăcere. De vreme ce-şi puneau întrebări, avea şi ea câteva.

— De ce politică? îl iscodi ea. Acum mulţi ani, nu dădeai doi bani pe Parlament.

— Asta se aşteaptă de la mine. Rolul de conte de Winchester. Ridică din umerii laţi. Şi sunt expert în asta.

— Am auzit asta de nenumărate ori. Dar îţi place? Eşti pasionat de asta?

Simon se încruntă, unindu-şi sprâncenele.

— Nu e nevoie să fii pasionat de o activitate ca să o faci bine.

— Dar, dacă nu te face fericit, de ce s-o faci?

— Pentru că îmi place să câştig. Surâse. Încă nu ai învăţat asta?

Trăsura începu să încetinească. Simon se aplecă să privească pe fereastra mică.

— A, cred că ne apropiem de prima noastră oprire. Ne putem întinde picioarele în vreme ce ei se ocupă de animale.

Câteva minute mai târziu, Simon o ajută să coboare din trăsură. Pe semnul atârnat scria L'Anneau d'Or sau Inelul de Aur. Era o construcţie provincială modestă, ridicată din piatră albă şi lemn decolorat. În afară de trăsura lor, în curte nu se mai afla nimic altceva, aşa că se grăbiră să intre.

Simon făcu rost de o masă, în vreme ce Maggie se ocupă de necesităţile urgente. Când îl găsi în zona comună în care se servea masa, bărbatul stătea aşezat la o masă de lângă o ferestruică şi avea privirea întoarsă spre curte. Lumina cenuşie neclară împrăştia umbre pe trăsăturile familiare ale feţei lui, realizând un joc de clarobscur care o fascina. Era enervant de frumos pentru un bărbat.

Curând prinseră puteri de la ceaiul şi, respectiv, o

bere, pe care le băură într-o tăcere prietenoasă. Lui Maggie îi trecu prin minte un gând şi fu nevoie să-şi înăbuşe un chicot de râs.

O sprânceană groasă se arcui brusc.

— Ce ţi se pare amuzant?

— Doar mi-a trecut prin minte că asta e cea mai mare perioadă de timp pe care am petrecut-o împreună fără să ne certăm.

— Nu chiar, murmura el, aplecându-se în faţă. Privirea i se întunecă devenind somnoroasă. A mai existat o dată. Când ţi-ai petrecut noa…

— Simon!

Bărbatul zâmbi larg.

— Nu-mi spune că te-am făcut să te ruşinezi. Nu pe femeia care încalcă regulile cu fiecare răsuflare.

Nu avea nimic de-a face cu ceea ce se cuvenea sau nu. Nu voia să-i fie din nou adusă aminte noaptea aia. Visele frecvente erau de-ajuns.

— Ce face Cora? îl întrebă ea brusc.

— Era mult mai bine când am plecat. Menajera mea va fi cu ochii pe ea. Fata şi-a arătat interesul pentru treburile bucătăriei, aşa că, atunci când va fi pregătită, va fi instruită la subsol. Dacă nu avem noi nevoie de ea, va fi trimisă la oricare dintre gospodăriile din apropiere.

— Vorbeşti ca şi cum ai mai fi făcut asta înainte.

— De multe ori, răspunse el după o gură sănătoasă de bere. Barrett House e în general plină până la refuz cu fete în casă sau în bucătărie. Atunci când nu le mai putem primi, doamna Timmons le trimite la Colton sau la Quint.

— A.

— Ce e?

— Asta e motivul pentru care Julia a trimis după tine, nu? Şi pentru care Madame Hartley ţi-a încredinţat fata.

— Da.

Maggie sorbi din ceai şi încercă să potrivească noua

informaţie în imaginea pe care şi-o făcuse în minte despre el. Oricum ar fi răsucit lucrurile, tot nu putea găsi un motiv pentru generozitatea lui. Avea o sută de întrebări… Oare chiar angaja fiecare fată care se prezenta la uşa lui? Cum se descurca personalul lui cu toate astea?… Dar cea mai arzătoare era:

— De ce o faci?

Învârti halba de bere în mână făcând cerculeţe pe suprafaţa zgâriată a mesei.

— Pentru că pot.

— La fel ar putea şi nenumărate alte gospodării bogate, inclusiv a mea. Cu toate astea, mie nici măcar nu mi-a trecut prin cap. De ce ai început să faci asta?

— Acum câţiva ani, la uşa din spate a venit o fată plină de vânătăi pe toată faţa şi disperată să scape dintr-o situaţie îngrozitoare. Menajera mea a venit să-mi prezinte situaţia şi am hotărât împreună să o angajăm. Apoi, s-a dus vorba printre membrii personalului şi, cu regularitate, au început să apară prietene sau rude să ceară un loc de muncă. Bărbatul ridică din umeri. Menajera mea are suflet bun.

Se părea că nu doar menajera.

— Vino, trăsura e pregătită. Se ridică şi-i întinse mâna. Hai să ne întoarcem la călătoria noastră.

*

— Avem vreo destinaţie în minte? îl întrebă ea patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Sau ne vom opri acolo unde vom avea chef?

De când plecaseră de la han, purtaseră o discuţie politicoasă, dar el tot nu spusese nimic despre locul către care se îndreptau.

Simon îşi încrucişă braţele şi zâmbi.

— Există o destinaţie, dar n-ai prefera să ai parte de-

o surpriză?

— Nu pot să spun că-mi plac surprizele.

— Asta este doar o dovadă că ai nevoie de mai multe. Viaţa e extrem de anostă dacă ştii întotdeauna ce urmează.

— Cine ar fi ghicit că contele de Winchester e un filosof? îl necăji ea.

— Sunt un bărbat cu multe talente, Lady Hawkins. Aşa cum probabil îţi aminteşti, îi replică el cu ochii albaştri scăpărând ca ai unui drăcuşor.

Maggie nu se putu abţine şi izbucni în râs. Hoţomanul era incredibil de şarmant, iar el ştia asta prea bine.

— Îmi place la nebunie râsul tău, Mags. Întotdeauna mi-a plăcut. Luminezi o întreagă încăpere cu el.

Femeia îşi simţi pieptul contractându-i-se. Veselia i se opri în gât şi fu copleşită de emoţie. Oare era pentru că-i folosise vechea poreclă sau complimentul era cel care o întorsese pe dos?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Neştiind cum să răspundă, Maggie îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Destăinuirile mele te întristează?

— Da, vorbi ea. Nu pot să gândesc limpede când spui astfel de lucruri.

Simon scutură din cap.

— Exact ăsta era şi scopul, draga mea doamnă. Nu vreau să gândeşti. Vreau să *simţi.*

Bărbatul se întinse, o prinse de mâna pe care o avea aşezată în poală şi trase. Înainte să poată opune rezistenţă, se trezi alături de el, lipită de trupul lui. Inima i-o luă la goană. Un val de căldură trecu precum un iureş peste ea, apropierea de el lăsându-i senzaţia că tot aerul din trăsură dispăruse cu totul. Simon îşi strecură în sus o mână neînmănuşată şi-i prinse cu delicateţe obrazul. Înlăuntrul ei, totul o furnica, fiecare terminaţie nervoasă devenind brusc sensibilă parcă pentru a-i reaminti de deliciile din

Barrett House – de deliciile acelea năvalnice şi imorale după care tânjea noaptea târziu.

— Simon, opreşte-te.

Chiar şi pentru propriile urechi, rugămintea părea doar pe jumătate serioasă.

— Nu mă pot abţine. Am încercat să-ţi rezist toată dimineaţa. E prea mult pentru mine. Trase de panglicile bonetei, îi desfăcu funda şi i-o scoase de pe cap. O auzi căzând cu zgomot pe locul rămas liber. Eşti atât de frumoasă, murmură el, învârtind între degete o şuviţă rebelă din părul ei. Îi dădu drumul şi urmări bucla căzându-i pe obraz. Apoi se aplecă şi veni şi mai aproape, iar ea îşi ţinu răsuflarea. Tânjesc după tine, Maggie.

Gura lui o acoperi pe a ei, caldă şi sigură, în vreme ce mâinile lui o strângeau şi mai aproape. Maggie se gândi să-l împingă, dar sărutul era lent şi convingător, un amestec dulce de respiraţii, în vreme ce buzele li se uneau şi se modelau împreună. Femeia închise ochii şi se lăsă scăldată de senzaţie, golindu-şi mintea de orice altceva, ca să simtă doar gura lui care zăbovea peste a ei. Dumnezeule, ce dor îi fusese de asta. Până în clipa asta, nici măcar nu-şi dăduse seama cât de mult.

Bărbatul o muşcă şi o necăji, păstrând sărutarea aproape castă, până ce ea începu să freamăte, gata să i se urce în poală pentru a veni mai aproape. De fiecare dată când ea încerca să-l sărute şi mai adânc, el se retrăgea uşor.

Cu determinare, Maggie se întinse şi-i înconjură gâtul cu braţele, introducându-i limba în gură. Rezultatul fu o scânteie instantanee, de parcă ar fi scăpat un tăciune într-o grămadă de vreascuri. Simon preluă controlul, deschizându-i şi mai larg gura pentru a o invada, devorând-o cu o intensitate necruţătoare. Maggie simţi că ameţeşte când el îşi afundă degetele în cascada mătăsoasă a părului ei.

Îi presără o ploaie de sărutări de-a lungul liniei maxilarului, apoi începu să alunece în jos pe pielea sensibilă a gâtului, muşcând-o şi gustând catifelarea de sub gulerul înalt al hainei îmblănite pentru vreme rece. Cu degetele agile, îi descheie nasturii. Buzele lui Simon alunecară de-a lungul claviculei, iar anticiparea îi făcu sânii lui Maggie să se umfle pe sub cămăşuţă şi corsaj. Răsuflarea lui se înteţi deasupra şalului ce acoperea decolteul rochiei liliachii de călătorie, în timp ce el rătăcea şi mai jos.

— Toate hainele astea blestemate, mârâi el, lăsându-şi mâna să alunece peste corsetul rigid. Vreau să văd fiecare părticica din tine.

— Asta s-ar dovedi o provocare, având în vedere unde ne aflăm, gâfâi ea.

— Dar nu e imposibil. Iar mie îmi plac provocările. Trase de şal. Poate ar trebui să-mi croiesc drum în jos.

Maggie se gândi că avea nenumărate motive să-l alunge, inclusiv toate felurile în care o rănise şi în care încă o putea răni. Dar, în vreme ce gura lui trasa conturul sânilor ei expuşi deasupra liniei decolteului, gândurile raţionale îşi luară zborul. În plus, când făcuse ea ce *trebuia?*

Cu o prezenţă de spirit eficientă, Simon trase draperiile la ferestrele trăsurii, cufundând interiorul în semiîntuneric. Ochii ei încă mai încercau să se acomodeze cu lumina difuză când el trase de marginea rochiei destul cât să-i elibereze unul dintre sâni din haine. Maggie îşi petrecu braţele pe după gâtul lui în timp ce-mpărtăşeau încă unul dintre săruturile acelea înverşunate.

Degetul lui mare şi cel arătător îi găsiră sfârcul şi strânseră. Femeia gâfâi deasupra gurii lui, senzaţia făcând-o să simtă scântei incandescente de-a lungul şirei spinării. „Dumnezeule mare.” Simon roti şi-i pişcă sfârcul până ce ea începu să se zvârcolească, dorinţa devenind

aproape de nesuportat. Voia să-l implore?

Mângâieri lente cu limba. Senzaţii înnebunitoare. Nu se mai putu concentra la nimic decât la Simon. Puteau să-i oprească până şi tâlharii la drumul mare, însă lui Maggie nu avea să-i pese atâta timp cât Simon continua să o sărute. Femeia trase adânc aer în piept când buzele lui îi trasară conturul liniei maxilarului.

— Ştii, şopti el înainte să-i prindă lobul urechii în gura lui alunecoasă şi fierbinte, ştii de când te doresc? Câte nopţi ţi-am visat gura sau sânii? Vreau să fac asta să dureze. Vreau să…

Maggie îşi întoarse capul şi-i descoperi buzele acoperindu-le cu ale ei, întrerupându-l. Mărturisirile lui îi trezeau amintiri, şi nu era momentul în care să retrăiască trecutul. În schimb, se năpusti asupra lui, încercând să se lipească şi mai tare de el. Simon gemu şi-o sărută mai adânc. Degetele abile îi părăsiră sânii şi, pe măsură ce fustele începură să se ridice, aerul rece îi ajunse la picioare. Îşi simţea trupul febril, nerăbdător de dorinţă. Bărbatul îi mângâie pielea de pe partea interioară a coapselor, în timp ce limba lui continua să se împletească cu a ei. Maggie îşi desfăcu genunchii ca să-i permită accesul mai uşor. „Te rog”, îşi dorea să strige, apoi eliberă un geamăt prelung când el, în sfârşit… Doamne, în sfârşit… începu să-i atingă intrarea în trup.

— Iisuse, Maggie. Se dezlipi, gâfâind lângă gâtul ei. Eşti atât de udă, atât de pregătită să mă primeşti. Mă vrei înăuntrul tău, draga mea?

Degetele lui se afundară în ea, iar sentimentul delicios de perfect o făcu să se cutremure. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi începu să inspire cu lăcomie.

— A, respiră el. Îţi place asta. Poate încă o dată.

Se retrase, apoi se întoarse să o exploreze în continuare, iar invazia asta dulce îi făcu trupul să se arcuiască. Buzele lui îi apucară strâns sfârcul, trăgându-l

în adâncurile fierbinţi ale gurii lui. Îşi folosi limba ca să-l mângâie, după care îi zgârie încet muguraşul cu dinţii. De fiecare dată când trăgea sau o gusta, simţea înteţindu-se focul care-o ardea pe dinăuntru. Muşchii i se încordară, în vreme ce el continuă să-şi folosească mâinile şi gura până ce plăcerea deveni aproape insuportabilă. Nu putea să facă altceva decât să reacţioneze. El era maestrul care-şi înfăptuia arta, iar trupul ei era pânza.

— Simon, acum.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui.

— Şşşşt. Bărbatul îşi înălţă capul. Am putea să răsturnăm trăsura dacă încercăm ceva aventuros. Atât e de-ajuns. Mags, lasă-mă să-ţi ofer plăcere.

— Nu, n-o s-o răsturnăm. O să fim blânzi. Te rog, îl imploră ea.

Dorinţa o făcuse să dispere, dar Maggie era prea plină de pasiune ca să-i pese. Îşi strecură mâna în jos spre partea din faţă a hainelor lui şi-l găsi, tare şi fierbinte sub palma ei.

Simon şuieră printre dinţi şi-i prinse încheietura.

— Opreşte-te. Nu ştiu ce-o să se-ntâmple dacă continui cu asta.

Îşi mişcă degetele ca să-i atingă erecţia cât de bine putu.

— N-ai spus tu că am nevoie de mai multe surprize în viaţă?

Cu maxilarul încleştat, Simon se lupta în mod vădit să se controleze.

— Mădularul meu tare nu ar trebui să te surprindă deloc. Îţi jur, cum intri într-o încăpere, devine ca piatra.

Strânsoarea din jurul încheieturii ei slabi, iar Maggie preluă controlul. Îl mângâie peste pantaloni, frecându-şi podul palmei în jos de-a lungul protuberanţei. Bărbatul se cutremură vizibil.

— Maggie, eu…

— Nu mai vorbi, Simon, îi şopti ea. Doar *simte.*

Sprijinindu-se cu braţele de scaun ca să se poată ridica, Simon veni deasupra ei. Trase adânc aer în piept când ea îl atinse uşor, iar Maggie îi privi chipul, spionându-i reacţia. În nenumăratele ei desene, expresia fioroasă care-i era întipărită pe faţă, jumătate de plăcere, jumătate de durere, nu o prinsese niciodată. Îi plăcea la nebunie că atingerea ei îl afecta atât de puternic.

Pe măsură ce atingerea ei devenea mai îndrăzneaţă, răsuflarea lui sălbatică se auzea mai tare în spaţiul închis. Când degetele ei îi mângâiară săculeţul de mai jos, Simon icni. Bărbatul se înclină, o prinse de talie şi o ridică peste el. Genunchii ei alunecară de-o parte ţii «le alta a şoldurilor lui, cu fustele adunate în jurul lor. Cu mâinile tremurânde, îşi descheie nasturii pantalonilor. Ea se aplecă în faţă şi şi lipi buzele de sprânceana lui, de tâmplă, de obraz, de vârful nasului.

Simon îi adună fustele cu o mână, dezgolind-o. Se folosi de mâna rămasă liberă să se poziţioneze la intrarea ei. Maggie nu pierdu nicio clipă, lăsându-se în jos, nerăbdătoare să primească toată lungimea şi tăria lui în interiorul ei.

— Aşteaptă. Simon îşi puse mâinile pe talia ei şi-o opri. Vreau să privesc. Lasă-te pe spate. Pune-ţi mâinile pe genunchii mei.

Femeia încercă şi se lăsă pe spate sprijinindu-se într-o mână, dar continuă să se ţină de umărul lui.

Cu ochii tulburi şi serioşi, bărbatul îi spuse:

— Te ţin eu, draga mea, n-am să-ţi dau drumul, îţi jur.

Greutatea promisiunii îi învălui inima. Oare îşi închipuise ea sau era un înţeles ascuns în spatele acestor vorbe? Maggie dădu drumul braţului şi se înclină, depărtându-se de el. Slavă cerului că-şi pusese corsetul scurt pentru drumul lung cu trăsura. Deşi, chiar şi aşa,

abia putea respira.

Plonjă adânc în ea, invadând-o şi scoţând-o complet din minţi. Femeia îşi cobori pleoapele. „O, da. Doamne, da.” Senzaţia aceea de plutire imposibilă, împunsătura suavă a membrului care o umplea… era chiar mai bine decât îşi amintea. Trăsura sălta şi se legăna sub ei, dar Simon nu se grăbea. O coborî cu grijă şi cu atenţie până ce se cufundă cu totul în ea.

— La naiba, cât e de plăcut. Cum te simt în jurul meu…

Se retrase apoi şi îşi legănă şoldurile cufundându-se încet. Amândoi scoaseră un geamăt. Încă o dată, alunecând şi mai adânc de data asta. Maggie simţi că-şi pierde suflarea, întregul trup înfiorându-se. Simon o trase în faţă şi-o prinse într-un sărut prelung şi nebunesc. Mişcarea naturală a roţilor le unea trupurile, dar nu era de-ajuns. În mod vădit, în asentimentul amândurora, Maggie începu să-şi mişte şoldurile ca să obţină efectul acela delicios de frecare după care tânjea. Simon se deprinse de gura ei şi-şi sprijini capul pe spătarul canapelei.

— Iisuse, da. Călăreşte-mă, Mags.

Încurajată, femeia îşi sprijini braţele de spatele trăsurii şi se undui deasupra lui. Mugurele umflat dintre coapsele ei se lipea de el cu fiecare unduire. Când gura lui îi sorbi sfârcul dezgolit, femeia începu să se mişte mai rapid, grăbindu-se să ajungă la extazul pe care-l trăise doar cu Simon. Deja nu mai punea sub semnul întrebării ce-i putea face el. Se uneau pentru a crea o reacţie incendiară. Era ca şi cum ai fi amestecat două culori complet opuse pentru a obţine nuanţa perfectă. O eliberare, pe de o parte energică, pe de alta suavă, îi cutremură întreaga fiinţă. Gâfâi şi se cutremură, strângându-i ca într-o menghină mădularul care continua să se afunde în ea. Când ea se opri din tremurat, Simon îşi

intensifică mişcarea pentru ca apoi să iasă din ea. Cu muşchii încordaţi, îşi împrăştie sămânţa pe abdomen. După eliberare, gemu cu ochii închişi de extaz.

Exact în clipa aceea, osia din spate se rupse în jumătate.

*

Simon îşi încrucişă braţele şi privi dezastrul. El şi Maggie nu păţiseră nimic, erau doar un pic zguduiţi, dar, în rest, nevătămaţi. Trăsura se afla însă într-o stare jalnică. Întoarsă pe-o parte, cu o osie ruptă şi fără o roată, avea să le fie imposibil să o mai folosească în acea zi.

Fusese cât pe-aci. El abia îşi venise în fire după un extaz spectaculos, când auzise un pocnet puternic. Cu o viteză de reacţie extraordinară, o apucase pe Maggie şi se ţinuseră în braţe cât de bine putuseră. Nu avea cum să ştie cât de capabili aveau să fie vizitiii francezi să-şi păstreze calmul în timpul accidentului, şi, dacă ar fi pierdut controlul cailor, atunci cineva ar fi putut fi ucis.

Totuşi, bărbaţii fuseseră impresionanţi. Înainte ca vehiculul să-şi piardă roata din spate şi să se răstoarne pe-o parte, ei reuşiseră să încetinească destul de mult cei patru cai. Trăsura se oprise, scrâşnind. Simon îşi îndreptase hainele, o ajutase pe Maggie cu ale ei, după care o sprijinise să iasă prin partea de sus a vehiculului.

Cu boneta pe cap, cu haina îmblănită şi cu pelerina de iarnă pe ea, Maggie se afla acum alături de el, pe marginea drumului. Simon se aplecă spre ea.

— Eu ţi-am zis c-o să răsturnăm drăcia, obrăznicătură nesătulă.

Femeia izbucni în râs. Ochii ei verzi scânteiau, iar pieptul lui se umflă de emoţie. Îi plăcea la nebunie s-o vadă fericită.

Nu, *avea nevoie* s-o vadă fericită. De-a lungul anilor,

o considerase necinstită şi vicleană, distrându-i pe Cranford şi pe ceilalţi în timp ce el nu mai putea de dorul ei. Dar Cranford minţise. Maggie pretindea că nu existaseră niciun fel de întâlniri amoroase în timpul debutului ei şi că fusese fecioară când se măritase cu Hawkins. Ceea ce însemna că Simon ar fi trebuit să creadă în ea cu zece ani în urmă şi că ar fi trebuit s-o apere. Dar n-o făcuse, şi majoritatea membrilor înaltei societăţi, inclusiv el, îi întorseseră spatele. Oare avea vreodată să poată compensa o astfel de prostie de neiertat? Poate că nu, dar măcar avea să încerce.

— Ei bine, grăi ea, ce-o să facem acum?

— Mergem pe jos.

Maggie îşi roti capul analizând câmpurile pustii şi dealurile înconjurătoare. Din fericire, pământul nu era acoperit de zăpadă, se gândi el.

— Încotro?

Simon ridică din umeri.

— Spre cel mai apropiat oraş. O să aflu de la vizitiu.

Contele vorbi în franceză cu unul dintre bărbaţi şi află că destinaţia lor, Auvers, nu era departe. El şi Maggie puteau să ajungă acolo în mai puţin de o oră. Vizitiul vru să îi arate ce cauzase accidentul, aşa că Simon merse spre partea din spate a trăsurii, unde bărbatul îi indică osia strâmbă şi ruptă. Frântura era curată. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

— *C'etait delibere,* rosti Simon.

— *Oui,* fu de acord bărbatul, într-adevăr, a fost intenţionat.

Un lung şir de înjurături îi trecu prin minte lui Simon. Cineva planificase accidentul de trăsură, mai mult ca sigur, intervenind asupra vehiculului la ultima lor oprire. Dar cine? O pală de vânt aspru îl izbi ridicându-i marginile paltonului, aşa că decise să se preocupe mai târziu de asta. Maggie avea să moară de frig dacă nu o ducea la adăpost.

Găsi materialele pentru desen ale lui Maggie şi le oferi birjarilor mai mult decât suficienţi bani încât să-şi poată acoperi pagubele.

Cu promisiunea de a le trimite ajutor de îndată ce el şi Maggie ajungeau în oraş, Simon o conduse de-a lungul drumului.

Merseră în grabă, fără să rostească prea multe. Ajunseseră amândoi la un acord de pace, iar el nu era deloc dispus să-l încalce. Avea nevoie să petreacă timp împreună, să ajungă să se cunoască unul pe celălalt, iar o ceartă putea să distrugă legătura fragilă. Aşa că merse în linişte, concentrându-şi fericit atenţia asupra celor petrecute în trăsură cu câteva momente înainte de accident.

Imaginea decadentă cu ea deasupra lui, cu spatele arcuit astfel încât să se poată sprijini de genunchii lui, mădularul lui alunecând în umezeala ei delicioasă… Ei, ăsta era un portret pe care nu l-ar fi deranjat să-l deţină. Poate avea să reuşească să-l plătească pe Lemarc să-l picteze, se gândi el zâmbitor.

— La ce te gândeşti? îl iscodi ea, cu privirea ageră fixată pe profilul lui.

Bărbatul privi în jos spre ea.

— La tine.

— La mine? Ce-i cu mine?

— La tine deasupra mea. La cum mă călăreai cu mâinile la spate. Cu sânii ţanţoşi…

— Simon! Îl lovi peste umeri. Ai înnebunit de tot?

Bărbatul râânji.

— Nu e nimeni primprejur să ne audă. Şi nu ţi-am spus că vreau doar onestitate între noi doi? N-am să te mint niciodată, Mags.

— Fără minciuni? Niciodată?

— Nici măcar una.

— Hmm. Sunetul ar fi trebuit să-l avertizeze legat de

ceea ce avea să întrebe în continuare. De ce nu te-ai însurat? M-aş fi aşteptat din partea ta să ai moştenitori până acum, vreo trei sau patru copii undeva la ţară.

Simon scoase un sunet înăbuşit de surpriză. Desigur că avea să pună singura întrebare la care n-ar fi vrut să răspundă sincer, obrăznicătura isteaţă. Dar dacă avea să omită detalii, asta nu se numea chiar minţit, nu-i aşa?

— Am fost cât pe-aci o dată. Chiar i-am cerut contesei rubinele Winchester. În cele din urmă, n-a fost să fie.

— Ce s-a întâmplat? Te-a refuzat?

— N-am ajuns niciodată s-o cer. S-a căsătorit cu altcineva.

Maggie îşi muşcă buza, un gest pe care el îl găsea adorabil.

— Îmi spui cine era?

— Nu. Chicoti în vreme ce ea se încruntă. Haide acum, ce contează cine era.

Maggie se îndreptă de spate o idee cam prea repede.

— A, nu. Nu contează. Pentru mine, adică.

Interesant. Dacă tot iniţiase ea acest subiect de discuţie, Simon se sili să-i pună singura întrebare pe care se temea s-o rostească.

— Hawkins… te-a tratat onorabil, aşa cum ar trebui s-o facă un soţ decent?

Trecu multă vreme fără ca Maggie să mai rostească vreun cuvânt, timp în care continuă să lovească o pietricică cu cizma.

— Nu a fost nemilos, dacă asta vrei să spui, grăi ea în cele din urmă.

Acum ea era evazivă.

— A fost blând? Avea… avea grijă de tine?

Simţi o strângere de inimă, dar avea nevoie să ştie adevărul. De-a lungul anilor, se întrebase cum se înţelegea ea cu un bărbat suficient de bătrân încât să-i fie tată.

— În mare parte, mă evita. Nu cred că ştia cum să se

comporte cu o fată tânără, nenorocită de scandal, dar care, cu toate astea, nu se sfia. Nu mi-a înţeles niciodată dragostea pentru desen şi pictură, dar nu mi-a interzis niciodată să fac asta. Sincer, îşi petrecea majoritatea nopţilor cu amanta, iar asta ne convenea de minune amândurora.

— Erai fericită?

— Nu tocmai, dar nici nefericită nu eram.

— Şi mai spui despre mine că mă pricep la vorbe.

Maggie zâmbi strâmb.

— Dar e adevărat. În mare parte, am putut să fac ce mi-am dorit. Câteva dintre femeile din sat mi-au devenit prietene. Artiştilor le place să petreacă timp singuri, iar, în timpul căsătoriei, eu am avut o mulţime de timp pentru mine. L-am folosit ca să studiez, să citesc şi să exersez. Nu regret.

Durerea junghiului pe care începuse să-l simtă de când aflase de minciuna lui Cranford se mai estompă. Totuşi, lui Simon nu-i plăcea deloc că Hawkins nu o preţuise pe Maggie. Orice bărbat normal la cap le-ar fi mulţumit sfinţilor că ea îi împodobea patul şi şi-ar fi petrecut viaţa dedicându-se doar plăcerii ei.

Plus că Hawkins fusese primul ei bărbat, în locul lui Simon. Cranford avea să sufere, chiar şi doar pentru asta.

— Dar amanta ta?

Simon fu cât pe ce să se împiedice la auzul întrebării lui Maggie. Ar fi putut să comenteze despre faptul că nu se cuvenea să pună o astfel de întrebare, dar asemenea observaţii nu-şi aveau rostul cu Maggie. Îndrăzneala nu-i lipsea niciodată.

— Adrianna, vrei să spui. E o actriţă pe care am întâlnit-o pe Drury Lane. Ce altceva ţi-ar mai plăcea să ştii?

— E adevărat că o vizitezi în fiecare marţi şi vineri seara? Atunci chiar se împiedică. Reuşi să rămână în

picioare şi se opri să se încrunte la ea.

— Cum Dumnezeu ştii tu asta?

— Atunci e adevărat.

Bărbatul îi oferi din nou braţul.

— Era adevărat, dar acum nu mai e. Eu şi Adrianna nu mai suntem împreună.

— Hmm.

— Încep să mă tem când aud sunetul ăla ieşind din gura ta. Putem să nu mai vorbim despre fosta mea amantă?

— Cine ar fi crezut că te vei dovedi aşa un pudic? îl tachină ea.

— O, aşa crezi? Se aplecă şi veni mai aproape. Doamnă, am să-ţi arăt eu pudoare în trăsură, în drum spre casă. Vom vedea cine va râde atunci.

Maggie făcu botic şi flutură din pleoape, seducător. Simon îşi simţi mădularul pulsând când o auzi murmurând:

— Abia aştept.

Capitolul 17

— Vezi? Simon îi făcu semn spre o catedrală micuţă din piatră, aflată pe deal. Eglise Notre-Dame d'Auvers.

Terminară de urcat treptele înguste şi ajunseră în faţa unei biserici elegante care, în realitate, chiar semăna cu imensa capodoperă gotică din Paris. Maggie petrecuse multe ore desenând originala Notre-Dame, aşa că asemănările cu versiunea mai mică din piatră deveniră imediat evidente. Contraforţii, animalele ciudate, siluetele umane, ca să nu mai vorbim despre absidă şi despre clopotniţă – similarităţi absolut remarcabile.

Maggie nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Şi eu care credeam că ai minţit.

— Ţi-am spus, gata cu minciunile, rosti el, clătinând din cap.

— Da, dar intenţionat m-ai indus în eroare să cred că rămânem în Paris.

— Nu, asta ai presupus tu.

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să ştiu să nu despic firu-n patru cu un bărbat care poate supune Parlamentul voinţei lui.

Simon îşi lipi buzele de urechea ei.

— Ceea ce, din câte aflu, nu e la fel de distractiv ca atunci când te supun pe tine.

După căldura care simţea că-i arde pielea dinspre interior, Maggie ştiu că se înroşise. Hoţomanul. Se avântă mai aproape de clădire, recunoscătoare că se bucuraseră mai întâi de prânz, la o cafenea mică. Când ajunseră la Auvers-sur-Oise avea degetele de la picioare aproape îngheţate. Acum, că-şi revenise după mersul pe jos, construcţia maiestuoasă cerea un desen.

— Uite. Simon îi înmână trusa care conţinea materialele pentru desenat. Citesc pe faţa ta că vrei s-o analizezi. O sărută pe nas, apoi se întoarse să plece. Să te distrezi.

— Aşteaptă, strigă ea după el. Unde te duci?

Simon îşi flutură mâna.

— Pe-aici. Nu te teme, am să vin după tine înainte să se însereze.

Urmări cum umerii lui laţi dispăreau în josul treptelor de piatră. Chiar îi oferea după-amiaza pentru ea însăşi?

Emoţionată, îşi duse trusa pe o băncuţă. Soarele lumina pieziş cerul acoperit de nori, încălzind un pic aerul iernii. Din cauza vremii, nu avea să fie posibil să rămână afară, dar putea măcar să facă o schiţă pe care s-o termine înăuntru.

Îşi scoase mănuşile şi alese o bucată de cărbune.

Apoi veni rândul albumului pentru schiţe. Era vremea să lucreze.

După cum îi promisese, Simon se întoarse după-amiaza târziu, înainte de asfinţit. Cu câteva ore în urmă, se mutase în biserică la căldură. În timp ce se aflase acolo, terminase desenele spaţiului înconjurător, după care se întorsese să lucreze la peisaje.

— Şi cum a fost după-amiaza ta, draga mea?

Simon se strecură pe rândul din faţa ei. Avea pielea roz de frig, iar ochii de un albastru pătrunzător îi scrutau chipul. Maggie se întinse şi-şi roti umerii. Doamne, băncile astea de lemn nu erau menite să fie confortabile.

— Minunată. Şi productivă. Dar sunt pregătită să ne întoarcem la Paris.

Simon se uită în altă parte.

— Pot să văd la ce lucrezi?

Femeia îşi strânse hârtiile la piept.

— Sigur că nu.

Chipul îi fu străbătut de o umbră şi se ridică.

— Mergem?

— Simon. Maggie se ridică la rândul ei şi-i atinse mâneca. Nu-mi arăt lucrările nimănui înainte să fie gata… sau măcar înainte să fiu eu cât de cât mulţumită de ele. Nu o lua personal.

— Nu e un alt desen Winejester, nu? În timp ce provoacă un accident de trăsură pe un drum de ţară din Franţa.

— Sigur că nu. Desenez peisaje galeze.

Simon dădu aprobator din cap şi-i făcu semn spre uşă.

— Atunci am să te aştept aici afară.

Ceva o deranja la comportamentul lui. Mai devreme, fusese aşa de insinuant şi de agreabil. Acum nu părea în apele lui. Chiar îşi făcea griji că avea să-l deseneze iarăşi pe Winchester? Nu mai expusese un desen din ziua în care

se întâlnise cu el în magazinul doamnei McGinnis. De fapt, cel pe care-l desenase după dineul din casa familiei Colton sfârşise în foc. Cu tot ceea ce se întâmplase între ei, nu se mai simţea împăcată cu personajul. Transmitea numai lipsă de respect, iar Simon… Se lăsă la loc pe bancă şi tresări din cauza durerii care o străfulgeră în partea de jos a trupului. Dumnezeule. Jurase că nu avea să mai permită ca nimic şi nimeni să interfereze cu arta ei. Când devenise el atât de important pentru ea, încât ajunsese să-şi schimbe planurile? Fără îndoială, nu mai simţea doar dorinţa de a se răzbuna pe Simon. Şi el fusese păcălit de Cranford. Dar amărăciunea, furia şi durerea cauzate de aluziile răutăcioase şi nedrepte la adresa ei… nu o mai dureau chiar atât de tare.

Ciudat. Poate că asta se întâmpla datorită atenţiilor recente din partea lui Simon. Sau a apropierii lor fragile. Arta avea să fie lucrul cel mai important din viaţa ei, dar poate că avea să poată face loc şi altor… preocupări. Îşi muşcă buza ca să nu chicotească. *Să chicotească.* Ea… temutul Lemarc, care îi făcuse pe politicieni şi pe cei din înalta societate să tremure în ghetele lor la modă, aproape chicotise. Aşa ceva nu se mai pomenise.

Desigur că ea nu era doar Lemarc. Era şi femeie. Şi tocmai femeia asta aflase că unui bărbat anume îi plăcea râsul ei. Părea chiar s-o placă un pic, sărmanul nebun nechibzuit. Incredibil! Îi arătase partea ei cea mai rea, iar el nu o fugise mâncând pământul.

Îşi strânse repede lucrurile şi păşi spre intrare. Împinse în uşile grele din lemn şi-l văzu relaxându-se sprijinit de faţadă, cu călcâiul bocancului sprijinit de piatră. Înalt, atletic, bine construit, cu o faţă atât de frumoasă încât îi provoca dureri de inimă. Se trezi zâmbind în timp ce se îndrepta spre el. Bărbatul o măsură din cap până-n picioare.

— Arăţi extrem de fericită pentru o femeie care

tocmai a petrecut trei ore într-o biserică.

— A fost linişte şi am avut suficient spaţiu şi lumină. Cum aş putea să mă plâng?

Simon întinse mâna şi-i luă trusa.

— Tu cum ţi-ai petrecut după-amiaza?

— Pe ici, pe colo. Nimic care să merite menţionat. Ai grijă unde calci, rosti el în timp ce începură să coboare treptele de piatră înguste.

Soarele, acum de un portocaliu strălucitor, tocmai începuse să apună, iar la ferestrele caselor din oraşul de dedesubt începuseră să strălucească luminiţe. Străzile păreau părăsite; toată lumea se bucura probabil de un *pot au-feu*[3] sau *cassoulet*[4] alături de familie. Brusc, Maggie simţi că îi era foarte foame. Ajunseră la capătul scărilor, dar el rămase tăcut.

— Să ştii că nu va mai exista niciodată un alt desen cu Winejester, îi spuse ea prinzându-l de braţ.

Simon ridică din sprâncene.

— Chiar aşa?

— Am decis să renunţ la el, încuviinţă ea.

— Aş vrea să pot spune că-mi va fi dor de el. Dar, oricare ar fi motivele tale, îţi sunt recunoscător.

De vreme ce nu voia să-i spună care erau motivele acelea, îl întrebă:

— Mâncăm înainte să plecăm?

— În legătură cu asta, începu el, nu plecăm. Cel puţin, nu în seara asta.

Cu picioarele bine înfipte în pământ, Maggie se întoarse cu faţa la el.

— Ce vrei să spui că nu plecăm?

— E prea târziu să călătorim acum înapoi. Aşa că vom petrece noaptea aici în Auvers. Am luat o cameră.

— Dar abia s-a înserat. Am putea să ajungem înapoi

---

3 Rasol de vacă cu legume (în fr., în orig.)

4 Fasole scăzută în stil franţuzesc(în.fr.în orig.)

în câteva ore. De ce nu plecăm acum?

Simon clătină din cap.

— Nu. Nu vreau să călătorim pe întuneric. Nu cu tine. Nu e şi gur. O să ne întoarcem de dimineaţă.

Maggie îşi încrucişă braţele la piept. Asta era o întorsătură neaşteptată… Sau oare o avusese în plan tot timpul? Mai întâi, aproape că o răpise, iar acum o adusese la ţară.

— Ăsta a fost scopul tău tot timpul?

— Nu fi ridicolă… şi continuă să mergi până nu îngheţăm amândoi. O luă de braţ şi o conduse spre oraş. Nu eu am plănuit accidentul de trăsură, Maggie.

— Când spui că ai luat o cameră, vrei să spui o cameră? Sau două?

Bărbatul oftă, eliberând o dâră albă de abur în aerul rece.

— Dacă preferi camere separate, pot să iau fără probleme încă una.

Femeia cântări ideea.

— Nu am cameristă.

Simon strâmbă din buze.

— Asta aşa e.

— Atunci, va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Dinţii lui străluciră în lumina palidă, un zâmbet răpitor care îi făcu inima să-i stea în piept.

— Da, bănuiesc că aşa va trebui.

*

În dimineaţa următoare, Simon se trezi cu un trup catifelat de femeie lipit de el. „Maggie.” Trebui să-şi înăbuşe un rânjet. Mirosea a trandafiri, cu o nuanţă de vanilie. Nu se sătura niciodată de mirosul ăsta. O posedase de două ori în noaptea ce tocmai trecuse şi, din câte se părea, mădularul lui se pregătea pentru încă o rundă în

dimineaţa asta. Desigur, se prea putea să aibă legătură cu faptul că posteriorul ei atrăgător se odihnea sprijinit de şoldul lui. Cum se putea să fie atât de apetisantă, chiar şi în timp ce dormea? O dorinţă copleşitoare de a o cuprinde în braţe, de a o proteja de cea mai mică suferinţă puse stăpânire pe el, ceea ce era ridicol, având în vedere că Maggie era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată. Nu avea nevoie de un apărător. Dar, cu toate astea, Simon se trezi tânjind după acest rol.

Poate că emoţiile ciudate şi tulburătoare îi fuseseră trezite de vestea supărătoare pe care o aflase cu o zi în urmă. Accidentul de trăsură fusese provocat intenţionat. Odată ce vehiculul fusese adus la Auvers spre a fi reparat, Simon îşi petrecuse mare parte din zi analizându-l împreună cu vizitiii, încercând să găsească indicii legate de vinovat. Cineva distrusese osia, iar Simon avea să afle cine era responsabilul.

Dar, deocamdată, erau alte chestiuni care meritau atenţia lui.

Nu toate femeile erau receptive dimineaţa la partidele de amor… dar nu avea cum să ştie decât dacă încerca. Se mişcă încet, aşezându-se cu pieptul lipit de spatele lui Maggie şi cu erecţia cuibărită între fesele ei rotofeie. Imediat după aceea, degetele lui se mutară pe sânul ei şi începură să-i aţâţe mugurele unui sân, care se plie repede, aproape implorând să fie atins. Curând se mută la celălalt, acordându-i acelaşi tratament. Ritmul respiraţiei lui Maggie se schimbă. Acum nu mai era rar şi profund, ci sacadat. „S-a trezit.”

Se aplecă să-i sărute şi să-i muşte pielea sensibilă din spatele lobului urechii, ceva ce se întâmpla să ştie că îi plăcea în mod deosebit. Fără să se grăbească, Simon se jucă cu sânii ei, modelându-i şi mângâindu-i, umplându-şi mâinile cu formele ei catifelate şi feminine. Piele de mătase. Forme dumnezeieşti. O gură ce putea ademeni

chiar şi un sfânt. Nu se putea sătura de ea. Mădularul i se întărise atât de rău acum, încât îl durea.

Incapabil să mai aştepte, degetele lui găsiră umezeala care i se formase între coapse. Femeia scoase un geamăt, încleştându-şi mâna pe şoldul lui ca să-l tragă mai aproape. „E pregătită.” Dorinţa i se acumulă în vintre, iar nevoia de a fi cu ea deveni esenţială, asemenea aceleia de a respira. Îi ridică uşor piciorul, se poziţionă şi o pătrunse cu o singură mişcare lină. I se potrivea perfect. Era fierbinte şi strâmtă. Simon scrâşni din dinţi şi se opri o clipă. Nu avea niciun rost să se grăbească. Voia să se delecteze cu asta. Apoi Maggie fremătă şi se dădu în spate, aducându-l şi mai adânc în ea, iar Simon fu pierdut. Curând, totul se transformă în ceva mai puţin jucăuş şi mult mai serios. Cu fiecare mişcare mai puternică, şoldurile lui se loveau de posteriorul ei încântător. Când simţi ameninţarea propriei eliberări, începu să-i atingă cu mişcări circulare mugurele mic al plăcerii, ritmic şi rapid, până ce femeia îşi înfipse, gemând, unghiile în braţul lui. La naiba, cât de tare îi plăcea cum reacţiona la atingerile lui.

Pereţii ei interiori se strânseră în jurul lui, eliberă un ţipăt şi începu să se cutremure. Bărbatul se strădui din răsputeri să reziste până ce ea se oprea din tremurat, să o lase să-şi savureze plăcerea, dar se dovedi imposibil. Presiunea începu să se adune şi abia reuşi să se retragă la timp ca să se elibereze pe cearşafuri. Gâfâind, o trase mai aproape. Focul se stinsese pe timpul nopţii, aşa că adună plapuma şi o aşternu peste amândoi.

— Ce mod minunat de a spune bună dimineaţa, rosti ea ridicându-şi braţele şi întinzându-se lipită de el.

— Mmm, aşa mă gândeam şi eu. Oricum, asta e modalitatea mea preferată.

— Te trezeşti adesea alături de o femeie, aşa-i? îl întrebă ea după o pauză.

Percepu asprimea din glasul ei. Îi împinse umărul şi-o întoarse cu faţa la el.

— Nu, Maggie, nu e aşa. În ultimii ani, nu au fost atât de multe femei, şi niciuna nu a însemnat nimic important.

Probabil că răspunsul o mulţumi, pentru că închise ochii şi se cuibări lipită de el.

— Dar tu? N-ai avut niciodată un bărbat în patul tău dimineaţa?

— Niciodată.

— A.

Deci nu-i plăcea să-şi ţină concubinii peste noapte. Deşi, destul de ciudată, picanteria asta îi făcea plăcere. Îi plăcea să ştie că era primul care o ţinea în braţe în timp ce dormea. Palma lui îi mângâie pielea catifelată a şoldului.

— Atunci nu şi-au dat seama ce pierd.

Era atât de nemişcată, atât de tăcută, încât se temea că o jignise. Apoi pleoapele ei se deschiseră.

— Au existat doar trei bărbaţi. Unul a fost soţul meu, iar tu eşti celălalt.

Simon simţi o greutate apăsându-i pieptul şi strivindu-i plămânii, împiedicându-l să respire. Gândurile i se învolburară în minte: lucrurile pe care le spusese, presupunerile pe care le făcuse. Dar adevărul era chiar acolo, în privirea ei serioasă de smarald. Nu, nu se putea să fie corect.

— Trei? rosti el răguşit.

Femeia înălţă dintr-un umăr apetisant.

— Având în vedere porecla mea, s-ar presupune că au fost mai mulţi, dar nu au fost decât trei.

— Eu şi Hawkins. Deci cine a fost al treilea?

Buzele i se strânseră, iar el presupuse că întrebarea o stingherea. Dar avea nevoie să ştie răspunsul.

— Spune-mi, Maggie, o îndemnă el cu blândeţe.

— Un artist. L-ai întâlnit la operă.

— A. Deci avusese dreptate. Modul posesiv în care

bărbatul o atinsese pe Maggie nu fusese un produs al imaginaţiei lui Simon. Totuşi, faptul că avusese dreptate nu i se păru deloc liniştitor. Întorcându-se pe spate, îşi puse mâinile sub cap şi se uită ţintă în tavan. Nici nu-i de mirare că ai reacţionat atât de violent când ţi-am spus că te iert. Probabil că erai gata să mă strângi de gât. Am făcut nişte presupuneri îngrozitor de nedrepte despre tine.

— Da, ai făcut. Şi chiar m-am gândit să te strâng de gât. De multe ori. Atingerea de mătase a mâinii ei se întinse peste abdomenul lui şi de-a lungul coastelor. Dar mă bucur că n-am făcut-o.

Unghia ei îi atinse uşor sfârcul, iar el trase adânc aer în piept.

— Opreşte-te, o admonestă el. Trebuie să discutăm despre asta.

— Nu, îi replică ea. Mai mult ca sigur, nu trebuie să vorbim.

Femeia se ridică să-şi aşeze gura, umedă şi caldă, peste unul dintre sfârcurile lui, trecându-şi limba peste el şi muşcându-l încetişor cu dinţii. Simon simţi cum plăcerea i se prelingea precum un fior de-a lungul şirei spinării.

— Maggie, gemu el.

Încerca să-i distragă atenţia de la discuţie. Simon încercă să se întindă după ea, dar mâinile femeii îl opriră.

— Stai acolo. Lasă-mă să mă joc cu tine.

Simon simţi cum îi creşte pulsul.

— De vreme ce tocmai m-am jucat eu cu tine cu doar câteva momente în urmă, mă îndoiesc că pot fi stârnit atât de curând.

Maggie îşi trecu buzele de-a lungul coastelor lui şi în jos spre abdomen, presărând sărutări delicios de catifelate, care îl făcură să tremure de nerăbdare.

— Serios? rosti ea înainte să se întoarcă şi să se aşeze între picioarele lui.

Mădularul lui zvâcni când răsuflarea ei caldă îi atinse

pielea sensibilă. Amintirile despre noaptea trecută, când gura ei îl savurase, îi reveniră în minte. Îl prinsese în gura umedă şi îl satisfăcuse, hotărâtă să păstreze ritmul perfect... Faptul că ea, o doamnă din aristocraţie, binevoia să-i provoace plăcere cu gura, ba chiar părea să-i placă asta, aproape că îl făcu să lăcrimeze de recunoştinţă. Simţi cum „tratamentul” începea să-şi facă efectul.

— Hmm… rosti ea lingându-şi buzele şi ridicându-şi ochii dinspre mădularul lui din ce în ce mai semeţ pentru a-i întâlni privirea. Şi tu care te îndoiai de tine.

Simon închise ochii când ea începu să-l guste, plimbându-şi limba peste el. Era un vis. Paradisul absolut.

— Un bărbat are nevoie de ceva timp să-şi revină… mormăi el.

Unghiile ei îi atinseră uşor pielea sensibilă a săculeţului de sub mădular, ceea ce-l făcu să se întărească de-a dreptul. Tortura minunată îi făcu sângele înfierbântat să-i năvălească spre membrul venerat.

— Dar se pare că nu ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine.

*

Câteva zile mai târziu, Simon se plimba de-a lungul sălii de mese aglomerate a hotelului său, deloc surprins să descopere că majoritatea meselor erau ocupate. Hotel Meurice servea atât mâncăruri englezeşti, cât şi franţuzeşti, ceea ce îl transforma în preferatul turiştilor britanici care erau dornici să guste o mâncare ca acasă. Observă că oaspeţii lui sosiseră deja. Excelent! Cu cât se termina mai repede masa, cu atât mai devreme se putea îndrepta spre casa lui Maggie. Simţi o fierbinţeală răspândindu-i-se în vintre. Ultima săptămână fusese una dintre cele mai bune din viaţa lui. De când se întorseseră de la Auvers, el şi Maggie se bucuraseră în fiecare noapte

de o cină împreună, după care se retrăseseră în dormitorul ei. Dimineaţa, pleca înainte să se trezească personalul, deşi ea îi jura că nu era nevoie.

Totuşi, Simon voia să o scutească şi de alte bârfe, cel puţin până ce aveau să se căsătorească. Nu că ar fi cerut-o deja, dar asta era doar o formalitate. Maggie ţinea la el şi, sub nicio formă, nu avea s-o lase să-i scape – nu după ce o regăsise după atâta vreme.

Markham se lumină la faţă când îl văzu pe Simon apropiindu-se.

— Winchester! Excelentă sincronizare. Noi tocmai am comandat o sticlă de vin roşu.

— Markham a comandat vin roşu, îl corectă Quint. Eu am cerut ceai.

— Desigur. Şi îţi mulţumesc pentru lămurire. Simon se aşează pe unul dintre scaunele libere. Mă bucur că ni te ni alăturat, Quint.

— Bănuiesc că asta ar putea fi singura mea oportunitate să te văd.

— Dar de ce? întrebă Markham. Am crezut că staţi amândoi la acelaşi hotel.

— Unul dintre noi stă, rosti Quint în barbă.

— O, nu. Winchester se bucură de vreo distracţie specială aici, în Paris? Spune-mi, rosti Markham conspirativ, franţuzoaicele sunt atât de îndrăzneţe cum am auzit?

Simon se gândi la Maggie, care practic inventase cuvântul „îndrăzneţ”, şi abia putu să-şi înăbuşe un rânjet. Nu uitase însă cum Markham însuşi sperase să se culce cu Maggie, iar asta şterse orice urmă de veselie din conversaţie.

— N-aş mai fi un domn dacă aş vorbi despre asta, rosti el în vreme ce unul dintre membrii personalului îi turna vin roşu în pahar.

Comandară, dar nu discutară nimic serios până ce nu

le sosi mâncarea. Din proprie experienţă, Simon ştia că era mai bine ca discuţiile serioase să fie purtate cu burta plină şi setea potolită. Aşa că îl ascultară pe Markham trăncănind despre o mulţime de detalii legate de timpul petrecut la Paris. Quint puse întrebări politicoase, în vreme ce Simon se străduia să rămână atent şi să nu se gândească la cu totul altceva, lucru deloc uşor având în vedere că tocmai îi prezentase lui Maggie o nouă poziţie de făcut dragoste, pe care o declarase acum preferata ei. Amintirea era atât de vie, atât de ademenitoare, încât se simţi recunoscător că partea inferioară a trupului său era acoperită de masă.

— Revino alături de noi, Winchester, îl admonestă Quint în timp ce li se aducea mâncarea.

— Scuzele mele, le spuse el amândurora.

Chiar trebuia să înceteze să mai rememoreze imaginea cu spatele minunat al lui Maggie în timp ce el împingea…

— Probabil că te gândeşti la femeiuşca franţuzoaică, îşi dădu Markham cu părerea. Deşi mă miră. Jumătate din Paris bănuieşte că te tăvăleşti cu Târfa.

Simon îşi aşeză cu grijă furculiţa şi cuţitul pe marginile farfuriei şi se aplecă în faţă.

— Markham, daca mai vorbeşti încă o dată despre doamnă într-o manieră atât de lipsită de respect, ne vom întâlni în zori pe un câmp francez.

Ignoră geamătul lui Quint care se afla de cealaltă parte a mesei şi continuă să-şi concentreze atenţia asupra lui Markham. Bărbatul clipi, cu guşa proeminentă tremurând.

— La naiba! Chiar e Lady Hawkins, nu-i aşa? Zvonurile sunt adevărate.

Simon începu din nou să mănânce.

— Aventurile mele romantice nu sunt treaba nimănui.

În tăcerea care urmă, veselia lui Markham dispăru la

fel de repede precum porumbelul fript din farfuria lui. Din expresia cu buzele strâns lipite era limpede că era nefericit. Nu era niciun secret de ce. Markham îşi exprimase clar intenţiile pe care le avea în legătură cu Maggie – spera să se culce cu ea. Dar Maggie nu-i răspunsese cu acelaşi interes. Asta nu avea cum să fie din vina lui Simon, nu-i aşa?

Quint îşi drese glasul.

— Mă întreb dacă va mai ploua.

Markham, concentrat asupra bucatelor, răspunse cu un mârâit. Simon şi Quint se uitară unul la altul. La naiba, nu mergea prea bine. Avea nevoie de susţinerea lui Markham. Bărbatul avea un mic grup de simpatizanţi în Parlament, asupra cărora putea avea o mare influenţă.

Înainte ca farfuriile să li se golească, Markham devenise de-a dreptul morocănos. Cu toate astea, Simon ştia că trebuia să încerce să-l câştige de partea lui.

— Putem discuta propunerea mea, Markham? îi sugeră Simon. Îmi poţi spune ce rezerve ai, iar eu voi încerca să fiu rezonabil.

Markham îşi termină vinul roşu şi aşează paharul pe masă.

— Nu e nevoie. Mi-am comunicat toate întrebările. Se ridică de la masă şi-şi aranjă tunica. Şi n-am să te susţin, Winchester.

Simon îşi încleştă maxilarul.

— Şi pot să te întreb de ce?

— Motivele nici nu mai contează. Dar am să fac tot ce-mi stă în puterile limitate să mă asigur că eşuezi.

Bărbatul se întoarse şi o luă din loc fără să se mai uite înapoi. Simon îl privi uluit cum se îndepărta. Era posibil ca gelozia meschină să fi cauzat schimbarea de atitudine a lui Markham?

— Ei bine, se pare că Târfa tocmai te-a costat primul vot.

Simon îl străfulgera pe Quint cu o privire dură. Prietenul lui ridică mâinile.

— Nu am vrut să fiu lipsit de respect. O stimez foarte tare pe doamnă. Dar e limpede că Markham spera să o câştige şi nu-i place deloc că tu l-ai învins.

— E absurd, mai ales când doamna nu i-a arătat nici cel mai mic semn de încurajare.

— Asta nu e tocmai adevărat, dacă îţi aminteşti dineul de la reşedinţa lui Colton.

Simon bătu darabana în tăblia mesei, amintindu-şi, deloc fericit, cum, în acea seară, Maggie îl încurajase pe Markham. Faptul că o făcuse doar ca să-l irite pe Simon nu-i calma în niciun fel starea de enervare.

— Ştiu că nu vrei s-o auzi, rosti Quint, dar eşti pregătit pentru ceea ce te-ar putea costa relaţia cu ea? Ai muncit mulţi ani ca să ajungi unde eşti. Gândeşte-te la ce ai putea obţine dacă eşti precaut.

— Nimeni în afară de Markham nu se va mai gândi la asta.

Quint ridică din sprâncene.

— Eşti sigur de asta? Una e să ai o amantă ca toată lumea, ascunsă în linişte pe Curzon Street, şi e cu totul altceva să fii asociat cu cea mai scandaloasă femeie din societate, fie ea văduvă sau nu.

— Am de gând să mă însor cu ea, se răsti Simon.

Quint păru şi mai uluit.

— Şi crezi că o astfel de asociere nu te va afecta social sau politic? Te păcăleşti singur. Eşti pregătit să o laşi să organizeze genul acela de petreceri în Barrett House?

Simon trebuia să recunoască faptul că prietenul lui avea dreptate. Nu se gândise prea mult la stilul de viaţă al lui Maggie şi nici nu-şi pusese întrebarea dacă, odată ce aveau să se căsătorească, ea avea de gând să se schimbe. Dar, dacă avea să-l accepte, dacă avea să doarmă lângă el

în fiecare noapte şi avea să-i nască copiii…

Atunci o va lăsa să facă orice blestemăţie voia. Şi va fi mândru să stea alături de ea.

— Da, îi mărturisi sincer lui Quint.

Prietenul său închină în cinstea lui Simon cu ceaşca de ceai.

— Atunci îţi doresc noroc.

Capitolul 18

Maggie se răsuci când simţi ceva mângâindu-i încet pielea goală. Inspiră adânc şi simţi imediat mirosul de portocală şi santal, cu doar o tentă uşoară de tutun. „Simon.” Se strădui să se trezească, ştiind prea bine că o aştepta un motiv foarte bun. Apoi salteaua se lăsă brusc în jos şi braţele lui puternice o traseră aproape pentru a o învălui în căldura lui.

— Eşti trează? o întrebă el la ureche.

Barba de o zi îi mângâia delicios pielea.

— Hmm, îi răspunse ea gudurându-se şi bucurându-se de căldura masculină şi de puterea din spatele ei. Aproape.

Simon chicoti.

— Foarte bine. Hai să vedem dacă pot grăbi procesul.

Maggie surâse, chiar dacă el n-o putu vedea. Prezenţa lui într-o cameră o făcea să simtă o stare de plutire. Ce bine că îi dăduse o cheie de la casă. Buzele lui găsiră partea de sus a umărului şi începură să-i presare de-a lungul pielii sărutări delicate ca o şoaptă, amintindu-i de atingerea perilor mătăsoşi ai unei pensule pentru pictură.

— Cum a fost cina?

— Dezamăgitoare.

Uşoara asprime din vocea lui îi atrase atenţia. Se întoarse să-i scruteze privirea.

— Ai fost să iei cina cu Lord Markham, nu?

— Da. A venit şi Quint.

— Şi de asta a fost dezamăgitoare?

— Nu. Seara mea nu e importantă. Aş prefera să ne petrecem timpul împreună îndeletnicindu-ne cu chestiuni mai importante.

Mâna lui îi mângâie şoldul gol, urcă de-a lungul coastelor şi se opri pe sân. Strânse încet.

— Ce mă bucur că nu te-ai mai deranjat să-ţi pui cămaşa de noapte.

Cu atenţia deocamdată distrasă, Maggie savură senzaţia.

— Ai putut să-l convingi pe Markham aşa cum sperai? îl întrebă ea apoi.

Bărbatul îşi lăsă capul în jos şi-şi roti vârful limbii pe sfârc. Femeia gemu şi se arcui în sus. Deşi simţea fiori prin tot trupul, Maggie se strădui să rămână concentrată pe subiect.

— Încerci să scapi de întrebările mele?

Simon îi cuprinse cu buzele sfârcul întărit şi-l sorbi în interiorul căldurii umede a gurii lui. „Cerule mare!” Maggie închise ochii şi începu să-şi treacă degetele prin părul lui mătăsos. Totul înlăuntrul ei începu să freamăte, să vibreze năvalnic de o dorinţă pe care numai Simon putea să i-o trezească. Dar nu se lăsă păcălită.

După ce se desfătă încă vreo câteva momente cu atenţiile lui, Maggie trase aer în piept şi se retrase. Ochii albaştri strălucitori ai lui Simon deveniseră somnoroşi şi întunecaţi, exact aşa cum îi plăceau ei. Îşi muşcă buza şi se strădui să nu ia în seamă cât de mult îşi dorea să fie posedată de el. „Curând”, îşi promise ea. Pentru că era un lucru de care trebuia să se ocupe mai întâi.

— Simon, spune-mi. Ştiu că îmi distragi atenţia ca să scapi de întrebările mele.

— Markham nu va vota pentru propunerea mea. Nu

am putut să-l conving. Îşi înclină capul ca să-şi poată relua joaca cu sânii ei, dar ea-l ţinu şi mai tare ca să-l împiedice.

— De ce am senzaţia că nu e doar atât?

— Putem să discutăm mai târziu despre asta? Se răsuci, lipindu-şi mădularul lung şi tare de coapsa ei. Te doresc, Mags.

— Simon, îl certă ea.

— Bine. Se întoarse cu faţa în sus şi-şi puse mâinile sub cap, dezvăluind perfect conturul părţii de sus a braţelor sale. Markham avea o *afinitate* pentru tine, doamnă, şi s-a simţit jignit că afecţiunea ta s-a îndreptat în altă direcţie.

— Adică spre tine.

Simon încuviinţă rapid din cap.

— Spre mine.

Maggie cântări ideea. Markham… o *afinitate?* Nu petrecuseră prea mult timp împreună, dar la dineul Juliei îl încurajase ca să-l enerveze pe Simon. Şi când se întâlniseră să discute despre propunerea lui Simon. Simţi un junghi de vinovăţie în abdomen. Multe femei flirtau şi se prefăceau interesate ca să obţină ce îşi doreau – văzuse asta de nenumărate ori de-a lungul anilor. Dar ea n-o făcuse niciodată, nu înainte de Markham, iar rezultatele, în cazul ei, nu erau deloc grozave.

Dar cum aflase Markham despre ea şi Simon? Actualul stadiu al legăturii lor era de dată recentă. Cine mai ştia?

— La ce te gândeşti, o întrebă el?

— Cum a aflat Markham despre noi?

— Din câte se pare, jumătate de Paris pariază pe asta.

Maggie scoase un geamăt.

— Tu glumeşti.

— Asta nu e deloc de mirare. Până la urmă, viaţa ta e unul dintre subiectele favorite pe baza cărora societatea

preferă să facă speculaţii. Dar „jumătate de Paris” ar putea fi o exagerare. Aş zice mai degrabă o treime.

Maggie îl împunse în piept.

— Fii serios.

— Draga mea. Se întinse să-i prindă obrazul în palmă, iar forţa şi liniştea acelui simplu gest o încălziră din cap până-n picioare. Cui îi pasă ce cred ceilalţi? Cu siguranţă, în trecut nu ţi-ai făcut griji, aşa că haide să nu începem acum. Avea să se afle oricum, iar mie, unul, nu-mi pasă de bârfe nici cât negru sub unghie.

Sinceritatea lui o linişti întru câtva, dar el chiar nu înţelegea? Markham refuzase să-l susţină din cauza ei. Oare câţi vor mai urma? Oare câte dintre cauzele lui Simon aveau să piardă orice susţinere din pricina relaţiei lor? Influenţa lui politică avea să scadă atâta vreme cât se făcea o legătură între ei doi. O amantă putea fi acceptată, dar o doamnă cu reputaţia pătată de scandal şi indecenţă era cu totul altceva. Amândoi fuseseră destul de iresponsabili să nu se gândească la faptul că relaţia asta avea să îl coste. La un moment dat, dacă aveau să continue, el urma să ajungă să o urască. Era sigură de asta. Avea să se uite înapoi la ceea ce ar fi putut realiza dacă nu ar fi fost ea… iar ea avea să moară. Dacă el ar fi ajuns să regrete timpul petrecut împreună, să-şi dorească ca ea să fie altcineva decât ea însăşi, asta i-ar strivi partea aceea a sufletului care tânjise după el în toţi anii ăştia.

Simon îşi trecu uşor degetele prin părul ei şi trase încet în jos, alungându-i gândurile negative. Cu cealaltă mână o aduse peste el.

— Nu te supăra din cauza lui Markham, Maggie. Sunt o mulţime de alte căi prin care pot obţine ceea ce vreau. O potrivi deasupra lui, toate părţile dure alea trupului său lipindu-se cu moliciunea ei în zonele cele mai potrivite. Iar acum, te vreau pe tine.

Femeia îi cercetă chipul, citi acolo sinceritatea pură

şi dorinţa şi simţi cum i se înmoaie sufletul. Inima îi fu inundată de o emoţie pe care nu se aşteptase niciodată să o simtă, şi îl sărută repede ca nu cumva el să vadă asta.

Bărbatul gemu şi-i trecu picioarele pe lângă şoldurile lui, iar ea începu să se legene de-a lungul membrului său ca piatra. Amândoi se cutremurară.

— În plus, rosti el cu gura lipită de a ei, ţie nu ţi-a plăcut propunerea mea. Mă gândesc că ar trebui să te bucuri să mă vezi eşuând.

Nu putea nega faptul că nu era de acord cu ideea lui. Dar nu voia să-l vadă eşuând, cel puţin nu din cauza *ei.*

— Ştiu că tu crezi că propunerea ta va proteja femeia compromisă, care, altfel, ar putea fi desconsiderată şi forţată să-şi câştige existenţa prin mijloace mai puţin dorite. Dar gândeşte-te ce o pui să îndure: o legătură cu bărbatul care a abuzat de ea. Pentru tot restul vieţii, ca să-i amintească în fiecare an prin ce a trecut. Gândeşte-te la mine. Dacă Cranford ar fi reuşit ce avea de gând… Se opri când văzu faţa lui Simon întunecându-se. Aşteaptă, lasă-mă să termin. Dacă Cranford m-ar fi posedat împotriva voinţei mele, aş putea fi obligată să îi accept banii. Chiar şi o astfel de legătură nematerializată mi s-ar părea de neconceput. Nicio femeie nu ar vrea să aibă de-a face cu bărbatul care i-a făcut rău în acel fel, nici măcar pentru bani.

Pe buzele lui se citea întristarea. O privi, iar în privirea lui Maggie putea citi lupta dintre raţiune şi simţire. Fusese aşa de sigur de poziţia lui, dar ea spera să-l facă să înţeleagă şi cealaltă perspectivă.

— Aş putea să-l ucid pe Cranford dacă ţi-ar face rău.

Femeia trasă cu degetul conturul cicatricei abia vizibile de pe marginea bărbiei lui.

— Şi eu la fel. Şi aş prefera să mor de foame decât să accept un singur bănuţ de la el.

Simon îi mângâie spatele, după care îi cuprinse

posteriorul.

— Cred asta cu tărie, Simon. Nu continua cu propunerea asta. Există alte căi, mai bune, prin care să poţi oferi ajutor femeilor care au nevoie.

Trăsăturile feţei lui se mai îndulciră. Se ridică să o sărute rapid, trecându-şi o mână prin părul ei.

— Cum vrei tu, draga mea. Poţi să mă ajuţi să compun o altă propunere. Una diferită, de data asta.

— M-ai lăsa să te ajut?

— Desigur.

Îşi strecură o mână între coapsele ei şi începu s-o necăjească. Femeia gemu invadată de emoţie, iar Simon adăugă:

— Am să te ascult întotdeauna. Aşa cum fac acum, vreau să te ascult rostindu-mi numele în felul acela în care…

Îşi răsuci degetele pentru a atinge exact locul pe care şi-l dorea.

— Simon, oftă ea.

— Da, exact aşa.

*

Câteva după-amiezi mai târziu, Maggie şi Lucien se aflau în atelierul ei. Lucien adusese câteva tablouri să i le arate. Urmă o discuţie lungă, plină de patos, despre tehnici artistice.

— Lucien, sunt uimitoare. Cu adevărat. Maggie se aplecă să analizeze încă puţin detaliile. Unghiurile neobişnuite şi mişcarea pe care ai captat-o aici îţi iau răsuflarea. Atingerile fine de pensulă… cred că ţi-a luat o veşnicie. Îmi place la nebunie.

— Mă îndoiesc că se vor vinde.

— Când ţi-a păsat ţie vreodată dacă operele tale se vor vinde sau nu?

Bărbatul ridică din umerii pe care cădea părul şaten prea lung.

— Nu-mi pasă să ajung popular, după cum bine ştii, dar chiar şi eu trebuie să recunosc că banii sunt utili.

— Vai, cât spirit întreprinzător, îl tachină ea. Ar trebui să te copiez.

— Te-ai descurcat foarte bine, *ma chere.* N-aş putea fi mai mândru de tine.

Îl îmbrăţişă cu efuziune – un comportament despre care se întâmpla să ştie că lui îi displăcea, dar pe care îl tolera din partea ei.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, îi şopti ea cu buzele lipite de eşarfa lui. Şi n-aş fi putut niciodată să reuşesc fără ajutorul şi îndrumarea ta.

Lucien o mângâie, şovăind, pe umăr şi scoase un sunet dezaprobator.

— Eu n-am făcut aproape nimic. Talentul e în întregime al tău.

Maggie se trase în spate şi-şi şterse lacrimile care i se formau în ochi.

— Încerci să mă faci să plâng?

La uşă se auzi un ciocănit care îi întrerupse. Tilda îşi făcu apariţia cu un pachet pătrat de culoare maro.

— Milady, un mesager tocmai a lăsat asta.

— Mulţumesc, Tilda. Acceptă pachetul şi-i pipăi marginile cu degetele. O pânză. O duse până la o masă şi începu să desfacă ambalajul de hârtie.

— *Qu'est-ce que cest?*

— Un tablou.

Hârtia groasă se desfăcu, iar Maggie avu în faţa ochilor un peisaj de la malul mării. Unul de-ale ei, de fapt… dar nu *tocmai* al ei. Da, scena era a ei, dar tuşele nu erau la fel. De asemenea, liniile erau trasate cu o pensulă mai groasă, iar nuanţele erau ceva mai întunecate. O copie destul de fidelă, dar nu perfectă a unui peisaj pe care-l

pictase ea odinioară… deşi aproape nimeni în afară de ea nu ştia de el. Lucrarea era *foarte* bună. Iar jos, avea semnătura ei – a lui Lemarc – şi părea corectă, chiar şi în ochii ei. Oare era o încercare de a-l copia pe Lemarc? Cine naiba făcuse asta?

— E o copie a unuia dintre tablourile mele, îi spuse lui Lucien.

Bărbatul privi în jos şi-l studie.

— E bun. Cred că, dacă nu te-aş cunoaşte aşa bine, aş putea să cred că îţi aparţine.

— De ce s-ar deranja cineva să mă copieze *pe mine?*

Îşi întoarse privirea spre scrisoarea din interior şi văzu scrisul caligrafic de mână al doamnei McGinnis. Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai neliniştită. Când termină, mâinile îi tremurau.

— Maggie, eşti albă ca varul. Ce ţi-a zis?

Privind în jos spre tablou, se chinui să respire.

— Sunt şantajată.

— *Mon dieu!*

Lucien îi smulse hârtia din mână şi începu să citească singur. Fără îndoială, avea să fie la fel de oripilat de conţinutul scrisorii.

Cineva descoperise că ea era Lemarc, angajase un falsificator – unul al naibii de bun, din câte se vedea –, iar acum împrăştia desene prin toată Londra. Dar nu desene obişnuite, nu, ci creaţii îndreptate împotriva Prinţului Regent şi a tatălui său, regele George al III-lea, despre care se zvonea că se afla pe patul de moarte. Desene răuvoitoare care intenţionau să genereze discuţii legate, spre exemplu, de faptul că Prinny avea să ducă Anglia la faliment după moartea tatălui său sau de insinuarea că suferea de aceleaşi probleme mintale ca şi tatăl său. După părerea doamnei McGinnis, cea mai dăunătoare era una care înfăţişa carnagiul de la Peterloo din anul anterior – în care soldaţii înăbuşiseră fără milă o revoltă din

Manchester şi uciseseră mulţi protestatari –, şi prin care îi îndemna pe, cei din clasa mijlocie să se dedice cauzei de a obţine din nou reforma politică, pentru a nu-şi lăsa semenii să fi murit în van. Cineva încerca să obţină arestarea lui Lemarc pentru rebeliune.

Agenţi din partea Coroanei o vizitaseră deja pe doamna McGinnis să-i ceară informaţii personale despre Lemarc. Proprietara magazinului se eschivase şi le spusese că nu cunoştea adevărata identitate a lui Lemarc, dar că se putea aranja o întâlnire atunci când artistul avea să se întoarcă de pe continent. Deşi răspunsul păruse, pentru moment, să-i împace pe ofiţeri, doamna McGinnis era speriată – şi avea şi de ce. Dacă aflau că minţise s-o protejeze pe Maggie, proprietara magazinului putea fi, la rândul ei, implicată. Singura modalitate de a opri asta, după spusele falsificatorului, era ca Maggie să plătească două mii de lire anual – o sumă absolut scandaloasă.

— Ai văzut cealaltă scrisoare? Cea despre care madame McGinnis zice că se află pe spatele tabloului? se auzi glasul lui Lucien, care o trezi brusc la realitate.

Uitase de cealaltă scrisoare. Întoarse tabloul falsificat şi văzu o bucată de hârtie împachetată, cu numele ei pe ea. Numele ei *adevărat.* Înghiţi în sec, o ridică de pe pânză, o despături şi o întinse pe masă.

Dragă Lady Hawkins…

Te-am surprins? Am vrut să îţi trimit tabloul acesta drept dovadă a abilităţilor pictorului meu. E destul de bun, nu crezi?

Dacă doreşti să încetăm cu desenele, cer să primesc două mii de lire în două săptămâni. Altfel, mă tem că Lemarc (el/ea) s-ar putea trezi având ceva necazuri cu autorităţile. Instrucţiunile legate de modalitatea de plată vor fi lăsate la doamna McGinnis.

Biletul era nesemnat.

— Două mii de lire! exclamă Lucien care citise peste

umărul ei. Aşa ceva e ridicol. Înşelătoria asta… cine e în spatele ei?

Maggie clătină din cap.

— Nu ştiu. Ar putea fi oricine, bănuiesc. Dar de ce să fie Lemarc ţinta? Există artişti cu mult mai mult succes decât mine.

— Intenţionează să-ţi facă rău, *ma chere.* Cineva vrea să te discrediteze, să-ţi distrugă cariera. Cine? Lucien îi aruncă o privire tăioasă. Poate…

— *Nu.* Winchester nu ar face niciodată aşa ceva.

— Desigur că nu. Lucien se încruntă la ea. Contele te iubeşte. Pasional. El nu ar vrea să-ţi facă un asemenea rău. Am văzut cu ochii mei cât de mult ţine la tine.

— Când? La operă?

Lucien încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Abia dacă şi-a luat ochii de la tine. Te privea cum se uită o fată la primul ei *amour.*

Deşi informaţia îi încălzi sufletul, Maggie îi dădu un cot în braţ.

— Fii serios. Şi nu face glume pe seama lui.

Lucien ridică din sprâncene.

— Serios? Deşi mă bucur pentru tine, am pierdut acum o groază de bani într-un pariu cu Henri. Mă gândeam că vei rezista măcar până…

— Lucien, se răsti ea, nu mă ajuţi deloc.

Bărbatul se îndreptă de spate şi se uită încă o dată la tablou.

— Ei bine? Atunci, cine? Cine altcineva ar face asta?

Deşi simţea că o ia cu ameţeală, Maggie încercă să se concentreze îndeajuns încât să poată găsi un nume. Oricine i-ar fi trimis scrisoarea asta voia mai mult decât bani. El sau ea voia să-i păteze numele lui Lemarc. Şi, din câte ştia ea, planul era foarte posibil să fi fost deja un succes în Londra. Printre artişti, exista o delimitare fină între a fi demn de atenţie şi necorespunzător de periculos.

Prima dintre noţiuni însemna că se putea baza că va fi angajată de oricine avea bani şi era îndeajuns de plictisit încât să vrea să stea alături de un artist notoriu. Cea de-a doua însemna că nu avea să mai fie niciodată angajată de vreun client care nu voia să-şi păteze preţioasa reputaţie – cu alte cuvinte, aproape oricine din înalta societate. Dacă nu se întorcea la Londra să repare răul deja făcut pentru numele lui Lemarc, atunci totul avea să fie pierdut. A, şi încă mai trebuia să se ascundă de autorităţi. Chiar nu-şi dorea, deloc, să ajungă la închisoare.

— Jur că nu-mi pot închipui, rosti ea ţinându-se de podul nasului. La Londra, am stat retrasă, abia dacă am ieşit, în afară de momentele când am participat la propriile petreceri. Nu e nimeni, în afară de Winchester, care să fie batjocorit în desene îndeajuns de mult încât să se ajungă la asta… şi ştiu că nu el e responsabilul. Ce mă fac?

Fură întrerupţi de o bătaie în uşă. Tilda îşi făcu apariţia.

— Milady, contele de Winchester e aici să vă vadă.

— Te rog să mă ierţi că am da buzna aşa. Simon apăru din spatele Tildei şi înaintă. O pereche de pantaloni bleumarin îi puneau în evidenţă picioarele lungi şi zvelte, în vreme ce un sacou asortat ajustat pe corp îi îmbrăţişa umerii. Faţa lui frumoasă, roşie de frig, părea preocupată. A, văd că ai primit şi tu una la fel, vorbi el făcând semn spre masă. Am venit de îndată ce am primit-o pe-a mea.

Îşi strecură mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită.

— A ta? Vrei să spui că ai primit şi tu o scrisoare? Dar asta nu are niciun sens…

Maggie se uită spre Lucien în căutarea unui răspuns, dar prietenul ei doar ridică din umeri.

— Ia. Citeşte asta.

Simon îi încredinţă hârtia. Maggie o întoarse şi o întinse pe masă lângă celelalte, astfel încât să o poată

studia împreună cu Lucien. Îi făcu semn lui Simon spre scrisoare.

— Atunci, citeşte-o şi tu pe-a mea.

Scurt şi la obiect, scrisoarea lui Simon îl informa despre desenele care îndemnau la răzvrătire semnate cu numele lui Lemarc. Îi cerea bani – trei mii de lire anual – astfel încât s-o lase pe Maggie/Lemarc în pace. Când o întoarse, observă că scrisoarea fusese trimisă pe adresa hotelului său din Paris.

— Cine ştie că eşti la Paris, la Hotel Meurice? îl întrebă ea.

Simon îşi ridică privirea din biletul de la doamna McGinnis.

— Sincer, oricine. Nu m-am ascuns.

— Trebuie să mă întorc la Londra, le spuse ea amândurora.

— Am să vin cu tine, declară Simon pe un ton ferm şi hotărât pe care ea îl recunoscu prea bine.

— Nu, asta e…

— Nu te certa cu mine, Maggie, insistă Simon, lovind cu palma în tăblia zgâriată a mesei. Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce pericol înfrunţi. Ştii cât de serioase sunt acuzaţiile de rebeliune? E o infracţiune de drept comun. Ai putea fi închisă *pe viaţă.* Eu pot să te apăr de asta. Lasă-mă măcar să-mi folosesc poziţia şi numele să te apăr de ce e mai rău.

Era destul de pornit, iar îngrijorarea lui o emoţionă. Cu toate astea, trebuia să împiedice ca problemele ei să-l tragă în jos şi pe el.

— Şi ce te va costa dacă te implici în dezastrul ăsta? Vei pierde şi mai multe voturi? Funcţia ta politică? Nu pot să-ţi permit să te aliezi cu Lemarc împotriva Coroanei. Dacă sfârşeşti prin a fi închis?

— Asta nu se va întâmpla. Maggie, îi ştiu pe oamenii ăştia de-o viaţă. Nu vor crede că eu conspir să distrug

sistemul pe care am luptat din răsputeri să-l susţin. Pe mine mă vor asculta. Şi am toate şansele să-ţi păstrez secret numele dacă acţionez ca un agent al lui Lemarc.

Desigur, era un plan rezonabil, dar asta nu o făcea să suporte mai uşor ideea de a-i accepta ajutorul. În ultimii zece ani, nu putuse să se bazeze decât pe sine. Orice problemă fusese nevoită s-o rezolve singură. Să permită cuiva să pună umărul la rezolvarea acestor probleme, chiar şi lui Simon, era o idee ciudată, chiar tulburătoare.

— Trebuie să fac ceva. Nu pot doar să stau şi să aştept ca tu să ucizi dragonii pentru mine. Vin cu tine.

Simon clătină din cap.

— Trebuie să rămâi aici. În Paris. Vei fi în siguranţă…

— Aici nu sunt deloc în siguranţă dacă falsificatorul ştie unde mă aflu. Şi nici nu mă gândesc să rămân aici. Nu, ascultă-mă, îi spuse ea când el păru că avea s-o contrazică. O să o iau razna dacă stau aici să aştept veşti despre soarta mea. Şi pot să ajut la găsirea falsificatorului. Nimeni nu-mi cunoaşte opera mai bine decât mine. Poate că există o cale să-i descoperim identitatea pornind de la falsificări.

Simon strânse din buze, deloc fericit.

— Deşi toată grija asta e emoţionantă, rosti Lucien întrerupând liniştea tensionată, ar fi mai bine dacă aţi lucra împreună în acelaşi scop, *non?*

— Dacă te întorci, nu vei face decât să uşurezi munca ofiţerilor de a te găsi, zise Simon încordându-şi maxilarul.

— Dacă mă întorc, îmi va fi mai uşor să găsesc falsificatorul, îl contrazise ea.

Când văzu că Simon nu mai obiectează, Lucien se ridică.

— Îi voi spune Tildei să-ţi împacheteze lucrurile, anunţă el şi părăsi camera.

*

Simon oftă în timp ce Barreau închidea uşa. Ar fi trebuit să ştie că se va dovedi al naibii de greu să o ţină pe Maggie departe de investigaţie, oricât de mult ar fi vrut el să n-o implice. Femeie încăpăţânată, care îl scotea din minţi! Oare chiar nu vedea pericolul care o păştea? Chestiunea trebuia manevrată cu tact şi diplomaţie… două calităţi care nu erau tocmai punctul ei forte. Dar erau ale lui, iar el avea să facă tot ce-i stătea în putere să împiedice ca ea să piardă tot ce muncise din răsputeri pentru a realiza.

Fără să-şi dea seama, făcu un pas spre ea. Femeia ridică mâna.

— Aşteaptă, îi spuse ea, ferindu-şi privirea, iar el îi observă roşeaţa din obraji. Mai e o chestiune pe care trebuie să o rezolvăm înainte de a pleca la Londra.

— Şi care ar fi asta?

Simon îşi încrucişă braţele la piept. Oare putea s-o convingă să se mute în Barrett House? O voia în patul lui în fiecare noapte. Dar şi patul ei ar fi fost la fel de…

— Eu şi tu. Noi doi. Trebuie să încetăm să ne mai vedem.

Simon încruntă din sprâncene. Auzise bine?

— Trebuie… să încetăm să ne mai vedem? repetă el prosteşte.

— Da.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, am face aşa ceva?

— Nu pot permite ca reputaţia mea să te afecteze pe tine sau poziţia ta în Parlament. Bârfa de la Londra va fi de o mie de ori mai rea decât aici, la Paris.

— Las-o-ncolo de bârfă, Maggie. Nu-mi pasă ce spune lumea despre noi.

Femeia îşi înălţă bărbia.

— Asta spui acum, dar nu ai habar ce rău îţi va face,

un rău care nu va putea fi reparat. E cel mai bine să încheiem relaţia acum. Apoi, la Londra, o să poţi acţiona în numele lui Lemarc fără să ştie nimeni.

Sinceritatea şi determinarea de pe chipul ei îi transmiseră un fior de panică în josul şirei spinării.

— Sub nicio formă. Iar poziţia mea din Parlament nu reprezintă motiv de îngrijorare în momentul de faţă.

— Nu acum, poate, dar va reprezenta. Când Parlamentul îşi va redeschide lucrările în câteva luni, îţi va păsa. Atunci va fi însă prea târziu.

Nu, nu. Ideea asta era total greşită. El voia să poarte o cu totul altă discuţie legată de viitorul lor, una care făcea referire la ea goală, zi şi noapte. O discuţie despre dragoste şi veselie, o conversaţie despre toate lucrurile care-i lipsiseră în ultimii ani. Şi de unde dracu' venea atitudinea asta? Nu dăduse doi bani pe societate nici măcar o zi din viaţa ei. Făcea ce o tăia capul şi la dracu' cu consecinţele. Atunci, de ce o relaţie cu el era diferită de toate astea?

— De ce îţi e frică, o întrebă? Că mi se vor împuţina invitaţiile la evenimente? Că va trebui să muncesc ceva mai mult în Camera Lorzilor? Că voi primi câteva reproşuri din cauza ta?

— Faci totul să pară atât de simplu. Da, mă tem de tot ce ai zis… şi mai mult. Pentru că vor fi mai multe, Simon. Asta te va afecta în feluri pe care nici măcar nu ţi le poţi închipui. Markham este doar începutul. Şi te-ai gândit la ce impact va avea asta asupra familiei tale?

— Nu mă preocupă decât mama, dar tare mi-ar plăcea să văd că încearcă cineva să o mustre pe ea. În plus, va fi încântată că, în sfârşit, mi-am luat o mireasă.

— O mireasă? rosti Maggie aproape ţipat.

Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

— Da, o mireasă. De ce te miră? Desigur că vreau să mă însor cu tine.

Simon presupusese că informaţia asta avea s-o calmeze, dar, dimpotrivă, părea că o neliniştise şi mai tare.

— Ai înnebunit? Uită-te în jurul tău. Îşi flutură mâna de-a lungul spaţiului luminos şi aerisit. O bibliotecă modificată, atelierul era ticsit cu pânze, cârpe, pensule, şevalete şi alte vechituri. Vrei să te însori cu *astea?* Să te însori cu Lemarc? Pentru că astea nu vor dispărea niciodată. Opera mea, munca mea… asta sunt eu. Nu pot să renunţ la ele.

— Nici n-aş visa vreodată să-ţi cer să renunţi. Bărbatul veni mai aproape, dar ea se dădu într-o parte, ferindu-se de el. Simon îşi încrucişă braţele. Cu toate astea, vreau să mă însor. Vreau să mă trezesc cu tine alături în fiecare dimineaţă. Vreau să călătoresc cu tine, să te privesc pictând, să îmi faci copii…

Putea să continue la nesfârşit, căci lista cu tot ceea ce voia de la ea părea infinită.

— Copii? Dacă mai era posibil, Maggie deveni şi mai palidă. Îşi duse mâna la gură şi clătină din cap. Acum ştiu că nu gândeşti limpede, şopti ea.

— Ce ai crezut, că, după atâţia ani, mă voi mulţumi doar să te am câteva săptămâni în patul meu? Înainte să-i poată scăpa, Simon înaintă şi-i prinse faţa în palme. Am nevoie de tine, Maggie, şi nimic nu mă va împiedica să te am. Nici frica, nici ameninţările, nici măcar dezaprobarea fiecărei matroane din societatea londoneză. Nici măcar dacă va trebui să renunţ la poziţia din Camera Lorzilor.

Lacrimile îi umplură colţurile ochilor, adunându-i-se pe marginea pleoapelor, pentru ca, în cele din urmă, să înceapă să se prelingă pe obraji. Simon i le şterse cu degetele mari.

— Nu plânge, draga mea. Va fi bine. O să vezi. Ai încredere în mine.

Maggie începu să clatine din cap, iar el se aplecă să o sărute. Din felul în care ezita, Simon îi putu simţi reticenţa

şi îngrijorarea. Folosindu-şi gura, mâinile şi limba încercă să-i transmită toată determinarea şi încrederea în relaţia lor. Poate că nu avea să creadă vorbele, dar, cu siguranţă, putea *simţi* cât de mult ţinea la ea. Cât de mult tânjea după ea. Cum nu avea să permită niciodată ca vreo persoană sau vreun lucru să-i facă rău. După câteva secunde, îi răspunse şi ea, înfigându-şi cu putere degetele în braţele lui şi sărutându-l la rândul ei cu nesaţ şi disperare. Simon simţi satisfacţia năvălindu-i prin sânge, urmată imediat de o dorinţă atât de puternică, atât de dureroasă, încât aproape că i se înmuiară genunchii.

— Uşa, gâfâi el cu gura lipită de a ei.

— Nu-i nevoie. Nu ne vor deranja. Femeia îl prinse de buza de jos, muşcându-l. Acum, Simon.

Bărbatul se gândi că ar trebui să refuze. Doar urma să o vadă în seara asta. Ce avea Maggie de reuşea să îl scoată complet din minţi? Apoi degetele ei găsiră nasturii pantalonilor… şi toate gândurile de a aştepta îşi luară zborul. Îi eliberă mădularul din haine şi începu să-l mângâie tare şi rapid. O învăţase prea bine, din câte îşi dădea seama în timp ce-şi simţea capul căzându-i pe spate, în braţele fericirii. Iisuse, într-un minut avea să-l facă să i se elibereze în palmă. Incapabil să mai aştepte, o conduse spre masa zgâriată din lemn. Împinse la o parte scrisorile şi tabloul falsificat.

— Ridică-ţi fustele, îi spuse el.

Privirea ei de smarald adumbrită nu-i părăsi faţa nicio secundă cât se aşeză, se rezemă într-un cot şi îşi ridică încet poalele rochiei simple de dimineaţă, ale juponului şi cămăşuţei. Moviliţa ei, acoperită de un păr moale şi cârlionţat, stătea dezgolită în faţa lui, în plină zi. Era atât de frumoasă. Nu avea să se sature niciodată s-o privească.

Genunchii i se depărtară, lansând invitaţia îndrăzneaţă. Tot trupul lui urla să o posede repede şi tare,

dar nu voia să-i facă rău. Se aşeză între picioarele ei şi-şi trecu un deget peste intrarea în trupul ei. Era udă. Pregătită. Se aşeză în dreptul ei şi, dintr-o singură mişcare, se împlântă cât de adânc putu. Zvâcnirea pur şi simplu minunată le smulse un geamăt amândurora. Fierbinte şi strâmtă, ea îi prinse mădularul ca într-un pumn. Femeia se lăsă pe spate pe masă, frumoasa şi sălbatica lui Maggie stând acum întinsă în faţa ochilor lui precum cel mai ademenitor festin, în timp ce se uita la el, buzele ei rostiră sigurul cuvânt care garantat avea să-i *ridice* dorinţa la maximum.

— Te rog, îi şopti ea.

„O, la dracu'!" Se aplecă, îi ridică genunchii peste coatele lui şi se îndreptă de spate. Şoldurile ei erau acum deasupra mesei, permiţând ca el să aibă mai mult control. Începu să se mişte în ritmul sacadat şi îndestulător după care tânjeau amândoi. Mâinile lui se înfăşurară în jurul coapselor ei pentru a o trage, cu fiecare mişcare, mai în faţă. Femeia scoase un geamăt şi închise ochii.

— Da, oftă ea.

Niciodată nu fusese atât de dezlănţuit cu o femeie, nici măcar în tinereţe. Dar Maggie îl răscolea, îl întorcea pe dos – un lucru pe care ea îl ştia prea bine şi pe care îl savura din plin. Nopţi de-a rândul îl chinuise şi-l torturase până ce ajunsese să o posede ca o bestie în călduri, dorinţa animalică pe care o simţea pentru ea făcându-l să intre în delir. Totuşi, în niciuna dintre serile de până atunci nu fusese atât de plin de frenezie. Fiecare mişcare îl aducea mai aproape de eliberare şi ştiu că nu avea să mai dureze mult.

— Foloseşte-ţi degetele, o îndemnă el cu un geamăt. Haide, draga mea, lasă-mă să te văd.

Fără ruşine şi răvăşitor de frumoasă, Maggie îşi strecură mâna de-a lungul abdomenului şi prin părul care-i ascundea intrarea secretă. Degetele iscusite găsiră

mugurele umflat şi începură să-l frământe. În faţa unei privelişti atât de erotice, Simon fu nevoit să închidă ochii. Dacă o mai privea, totul avea să se termine mult prea curând. Femeia scoase un geamăt, iar el îşi înteţi eforturile, unduindu-şi şoldurile pentru a-şi implânta mădularul şi mai adânc. Muşchii ei se încordară din ce în ce mai tare, până îşi găsi eliberarea.

— Doamne, da. Urcă-te pe culmile extazului pentru mine, îi spuse el deschizând ochii să-i poată privi trupul cutremurându-se convulsiv şi pulsând în jurul lui.

Senzaţia era atât de minunată, încât totul înăuntrul lui se contractă pentru ca, după aceea, să iasă la suprafaţă. Orgasmul îl străfulgeră fără avertisment şi îl făcu să se elibereze în ea. Îşi dădu capul pe spate şi eliberă un strigăt, în timp ce valuri imense de plăcere se răsfrângeau la nesfârşit, fiindu-i imposibil să li se împotrivească în vreme ce ea îl strângea şi-l ţinea aproape.

Când îşi reveniră amândoi, alunecă afară din ea.

— Îmi cer iertare, rosti el, scoţând o bucată de pânză din buzunar şi întinzându-i-o. Am vrut să mă retrag…

Maggie acceptă batista.

— Ştiu, mă tem că ne-am lăsat amândoi purtaţi de val.

Simon se încheie la pantaloni, liniştit că nu era supărată din cauza neglijenţei lui. Probabil că încercarea lui de a o convinge că intenţiona să o ia de nevastă trebuia să fi avut succes. Fără îndoială, copilul lor nu avea să se nască bastard.

— Ar trebui să plecăm spre Londra mâine de dimineaţă. Mă ocup eu de călătorie.

Maggie se ridică şi-şi aranjă hainele.

— Am multe de făcut înainte să ne întoarcem. Poate ar fi mai bine dacă nu ne-am distrage unul altuia atenţia în seara asta.

Bărbatul se încruntă, deloc fericit la gândul ăsta, dar

incapabil să o contrazică.

— Bine. Am să vin să te iau de dimineaţă, rosti Simon luând-o de mână şi ajutând-o să coboare de pe masă.

Cu părul răvăşit şi pielea îmbujorată, Maggie arăta ca o femeie care tocmai fusese satisfăcută. Femeia lui. O sărută în grabă.

— Atunci, ne vedem mâine.

Capitolul 19

Londra
O săptămână mai târziu

— Am venit de îndată ce am putut, se auzi ducele de Colton în timp ce păşea în salon.

Simon se ridică şi se îndreptă spre bufet.

— Îţi sunt recunoscător, Colt. Stai jos, am să-ţi tom un pahar de coniac.

La Londra, vremea devenise extrem de rece în acele ultimele zile de februarie. Deşi Simon se întorsese de mai puţin de o oră, frigul şi umezeala îi pătrunseseră deja în oase. Îşi umplu din nou propriul pahar, după care turnă 6 cantitatea generoasă şi pentru Colton.

În timp ce se aşează, doamna Timmons bătu la uşă.

— Domnii mei, am făcut un ibric de ceai proaspăt.

Simon îi făcu semn să intre, iar menajera aşează tava. În urma sa venea o fată în casă, ducând o tavă cu prăjituri.

— Doriţi ca Sally să toarne ceaiul? întrebă doamna Timmons.

— Nu, cred că putem să ne descurcăm şi noi. Mulţumim.

Ambele femei făcură o reverenţă şi se retraseră, închizând uşa.

— De ce ai refuzat? Îmi plac fetele tale în casă. Quint alese o bucată de prăjitură şi o aruncă în gură. Sunt mai drăguţe decât ale mele.

— Ai avea servitoare mai drăguţe dacă te-ai comporta mai mult ca un viconte şi mai puţin ca un smintit, sublinie Colton. Acum, Winchester, care-i graba? Când te ai întors de la Paris?

— Acum aproape o oră. Înainte să vorbim despre alte probleme, spune-mi, cum merge căutarea lui Cranford?

Colton clătină din cap.

— Mă tem că tot nu-l putem găsi. Eu şi Fitz am întors oraşul pe dos cu cercetările noastre.

— La naiba! exclamă Simon lovind în braţul scaunului.

— Aşa mă gândeam şi eu, reluă Colton. Am văzut ceea ce i-a făcut fetei de la bordelul lui Hartley. La scurt timp, o altă fată a fost bătută, violată şi ucisă în St. Giles. Bărbatul se potrivea vag cu descrierea lui Cranford, iar una dintre prietenele ei a observat un inel cu sigiliu.

— Ca să nu mai vorbim despre ce i-a făcut lui Maggie, adăugă Simon. Unde dracu' se ascunde?

— N-aş putea spune. Dar oamenii lui O'Shea sunt atenţi pentru că le-am promis o recompensă. Va apărea el, în cele din urmă.

— Dacă nu cumva s-a urcat la bordul unui vapor spre America, termină Quint, inutil, după părerea lui Simon.

— Nici măcar o vizită în ţinutul ăla uitat de Dumnezeu nu mă va opri să-l fac să plătească, anunţă Simon. Indiferent unde ar trebui să merg, Cranford va plăti pentru fiecare secundă de suferinţă pe care Maggie a trebuit să o îndure.

— Asta presupunând că nu va fi mai întâi arestată pentru rebeliune, rosti Quint.

— Rebeliune? Colton făcu ochii mari. Despre ce e vorba?

Simon îl puse la curent cu noutăţile, de la faptul că Maggie era Lemarc, la scrisorile de şantaj pe care le primiseră la Paris. Ducele se lăsă pe spate în scaun, cu zgomot.

— Incredibil! Toată povestea asta… Aşadar, stai să văd dacă înţeleg. Tu o curtezi pe Lady Hawkins în timpul debutului ei, până la izbucnirea scandalului, când Cranford îţi arată o grămadă de scrisori din partea ei în care ea îşi mărturisea dragostea nemuritoare pentru un alt bărbat. După aia, în loc să se mărite cu tine, se mărită cu Hawkins, iar, când el moare, se întoarce la Londra sub pseudonimul Lemarc, o ajută pe McGinnis să-şi pună pe picioare un magazin de artă şi aşa se naşte Winejester.

Simon luă o înghiţitură zdravănă de coniac.

— Da.

— Al naibii de isteaţă femeia asta. N-ai cum să n-o admiri.

— Într-adevăr, aprobă Quint. Şi-a construit un nume onorabil. Lemarc este respectat printre artişti. Ba chiar se discuta să fie invitat… ăăă… invitată… să expună în Somerset House.

— Nu mă refer doar la opera ei, clarifică Colton. Deşi e impresionantă. Eu mă refer la planul ei de a-l face pe Winchester să sufere. Nu toate doamnele şi-ar transforma un vechi iubit într-o caricatură populară. Crezi că acum îmi va vinde unul dintre desenele-alea?

— Am să-ţi permit asta, îi replică Simon, atunci când Julia îmi va da voie să-ţi povestesc cum şi-a petrecut vremea în Londra toţi anii cât ai fost plecat.

În timp ce faţa i se întunecă, ducele îşi îngustă privirea.

— Ce vrei să spui cu asta? Cum şi-a petrecut timpul?

Simon nu răspunse, ci doar îi aruncă un zâmbet larg. Când părea că era cât pe-aci să se confrunte cu un acces de furie de-al ducelui, Quint ridică o mână.

— Copii, strigă el, cred că trebuie să ne întoarcem la oile noastre. M-am gândit la şantajist pe tot drumul dinspre Paris. După modul în care sunt scrise biletele, cred că e prudent să presupunem că se află printre apropiaţii tăi, Winchester.

— Apropiaţii mei? De ce?

— E prea îngâmfat. Îţi aruncă toate astea în faţă. Pentru el, sau ea, asta e o chestiune personală. Râde de tine, încercând să obţină bani de la amândoi. Dar ţie ţi-a cerut mai mulţi. Asta mă face să mă gândesc că e cineva care vrea să-ţi facă rău în special ţie şi să o rănească pe Lady Hawkins dintr-un motiv colateral.

Simon analiză ideea în vreme ce se întinse după o bucăţică de prăjitură. Cine l-ar urî atât de mult? Posibil un adversar politic.

— Intenţionezi să-l dai pe şantajist pe mâna autorităţilor? întrebă Colton.

— Asta e singura cale. Nu le-o voi preda pe Maggie şi nici pe doamna McGinnis.

Quint se întinse să-şi mai toarne nişte ceai.

— Bănuiesc că vei anunţa că plăteşti, după care vei sta să vezi cine vine să ridice banii.

— Da, îndrăznesc să spun că asta-mi va recomanda Hollister, rosti Simon referindu-se la detectiv. Oricare ar fi planul, ar trebui ca totul să se întâmple repede. Odată ce se va afla că eu şi Maggie ne-am întors, bănuiesc că şantajistul ne va contacta.

— Sunt surprins că Lady Hawkins nu ni s-a alăturat astăzi, de vreme ce situaţia asta o afectează şi pe ea, observă Colton.

Simon nu răspunse imediat, astfel Quint avu timp să intervină:

— L-a lăsat în Paris. A plecat pe furiş în miez de noapte.

Colton chicoti.

— Vai, extraordinar. O ador pe femeia asta. Cu adevărat, Winchester, meriţi tot ce-ţi face.

O bătaie în uşă îi oferi lui Simon o păsuire binecuvântată.

— Intră, strigă el.

În cadrul uşii, îşi făcu apariţia majordomul.

— Un domn Hollister e aici să vă vadă, milord.

— Excelent. Condu-l în birou, Stillman. Se ridică. Haideţi şi voi, amândoi, şi încercaţi să fiţi de ajutor.

*

Patru zile mai târziu, doamna McGinnis primi instrucţiuni succinte:

Joi, la ora trei după-amiază, lăsaţi o carte cu înscrisurile de la bancă pe prima băncuţă de piatră aflată pe cărarea dintre Stanhope Gate şi Serpentine.

Locul ales era în avantajul lor. Hyde Park le oferea o multitudine de ascunzători de unde puteau să ţină cu uşurinţă sub observaţie pachetul. Părea puţin probabil ca şantajistul să-l recupereze el însuşi, pentru că riscul era prea mare, dar cineva avea cu siguranţă să vină să ridice o sumă atât de mare de bani. Tot ce aveau de făcut era să aştepte şi după aceea să-l urmărească.

Simon refuză să-i permită lui Maggie să participe. Desigur, era ţinută la curent cu derularea evenimentelor, dar Simon nu voia s-o ştie aproape de şantajişti.

Îşi putea foarte bine închipui cât de tare trebuia s-o înfurie asta, mai ales de vreme ce-l pusese pe Hollister să trimită un bărbat să-i păzească locuinţa. Dar nu putea sub nicio formă să rişte ca numele ei să fie asociat cu acea operaţiune. Trebuia să stea departe, în siguranţă.

N-o mai văzuse de la Paris. Îi era dor de ea. Îngrozitor de dor. Îi lipseau încăpăţânarea şi râsul ei. Iar

noaptea tânjea după mâinile ei catifelate şi puternice care-l torturau până-l înnebuneau.

Cu toate astea, mai întâi de toate trebuia să oprească ameninţarea la adresa ei. Odată ce falsificatorul şi şantajistul aveau să ajungă pe mâinile autorităţilor, Simon putea să meargă la ea şi să discute despre viitorul lor, un viitor care presupunea ca Maggie să devină contesa de Winchester.

În ziua predării banilor, Hollister împânzise parcul cu peste douăzeci de oameni. Indiferent cine avea să vină să recupereze banii nu avea să scape, deşi gândul acesta nu era suficient pentru a-l linişti pe Simon. Persoana responsabilă de complot stătea între Simon şi tot ceea ce-şi dorise el vreodată, iar întregul lui viitor depindea de îndepărtarea acelui obstacol.

Aşa cum se aşteptau, la niciun minut după ce Simon lăsase banii pe bancă, venise un băiat să-i ia. Simon şi ceilalţi bărbaţi îl urmăriseră îndeaproape, rămânând însă suficient de departe încât să nu-i atragă atenţia. Ajunseră pe Jermyn Street, unde băiatul bătu la o uşă, înmână pachetul şi primi câteva monede înainte să se îndepărteze în fugă. Uşa se închise rapid, toată tranzacţia întâmplându-se în doar o fracţiune de secundă.

— Ăsta e omul nostru, îi murmură Hollister lui Simon. Se aflau peste drum. El a luat pachetul.

— Atunci, hai să intrăm. Simon rămase cu ochii pe uşă. Ai sculele pentru desfăcut încuietori?

— Cum să nu. Ne vom strecura şi-l vom lua pe şantajistul nostru prin surprindere. Am să trimit nişte oameni la uşile laterale şi în spatele clădirii, în caz că încearcă să fugă.

Hollister desfăcu încuietoarea cu îndemânarea unui spărgător experimentat, apoi apăsă cu grijă mânerul pentru a deschide uşa fără zgomot. Îi făcu semn lui Simon s-o ia înainte. Cu pistolul în mână, Simon se strecură pe

scări, cu Hollister imediat în spatele lui. Treptele scârţâiau şi trosneau sub greutatea lor şi fură nevoiţi să păşească mai încet. Când Simon ajunse sus, întoarse uşor mânerul şi descoperi că nu era încuiat. Deschise uşa la perete şi năvăli înăuntru urmat de detectiv. Apartamentul mare nu avea altă mobilă în afară de o masă şi câteva scaune împrăştiate ici-colo. Dădu cu ochii de materiale pentru pictură folosite – pânze, şevalete, rame, vopsea şi pensule – ceea ce explica mirosul puternic de terebentină din aer. Un bărbat scund şi necunoscut era aşezat la masă, cu hârtie şi creioane în faţa lui. Cu ochii mari, ridică cu grijă mâinile în semn că se predă.

Ceva se mişcă în spatele lui şi-i atrase atenţia lui Simon. Un cap cu un smoc de păr castaniu rar se făcea nevăzut pe fereastra laterală.

Simon înaintă degrabă, hotărât să-l prindă pe oricine era cel care încerca să scape. Când se apropie de margine, putu să vadă o frânghie ataşată de un cârlig prins în tavan. Se aplecă pe fereastră la timp cât să vadă figura familiară a celui care dădea drumul frânghiei şi cobora pe aleea de dedesubt. Sir James. Ticălosul care-i era cumnat. Simon scoase un mârâit furios.

— Opreşte-l! îi strigă el omului lui Hollister de la intrarea pe alee, în timp ce Sir James alerga spre stradă.

Bărbatul porni în fugă pe alee după Sir James, iar Simon se răsuci, fugind de la fereastră şi ţâşnind în jos pe scări.

— Rămâi aici! strigă Simon către Hollister care stătea cu pistolul îndreptat spre necunoscutul de la masă.

Coborî în grabă treptele şi trânti uşa din faţă. Iisuse, acum totul căpăta un înţeles. Banii. Biletele. Fusese un atac la persoana lui. Idiotul blestemat!

Odată ajuns în stradă, Simon descoperi că omul lui Hollister îl prinsese pe Sir James în spatele aleii. James se lupta să scape din prinsoarea bărbatului mai masiv, dar

acesta îl ţinea strâns, aplecându-şi trupul puternic peste talia lui James ca să-l ţină nemişcat.

Când James îl văzu pe Simon apropiindu-se, încremeni. Frica se oglindi în trăsăturile lui durdulii, înainte să-şi înalţe sfidător bărbia.

— Uite ce e, Winchester…

— Să nu scoţi niciun cuvânt, mizerabilule!

Simon simţea că-i arde gâtul de furie. Niciodată în viaţa lui nu-şi dorise cu atâtea fervoare să pocnească pe cineva. James fusese o povară pe umerii lui Simon încă din ziua în care se însurase cu Sybil. Un şantajist. Un dezastru fără margini.

— Milord, vreţi să chem autorităţile?

Omul lui Hollister se dădu într-o parte şi scoase un pistol din haină. Îndreptă arma spre Sir James. Simon îşi trecu palma peste maxilar, stingherit de poziţia în care fusese pus. Ar fi fost mult mai uşor să lase totul în mâinile autorităţilor.

— Nu. Cel puţin, nu încă.

— Nu poţi să pui să fiu… arestat! bolborosi Sir James cu indignare. Gândeşte-te la scandal. Mama şi sora ta. Asta ar…

— Ajunge! Pot să fac absolut orice vreau eu, James, inclusiv să te arunc pe un vas care să te ducă spre o viaţă de muncă silnică, dacă aşa aleg eu.

Avea nevoie să vorbească cu James între patru ochi. Oricât de tare şi-ar fi dorit el altceva, asta era o chestiune de familie şi nu trebuia făcută publică. Se întoarse spre omul lui Hollister.

— Păzeşte intrarea pe alee.

Bărbatul încuviinţă cu un gest din cap, făcu câţiva paşi spre stradă şi se întoarse cu spatele.

Simon îşi miji ochii privind spre James.

— Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te strâng de gât aici şi acum.

James se îndepărtă de peretele de cărămidă şi-şi aranjă hainele.

— Sybil nu te-ar ierta niciodată. Şi nici măcar conţii nu pot scăpa basma curată după o crimă.

— Pot, dacă o fac cu cap. Îndrăznesc să spun că, în cazul ăsta, voi fi proslăvit ca un erou. Simon îşi încrucişă braţele, încercând să se abţină să nu sară la gâtul lui James. Nu pot să cred că ţi-a trecut prin cap că înşelătoria asta va funcţiona. Ar trebui să-ţi trag un glonţ direct în blestemata aia de inimă duplicitară.

— Atunci, fă-o! se răsti celălalt bărbat ridicând mâinile în aer. Nu mai am pentru ce să trăiesc. Suntem complet ruinaţi. Ne-ai tăiat toate veniturile şi sunt obligat să depind de bunăvoinţa rudelor ca o… blestemată de mătuşă rămasă nemăritată. Tu…

— Aşa că soluţia e să mă şantajezi? La dracu, James, ce altceva puteam să fac?! Cheltui fiecare bănuţ pe care pui mâna. Eşti hotărât s-o tragi şi pe sora mea în jos după tine, iar eu n-am să-ţi permit asta. Şi nu vei duce moşia la faliment. Nu atâta timp cât eu sunt capul familiei.

— De parcă am avea nevoie cu toţii să ne reaminteşti că tu eşti atotputernicul conte de Winchester, îl luă James peste picior.

Maxilarul lui Simon se încleştă cu putere. Dar cumnatul lui n-ar trebui oare să implore iertare acum? Trase aer în piept să se calmeze.

— Cine te-a îndrumat să faci asta? Ştiu că n-a fost ideea ta.

— Cum ştii tu asta? Sunt mult mai isteţ decât ai tu impresia!

— Te cred exact atât de deştept pe cât eşti, imbecil notoriu. Acum spune-mi cu cine ai lucrat.

— De ce ţi-aş spune ţie ceva?

Simon păşi ameninţător în faţă, înşfăcă în pumn eşarfa lui James şi-l îmbrânci spre zidul de cărămidă.

— Pentru că, dacă n-o faci, am să-ţi tai boaşele şi am să le dau de mâncare la porci. Acum explică-mi, James.

Bărbatul strânse din buze şi-i aruncă o privire plină de venin.

— Bine, rosti Simon cu calm.

Îi dădu drumul… doar ca să tragă un pumn în abdomenul lui James, care se chirci, icnind de durere. Simon îşi aranjă manşetele şi-l aşteptă să-şi revină.

— Aşa, şi? scrâşni James.

Simon îşi încleştă mâinile în jurul gâtului lui James, smucindu-l în sus şi lovindu-l de zid.

— Hai să ne distrăm un pic, vrei?

James nu scoase niciun cuvânt şi doar îi aruncă o privire sfidător de ostilă, astfel că Simon se aplecă spre el, mârâind:

— Am să te strâng de gât până ce-o să-mi zici ce vreau să aflu. Dacă nu-mi spui, am să te las fără aer.

— N-ai îndrăzni, i-o întoarse James, deşi privea nervos peste umărul lui Simon, ca şi cum ar fi căutat să primească ajutor.

— Zău? Simon strânse mai cu putere pumnul în jurul traheii lui James până ce acesta începu să scâncească. E locul perfect în care te pot ucide. Îţi vor găsi trupul pe aleea asta şi vor presupune că ai dat peste vreun hoţ sau peste vreun bandit. Nimeni nu mă va bănui pe mine. James începu să se lupte, dar Simon era în mod vădit mai masiv şi mai puternic. Cumnatul lui căpătă o frumoasă nuanţă de roşu.

— Dă-mi drumul, descreieratule!

— Nicio şansă, îi aruncă Simon, nu până nu-mi spui cine. Ca să se facă înţeles, strânse şi mai tare. Ochii lui James se bulbucară.

— Bine! Dă-mi drumul şi-o să-ţi spun, şopti el.

— Acum, vierme. Sau am să te strâng de gât pe loc.

— Cranford! strigă James cât de tare putu. A fost

Cranford. Acum lasă-mă să plec!

Simon încremeni, incapabil să mai respire. Cranford? Să-i şantajeze pe Simon şi pe Maggie? Dumnezeule mare, *de ce?* Îi dădu drumul lui James, care se sprijini de zid ca să tragă aer în piept.

— Cranford? Simon repetă şi încercă să analizeze ce ştia despre cei doi bărbaţi. Tu şi Cranford aţi pus la cale mârşăvia asta? Cum dracu' s-a întâmplat asta?

— Suntem prieteni. James îşi înălţă bărbia. De foarte multă vreme. De fapt, el mi-a mijlocit multe dintre afaceri în ultimii câţiva ani. Are idei bune şi întotdeauna ştie unde se pot face cele mai solide investiţii.

— James, tu n-ai făcut o investiţie solidă în toată viaţa ta. Îi… dai bani lui Cranford?

— Doar atunci când se iveşte vreo oportunitate. Nu pot să mă implic eu în toate, înţelegi? Şi nu e vină lui atunci când afacerea pică. E un prieten de nădejde.

„Iisuse Hristoase!" Din câte se părea, Cranford toca banii lui James de ani buni. Ba nu, banii lui *Winchester,* mai bine zis.

— Nu, nu este. Cranford e un mincinos, un siluitor şi, posibil, şi un criminal. Acum ştim că e şi un escroc şi un şantajist. Doamne, James. Simon se strânse de podul nasului.

— Un… siluitor? Un criminal? Nu, asta nu poate fi adevărat.

— Spune-mi cum aveai să-l contactezi după plata de azi.

James clătină din cap.

— Nu aveam s-o fac. A zis că va lua el legătura cu mine când se va întoarce de la Paris.

— Cranford a fost la Paris? Simon simţi o strângere de inimă în vreme ce punea piesele cap la cap. Bărbatul de pe terasa lui Maggie. Accidentul de trăsură. Faptul că şantajistul ştiuse cum să-i contacteze. Se sprijini cu o mână

de zid ca să-şi revină. Deci tu i-ai trimis biletul doamnei McGinnis ca să ceri bani?

— Cranford mi-a spus ce să zic. Se scărpină în cap. Acum că stau să mă gândesc, e puţin probabil să mai fie încă în Franţa. Altfel, cum ar fi ştiut că sunteţi amândoi aici?

Simon cântări întrebarea surprinzător de perspicace a lui James.

— Bărbatul din cameră e cel care falsifica operele lui Lemarc?

— Da, eu l-am găsit. E bun, nu?

Simon făcu o grimasă şi-şi înăbuşi dorinţa de a-l strânge iarăşi de gât pe James.

— Ăsta nu e tocmai un lucru cu care ar trebui să te mândreşti acum, James.

James deveni dintr-odată serios.

— Deci ce ai de gând să faci, acum că ştii?

Simon îşi cântări opţiunile. În mare parte, voia să încheie ce începuse pe aleea asta, dar uciderea lui James avea să se dovedească greu de explicat în faţa familiei. Avea nevoie să scape de James pentru totdeauna, dar fără să comită o crimă.

— Din fericire pentru tine, am o casă în Edinburgh. Îţi prevăd o viaţă lungă în Scoţia, James.

*

Maggie se plimba cu paşi apăsaţi de-a lungul podelei din atelierul ei, furioasă să fusese obligată să rămână acasă. Lumina după-amiezii începuse deja să se estompeze. Cu siguranţă, până acum, banii fuseseră deja predaţi şantajistului, iar ea ştia că Simon şi domnul Hollister aveau de gând să-l urmărească pe cel care venea să ridice pachetul. Oare îl găsiseră pe şantajist? Ce se întâmpla? Îi venea să-şi smulgă părul din cap. Ar fi trebuit

să fie acolo. Şi ar fi fost acolo dacă Simon nu s-ar fi arătat atât de neînduplecat. Ba chiar adusese un bărbat la uşa ei, ca să se asigure că nu putea să plece. O ţinea prizonieră. Cât de neruşinat era bărbatul ăsta…

Nu avea niciun drept să ia decizii pentru ea, sau să rezolve probleme în numele ei. Nimic nu se schimbase între ei de când se întorseseră de la Paris. Acuzaţia de rebeliune încă plana deasupra capului său, ca să nu mai vorbim de faptul că un ţicnit umbla liber pe străzi şi încerca să-i distrugă viaţa. Oare Simon chiar nu-şi dădea seama ce risca reputaţia lui dacă identitatea ei era făcută publică? Sau ce avea să se întâmple cu cariera lui politică atunci când numele lui avea să fie asociat cu al ei?

„Nici măcar dacă va trebui să renunţ la poziţia din Camera Lorzilor.” Faptul că era dispus să renunţe la moştenirea de familie pe de-o parte o enerva, pe de alta o îngrozea. Nu avea să-i permită s-o facă şi, desigur, nu avea să-l forţeze vreodată să facă o alegere. Deşi îi demontase toate motivele de îngrijorare, Maggie ştia ce avea să se întâmple în cazul în care se căsătoreau. În cele din urmă, el urma să urască tot ce avea legătură cu relaţia lor. Să o urască *pe ea.*

Simţi un junghi în piept. Aproape că nu putea respira de durere. Tentaţia de a renunţa la tot, de a fugi la Simon şi de a ignora consecinţele aproape că o copleşi… dar i se împotrivi. Ştia cum era atunci când societatea îţi întorcea spatele, cât de urâtă putea deveni viaţa cuiva atunci când nu o mai putea controla. Simon fusese preţuit încă din leagăn, drept moştenitorul de aur al uneia dintre cele mai bogate familii din Anglia. De vreme ce el nu avea habar ce-l aştepta, atunci cea care trebuia să renunţe era ea. Era trebuia să fie cea raţională. Avea să înveţe cum să supravieţuiască fără el. Sincer, nu avea de ales. Pentru că, de îndată ce avea să se rezolve problema cu şantajistul, Maggie intenţiona să părăsească Anglia pentru totdeauna.

— Milady, ducesa de Colton e aici să vă vadă, îi spuse Tilda de la uşă.

Maggie simţi pieptul umplându-i-se de speranţă. De când se întorsese de la Paris, nu o văzuse pe Julia. Oare ducesa îi aducea veşti despre şantajist? Maggie se năpusti pe lângă servitoare şi ieşi pe coridor.

— Nu e nevoie să o aduci sus, Tilda. Am să cobor eu! îi aruncă ea peste umăr.

Coborî în grabă două rânduri de scări până ce ajunse în salonul din faţă, unde Tilda îi ducea întotdeauna pe oaspeţii care aşteptau. Ducesa analiza un tablou de pe perete când Maggie intră.

— Julia, gâfâi Maggie. Ai vreo veste?

Julia se întoarse şi clătină din cap.

— Nu, nu am. Speram ca tu să fi aflat ceva. Aşteptarea, acasă, de una singură, părea interminabilă.

Maggie se aplecă uşor şi încercă să-şi recapete suflul.

— Ei bine, cel puţin acum putem să aşteptăm împreună. Traversă încăperea şi sună să li se aducă ceai.

— Eşti foarte talentată. Julia se uita din nou, cu atenţie, la peisaj, cel cu fluierarul pe care-l folosise Simon ca s-o identifice pe Maggie drept Lemarc. Şi Winchester a fost o realizare genială.

— Mulţumesc, deşi o parte din mine îşi doreşte să nu se fi gândit la numele ăsta. Aşa, nimic din tot dezastrul ăsta nu s-ar fi întâmplat.

— Nu poţi vorbi serios! exclamă Julia. Mi s-a spus că tu şi Simon v-aţi rezolvat problemele la Paris.

— Lasă-mă să ghicesc, vorbi Maggie tărăgănat. Simon ţi-a spus asta.

Julia ridică preocupată dintr-o sprânceană.

— Da, aşa e. Nu e adevărat?

Maggie se aşeză şi-şi aranjă fustele, încercând să decidă cum era mai bine să răspundă. Dacă era sinceră,

oare Julia avea să-i păstreze secretul, sau avea să-i repete totul lui Simon? Când văzu că ezită, ducesa se aşeză pe un scaun din apropiere.

— Maggie, trebuie să îţi mărturisesc ceva. Mă tem… Julia părea neobişnuit de serioasă, în privirea ei albastră citindu-se deopotrivă semne de îngrijorare, cât şi de vină. Ei bine, oricum era vremea să afli.

— Nu-i a bună.

Julia încuviinţă.

— Într-adevăr, nu e. Şi e ceva ce-ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă. Ştii, atunci, la debutul tău, când a izbucnit scandalul… îşi drese glasul şi-şi aşează mâinile în poală. A vrut să-l provoace pe Cranford la duel, dar eu l-am convins să n-o facă.

Maggie clipi.

— Simon? Simon a vrut să-l provoace pe Cranford?

— Da. Era furios. Era convins că Cranford te dezonorase. Desigur, eu nu cunoşteam niciun amănunt, altfel l-aş fi lăsat să meargă mai departe cu provocarea. Dar am fost egoistă. Aveam şaisprezece ani, tocmai mă măritasem cu un străin, care imediat după aceea m-a abandonat. Simon fusese prietenul meu încă din copilărie. La vremea aia, eram îngrozită că fie va fi ucis, fie va fi şi el forţat să părăsească Anglia. Aşa că l-am convins ca mai întâi să discute cu Cranford, în loc să se întâlnească în zori, cu pistoalele.

Un duel. Simon fusese dispus s-o apere. Simţi că o cuprinde un val de ameţeală, pe de o parte de uimire, pe de alta de recunoştinţă. Vreme de atâţia ani, presupusese că toţi fuseseră nerăbdători s-o ocolească după scandal, dar Simon ţinuse îndeajuns la ea încât să vrea să-şi rişte viaţa pentru ea. Slavă cerului că Julia îl convinsese să renunţe. Dacă ar fi fost ucis… Ei bine, nu mai avea niciun rost să stăruiască asupra trecutului. Era de-ajuns să spună că era recunoscătoare că nu murise.

În vreme ce Maggie se lupta să facă faţă informaţiei, Julia se foi un pic în scaun.

— Maggie, mă simt extrem de nefericită din cauza asta. Dacă Simon ar fi mers mai departe cu provocarea la duel, toată viaţa ta ar fi complet diferită. Nu numai asta, dar voi doi aţi fi sfârşit împreună mult mai devreme.

— Poate că da… sau poate că nu, replică Maggie. Nu vom şti niciodată ce s-ar fi putut întâmpla. Cranford ar fi putut la fel de bine să-l ucidă.

După încruntarea ce se citea pe faţa ei palidă, Julia nu părea deloc mai liniştită.

— Sincer, mă bucur că l-ai oprit, îi spuse Maggie. Dacă l-ar fi provocat pe Cranford, ar fi făcut o prostie monumentală.

— Maggie, rosti Julia pe un ton grav, reputaţia ta, porecla ta. Cruzimea pe care ai îndurat-o… nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă l-aş fi lăsat să-l provoace la duel. Ai locui foarte fericită la Winchester Towers, cu vreo patru sau cinci copii deja.

— Dumnezeule, ba bine că nu, râse Maggie zgomotos.

Julia îi aruncă o privire.

— Ar fi fost aşa de îngrozitor?

Devenind serioasă, Maggie reflectă cum era mai bine să-şi exprime gândurile. Nu multe femei ar fi înţeles, dar poate că Julia putea.

— Căsătoria mea cu Hawkins nu a fost una tragica, şi am avut foarte multă libertate să învăţ şi să-mi exersez talentele. Am călătorit la Paris. L-am întâlnit pe Lucien. Am învăţat să mă cunosc, ceea ce n-aş fi reuşit să fac dacă n-ar fi fost scandalul. Nu regret nimic din ce mi s-a întâmplat. Şi, deşi poate îmi doresc ca nimănui să nu i se întâmple asta, reputaţia mea îmi permite anumite libertăţi pe care altfel nu le-aş fi avut. Am trăit o viaţă pe care majoritatea femeilor din lumea noastră nu o vor cunoaşte

niciodată. Nu a fost perfectă, dar, cel puţin pot spune că *am trăit* cu adevărat.

Nu mai rostise asta niciodată cu voce *tare,* dar Maggie credea fiecare vorbă. Povara pe care o purtase pe umeri pentru mult prea multă vreme dispăru ca prin farmec, ceea ce o făcu mai fericită şi mai uşoară. Şi ce dacă unii dintre ei râdeau de ea pe la spate? Maggie putea fi mai mult decât decenta Lady Margaret Hawkins. Era, de asemenea, Maggie, Târfa pe Jumătate Irlandeză, precum şi Lemarc. Păcat că toţi ceilalţi nu aveau decât o latură.

— Mă linişteşte să te aud vorbind aşa, respiră Julia uşurată. Nu te-aş blama dacă m-ai trimite la naiba. M-aş duce fără să comentez.

— Nu. M-am ataşat prea tare de tine. În plus, ai fost doar preocupată de binele lui Simon şi ai avut dreptate.

— Îl iubeşti? Julia îşi atinse părul blond perfect aranjat. Trebuie să spun, niciodată nu l-am văzut aşa cu o femeie. Dacă îi frângi inima, nu voi vrea să fiu nevoită să aleg de partea cui să fiu.

Dacă-l iubea? Odinioară, pe când era copilă, crezuse că-l iubea. Acum încerca să nu se gândească la asta, încerca să se gândească la relaţia lor ca fiind una pasageră. Un capriciu trecător, de pe urma căruia aveau să-şi revină amândoi, atunci când se va termina – şi *avea* să se termine. Nu aveau de ales, având în vedere ce oameni deveniseră amândoi.

Se hotărî să fie sinceră.

— Odată ce-mi voi rezolva treburile de aici, intenţionez să părăsesc Londra, aşa că nu-ţi face griji că va trebui să alegi o tabără.

— Să pleci? Faţa Juliei se întunecă, plină de nedumerire. Dar am presupus… El ştie?

Maggie negă printr-o mişcare a capului.

— Nu. N-am spus nimănui.

— De ce?

Nu era evident? Simţind că abia putea rosti cuvintele, Maggie îi făcu semn spre încăpere.

— Din cauza lui Lemarc. Din cauza Târfei pe Jumătate Irlandeză. Din cauza a tot ceea ce sunt eu. Sau, mai degrabă, din cauza a ceea ce nu era. Râse cu ironie. Mă vezi pe mine gazda unor politicieni? E de-a dreptul ilar.

— Da, te văd, i-o reteză Julia, în timp ce-şi îndrepta umerii. Îmi spui că tu crezi că nu eşti suficient de bună încât să fii soţia lui Simon? Că nu eşti demnă? Se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe furioasă prin încăpere. Ţi-a sugerat el vreodată…

— Nu! se grăbi Maggie s-o lămurească. Sigur că nu. A zis că vrea să se însoare cu mine, deşi mă aştept să se răzgândească odată ce va avea timp să se gândească la consecinţele unei astfel de acţiuni pripite.

— Pripite? V-aţi aşteptat unul pe altul vreme de aproape zece ani. Cum anume e asta o acţiune pripită?

Tilda intră cu ceaiul, iar ambele femei aşteptară, răbdătoare, ca servitoarea să plece. Maggie îşi făcu de lucru turnând ceaiului, în vreme ce Julia se întoarse în scaunul ei.

Cu siguranţă, ducesa idealizase relaţia dintre Simon şi Maggie. Pe de altă parte, Maggie nu mai idealizase nimic de foarte multă vreme. De nevoie, învăţase să se comporte raţional, chiar şi când i se părea foarte dificil.

— Ar trebui să ştii, rosti Julia, acceptându-i ceaşca şi farfurioara, că, chiar dacă toţi bărbaţii din familia Winchester au fost politicieni remarcabili, nu există nici măcar unul care să nu fi avut un scandal în trecutul său. Şi, deşi Simon poate părea respectabil acum…

— Bărbaţilor li se iartă scandalurile, îi reaminti Maggie cu blândeţe. Ştii asta. Pentru femei, e cu totul altfel. Şi va ajunge să mă urască pentru asta.

— Nu te subestima nici pe tine şi nu-l subestima nici pe Simon. Iar eu v-aş susţine cu toată influenţa lui Colton.

Am reprezenta o forţă formidabilă noi toţi, împreună.

„Nu şi când lumea va descoperi adevărata identitate a lui Lemarc”, se gândi Maggie. O astfel de veste depăşea cu mult un scandal obişnuit. Dacă şantajistul îşi atingea scopul, Lemarc avea să fie demascat şi trimis la închisoare pentru multă vreme. Şi, chiar dacă ameninţarea asta trecea, avea să existe mereu o alta, va fi mereu cineva care va încerca să-l distrugă pe Lemarc. Cum putea ea să-i permită lui Simon – şi prietenilor ei – să fie implicaţi, iar şi iar, în dramele ei? Era mai bine să plece acum, cât mai putea. Cu toate astea, nu voia să se certe cu ducesa.

— Hai să vorbim despre subiecte mai interesante. Nu mi-ai povestit niciodată despre cum l-ai întâlnit pe Colton la Veneţia. Spune-mi cum ai reuşit să-l faci pe Ducele Depravat să se îndrăgostească de tine.

Capitolul 20

— Nici urmă de el, milord, îl anunţă Hollister în timp ce păşea în biroul lui Simon după ce fusese anunţat.

Simon scrâşni din dinţi de frustrare, în vreme ce Colton rosti:

— E aşa cum ne-am aşteptat. S-a ascuns.

— Probabil că ne-a văzut urmărindu-l pe curier în după-amiaza asta şi şi-a dat seama că Sir James avea să fie prins, îşi dădu Quint cu părerea.

După ce se ocupaseră de Sir James, se despărţiseră să-l găsească pe Cranford. Hollister şi Colton se ocupaseră de localurile rău famate pe care se ştia că obişnuia să le frecventeze Cranford, în vreme ce Quint şi Simon căutaseră prin cluburi şi prin speluncile de pe West End. Era trecut de miezul nopţii, iar eşecul îi urmărea precum un nor negru.

— Asta dacă nu cumva e încă la Paris, vorbi Colton. Nu avem cum să ştim sigur. Eu îl vânez de săptămâni bune. Dacă ar fi fost în Londra, până acum aş fi dat de vreo urmă de-a lui.

— Nu neapărat, îl contrazise Quint, lăsându-şi ceaşca şi farfurioara pe masă. Din câte ştim noi, ar putea să zacă în vreo hrubă cu opiu.

— Şi încă să mai poată să-l controleze pe Sir James? Nu, nu cred asta. Simon se ridică să-şi întindă picioarele, răscolindu-şi creierul în căutarea unei soluţii. Şi acum ce facem? întrebă el fără să se adreseze cuiva anume.

Camera se cufundă în tăcere până ce vorbi Quint.

— Mai spune-mi o dată, ce i-a zis Cranford lui Maggie la Paris?

Simon îşi frecă tâmplele şi încercă să-şi amintească tot ce-i povestise Maggie. Avusese nevoie de ceva muncă de convingere ca s-o facă să-i spună toată povestea, la câteva zile după întâmplare.

— Ea i-a cerut să-şi dezvăluie identitatea, iar el a refuzat, spunându-i că o va face la timpul potrivit. A recunoscut că ştie că ea e Lemarc şi, totodată, i-a spus c-o să mă folosesc de ea.

— Eu rămân fidel ipotezei mele că toate astea au legătură cu tine personal, Winchester, grăi Quint. Şi toate remarcile alea o confirmă. Ce are Cranford împotriva ta?

Simon ridică din umeri. Nici el nu înţelesese vreodată.

— Nimic din timpul şcolii sau de la facultate, din câte îmi amintesc.

— Cranford era cu câţiva ani mai mare, interveni Colton, şi abia mi-l amintesc.

— În ziua aia, la clubul Brook, arătai de parcă erai pe punctul de a sări la gâtul lui Cranford, îi aminti Quint lui Simon. Ce ţi-a zis de te-a înfuriat atât de tare?

Simon uitase mare parte din acea conversaţie.

— M-a avertizat în legătură cu Maggie – sub forma unei preocupări prieteneşti, desigur – şi a râs de Sir James.

Merse la bufet şi-şi mai turnă un pahar de vin roşu.

— Ceea ce nu se potriveşte e atacul asupra fetei de la localul lui Madame Hartley, interveni Quint. Cranford e un hoţ şi un mincinos. Un escroc. Nu mi se pare un criminal.

— A atacat-o pe Maggie în timpul debutului ei, sublinie Simon. I-a făcut avansuri, iar, când ea l-a refuzat, a devenit violent.

— Vreau să vorbesc cu Maggie, rosti Quint, ridicându-se în picioare. Poate că îşi mai aminteşte şi altceva din ce a spus Cranford pe terasă.

*

Deşi era târziu, Maggie îşi dădu seama că, în mod ciudat, nu îi era câtuşi de puţin somn. Paznicul rămase la uşa din faţă, iar ideea că era prizonieră în propria casă o făcea să se simtă iritabilă şi neliniştită. Se hotărî să se întoarcă în atelier.

După ce îi spuse Tildei să meargă la culcare, urcă scările spre refugiul ei cu o lampă în mână ca să-i lumineze calea. Atelierul era cufundat în întuneric şi stătu o clipă să aprindă câteva lămpi aşezate prin încăpere. Când termină, o umbră dintr-un colţ îi atrase privirea. Maggie se întoarse şi se strădui să vadă dacă era ceva ascuns acolo.

Exact când făcea un pas mai aproape pentru a se lămuri, din întuneric ieşi o siluetă. Încremeni de groază când lumina începu să dezvăluie încet chipul lui Lord Cranford. Bărbatul afişa o expresie rece, iar ochii închişi la culoare licăreau în direcţia ei. Maggie înăbuşi un ţipăt.

— Ce-ce faci aici? se înecă în vreme ce se îndepărta.

— Nu sunt invitat? Am crezut că asta e una dintre petrecerile tale infame.

— Nu eşti niciodată invitat aici, sub niciun pretext.

Maggie se uită rapid în direcţia singurei uşi. Din păcate, el se afla mai aproape de ieşire.

— Te gândeşti să fugi? Clătină din cap. Nu vei ajunge la timp. Deşi mi-ar plăcea să te îmblânzesc.

Maggie simţi un fior prelingându-i-se în jos pe şira spinării. Se gândi la Cora, fata de la bordelul lui Madame Hartley, care aproape că fusese ucisă. Era oare Cranford capabil de o asemenea violenţă? În seara aceea, în grădinile Lockheed fusese dur, dar n-o lovise şi nici n-o rănise. Cu toate astea, gândul că putea să devină violent o împiedică să o ia la fugă spre uşă. Îşi ridică bărbia.

— Poate că o să ţip. Toată casa îmi va sări în ajutor.

Cranford îşi mişcă braţul, scoţându-l de la spate. Un pistol mic era acum îndreptat spre ea.

— Poţi să încerci, dar nu pot să cred că merită să-ţi pierzi viaţa. Mai ales că vei vrea să auzi ce am de zis. Ia loc, Maggie.

Ea se aşeză uşor pe un mic taburet de lemn, aruncând priviri subtile în căutarea unei arme pe care ar fi putut s-o aibă prin apropiere. Totuşi, biroul ei era ordonat şi nu exista nimic la îndemână, în afară de un creion. Când Cranford se întoarse să încuie uşa,

Maggie profită de răgaz şi înşfăcă creionul, ascunzându-l în pliurile fustei.

Bărbatul înaintă spre ea, pantalonii negri şi haina rubinie intrând într-un contrast ciudat de civilizat cu atitudinea batjocoritoare pe care o afişa. Maggie îşi promise în gând că va rămâne calmă şi că nu-i va permite s-o sperie. Respirând adânc, femeia rămase cu privirea fixată pe faţa lui.

— Nu vrei să faci asta, îi spuse ea. E o greşeală.

Cranford se opri la câţiva metri, iar Maggie văzu tresărirea uşoară din ochiul drept.

— Îţi ridici poalele de fiecare dată când îţi face semn cu degetul lui de răsfăţat privilegiat? Îţi desfaci picioarele

şi-l laşi să te posede după placul inimii, aşa cum ar face orice târfă? Asta eşti tu pentru el?

Dumnezeule, vorbea despre Simon. Se forţă să-şi înăbuşe repulsia pe care o simţea la auzul vorbelor vulgare ale lui Cranford.

— Deci e legat de Winchester?

— De ce el? Asta n-am înţeles niciodată. De ce pe mine m-ai respins şi, cu toate astea, cu prima ocazie, ai sărit în patul lui.

— Erai logodit cu prietena mea!

Iar ea îl plăcuse dintotdeauna pe Simon, de prima dată când ochii lui extraordinar de albaştri străluciseră în jos spre ea.

— Nu poate avea el totul! De ce să obţină ei totul? Nările i se dilatară şi respiră adânc de câteva ori de parcă s-ar fi străduit să-şi recapete controlul.

— Ei? Familia Winchester, vrei să spui?

— El şi toţi ceilalţi răsfăţaţi, privilegiaţi cu titlu. Nu fac *nimic* decât să se scalde în banii pe care nu au făcut nimic pentru a-i câştiga. Pariuri, săli de jocuri de noroc, meciuri de box… îi aruncă aşa ca pe nişte firimituri.

— Dar tu eşti viconte. Ai…

— Datorii. Am o moşie care stă să se prăbuşească şi care nu valorează nici cât hârtia pe care e tipărit actul de proprietate. Eu a trebuit să strâng din dinţi şi să sufăr, să mă însor cu o femeie pe care o detest, doar pentru zestrea ei. Dar o voi obţine pe-a mea. Îi făcu semn cu pistolul. Aici, draga mea, intervii tu.

Maggie simţi că o ia cu ameţeală şi-şi încleştă mâinile în pumni ca să se poată concentra.

— Ce vrei să faci?

— Am greşit să mă încred în Sir James. Individul e un măscărici. Dar tu, pe de altă parte… Zâmbi. Pe tine ar fi trebuit să te folosesc de la început. Va face tot ce-i ceri, nu-i aşa?

Sir James? Despre ce vorbea? Strânse creionul în mână, sperând că va fi de-ajuns atunci când va veni clipa.

— Acum nu. Nu mai suntem… apropiaţi.

Bărbatul îi aruncă o privire acră.

— Te rog, nu-mi irosi timpul cu minciuni. L-am văzut cu tine, am văzut felul în care se uită la tine. Dumnezeule, ar fi trebuit să-i vezi faţa când i-am arătat scrisorile alea, acum mulţi ani! Chiar a crezut că le scriseseşi tu. Era să fac pe mine de bucurie.

— Am crezut că are legătură cu banii, îi trânti ea.

— Totul are legătură cu banii… în cazul ăsta, cu banii pe care am muncit din răsputeri să-i obţin. Am fost forţat să-l linguşesc pe Sir James ani de-a rândul doar ca să jecmănesc moşia Winchester de mii de lire. Rânji. Faptul că distrug şi vieţi e doar un câştig adiţional.

Maggie miji ochii spre el.

— Aşa cum ai distrus-o pe-a Corei?

Cranford clipi, încruntându-se uimit.

— Cora?

— Fata de la bordelul lui Madame Hartley.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele Cora, rosti el luat prin surprindere, iar Maggie îl crezu. Nu am înşelat niciodată vreo fată de-a lui Madame Hartley.

Deci un alt bărbat era responsabil pentru atacul asupra Corei. Madame Hartley se înşelase. Maggie se gândi că trebuia să se ocupe de asta mai târziu.

— N-am să te ajut să furi bani de la Winchester.

— O, ba da, doamnă, o vei face. Sau voi dezvălui întregii Londre că eşti Lemarc.

Maggie încremeni, punând în sfârşit piesele cap la cap. Cranford era şantajistul. Dumnezeule, oare nu avea să scape niciodată de bărbatul ăsta?

— Cum ai aflat că eu sunt Lemarc?

— Te-am urmărit. Şi toată lumea va afla, dacă nu mă ajuţi.

— N-ai îndrăzni. E singurul lucru cu care mă poţi ameninţa.

— Greşit, rosti el rânjind. Dacă nu mă ajuţi, am să te compromit. Din nou. Deci, înainte să spui nu, gândeşte-te la reputaţia surorii tale. Gândeşte-te la cum îţi vei mai câştiga traiul. Gândeşte-te la familia lui Winchester şi la strălucita lui carieră politică, încheie el într-un stil dramatic pe care Henri l-ar fi invidiat.

Nu avea niciodată să fure de la Simon sau să abuzeze vreodată de încrederea lui în felul ăsta… chiar dacă asta însemna să fie distrusă încă o dată. În plus, sora ei o încurajase pe Maggie să dezvăluie lumii că ea era Lemarc, căci eventualitatea unui scandal nu o preocupase pe Becca absolut deloc. Şi, de vreme ce Maggie şi Simon îşi încheiaseră relaţia, indiferent ce avea să păţească ea, el nu avea să fie afectat.

— Haide, dă-i drumul, fă-o, atunci. Am să te ajut. Se ridică, încă ascunzând creionul în faldurile fustelor. Eşti un laş şi un hoţ, Cranford, şi, în curând, toată lumea din Londra va afla asta.

Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că îl refuzase. Mâna în care ţinea pistolul începu să-i tremure.

— N-ai îndrăzni. Vei fi închisă pentru acele desene.

Nu-i mai păsa. Fără Simon, nimic altceva nu mai avea să conteze.

— Da, e posibil. Poate îmi vor permite să păstrez măcar un creion.

Bărbatul clipi şi îşi feri privirea, încercând să-şi regândească poziţia.

Simţind că venise momentul oportun, Maggie se repezi înainte cu creionul ridicat şi ţinti spre umăr sau spre gât… orice punct vulnerabil în care ar fi putut să-l lovească pentru a putea scăpa.

Fustele îi foşniră, dându-i de gol mişcarea. Cranford ridică rapid capul, exact la timp ca s-o vadă venind. Nu mai

apucă însă să îndrepte pistolul spre ea pentru că forţa trupului ei îl făcu să-l scape din mâini, obiectul rostogolindu-se pe podea. Creionul ei îi atinse carnea de pe umăr, ceea ce-l făcu să ţipe şi să o împingă cu ambele mâini cu putere înspre masa de lemn, unde căzu într-o rână. Impactul o lăsă fără aer în plămâni şi-l privi neputincioasă pe Cranford în timp ce ridică o lampă care ardea în apropiere şi o aruncă spre o grămadă de tablouri şi de pânze goale.

— Nu! strigă ea.

Cu groază, văzu lampa spărgându-se. Petrolul se vărsă şi flăcările izbucniră instantaneu, înghiţind pânzele şi arzându-le cu o rapiditate alarmantă. Inima începu să-i bată cu putere. Focul era cea mai mare temere a unui pictor, având în vedere alcoolul mineral şi terebentina necesare în fiecare atelier.

O mişcarea îi atrase privirea. Se întoarse şi văzu că bărbatul îşi recuperase pistolul, pe care acum îl îndrepta din nou spre ea. Flăcările se înălţau din ce în ce mai sus, iar fumul înţepător ce venea de la cârpele îmbibate în ulei care ardeau îi iritau ochii. Cranford apăsă pe trăgaci, dar îşi rată ţinta, iar căldura îl făcu să se tragă înapoi. Bărbatul se întoarse spre uşă, iar Maggie ştiu că avea doar câteva clipe până ce solvenţii aveau să fie cuprinşi de flăcări şi totul urma să fie pierdut. Explozia cu siguranţă va distruge întreaga încăpere, fără să-i lase nici cea mai mică şansă de a scăpa.

Maggie a luă la fugă spre uşă, dar Cranford fu mai rapid. Se strecură pe coridor şi închise uşa înainte ca Maggie să apuce să ajungă la ea. Exact când mâinile ei atinseră lemnul, îl auzi încuind-o înăuntru.

— Dă-mi drumul! N-o să spun nimănui, îţi promit. Numai nu mă lăsa să mor aici! Continuă să bată, deşi o dureau pumnii, şi să strige la el, la Tilda sau la oricine ar fi putut să o audă. Se aruncă cu toată greutatea spre uşă,

dar aceasta rezistă fără probleme.

— La naiba! blestemă ea.

Se uită în jur şi îşi dădu seama cu groază că mai mult de jumătate din cameră era cuprinsă de flăcări. Focul era la doar câţiva centimetri de solvenţii ei, iar fumul negru se ridica în valuri spre tavan, arzându-i plămânii cu fiecare respiraţie. Ştia că mai avea de trăit mai puţin de câteva minute, dacă nu chiar secunde.

Se îndreptă spre rândul de ferestre şi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Dacă ar sări, cu siguranţă ar muri. Privi spre fereastra din tavan, dar ştiu de îndată că nu avea să-i fie de niciun folos.

Chiar şi dacă ar fi putut să ajungă până acolo, ochiul de geam era prea mic să se poată strecura prin el. Tuşi, fiindu-i greu să respire, şi-şi dădu seama că avea doar o singură şansă. Repede, ieşi şi se căţără pe pervazul îngust de sub ferestre. Nu era mai mare decât lăţimea labei unui picior, aşa că se lipi cât de bine putu de casă, înfigându-şi unghiile în tencuială. „Nu te uita în jos… Nu te uita în jos.” Făcându-şi încă griji legate de o explozie iminentă, Maggie căută un loc unde să fie în siguranţă. Înaintând cu grijă, centimetru cu centimetru, de-a lungul pervazului, reuşi să ajungă, cât de repede se putu, pe laterala casei. Niciodată nu mai fusese atât de bucuroasă că, în Londra, locuinţele se aflau atât de aproape una de alta. Trase adânc aer în piept şi sări peste mica suprafaţă de delimitare spre pervazul clădirii vecine. Când ateriză, picioarele i se împleticiră şi, cu sufletul la gură, îmbrăţişă clădirea ca să se poată echilibra. Îşi lipi chipul de faţadă, atât de recunoscătoare încât ar fi putut chiar să o sărute.

Cu toate astea, problemele ei erau departe de-a se fi sfârşit. Dacă atelierul exploda, casa vecină putea, de asemenea, să fie cuprinsă de flăcări. Era musai să ajungă jos cât mai repede posibil.

Capitolul 21

În momentul în care coborî din trăsură, Simon ştiu că era ceva în neregulă. Noaptea era sinistru de liniştită şi avea o mireasmă ciudată…

— Simţi miros de fum? întrebă Quint, adulmecând aerul. Simon încremeni şi inima parcă i se opri în piept. Nu îşi dădea seama care casă ardea, dar pictorii foloseau adesea substanţe inflamabile. Dacă focul izbucnise oriunde în apropierea atelierului lui Maggie, întreaga casă putea să explodeze cât ai clipi.

— Uită-te acolo, îi arătă Colton. Iese fum din spate.

În mod cert, dinspre partea din spate a reşedinţei lui Maggie se răspândeau nori de fum negru-cenuşiu.

— O, Iisuse! exclamă Simon şi porni în fugă spre uşa din faţă. Colton, anunţă brigada de pompieri!

Dădu uşa de perete şi năvăli înăuntru, urmat îndeaproape de Quint. Mirosul înţepător se simţea mult mai tare în interior şi îi ajunse rapid la nas. Izbucnise focul în vreunul dintre dormitoare?

În bucătărie? Trebuia s-o găsească pe Maggie cât mai repede posibil.

Simţi cum pulsul îi bubuia în urechi, năvăli în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Exact când ajunse pe palier, Quint strigă:

— Ai grijă!

Simon se răsuci şi dădu cu ochii de Lord Cranford. O creatură răvăşită care sări dintr-un colţ. Auzi pocnetul inconfundabil al unui pistol şi se ghemui, acoperindu-şi capul. Un trup căzu la pământ, iar Simon se răsuci şi-l văzu pe Quint pe covor, cu mâna strâns lipită de gât. Sângele ţâşnea de sub degetele vicontelui.

Înainte că Simon să-l poată ajuta pe Quint, Cranford

îşi puse o mână pe balustradă şi sări peste ea, aterizând pe scările de dedesubt. Simon o luă la fugă şi începu să-l urmărească, sărind peste trupul aplecat al lui Quint pentru a ajunge la trepte. Din instinct, se azvârli de pe treapta de sus, îl prinse pe Cranford de umeri şi-l trânti din picioare. Cei doi se prăbuşiră şi se rostogoliră de-a lungul scării. Simon se folosi de avantajul staturii mai mari, lăsându-l pe Cranford să suporte impactul căzăturii.

Când, în cele din urmă, ajunseră jos, Cranford nu se mai mişcă. Avea ochii deschişi şi părea să se zbată să respire. Simon îl zgâlţâi cu putere.

— Unde e?

Colton intră pe uşa din faţă.

— Flăcările vin dinspre partea din spate, de la ultimul etaj. Fitz a plecat să aducă pompierii. Mă ocup eu de nemernicul ăsta. Du-te, Winchester!

— Quint a fost împuşcat, strigă Simon. E pe palier. Mai întâi, du-l la adăpost şi apoi trimite un rândaş după doctor. Cranford nu mai e în stare să ne facă rău.

Simon ţâşni înapoi în sus pe scări, gândindu-se acum doar la Maggie. Pe palier, o văzu pe servitoarea lui Maggie venind în grabă dinspre etajul superior.

— Milord, nu pot intra în atelierul ei, rosti femeia. Uşa e încuiată, iar căldura e îngrozitoare înăuntru.

— Mai e vreo altă modalitate prin care să putem intra?

— Acoperişul! grăi femeia degrabă. În acoperiş e un orificiu de aerisire.

Simon păşi spre ea.

— Cum ajung acolo?

— Există o uşă deasupra scării servitorilor. Urmaţi-mă, milord.

Când ajunse deasupra atelierului, Simon fu obligat să-şi ţină respiraţia şi să încerce să privească printre norii groşi de fum. Sentimentul de panică deveni de două ori

mai intens când îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu putea să încapă prin mica deschizătură. Cum dracu' avea s-o scoată? Lovi fereastra, strigă pentru a se face auzit dincolo de vuietul asurzitor al focului.

— Maggie! Mă auzi? Cum nu veni niciun răspuns, se temu de ce era mai rău. Alergă spre marginea acoperişului şi se aplecă în căutarea unei alte căi de intrare în atelierul cuprins de flăcări. Speriat, zări o siluetă ţinându-se de partea din faţă a clădirii vecine. Simon simţi că i se înmoaie genunchii. „O, slavă cerului!" Maggie!

Simon putea s-o vadă mişcându-şi buzele, ştia că ţipă, dar nu putea auzi absolut nimic din cauza vuietului flăcărilor. Femeia începu să-şi mişte mâinile indicându-i că ar trebui să se îndepărteze. Dar tot ce-şi dorea el era să ajungă la ea.

Se dădu câţiva paşi înapoi şi se lansă cu toată viteza înainte, aruncându-se spre acoperişul din vecinătate. De îndată ce ateriză, se grăbi să ajungă pe margine şi se aplecă în jos. Femeia îşi înclină capul să se uite la el. Cu părul răvăşit, cu funingine pe faţă şi pe haine, era mai frumoasă ca niciodată. Simon simţi pieptul încordându-i-se.

— Eşti rănită? îi strigă el.

Femeia clătină din cap, pe trăsăturile delicate citindu-i-se panica.

— Fereastra e închisă. Nu pot să intru! Grăbeşte-te, Simon.

Bărbatul se îndreptă şi localiză degrabă uşa care ducea înăuntru… şi o lovi cu toată forţa. Lemnul se făcu arşice şi, după încă vreo câteva lovituri puternice, reuşi să pătrundă. Alergă pe scări şi de-a lungul etajului superior până ce o zări pe Maggie prin fereastra unuia dintre dormitoare.

Câteva secunde mai târziu, săltă cadrul mobil al ferestrei şi se întinse după ea. Când picioarele ei atinseră

podeaua, Simon o cuprinse în braţe.

— Dumnezeule, femeie. M-ai…

Maggie îl împinse cu putere.

— N-avem timp de asta. Focul. Solvenţii. Explozia! Mişcă-te!

Îl împinse spre hol. Simon o prinse de mână şi ieşiră în fugă din încăpere. În timp ce continuau să coboare, strigau „Foc!” pentru a alerta pe oricine se mai putea afla în casă. Pe la jumătatea drumului pe scările principale, se auzi un bubuit asurzitor care zgudui clădirea, Simon o trase cu putere spre stradă. Ţâşniră pe uşa din faţă şi ieşiră pe trotuar.

Haosul se dezlănţuise. Părea că tot cartierul Mayfair se aliniase de-a lungul întregii Charles Street, plus că sosise şi brigada de pompieri. Unii bărbaţii strigau şi dădeau ordine, în vreme ce alţii se străduiau să ţină mulţimea la distanţă. Pompa arunca apă spre casa lui Maggie… însă fără prea mult succes. Flăcările înghiţiseră interiorul fiecărui etaj, iar Simon tresărea la fiecare pocnitură ce se auzea dinspre mobila din lemn care ardea.

Dacă n-ar fi fost atât de ageră, Maggie ar mai fi putut încă să se afle în casă. Femeia încercă să se apropie de locuinţă, dar Simon o prinse de braţ. Fără să-i ia în seamă uimirea, bărbatul o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Îi putea simţi trupul tremurându-i lipit de el.

— M-ai speriat de moarte, Mags, îi şopti el în părul acoperit de funingine. Încearcă să nu mai faci asta niciodată.

Femeia eliberă un chicotit epuizat şi-l strânse la rândul ei.

— Am să încerc, Simon. Acum, lasă-mă să merg să văd ce fac oamenii din personalul meu.

— Iar eu trebuie să merg să verific ce face Quint, spuse el posomorât.

— Quint? De ce?

— Cranford l-a împuşcat.

Femeia icni, se întoarse şi începu să-şi facă loc prin mulţimea adunată pe stradă, lăsându-l s-o urmeze. Când o găsiră pe Tilda, aflară că Quint fusese dus într-o casă vecină, împreună cu doctorul care ajunsese cu doar câteva clipe mai devreme. Înainte de a merge să verifice starea prietenului său, Simon o trase pe Maggie deoparte.

— Mă tem că locuinţa ta nu va putea fi salvată.

Îi şterse o pată neagră de pe obraz cu degetul mare.

— Mă tem că ai dreptate. Femeia ridică din sprânceană. Mă întreb de ce pari atât de mulţumit de informaţia asta.

— În primul rând, tot ce s-a pierdut poate fi înlocuit. Tot ce contează e că suntem teferi. În al doilea rând… — se aplecă la urechea ei – zâmbesc pentru că, din întâmplare, ştiu unde vei dormi la noapte.

*

Maggie simţi căldura înţepându-i ochii. Aerul era atât de fierbinte încât abia mai putea respira. Se luptă să se ridice de pe podea, zbătându-se să evite flăcările… dar se mişcau prea repede. Nu putea să scape… era ca şi cum picioarele îi erau prinse în nisipuri mişcătoare… Strigă după ajutor.

— Maggie, trezeşte-te.

Maggie se trezi speriată, cu o mână blândă scuturându-i umărul. Broboane de sudoare i se prelingeau de-a lungul frunţii şi gâfâia, simţindu-şi fiecare muşchi încordat. „Un vis”, îşi spuse. Fusese doar un vis. Scăpase din foc, era vie.

— Maggie, te simţi bine?

Se întoarse şi-o găsi lângă umăr pe ducesa de Colton.

— Sunt bine. A fost doar un vis urât, rosti ea răguşită. Încă o mai durea gâtul din cauza funinginii şi a

fumului. Julia păru să înţeleagă şi o ajută pe Maggie să ia o înghiţitură din paharul cu apă de pe masă.

— N-aş fi vrut să te trezesc, zise Julia, dar te zvârcoleai şi gemeai. M-am îngrijorat.

Maggie înghiţi şi se relaxă, rezemându-se de perne. Lumina strălucitoare a soarelui răzbătea prin draperiile necunoscute. Respectându-şi cuvântul, Simon insistase dis-de-dimineaţă s-o aducă în Barrett House. Până în zori focul se stinsese, şi ea nu mai avea mare lucru de făcut. Din câte se părea, Cranford murise din cauza căzăturii de pe scări. Astfel că Simon se ocupase şi de poliţişti, şi de Quint, care fusese împuşcat în gât. Slavă cerului, rana se dovedise a fi una minoră. Glonţul îi sfâşiase ţesutul moale, fără a lovi nimic vital.

— Unde e Simon? o întrebă ea pe Julia.

— S-a dus să întâlnească pe cineva. A trimis după mine ca să nu fii singură.

— Cum se simte Quint?

— Îşi revine. Se pare că, în câteva săptămâni, va fi ca nou.

— Ce uşurare. Dacă ar fi murit cineva…

— Ştiu, draga mea, o întrerupe Julia şi-i dădu părul de pe frunte. Am fost cu toţii teribil de îngrijoraţi din cauza ta. Vrei o ciocolată? Ceai? Pâine prăjită? Am să trimit jos după orice îţi doreşti.

— Ciocolată şi pâine prăjită, te rog.

Julia se ridică, merse la uşă şi vorbi cu cineva pe coridor.

— Ţi-a povestit Simon că nu Cranford e responsabil pentru atacul asupra Corei? o întrebă Maggie când reveni.

— Da. Ceea ce înseamnă că oricine a făcut-o ar mai putea încă să rănească şi pe altcineva.

— Exact. Maggie se întinse, simţind cum se evaporă efectele prelungite ale coşmarului. Mă întreb cu cine a trebuit să se întâlnească Simon atât de devreme. Mă

gândeam că şi el mai e încă în pat.

Julia privi în jos, aranjându-şi fustele şi ferindu-se de privirea lui Maggie.

— S-a dus la o întâlnire cu ministrul afacerilor interne.

— Cu ministrul de interne? La ora asta?

— A vrut să clarifice problema cu Lemarc. Deşi nu ştiu cum ar putea s-o facă fără să vorbească despre mârşăvia cu şantajul, sau fără să-l predea pe artist… chestiuni despre care a spus deja că nu le va face.

Maggie se aşează mai drept, simţind un gol în stomac.

— Deci, ce va spune?

— Speră că va fi crezut pe cuvânt şi, odată ce va promite că desenele vor înceta şi că Lemarc nu încearcă să incite masele la revoltă, investigaţia va înceta.

— Dar cum poate să facă asta fără să atragă atenţia asupra legăturii lui cu Lemarc?

Julia strânse din buze.

— În mod evident, nu poate. Intenţionează să recunoască faptul că cunoaşte identitatea artistului… desigur, fără să spună că e vorba despre tine.

— Ce? Dar asta e o…

„Prostie” era cuvântul cel mai blând pe care Maggie se putea gândi să-l folosească.

— Da. I-am spus că nu e înţelept, rosti Julia, citindu-i gândurile. Dar a zis că e mai bine să fie el cel suspect, decât să fii tu aceea.

Maggie închise ochii. „O, nu.” Asocierea cu un artist acuzat de acţiuni de răzvrătire avea să-i distrugă poziţia din Parlament. Iisuse, putea să-şi ia adio de la cariera lui politică. Avea să fie norocos dacă nu era acuzat şi el la rândul său.

Trebuia să facă ceva. Mintea ei începu să caute rapid o soluţie, o cale prin care să nu fie nevoie ca Simon să ia vina asupra sa. Era numai vina lui Cranford. Dacă ar mai fi

în viaţă, l-ar lovi. Inspiră adânc când îi veni o idee. Cranford… Da, avea sens. Poate că exista o modalitate prin care se putea folosi de el, până la urmă.

Se dădu iute jos din pat şi-şi scoase pijamalele.

— Julia, ajută-mă să mă îmbrac. Trebuie să ajung repede la doamna McGinnis.

*

— Ne aflăm într-o situaţie dificilă, Winchester.

Henry Addington, viconte de Sidmouth, se rezemă de spătar şi-şi uni gânditor vârfurile degetelor. Având puţin peste şaizeci de ani, Sidmouth deţinea în prezent funcţia de ministru de interne, fiind şeful Departamentului de Afaceri Interne – format din grupul celor care cereau capul lui Lemarc pe o tavă de argint bine lustruită.

— Desenele astea sunt destul de periculoase.

Simon venise la White Lodge, reşedinţa din Richmond Park a vicontelui, unde aşteptase mai bine de o oră în speranţa de a se întâlni cu Sidmouth. Ar fi preferat să fie acasă, în pat cu Maggie, dar acuzaţia de răzvrătire era prea serioasă pentru a fi amânată.

La începutul săptămânii, reprezentanţii Ministerului Afacerilor Interne o vizitaseră din nou pe doamna McGinnis şi o speriaseră pe proprietara magazinului într-o altă încercare de a descoperi identitatea lui Lemarc. Aşa că avea nevoie să convingă autorităţile că nu Lemarc fusese cel care făcuse desenele care îndemnau la revoltă şi că, de asemenea, se ocupase de persoana responsabilă. Şi, în aceste condiţii, investigaţia poate avea să fie anulată.

— După cum ştii, luăm ameninţările de rebeliune foarte în serios, mai ales după cele petrecute la Peterloo. Desenele acestea demonstrează de ce cele Şase Legi sunt esenţiale pentru păstrarea păcii în ţinut, rosti Sidmouth, făcând referire la legile care interziceau acţiunile de

trădare sau de răzvrătire.

— Să incite la acţiuni de răzvrătire nu a fost intenţia artistului, grăi Simon cu calm. Cu toate astea, ştiu din sursă sigură că desenele de genul ăsta nu vor mai apărea.

Simon nu voia să intre în prea multe detalii, deşi cumnatul lui nu merita să fie protejat. Mama şi sora lui aveau însă să sufere dacă planul de şantaj şi falsificare avea să iasă la iveală, ca să nu mai vorbim de faptul că orice investigaţie ulterioară putea să conducă la identitatea lui Maggie. O poveste vagă avea să le convină tuturor celor implicaţi, se gândi el.

— Asta mi se pare interesant. Îl cunoşti poate pe artist?

Aici era problema.

— În mod indirect. Avem o cunoştinţă comună.

Sidmouth îşi mângâia bărbia.

— Spui că nu asta a fost intenţia artistului. Atunci, care a fost intenţia lui?

— Ca a oricărui artist? Să câştige popularitate. Să-şi crească vânzările.

— Eşti pregătit să-mi spui numele artistului?

— Nu. Mi-am dat cuvântul că-i voi păstra secretul. Iar el a promis că va aborda subiecte mai potrivite în viitor.

Lui Sidmouth nu-i plăcu răspunsul. Bărbatul îşi încruntă faţa prelungă şi începu să se uite pe fereastră.

— Chiar mi-a plăcut tatăl tău, Winchester, rosti el în cele din urmă. Era un om bun. Ştiu că, de mic, i-ai preluat responsabilităţile şi, după toate aparenţele, ai făcut o treabă bună, dar situaţia asta mă pune într-o dilemă. Am promis că-l voi prinde pe Lemarc şi că voi face un exemplu din el. Dar nu prea pot să fac asta dacă tu nu-mi spui cine e nemernicul. Îi aruncă lui Simon o privire dură. Nu eşti tu, nu?

— Cu siguranţă nu. Susţinu privirea bărbatului. Nu eu sunt Lemarc.

— Şi nu e nicio şansă să-l predai?

— Absolut niciuna, mă tem.

— Eşti pregătit pentru consecinţele faptului că-mi ascunzi această informaţie?

— Da, domnule.

Sidmouth oftă.

— Aveam speranţe atât de mari legate de tine, Winchester. Familia ta a ajutat mult la conturarea legilor…

O bătaie în uşă îi întrerupse. Majordomul intră şi-i oferi lui Sidmouth un bilet pe o tavă.

— Milord, tocmai a sosit acesta. Mi s-a spus că e urgent.

— Scuză-mă, Winchester.

Sidmouth desfăcu plicul şi citi în grabă conţinutului. Se uită în sus la Simon.

— Ei bine, discuţia asta pare inutilă. L-au găsit pe Lemarc.

Capitolul 22

Uşa salonului se deschise brusc exact când Maggie aşeza încă o pânză în cutie. Privi în sus şi îl văzu pe contele de Winchester răvăşit de vânt – şi incredibil de chipeş – păşind în încăpere.

Pantalonii galben-închis, cizmele înalte şi haina bleumarin îi puneau în evidenţă silueta zveltă şi puternică. Maggie îşi simţi inima sărindu-i din piept şi, apoi, făcându-i-se cât un purice de regret şi durere.

Simon îşi propti în podea picioarele încălţate în cizme şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Nu ştiu dacă să te sărut sau să te pun pe genunchi, femeie nesăbuită.

Maggie nu se putu abţine să nu bombăne:

— Îmi e permis să spun ce prefer?

Simon clătină din cap.

— Nu e deloc amuzant, Maggie. Era să mor de un atac de apoplexie când Sidmouth m-a anunţat că l-a găsit pe Lemarc. Îţi jur, am îmbătrânit cu zece ani din pricina veştii.

— Pot să te înţeleg, având în vedere ce am simţit eu când am aflat că te-ai dus să vorbeşti cu autorităţile în numele lui Lemarc. Unde ţi-a fost capul?

— Mă gândeam să-ţi salvez posteriorul îngrozitor de atrăgător, doamnă.

— În vreme ce dădeai cu piciorul poziţiei tale din Parlament? Nu puteam să-ţi permit să faci asta. E mai bine aşa: Cranford pierde şi toţi ceilalţi câştigă. Nu-mi spui mereu cât de mult îţi place să câştigi?

— Spune-mi, cum ai reuşit să-l transformi pe Cranford în Lemarc? o întrebă el fără să îi răspundă.

— Am recuperat câteva creaţii de-ale lui Lemarc de la doamna McGinnis şi le-am dus, împreună cu alte materiale pentru pictură, la el acasă. Având în vedere că soţia lui e la ţară, iar servitorii au fost concediaţi, locul era ca un mormânt. Julia şi Lady Sophia m-au ajutat. Talentele Sophiei la spart încuietori e impresionant, în caz că te întrebai.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, nu mă întrebam. Jur că voi trei mă veţi omorî cu zile.

Oftă şi înaintă spre ea. O mână mare se ridică pentru a-i cuprinde cu blândeţe obrazul, profunzimile albastre ale ochilor lui strălucind de tandreţe.

— Ai renunţat la Lemarc după ce ai muncit atât de mult să obţii succesul. Cranford va fi slăvit drept unul dintre marii artişti ai vremurilor noastre.

— Nu. Maggie se dădu înapoi, punând distanţă între ei doi. Va fi considerat un radical. Mai mult ca sigur, toată opera lui va fi confiscată şi arsă, indiferent de tema abordată.

— Nu pot să stau şi să mă uit cum opera ta e distrusă. Cum poţi să suporţi aşa ceva?

„Pentru că te iubesc mai mult decât am nevoie să fiu Lemarc.” Femeia ridică din umeri şi continuă să-şi împacheteze noile pânze.

— Nu ai ce să faci, Simon. Las-o baltă.

Cum ea nu reacţionă, Simon păru, în sfârşit, să observe obiectele înconjurătoare.

— Noile materiale sunt de ajuns să le înlocuiască pe cele pe care le-ai pierdut în foc?

Maggie încuviinţă printr-o mişcare a capului. În după-amiaza asta, cât ea fusese la reşedinţa lui Cranford, îi rugase pe membrii personalului lui Simon să-i cumpere câteva lucruri, puţine, cât să îi ajungă până ce avea să se instaleze altundeva.

Simon se scărpină gânditor pe gât.

— Atunci de ce împachetezi? Inclusiv materialele şi pânzele goale?

— Nu pot să stau aici. Aşteptase cu groază momentul ăsta. Întărindu-se, se întoarse cu faţa la el. Plec din Londra. Era şi vremea, cred.

Simon rămase cu gura căscată.

— Pleci? Cum… Mă tem că nu înţeleg. Bărbatul veni mai aproape, devenind din ce în ce mai palid odată ce înţelegea ce se întâmpla. Spune-mi că nu vrei să mă părăseşti.

Maggie îşi drese glasul încercând să mai estompeze încordarea pe care o simţea înecând-o.

— Întotdeauna va mai exista vreun Cranford, cineva…

— Nu, se răsti el. Sub nicio formă.

— Simon, gândeşte raţional. Cineva va încerca să afle identitatea ascunsă sub pseudonimul meu, oricare ar fi cel pe care voi alege să-l folosesc. Ameninţarea nu va dispărea niciodată cu adevărat.

— Atunci nu folosi un pseudonim. Foloseşte numele tău adevărat… sau poţi să te numeşti contesa de Winchester, dacă doreşti, îşi strânse mâinile la piept, încordat şi nefericit. Nu fugi de mine, Maggie. N-am să te las.

Contesa de Winchester? Nu avea cum să vorbească serios. Căsătoria cu o artistă controversată nu avea să aducă decât complicaţii şi ruşine asupra unui bărbat de rangul lui. Ca să nu mai vorbim că ea nu va mai avea libertatea de a picta şi de a desena aşa cum îşi dorea… nu-i aşa? Niciun bărbat nu avea să permită soţiei sale să realizeze caricaturi politice sau desene cu creta ale unor sirene pe jumătate dezbrăcate.

— Şi să pictez boluri cu fructe sau flori?

Simon încruntă din sprâncene.

— De asta te temi tu, că am să încerc să te îmblânzesc şi să te transform într-o persoană respectabilă? Cum ea nu răspunse, el râse uşor. Draga mea, dacă vrei să pictezi fresce cu nuduri pe tavanul catedralei Sfântul Paul, am să merg să vorbesc cu arhiepiscopul. Nu aş putea fi mai mândru de-atât de talentul tău. Atâta timp cât nu are legătură cu mine sau cu familia mea, nu-ţi voi spune niciodată ce poţi şi ce nu poţi face.

Maggie îşi muşcă buza, încercând să se hotărască dacă îl credea. O voia îndeajuns de tare încât să mintă? Recunoscuse că nu îi plăcea să piardă, drăcuşorul cu darul vorbirii.

— Dacă vrei, o să pun să fie stipulat în contractul de căsătorie. „Contesa are permisiunea de a picta orice naiba vrea ea.”

— Aşa o să faci?

— Fără ezitare, dacă de asta e nevoie.

Femeia se simţi scăldată într-un val de linişte caldă până ce îşi aminti restul.

— Opera mea e cea mai mică dintre problemele

noastre. Reputaţia mea…

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce se bârfeşte. Ţine-ţi petrecerile în Barrett House. Şi, dacă vrei să părăseşti Londra, fie. Vom locui la Winchester Towers… sau la Paris. Nu-mi pasă, atâta timp cât suntem împreună.

— Dar toată munca ta din Parlament… Nu-ţi pot cere să renunţi la asta.

— Maggie, în caz că ai uitat, eram gata să renunţ la asta încă de acum câteva ore, când am mers să mă întâlnesc cu Sidmouth. Îţi promit că, pentru mine, nu există nimic mai important decât tine.

Convingerea şi sinceritatea cu care vorbea, fără urmă de şovăială, treziră în sufletul ei un sentiment copleşitor de fericire şi iubire care îi aduse lacrimi în ochi. Dumnezeule, cât ura să plângă. Dar totul înlăuntrul ei erupse şi fu cuprinsă de o bucurie atât de profundă, încât nu mai putu suporta. Înainte să-şi dea seama, el o trăsese în braţele lui.

— Te iubesc, femeie înnebunitoare şi minunată. O să fac tot ce va fi nevoie ca să te ţin fericită. Bucuros. Îşi cufundă nasul în părul ei şi inhală aroma atât de dragă. Numai nu mă părăsi niciodată.

Căldura lui o învălui, siguranţa şi înţelegerea pe care le căutase toată viaţa ei se regăseau în această singură îmbrăţişare. Ştiu atunci că nu avea niciodată să poată renunţa, că nu avea să poată niciodată să renunţe la el. Se lipi de el, topindu-se toată. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi-l simţi relaxându-se.

— Am să fiu o soţie groaznică.

— Ba n-o să fii. Vei fi exasperantă, blândă, iubitoare şi puternică. Niciodată însă nu vei fi plictisitoare, ceea ce e mai mult decât bine din punctul meu de vedere. Asta înseamnă c-o să te măriţi cu mine?

Fu cât pe-aici să accepte, dar, înainte, mai erau câteva chestiuni de rezolvat. Se lăsă pe spate, încercând să

pară serioasă.

— O să-mi construieşti un atelier la ultimul etaj, aşa cum am avut în vechea mea casă?

— Da. Acolo se află camera copilului, dar o putem muta la un alt etaj. Altceva?

— Îmi vei da voie să-ţi pictez portretul?

Ştia şi care avea să fie poziţia ideală – una din noaptea în care se satisfăcuse singur – şi-şi simţi obrajii luându-i foc. Bărbatul îşi miji ochii, suspicios, în vreme ce pe buze începu să i se contureze un surâs.

— Obrăznicătură, e vorba de un portret cu tentă lascivă?

— Dacă o să te pictez eu, atunci va trebui să fie o imagine surprinsă din perspectiva mea.

Simon chicoti şi dădu ochii peste cap ca şi cum i-ar fi pus răbdarea la încercare.

— Maggie, poţi să mă pictezi doar complet îmbrăcat.

— De ce? Îţi promit că ar fi numai pentru mine. Nimeni altcineva nu va putea vreodată să-l vadă.

— Nu ştii niciodată ce se va întâmpla cu o astfel de imagine. Ar putea sfârşi pe mâini greşite. În plus, poţi vedea o versiune realistă şi intimă de-a mea în dormitorul tău, de fiecare dată când doreşti.

Maggie încercă să mimeze cantitatea cuvenită de dezamăgire.

— Deja îţi încâlci promisiunea de-a mă face fericită, şi nici măcar nu ne-am căsătorit încă.

Bărbatul o prinse de mână şi începu s-o tragă spre uşă.

— Vino în dormitorul meu şi am să-ţi arăt cam cât de fericită pot să te fac. De două ori, dacă mă rogi frumos.

— Simon, râse ea. E încă zi afară.

Bărbatul roti mânerul.

— Milady, nu eşti singura cu deprinderi scandaloase din cuplul nostru.

Sfârşit